

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

DEVİRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

Sayı: 32 Ocak 2026

**HALK SAVAŞI VERİYORUZ!
HALK TİPİ SİLAHLARLA SAVAŞIYORUZ!**

ÖRGÜTLEDİĞİMİZDE ÖRGÜTLENDİĞİMİZDE

HER MAHALLE

HER KÖŞE

HER ARSA

HER ELEKTRİK DİREĞİ

HER KALDIRIM TAŞI SİLAHTIR!

TAŞ SOPA BENZİN ELDE SİLAHTIR

PERSPEKTİFİ İLE

CADDELER SOKAKLAR MEYDANLARDA

KENDİ BARİKATLARIMIZI KURACAĞIZ!

**SAVAŞMA KARARLILIĞIMIZ VE
YARATICILIĞIMIZLA SAVAŞACAĞIZ!**

**İLKELE OLANLA MODERNE OLANI
YENECEĞİZ!**

HALK SAVAŞI VERİYORUZ

HALK TİPİ SİLAHLARLA

SAVAŞIYORUZ

İÇİNDEKİLER

DEVRİMİN KADROLARI HALKIN İÇİNDEDİR	4
HALK SAVAŞI VERİYORUZ HALK TİPİ SİLAHLARLA SAVAŞIYORUZ!	9
KADRO NEDİR? KADRO KİMDİR?	15
KADROLAŞMA İRADİ, DİSİPLİNLİ, İSTİKRARLI BİR EĞİTİM SÜRECİDİR.....	32
HALK İKTİDARINI HEDEFLEYEN BİR ÖRGÜTTE KOMİTE VE KOLEKTİVİZM NEDEN OLMAZSA OLMAZDIR?.....	41
ARDINDAN BİLDİĞİMİZ YOLDA YÜRÜDÜK: DİRENİŞ YOLUNDA!	51
DEVRİMCİ ŞİDDET, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI HALKIN ADALET VE DEMOKRASİ TALEBİDİR.....	60
SOSYALİZM DÜNYA HALKLARININ TEK ALTERNATİFİDİR	70
EĞİTİM HAYATIN İÇİNDE HER DEVRİMCİNİN KENDİ İHTİYAÇLARI TEMELİNDE BİLİNCİNİN ADIM ADIM İLERLETİLMESİYLE YAPILABİLİR.....	74
“PASS” (POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ) BÜTÜN YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERİN DEVRİM STRATEJİSİDİR.....	76
EMPERYALİZMİN EN BÜYÜK KORKUSU ÖRGÜTLÜ HALKTIR!.....	84
HER ALANDA DEMOKRATİK VE SİLAHLI MÜCADELEYİ NASIL ÖRGÜTLEYECEĞİZ? PROGRAMIMIZ NEDİR?	88
HALKI NASIL İKNA EDECEĞİZ? İKNA ETMEK İÇİN ÖYKÜ DİLİNİ KULLANMALIYIZ	95
İDEOLOJİK MÜCADELE VERİLMEDEN SİYASİ ZAFER KAZANILAMAZ	98
KADRO EĞİTİMİNİ NASIL ELE ALMALIYIZ?	103
YOLUMUZU AÇAN, DEVRİMCİLİĞİMİZİ BÜYÜTEN KÖŞE TAŞLARIMIZ.....	106
SONUÇ ALMAK İÇİN ZORUNLULUKLARIMIZ NELERDİR?.....	108
DÜNYA SOSYALİST HAREKETİ NEDEN YENİLDİ?.....	111
KIZILDERE'DEN BU YANA TARİHİMİZDEN ÖĞRENDİK; ANCAK DİRENEREK MUZAFFER OLUNABİLİR!.....	116
YOL AÇAN, YOL YAPAN DEVRİMCİLER OLACAĞIZ!	139
MİLYONLAR BİR İLE BAŞLAR - ÖRGÜTLENMELİYİZ	146
ZAFERİ KAZANMAK ÖRGÜTLENMEKTİR! HALKI HER ALANDA ÖRGÜTLEMELİK, SAVAŞTIRABİLMEKTİR	151

DEVİRİMİN KADROLARI HALKIN İÇİNDEDİR

Devrimi yapacak olan temel güç savaşçılar ya da kadrolar değildir. Devrimi gerçekleştirecek olan, bu düzenin en fazla ezdiği, en çaresiz hale getirdiği, en güçsüzleştirdiği ve kimliksizleştirdiği halk kitleleridir.

Ezilen sınıflar, halklar uzlaşmaz çelişkiler sonucunda egemen sınıflarla savaşmaya başlamışlar, savaşı savaş içinde öğrenmişler; savaşarak kadrolaşmışlardır. Spartakusler'den Bedrettinler'e, Paris Kömüncülerinden Ekim Devrim'ini yapanlara; Küba, Çin, Vietnam devrimlerinde savaşan milyonlara kadar bütün halklar DÜŞMANLARINA KARŞI HANGİ YOLLARLA, HANGİ ARAÇLARLA, HANGİ POLİTİKALARLA NASIL SAVAŞACAKLARINI, SAVAŞIN İÇİNDE YENİLGİLER YAŞAYARAK, ZAFERLER KAZANARAK ÖĞRENMiŞ, DEVRİM TARİHLERİNİ YAZMIŞLARDIR.

Giap'ın dediği gibi “devrimci mücadele ve savaşta, son tahlilde tayin edici faktör, insan ve siyasi çizgidir, “tayin edici güç halk kitleleridir”

Halklar kendi tarihlerini yazarlarken elbette bir irade altında eğitilip savaşa hazır hale getirilirlerse zafere ulaşabilirler. Tayin edici “siyasi çizginin” halkla buluşup maddi bir güç haline gelmesi bu sürecin ne kadar iradi olduğuyla ilişkilidir. Doğru bir önderlik, doğru bir eğitim anlayışıyla “savaş, savaş içinde öğrenilebilir”.

Halk savaşı halkın örgütü hale gelmesi demektir. Bu savaşın kadrosu, kurmayı, savaşçısı, lojistiği, istihbaratı, malzemesi, cephanesi, kamuflajı, mahzeni, mutfağı yani her şeyi haktır, halktır. Halk bu savaşta örgütlenir, örgütler. Yönetmeyi öğrenir.

Bir devrimci politik, ideolojik, kültürel, askeri her cephede savaşarak;

- 1-Savaşın ideolojisini ve stratejisini
- 2-Savaşın ilke ve kurallarını

3-Tarihteki diğer kurtuluş savaşlarının deneyimlerini

4-Halk gerçeğini

5-Düşman gerçeğini

6-Kendisinin kim olduğunu,

7-Savaşı geliştirecek politikalar üretmeyi öğrenecektir.

SADECE HALKA GÜVENENLER, DEVRİM YAPABİLİRLER

Halka güvenmek ideolojimize güvenmek demektir. İdeolojimiz halkı örgütleyecek, ona şekil verecek ve savaştracaktır. Tarihimiz halka güven ve ideolojimize güven üzerine kuruludur. Güvenmek tanımadır. Halk gerçeğini tanıyarak onu örgütlü bir güç haline getirebiliriz.

- Halkı tanımanın tek yolu ona görev vermektir.
- Halkla görevlerimizi paylaşmaktır.
- Eğitmektir.
- Yönetmeyi öğretmektir.
- Onları sürecin ihtiyacına cevap verecek kadrolar haline getirmektir.
- İki kişilik komitelerden halk meclislerine, halk meclislerinden halk ordusuna doğru yürüyebilmektir.

Bunları yapabiliriz. **Yapmanın TEK YOLU BU PROGRAMA SAHİP ÇIKMAKTIR. ISRAR VE KARARLILIKTIR.** Bu programı adım adım emekle büyütme. Programı güncel politikalara, günlük ve haftalık dönemlere ayırabilmektir. Mücadelemizin gelişmesinin büyük-küçük yapılan bütün işlerin toplamı olduğunu kavramaktır. Sonuç almaya kilitlenmektir.

MAO, düşmanı alt etmenin kadroların kitlelere önderlik etmesiyle mümkün olacağına vurgu yapar. Ve şöyle der: **“Büyük bir devrimi yönetmek için büyük bir partiye ve çok sayıda yetenekli kadroya sahip olmak**

gerekir. (....) Parti örgütlerimizi bütün ülkeye yaymalı ve bilinçli bir şekilde on binlerce kadro ve yüzlerce yetenekli önder yetiştirmeliyiz. Bunlar Marksizm-Leninizm'i sıkı bir şekilde kavramış, siyasi bakımdan uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, fedakârlık ruhuyla dolu, sorunları tek başlarına çözebilen, güçlükler karşısında yılmayan ve millete, sınıfa ve Partiye hizmet etmede, sadık ve kararlı kadrolar ve önderler olmalıdırlar. Parti üyelerle ve kitlelerle olan bağlarında işte bu kadrolara ve önderlere güvenir ve Parti ancak onların kitlelere sıkı bir şekilde önderlik etmelerine dayanarak düşmanı alt edebilir. (Mao, seçme eserler, cilt-1, syf 370)

Lenin için devrimin kadrolarını yaratmak "mutfaktan çıkmayan kadının devlet yönetmeyi öğrenmesidir. Lenin bu sözüyle devrim kadrolarının kaynağının halk olduğunu göstermiştir.

Vietnam devrimi önderi Ho Chi Minh, kadrolarına "çalışmada pratik olun, yaşama tarzınızda ve sosyal ilişkilerinizde kitlelerle uyum halinde bulunun" öğüdünü verir. Ho Chi Minh örgütlenmeye özel bir önem verir. "Sık sık 'hareket yükselen bir dalgaya benzer' derdi. 'Eylemciler toprağa saplanmış sııklar gibidirler, sadece bu sııklar sayesinde, suyun getirip bıraktığı kumlar, dalgalar geri çekildiğinde elde tutulabilirler. Kural olarak hareketle ilgili bir rapor dinlediğinde 'ne kadar kadro eğitildi' 'ön saflarda ne kadar eylemci var? Ne kadar insan Partiye kabul edilmek üzere seçildiler' diye sorardı" (Giap, Halk Savaşının Askeri Sanatı, syf 35)

Dünya devrim deneylerinin ve önderlerinin bize sayısız defa gösterdiği üzere bir devrimin geleceği eğiteceği kadrolara bağlıdır. Kadro kaynağı halktır, kadrolar halkın içindedir. Halk örgütlenecektir. Nasıl? Hayatın içinde halkla birlikte yapılacaktır. Mao'nun "bir devrimi yönetmek için zorunludur" dediği, Lenin'in mutfaktaki kadını kadrolaştırarak devrimin geleceğini güvence altına aldığı, Ho Chi Min'in kadrolaşma eğitimini halk savaşına has bir anlayış ve berraklıkla ele aldığı bu deneyimleri bizler de "savaşı halklaştırmak, halkı

savaştırmak" diyerek ifade etmişizdir.

Öğretmenimiz, Komutanımızın bize öğrettiği gibi;

"Örgütlenmek, daha çok örgüt-lenmek ve halk kitlelerinin doğru-dan söz ve karar sahibi oldukları halk örgütlerini yaratmak ve halkı savaştırmak, savaşı halklaştırmak bugünkü vazgeçilmez sorunumuzdur. Silahlı savaşı geliştirmeyen, halkı örgütlemeyen ve silahlandır-mayan hiçbir hareketin gelişme şansı yoktur"

Bizim kadro anlayışımızda 1990 yılında YOLUN NERESİNDEYİZ broşüründe belirlediğimiz haliyle söylersek "bizim insanlarımız kitlelerin çok yönlü mücadelesini örgütleyebildikleri ve devrimci gerçeğimizi kavrayabildikleri oranda kadrolaşılabirler", (Yolun Neresindeyiz, syf. 114)

Bizim kadrolaşma ölçülerimiz hiçbir zaman kâğıt üzerinde yazılı olan program ve tüzükleri onaylamak olmamıştır. Her zaman savaşın ve sürecin ihtiyaçlarına göre, pratik içinde şekillenmiştir kadrolaşma çalışmalarımız... En temel hedefimiz her zaman sürecin ihtiyacına cevap verecek kadrolar olmak ve sürecin ihtiyacına cevap verecek kadroları eğitmek olmuştur.

Bugünkü sürecimizin kadrosu; Politika üreten, halkı örgütlemek için halkla stratejik hedef arasında bağ kurabilen, Kampanyaların kurmaylarını politik ve teknik olarak eğiten, Halk örgütlülüklerini ve milislerini örgütleyen olabilir.

KADROLAŞTIRMA ÇALIŞMASI İRADİ BİR SÜREÇTİR

Her iradi süreç gibi bir hedefi ve süreci olan bir çalışmadır. Örgütlemeyi hedeflediğimiz kişinin ya da kitlenin özelliklerini tanımak, tanıdığı için güvenmek, sorumluluk vermek, onları kolektif bir yapı içinde değerlendirmeye çalışmaktır.

Halkı örgütlemenin zorlukları, halkın geri yanlarıyla, geri yanların neden olduğu engellerle ilgili bir durum değildir.

Örgütlemek ve kadrolaştırmak sorumlu insanların halka nasıl baktığıyla, onda ne gördüğüyle ilgilidir. Sorumlu insan stratejik hedefle bakarsa kadroyu görür. Kadroyu eğitir. Halkı örgütlemenin kadrolaştırmanın yolunu arar. Aradığı için bulur.

Yönetici, halkın kavrama, anlama, değişme, değiştirme ve yönetme yeteneğini görmelidir. Devrimimizin halk savaşı karakterini bilince çıkarmalıdır.

Düzenin tüm halk üzerindeki saldırıları ve yarattığı tahribatlar çoktur. Evet, bireycileşme, emperyalizmin yoz kültürü sayısız araç ve yöntemle geliştiriliyor. Emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerinin kurumsallaşmasının sonuçları olarak kapitalizmin tahakkümünü halk kitleleri üzerinde her yönüyle oturtuluyor. **BUNLARI NESNEL KOŞULLAR OLARAK KABUL ETMEK ZORUNDAYIZ.** Bu engelleri sürecimizin birer gerçeği olarak kavramak gerekiyor. **Bir nesnel gerçek daha vardır ki tarihin değişmez yasasıdır:** Ekmek ve adalet kavgası. Halkın her kesimini ilgilendiren, mutlak bir değişime ve saf olmaya zorlayan bir yasadır bu. Düzenin ezdiği, aşağıladığı, güvencesizleştirdiği, duygu ve düşünce olarak gelişmesinin, üretmesinin önüne geçtiği her yönüyle insana karşı olan bu “insanlık dışı düzene” karşı kendini gerçekleştirmek isteyen, var olmak isteyen, talepleri için mücadele eden insanlar vardır. Ve her zaman olacaktır. Örgütlenmeyecek insan yoktur. Devrime yararlı hale getirilmeyecek insan yoktur. Halk kendi gerçeği içinde örgütlenir, kendi gerçeği içinde gelişir. Her devrimin kendi içinde engelleri olur, olmuştur. Aynı zamanda bunlar kendi çözümlerini de getirmişlerdir. Farklı lehçeler konuşan Vietnam halkına, gerçekleri anlatmak ve onlarla siyasal çalışma yapmak için Vietnamlı önderler dil öğrenerek o da olamazsa resimler çizerek ilişki geliştirmenin yolunu bulmuşlarsa bizler de kendi yolumuzu bulabiliriz. Hayatın ve savaşın yasaları bizimledir, bizden yanadır.

Bizim ideolojimiz halk kitlelerinde meşruluğunu hızla kazanıp güç olma, halkın

sorunlarına çözüm bulma, umut olma özellikleriyle devasa bir güçtür. Sorun bizim nasıl düşündüğümüz; neyi hedeflediğimiz, hangi bakış açısıyla halkı kadrolaştırmaya çalıştığımızla ilgilidir.

KADROLAŞTIRMAK BİRLİKTE YAŞAMAKTIR

Kadrolaştırmak bir ruh halidir, bir coşku işidir. Yeni ve güzeli yaratma coşkusudur. Devrimci bir hayat tarzıdır. Kendisiyle beraber bir başkasını da geliştirme isteğidir. Kendisinin vereceklerini, sunacağı yöntemleri ya da bilgeleri yanındaki yoldaşına nasıl sunacağını düşünenler, kendi çabalarının eğitmeye çalıştığı kişide yaratacağı etkileri hesaplayanlar kadrolaşma yapabilirler. Yani kadrolaşma çokça söylediğimiz gibi **“BİZ”** olmaktır. **Bir başka deyişle ÖRGÜT BİLİNCİ OLAN KADROLAR “KADRO” EĞİTEBİLİR.** Kadrolaştırmak devrim için **insan yaratmaktır.**

Bu devrim için insan yaratma arzusunu, Nikaragua devriminin kadrolarından Ricardo Morales’in **neden devrimcilik yaptığı ve nasıl insan örgütlediğinin** öyküsünde görebiliriz: “Ricardo Morales’in ‘La Aviciaon’ cezaevinde kendine sorduğu ilk soru şuydu: ‘Amacım ne benim?’ Hemen ardından, yakın geleceği için endişelenmeden ruhsal gücü ve kanını vermeye hazır olduğu şeyi söyledi: ‘Tek önemli şey halkımın yanında olmak ve onunla birlikte onun tarihi boyunca yürümek. Öte yandan ulusal kurtuluşa karşı sorumluluğunu belli etti ve bu kanaatine paralel olarak ‘devrimci gibi davranmanın, insanın kendi yaşamına tarihsel bir değer verme sanatı’ olduğunu söyledi.

Ricardo Morales eğer ve ama’larla zaman kaybetmeden devrimci mücadeleye katıldı. Siyasi çalışmalarında ve yönelim saptarken bu fedakârlık örneğini bir ekincinin emeği ile ekiyor, insanları siyasi bir kadro haline getirmek için onları yanına çekiyordu. Sadece duraksayarak azarlardı insanları, kendini vererek ve hedefi tutturarak eleştirirdi, samimi ve kardeşçe yaklaşırdı. Pek ender şimşeklerin çıktığı gözleri, o zaman da

bastırılmış bir müsamahakârlıkla parıldardı. Daima doğru zamanda doğru yerde olmuştur: Üniversitede, işçi grevinde, krizde, nöbet tutmanın yalnızlığında, bazen uzatılmış bir el, bazen sıkılmış bir yumrukla. “ (Dizginsiz Bir Sabırla, syf 254)

Sürekli pratik içinde ve kolektif bir yaşamın içinde insan eğitilir ve kadro örgütlenir. Pratiğin ve kolektif çalışmanın olmadığı yerde gerileme vardır. Komiteler ve kolektivizm kadro eğiten birer okuldurlar. Komiteler hayatı ve mücadeleyi örgütler. İnsanları eğitir. Kolektivizm örgütlenmenin can damarıdır, burjuva düşüncesini yere sermektir. Nerede olursak olalım kendimizi ve birbirimizi eğitmek zorundayız. Eğitimin en temel yöntemlerinden birisi kolektif çalışmaktır. Kolektivizm karşılıklı birbirimizi güçlendirir. Birbirimizi tamamlar, birbirimizi denetleriz. Bir devrimci ancak bir komite çalışması içinde halka öğretir, öğretirken halktan öğrenir. Ve eğitim hayatın içindedir.

“Daima çok aktif idi, çalışmaya gitmek veya toplantılar düzenlemek, oturup çalışmak, yakacak odun toplamak, vadideki köyde bulunan küçük yeğenlerini ziyaret etmek veya oranın yerlilerini ziyaretine gitmek gibi, her zaman bir şeyler yapıyordu. Bazı zamanlar yaşlılar için siyasi eğitim kursları düzenler veya çocuklara okuma yazma öğretirdi. Dışarı çıkmadığı zamanlar, derenin kenarında düz bir kaya parçası olan çalışma masasında bütün bir gün çalışır ve sadece yemek için ara verirdi. Geceleri herkes, çok basit bir şekilde bir araya getirilmiş olan dallardan yapılmış, ne yumuşak ne de sıcak olan yataklarda yatıyordu. Geceleri çok soğuk oluyordu. Bu nedenle ısınabilmek için şafak vaktine kadar ateş yakıp etrafında oturmak zorunda idik. Bu saatlerde Amca bize, hayatları savaş ve devrimle dolu olan, dünya halklarını anlatırdı. Ülkemizde savaşın dört veya beş yıl içinde tayin edici bir safhaya gireceğini ve o zaman devrimimiz için çok elverişli bir zamanın gelmiş olacağına dair tahminde bulunurdu. Geceleri ateşin etrafında toplandığımızda bunları bize tıpkı halk hikâyeleri gibi tekrar tekrar anlatırdı.” (Halk Savaşının Askeri

Sanatı, Giap, syf 26)

KADROLAŞMAK İÇİN DÜZENLİ VE SİSTAMATİK EĞİTİM ZORUNLUDUR

Her devrim önce kendi kadrolarını eğiterek yola çıkar. Sonra halkı eğitir. Halkla bağlarını güçlendirdikçe eğitimi de buna göre yaygınlaştırmak ve kiteselleştirmek zorundadır. Lenin eğitim gruplarıyla devrimi örgütlemeye başlamıştır. Mao’nun milyonlarca köylüyü harekete geçirirken kullandığı yöntem, basit kurallar haline getirdiği eğitim metoduuydu. Ho Chi Mihn, Vietnam’da mağaralarda toplantılar, küçük bir kaya parçası üzerindeki çalışmalarla başladı, sonra bir eğitim kursunun örgütlenmesiyle devam etti. Bu eğitim kursunda yer alacak 50 kişinin yemek işinin örgütlenmesi dahi bu ayrıntılı özenin ve emeğin bir parçasıydı. Nikaragua devriminin önderi Fonseca gerçek eğitimin kır gerillasındaki pratikten geçtiğine inanıyordu ve onlar için “dağlar kadroları yeni bir kalıba dökme” aracıydı. Çünkü dağlarda zorluklara dayanmayı ve BİZ olmayı öğreniyorlardı.

Bizim tarihimiz eğitimle büyümenin, kendini yeniden yaratmanın, savaşı halklaştırmının sayısız örnekleriyle doludur. Kuşatmalarda, yeni bir savaşçı kuşağı yaratırken, halkı örgütlerken, tek bir beden gibi hareket ederken eğitim en büyük gücümüz olmuştur. Kadro eğitimi halk savaşının özüdür. Halk savaşı ilkel ve güçsüz olanın, modern ve güçlü olana karşı başlattığı savaştır. Eğitimle az olan çok olmaya başlar. Moral güç maddi güce dönüşür.

Birebir ve örgütlü ilişki içinde olmadığımız kesimler içinde, politikalarımız birer öğretmendir. Aynı zamanda umut ve moral taşıyıcısıdır.

Öğretmenin en somut yolu yapmaktır. Önderlerimiz, savaşçılarımız bunun gereğini defalarca yapmışlardır. Öğrenen de halkımızdır. Halkımız ölüm oruçlarından öğrenmiştir. Direnişlerimizden öğrenmiştir. Kitle gösterilerinde kimyasal gazlara karşı direnmeyi öğrenmiştir. Açlık grevi yapmayı,

hakını aramayı öğrenmiştir. Patronun kapısının önünde oturmayı, adalet istemeyi öğrenmiştir. Slogan atmayı, slogan üretmeyi öğrenmiştir.

Katledilen evlatlarının hesabını sormak için meydanlara çıkmayı, evlatlarının düşüncelerini benimsemeyi öğrenmiştir. Mahirlerin anti-emperyalist mücadelesinden öğrenmiştir. Halkımız bazen sessizce izler, bunları bilincinde biriktirir. Bazen patlayarak, bazen devrimcilerin iradesi altında harekete geçer.

Halkın taleplerini savunan, politika üreten bir gücün geniş halk kesimleri üzerinde politik ve ideolojik etkisinin olmaması mümkün değildir. İşimiz bu etkiyi örgütlü hale getirmektir.

Halkımızı tanıyarak, hayatın içinde, hayatlarına girerek örgütleneceğiz. Görevler vererek örgütleneceğiz. Ve düzenli sistematik eğitim çalışması yapmayı hedefleyeceğiz. Mao'nun deyişiyle "gerçek öğretmen insan ruhunu harekete geçirebilendir" Birlikte çalıştığı insanların yaşama biçimlerini, düşünce tarzlarını kavrayacak kadar onlarla yakın olmayan bir kadronun onları eğitmesi, kadrolaştırması ve onlardaki güzellikleri yakalayıp harekete geçirmesi mümkün değildir. Gerçek öğretmen olabilmek için eğitime sorumluluğu taşıdığımız insanlarla birlikte olmak, onların her duygularını, her sorunlarını paylaşmak zorundayız.

Herkes için kafamızda bir eğitim hedefi ve eğitim programı olmalıdır. Her birlikte olduğumuz zamanda onu parça parça hayata geçirmeliyiz. Ve mutlaka eğitimi pratik bir adımla bütünleştirmeliyiz. Çünkü öğrenmek yapmaktır. Ho Chi Mihn'in deyişiyle "ancak pratik çalışma ile bütünleştğinde eğitim etkin bir hale gelebilir" Giap, Ho Amca'nın eğitim yönteminden nasıl etkilendiğini şöyle anlatır: "Her konu bir soru ile sonuçlanıyordu. «Bu çalışmadan sonra kendi bölgenizde ne yapacaksınız?» veya «Bu ilk adımdan sonra nasıl bir adım atacacaksınız?» Eğer ikinci adım açık bir şekilde belirlenmemişse, yeniden

yazılmalı veya tartışılmalı idi. Onunla beraber çalışmaya başladığım ilk günden beri, sonuna kadar somut ve tedbirli olan çalışma metodundan çok derin bir şekilde etkilendim. Bu küçük eğitim kursundaki çalışma tarzı, üzerimde büyük bir etki yaptı ve bütün direniş savaşındaki askeri çalışmalarında bana yol gösterdi. Bu çalışma stili aynı zamanda, sadece, anlaşılması kolay kelimelerle yapılan ve kitlelerin arzusuna uygun bir çizgide bulunan bir eğitim kursu ile kitlelerin ruhunun canlandırılabilceğini bana gösterdi." (age. Syf 22)

Bizim eğitim tarzımızda da bu yanlar vardır. Doğru düşünmeyi 4+3 gibi basit bir formülle öğretiriz. Kıssadan hisse öykülerimiz **ANA HALKA'yı** yakalamanın pratik örneklerini aktarır, savaşın yasalarını dünya deneyleriyle öğretebiliriz. Şiirlerle insan ruhunu ve coşkusunu besleyebilir, tarihimizi anlatarak ideolojik gücümüzü somutlayabiliriz. Her eğitim çalışmasını somut bir karar alarak bitirebiliriz.

Bizim her düzeye göre, her sürecin ihtiyacına göre bir eğitim tarzımız vardır. İnsanları harekete geçirecek en önemli güç düzenli ve sistematik eğitim çalışması yapmaktır. Her eğitim çalışmamızdan insanlar beyinleri aydınlanmış ve "yapabilirim" duygusu ile ayrılmalıdır. Eğitim çalışmalarımız halkımıza yeni ufuklar açmalı, sorunları böyle çözebilirim düşüncesi vermelidir.

Düşünen ve planlayan, halkı tanımaya ve ona göre eğitmeye çalışan insanların niteliğine göre hedefler belirleyen her kadro doğru ve sonuç alan eğitimi de yapacaktır.

HALK SAVAŞI VERİYORUZ HALK TİPİ SİLAHLARLA SAVAŞIYORUZ!

**ÖRGÜTLEDİĞİMİZDE ÖRGÜTLENDİĞİMİZDE HER MAHALLE HER KÖŞE HER ARSA
HER ELEKTRİK DİREĞİ, HER KALDIRIM TAŞI SİLAHTIR!
TAŞ SOPA BENZİN ELDE SİLAHTIR PERSPEKTİFİ İLE CADDELER SOKAKLAR
MEYDANLARDA KENDİ BARİKATLARIMIZI KURACAĞIZ!
SAVAŞMA KARARLILIĞIMIZ VE YARATICILIĞIMIZLA SAVAŞACAĞIZ!
İLKEL OLANLA MODERN OLANI YENECEĞİZ!**

Oligarşinin yönetememe krizi her geçen gün artarak büyüyor. Yasal zorbalık, hapishaneler, tutsaklık AKP faşizminin elinde halka karşı silah olarak kullanılıyor. Devlet resmi hiçbir kurumuyla yönetemezken oligarşinin kendi iç çelişkileri, koltuk kavgaları, açlık, yoksullukta büyümektedir. Faşizmin hiçbir kurumu, yöntemi yetmiyor yönetmeye. Yönetemedikçe saldırıları artıyor. Adaletsizlik içerisinde yaşıyor halkımız, adaletsizlikle açıyor gözlerini adaletsizlikle kapatıyor.

AKP faşizmi mahallelerimizi, şehirlerimizin meydanlarını polis ablukasına alıyor, kendi sokaklarımızı bize yasaklıyor. Yasaklanan sokaklarda, her köşe başı karakola çevrilmeye çalışılan mahallelerimizde, saldırının olduğu her yerde direneceğiz çatışacağız. Elimizdeki her şeyi, bütün imkânlarımızı silaha çevirerek ilkel olan ile modern olanı yeneceğiz. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşımızda hiçbir zaman koşullar eşit olmadı, olmayacak da... Savaştığımız gücün sahip olduğu silahlar ve bizim silahlarımız kıyaslanamayacak ölçüdedir. Ancak düşmanımızın tüm teknik gücüne rağmen haklı olan güçlü olan meşru mücadelemizdir. Güçlü olan halkın yaratıcılığıdır. Savaşımızın temel unsuru insandır, halktır. Bu temelde savaşacak olanda yönetecek olanda halktır.

Halk örgütlendikçe yaratıcılığını, gücünü, beceresini, olanaklarını, yöntemlerini savaşa kattıkça kendi gücünü görecektir. Büyük silahlara sahip olanlar bugün kendilerini tasfiye ettiler, bizim savaşçılarımız ellerinde bir jiletle meclise giriyor, bir taş ile

kurduğu bir barikat ile savaşıyor. Büyük silahlar savaşı yönetemez ve kazanamaz. Savaşı yönetecek olan ideolojik netlik, savaşma kararlılığıdır, savaşı kazandıracak olan halkın örgütlülüğüdür.

Savaşın yasaları ile hareket edeceğiz. Savaşın yasaları Parti Cephe kadrolarına diyor ki ; Halkın içine gireceğiz, halkı örgütleyeceğiz, halkı kendi silahları ile savaştıracacağız. Hayatımızı savaşın yasalarına göre örgütleyeceğiz. Bunun anlamı; silahların gücüne tapmadan esas gücün halkın örgütlülüğü olduğu bilinciyle hareket edip, örgütlü bir halkı kendi silahları ile savaştırmaktır.

Bugün ülkemizde ve dünyada emperyalizmin ve faşizmin teslim alamadığı tek güç Parti Cephe'dir. Bunu söylerken bütün tarihsel haklılığımız, savaşma kararlılığımız ile söylüyoruz. Pratiğimiz, direnişlerimiz, ödediğimiz bedeller, şehitlerimiz ve her defasında yeni dersler çıkarıp savaşa devam eden anlayışımız ile söylüyoruz.

Biz şehit düşen yoldaşlarımızı ayna bildik kendimize. Onlar bizim aynamızdır dedik ve bu açıklıkla bu berraklıkla bu gerçeklikle Nisan Temmuz direnişlerimizden bugüne sizi aşacağız savaşı büyüteceğiz dedik. Bu yüzden alnımız ak başımız dik göğsümüzü gere gere ülkemizde ve dünyada teslim olmayan, teslim alınamayan bir tek Parti Cephe'dir diyebiliyoruz. Parti Cephe'li kadrolar olmanın, savaşı büyütmenin, halkı savaştırmının, direnmenin onuru bugün bizlere aittir.

Kürt Milliyetçi hareketin kendini tasfiyesi, emperyalizm ve faşizmle girdiği işbirliği, ülkemizin geri kalan reformist-oportunist solu peşine takması da teslim alınamayan tek gücün Parti- Cephe olduğunu kanıtlıyor.

Halk Tipi Silahlarla Savaşacak Halk Tipi Silahlarla Düşmanı Yeneceğiz!

Halk Tipi Silah Nedir?

Halkın kendi yaratıcılığı ile yaptığı savaşta düşmanı durduran, yenen, engelleyen, yok eden araçların tamamına denir. Halk tipi silahların arasında kimi zaman Vietnam'daki köylülerin bal kovanlarındaki arıları düşmanın üzerine salarak arıların düşmanı sokması, kimi zaman Sovyetlerin kışından düşmanın hareketsiz kalması, kimi zaman Çin de pirinç tarlalarında düşmanı boğmak, kimi zaman Anadolu da kurtuluş savaşında kazma, kürek, orak, çapadır.

En ileri teknoloji ile yapılan silahlarda, halk tipi silahlarda savaşta bir tarafın diğer tarafı imha etmesi için vardır. O yüzden halk tipi silahta bir sınır yoktur, düşmanı imha eden, düşmanı gerileten, durduran her şeyi halk tipi silah olarak kullanabiliriz.

2017 yılında yoldaşlarımız Bakırköy Kadın Hapishanesinden F tipi tecrit hücrelerine asker-polis operasyonu ile sürgün sevk yapıldığında su ile karıştırılan pul biberler, kara biberler de halk tipi silahtır. Düşmanı durdurmuş, tutsaklara zaman kazandırmıştır. Mahallelerde kurduğumuz barikatlar, yapılan molotof kokteylleri, el yapımı bombalar, hendekler, tüneller halk tipi silahlardır.

BARİKATLAR: Düşmanın yollarını keser. Bizim bulunduğumuz bölgeye giriş çıkışlarını engeller. Barikat kurarken önceden bulunduğumuz mahallenin belli bölgelerine barikat malzemesi olarak kullanabileceğimiz kum torbaları, demirler, pazar tahtaları, yolu kapatabilecek birçok şey konulabilir. **BARİKATLAR YAKILMAMALIDIR. BARİKATLARI YAKMAK EN SON GERİ ÇEKİLİRKEN YAPILABİLEN BİR EYLEMDİR. BARİKATA YAKMAK DEMEK BARİKAT MALZEMELERİNİ KÜL ETMEK DEMEK BUDA BARİKATIN YOK OLMASI DEMEKTİR.**

Barikat malzemelerimiz düşmanın kolay ezip geçemeyeceği malzemeler olmalı. Kullanılan barikat malzemesine göre kör düğümler yapmalıyız. Düşman araçla ezip geçemediğinde elle açmaya çalıştığında da

zorlayacak şekilde yapmalıyız barikatlarımızı. **UZUN İNŞAAT DEMİRLERİ;** Barikat malzemesi olarak uzun inşaat demirleri de çok etkilidir. İki ağaç düşünelim demirin bir ucunu bir ağaca diğer ucunu diğer ağaca çevire çevire sardığımızda uzun bir inşaat demiri yolu paralel olarak keser. İnşaat demirleri zırhlı araçların geçmesini engellerken şu dezavantajını da aklımızda bulundurmalıyız; barikata tek başına inşaat demirleri koyarsak eğer karşımızdaki düşman barikatın arkasını görür. Barikatın arkasında kaç kişi var, nasıl bir pozisyondayız bunlar düşman tarafından görülür. Büyük çöp kutuları, kum torbaları, Pazar tahtaları, lastikler ile yapacağımız barikatın en arkasına inşaat demirlerini çekmek barikatı hem iki aşamalı hale getirir hem de kendi güvenliğimizi almış oluruz.

İnşaat demirleri bizim için hızlı bir şekilde barikat malzemesi haline getirilebilir.

Nasıl?

Bir inşaat demirini bükmek sanıldığı kadar kolay değildir. Güç ister. Biz yoldaşlarımızla birlikte aynı anda bir inşaat demirini saniyeler içinde defalarca dolayabiliriz bir ağaca, ama düşman için zırhlı araçta gelen iki tane polisi düşündüğümüzde biri demiri çözerken biri onun güvenliğini alır. Bizimki kadar hızlı hareket edemezler. Kalın demirleri kesen anahtarla demirleri kesmeye çalışırlar. Bu yine hem bizim hem de düşmanın gücü ile ilgilidir. Halkın sahiplendiği, gündem olan büyük çatışmalarda 2 tane polis zırhlı araçtan inip bunu yapamaz. Daha küçük mahalle çatışmalarında yapabilirler.

SICAK ZİFT: Zifti yola önceden dökmeliyiz. **Düşman akrep, toma, ural gibi zırhlı araçlarla gelirken lastiklerinin yere yapışmasını sağlar.** Bu da düşmanı

durdurur, zırhlı araçları çalışamaz hale getirir. Bu durumda kendi gücümüze göre düşmanı zırhlı aracın içinden çıkartıp cezalandırma fırsatı doğar bize de.

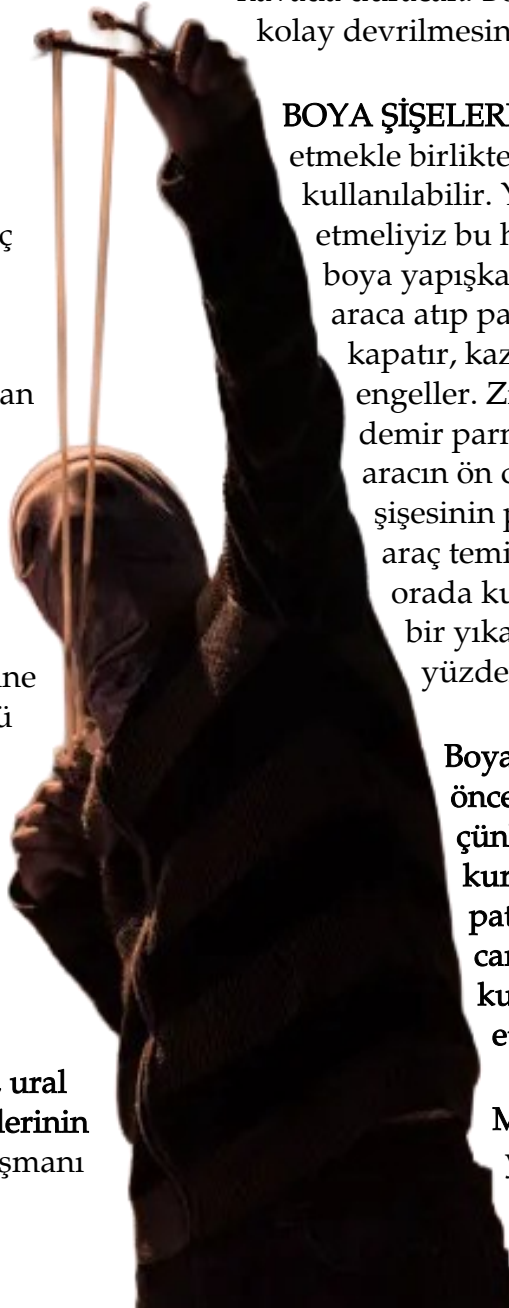
SAPAN: Demirci tanıdıklarımızla kendi sapanlarımızı kendimiz yaptırabiliriz. Sapanlarımıza uygun taşları önceden hazırlamalıyız. Bir savaşçımız nasıl ki silahının mermisini yedekleri ile yanına alırsa bizde sapanımıza uygun taşları önceden yanımıza almalıyız.

ÇİVİLER: Büyük- küçük T çiviler başta olmak üzere çivileri yollara yerleştirebiliriz. Çiviler zırhlı araçların tekerleklerini patlatacaktır. Buda düşmanı engeller, yavaşlatır, bize kazandırır. T çivileri nalburlarda bulunur, olmazsa kendimiz yaptırabiliriz. T'nin sırtı yani yatay kısmı yere gelecek, çivi bölümü havada duracak. Boyu çok uzun olmamalı ki kolay devrilmesin, ters dönmesin.

BOYA ŞİŞELERİ: İnce şişeleri tercih etmekle birlikte birçok cam şişe kullanılabilir. Yağlı boyayı tercih etmeliyiz bu halk tipi silahımızda. Yağlı boya yapışkan olma özelliği ile zırhlı araca atıp patlattığımızda görüş açısını kapatır, kaza yaptırır, bizi görmelerini engeller. Zırhlı araçların ön camları demir parmaklıklarla çevrilidir zırhlı aracın ön camına fırlatılan bir boya şişesinin patlaması ile artık o zırhlı araç temizlenemez hale gelir hemen orada kurtarılamaz hale gelir uzun bir yıkamadan geçmesi gerekir. Bu yüzden boya şişeleri önemlidir.

Boya şişelerini çok uzun günler öncesinden yapmamalıyız çünkü boyları uçuyor ve kuruyor atıldığında patlamıyor ya da patlasa bile cam şişenin içerisinde kuruduğu için istediğimiz etkiyi yaratmıyor.

MOLOTOFLAR: Molotof yapımı için gerekli

Malzemeler;
Benzin
Sıvı deterjan – bulaşık deterjanı
Beyaz köpük
Bez parçası
Cam şişe

En basit hali ile bu malzemeler ile yapılabilir. Bunların içerisine camları ezerek toz haline getirdiğimizde ve yumurta koyduğumuzda daha yapışkan olmasını sağlar. Yumurta ve cam kırıkları molotofu attığınız yerde çıkan alev in oraya yapışmasını orada kalmasını sağlar.

- Öncelikle molotof şişesinin ağzına tıpa olarak kullanacağımız ve onu yakacağımız bez parçaları hazırlanır.
- Bez parçaları önden hazırlanmalı ki yapılan her molotofun ağzına tıpa olarak kapatılsın yoksa benzin uçar.
- Molotofu yapacağımız cam şişe olmalı. Genellikle bira şişeleri tercih edilir. İnce uzun bira şişeleri daha çok tercih edilir çünkü kavraması çok daha kolay olur.
- Bira şişesine benzin, deterjan ve köpük sıra ile konulur.
- Köpüğü benzin ve deterjan dolu şişenin içerisine koyduğumuzda köpük eriyecektir onun içinde.
- Hazırlanan her molotof kokteyli için bir el uzunluğunda ve genişliğinde beze düğüm atılır. Düğüm kısmı şişenin içerisine sokulur. Düğüm atıldıktan sonra şişe sallanır ve kumaş parçasının tıpası kısmı yani düğüm kısmı mutlaka ıslatılır. Eğer benzininiz fazla ise düğüm yapılan kumaşı önce benzine batırıp sonra şişeye yerleştirebilirsiniz.

HAVAI FİŞEKLER: Havai fişek patlatırken hangi tarafını tuttuğumuzu ve patlamasını istediğimiz yöne doğru yönelmiş olduğumuzdan emin olmalıyız. Havai fişekler ortalama 10-15 cm arası uzunluğundadır 20-22 cm kadar olanları da vardır. Genel olarak 10-15 cm aralığında olanlar bulunur. Altılı, sekizli, on ikili ve on altı olmak üzere çeşitleri vardır. Havai fişeklerin fitili vardır. Fitil ateşlenir ve patlamaya başlar.

Havai fişekleri patlatırken başımızın üzerinden patlamalıyız.

Havai fişek patlarken arkasından çıkarttıklarına dikkat etmeliyiz, arkasında yakınında birileri olmamalı, gövdemizde tutup patlatmamalıyız. Patlamanın etkisi ile duman, küçük kıvılcımlar, kabuklar ve yüksek bir ısı çıkar. O yüzden havai fişek patlatırken arkasında olmamalıyız.

Havai fişekler patlarken güçlü patlar o yüzden patlamanın etkisi ile elimizden düşürmemek için sıkı tutmak gerekir.

Havai fişek patlatırken sabit bir noktada kalmamalıyız, düşman için hedef haline geliriz. Hareket halinde olmalıyız.

TAŞLAR: Taşları küçük görmemeliyiz eğer sağlam ve isabetli atarsak düşmanı yaralar kafanı gözünü yarabiliriz. Kaldırım taşlarını önceden kırıp atılacak şekilde hazır hale getirmeliyiz. Çünkü giden taş geri gelmiyor. **Düşman karşımızda ve biz taşı ona atıyoruz, o taş düşman saflarına ulaşıyor birine isabet ediyor ya da etmiyor bizim attığımız taş artık bizim uzağımızda kalıyor. O yüzden taşlarımızı önceden hazır hale getirmeliyiz ve istiflemeliyiz.**

Taşı birlikleri kurabiliriz. Özel olarak 10-20 kişilik ekipler kurabiliriz aynı anda 20 kişinin attığı taş yağmur gibi yağar düşmanın üzerine.

YOLLARA TAŞ SERMEK: Büyüklü küçüklü birçok taşı yollara gelişi güzel sermek zırlı araçların geçmesini engeller. Moloz yığınları, yumruk büyüklüğündeki birçok taşı yollara sermek düşmanın bize ulaşmasını engeller.

YOLLARI TRAFİĞE KAPATMAK: Burada halkımız ile iş birliği halinde olmalıyız. Anayollardan geçen kamyonlar, tırlar, otobüsler şirketlere belediyelere, firmalara ait araçları durdurup yan şekilde yolun tamamını kapatabiliriz. Bunu yaparken karşımızdaki kişiye devrimci olduğumuzu neden böyle bir yol kesme yaptığımızı anlatmalıyız. İkna olmadığı yerde eğer şoför düşmanca tavırlar içerisinde değilse nazik bir şekilde indirmeliyiz ve yolu trafiğe kapatmalıyız.

ÇUKURLAR-HENDEK KAZMAK: Çatışma bölgesinde düşmanın bize ulaşabileceği, stratejik olarak bizim işimize yarayacak yollarda küçüklü büyüklü çukurlar açabiliriz. **Bunu yaparken küçük çukur açmadaki ölçümüz bir araba lastiğinin büyüklüğü kadar olmalı. Araç lastiklerinin içine girdiğinde lastiğin takılması sonucu yola devam edememeli.** Büyük çukurlarda ise koşulumuz var ise bir zırhlı aracı içine alabilecek büyüklükte çukurlar hendekler kazabiliriz. **Bu çukur ve hendekleri kazarken bölgenin su borularına özen göstermeliyiz mahalleyi su basabilir. İstanbul Küçük armutlu mahallesinde kazdığımız bir çukurda su borularının patlaması sonucu mahallede su baskını yaşanmıştı.**

YOLLARA HALİFİLEKS SERMEK ÜZERİNE TUTKAL DÖKMEK: Halifleksler halılar arasında ince olması yanıyla bilinir. İnce olduğu için yola serilen üzeri tutkallı halifleks zırhlı aracın tekerleğine dolanarak yapışır ve zırhlı aracın ilerlemesini engeller.

TORPİL PATLATMAK: Bir tane torpil tek başına düşmana bir zarar vermez. Birçok torpilin içi açılıp içerisindeki barut çıkartıldıktan sonra tek bir yerde birleştirilip patlatıldığında ses bombası etkisi yaratır. Bunun için sadece torpilleri açıp bir kutuda birleştirip bir fitil takıp yakmak yeterli.

ÇAKMAK GAZI PATLATMAK:

Çakmak gazının şişesinin etrafına torpilleri aynen olduğu gibi torpilin üzerinde içinde hiçbir değişiklik hiçbir oynama yapmadan bantlıyoruz. Torpilleri fitilden yakıyoruz. Ve yuvarlayarak zırhlı araçların altına atıyoruz. Bunu yaparken hızlı

olmalıyız çünkü torpilin patlamasıyla çakmak gazı da patlıyor. Bu şekilde patlatılan çakmak gazları patlamanın etkisi basıncın etkisi AKREP denilen bir zırhlı aracı zıplatabiliyor. Akrep tekerlerin üzerinde zıplıyor. Aynı zamanda yüksek bir ses çıkartıyor.

TORPİLLERDEN EL YAPIMI BOMBA

YAPMAK: Torpillerin içerisindeki barut bir leğene boşaltılır. Ne kadar büyüklükte bir patlayıcı yapmak istiyorsak ona göre bir tuzluk, cam kavanoz tercih edilir.

Torpillerin içerisinden çıkartılan barutlar cam tuzluğa doldurulur.

Bir buçuk litrelik plastik su şişeleri tuzluğun boyuyla eş olacak şekilde kesilir ve alt kısmı kullanılır.

İçerisi barut dolu tuzluk plastik şişeye yerleştirilir. Bunun için tuzluğun altına biraz yapıştırıcı sürmek yeterlidir.

Bu durumda ortaya yarıdan kesilmiş plastik şişenin içerisinde barut dolu bir dolu bir tuzluk çıkar.

Plastik şişenin içine vidalar, çiviler atılır. Plastiğin yarı boyuna ya da üçte birine denk gelecek kadar vida, çivi atılır içine. Burada amaç patlama sırasında vidaların çivilerin etrafa yayılması ile düşmanı yaralamak.

Barut dolu tuzluğu yakmak için bir fitil yeterli. Fitil ateşlendikten 3-5 saniye sonra patlama gerçekleşir. Sesi oldukça güçlüdür. Patladığı yerden 200-300 metre uzaklıktaki arabaların alarmlarının ötmesine neden olur.

Tuzluk tercih etmemizdeki neden tuzlukların kendi kapaklarında hali hazırli deliklerin olması ve deliklerden fitili rahatça yerleştirebilmek. Fitili yerleştirdikten sonra fitilin bombamızı atarken çıkmaması küçük bir bantlar bantlamak da gereklidir.

TÜP NASIL PATLATILIR: Bir tüpün üzerine benzin döküp yaktıktan sonra tüp büyük bir patlama ile patlar. Tüpün içerisindeki gazın yayılması ile patlama etrafa yayılır yangın çıkarır.

NASIL YANGIN ÇIKARTIRIZ: Bizim düşman karşısında çıkartacağımız yangın yine düşmanı hedef alan bir yangın olmalıdır. Yangın çıkartmaktan kastettiğimiz çöp kutularını, parkları, arabaları yakmak değil. Mahallelerimizde bulunduğumuz bölgelerde elektrik trafolarını yapacağımız kısa devre ile trafoların içerisindeki sıcaklığı arttırarak yanmasını sağlayabiliriz.

ÇATILAR: Düşmanın helikopteri varsa bizim de çatılarımız var. Bulunduğumuz yerlerde çatılara çıkmalıyız. Çatılardan düşmanın konumunu, pozisyonunu rahatça görebiliriz. Çatılar sapanlarımızı, molotofları, havai fişekleri kullanmak içinde uygun yerlerdir. Direkt düşmanı tepesinden hedef alarak saldırmak.

Yukarıda yazdıklarımız İstanbul'un yoksul mahallelerinde polisle girilen çatışmaların hepsinde kullanılan uygulanan ve sonuç aldığımız yöntemlerdir. Düşmanı mahallelerimizden ellerimizde taşlarla kovduk. Silahlarla, tabancalarla çatışmaların yaşandığı birçok dönemde olduğu elbette ancak biz hep halka gittik hep halk tipi silahları kullandık. Halk tipi silahlar kadrolarımız öncülüğünde halkında savaşa katılması demektir.

Halk tipi silahlar herkesin kullanabileceği, tedarik edebileceği silahlardır. Bugün tetiği çekmeye cesareti olmayan en ileri teknoloji ile üretilen en büyük silahlara sahip olan Kürt Milliyetçi hareketi büyük büyük silahları ile kendisi tasfiye etti teslim oldu. Biz halk tipi

silahlarla halkımıza düşmanın elindeki en büyük silahlara karşı savaşabileceğini gösterdik.

Şunu bilmeliyiz ki; savaşımızın gelişimi ve büyümesine bağlı olarak halkımızın yaratıcılığı ile çok daha iyi çok daha etkili silahlarla savaşacağız ama bu silahlarda yine halk tipi silahlar olacak.

Oligarşinin ideolojik, politik, askeri her türden saldırısını göğüsleyebilecek ve giderek politik askeri düzeyde oligarşiye karşı saldırıyı çatışmayı geliştirebilecek ideolojik ve askeri donanımına sahip bir örgüttür. Dayımızın sözünü ettiği SAVAŞ ÖRGÜTÜDÜR.

Şehirlerimizin, dağlarımızın, denizlerimizin, havamızın, suyumuzun halkımızın ve vatanımızın kaderi bizim ellerimizdedir. Düşman ile aramızdaki savaşın sonucunu belirleyecek olan bizim savaşın yasalarına ne kadar uyup uymadığımızdır. Savaşın yasalarına uyduğumuzda savaş ileri taşırız kazanırız. Burjuvazi çürüyendir stratejik ve taktik olarak zayıftır. Biz ise halkın değerlerinden, kültüründen, yaratıcılığın, üretimin geleneklerden, tarihten yanayız bu nedenle güçlü biziz. Düşmanın taktiksel olarak belli üstünlükleri halkımızın henüz tam anlamıyla savaşa katılmamasıdır. Halkımız örgütlendikçe düşmanın taktiksel üstünlüğü yerini güçsüzlüğe zayıflığa yenilgiye bırakacaktır.

Güç olmak büyük silahlara sahip olmak kilolarca tonlarca bombalar patlatmak değildir. Güç olmak ideolojik netlik, ideolojik bağımsızlık ve sonuna kadar bütün imkânlarımız ile bütün zorluklar ve kuşatma altında savaşma kararlılığıdır. Silahlı mücadeleyi büyütme.

Halkımızın gücü bizim gücümüzdür; halkın gücü tarihsel haklılığındadır. Bu güç ile halk tipi silahlarımızı yapacak halk tipi silahlar ile savaşacağız.

KADRO NEDİR? KADRO KİMDİR?

Kadro üzerine bir araştırma yaparsak görürüz ki, kadro kimdir sorusunun tanımı Lenin'den bugüne devrimin ve devrim önderlerinin gündeminde olmuştur.

Lenin de, Che de, Mahir de, Dayı da kadro kimdir sorusunun cevabını verir, kadronun özelliklerini tanımlar. Çünkü **devrim; ideoloji, strateji-taktik, politika demek ve bunlara hayat veren ise kadrolardır.**

Ve önderlerimizin kadro tanımları da büyük oranda birbirine benzer, çünkü kadro tanımının özünü devrimci çalışma oluşturur. Dönemlere göre özgünlükler taşısa da özünde kadro tanımı aynıdır. Devrimci çalışmanın gereklerini yerine getiren kişidir kadro.

Devrimci çalışma nedir?

- İdeolojidir.
- Politikadır.
- Stratejidir.
- Taktiktir.
- Programdır.
- Örgütlemektir.
- Eğitmektir.
- Savaşmak ve savaşmaktır.

Devrimci Sol dergisinde şöyle diyoruz;
"Politika ve kadro; biri olmadan diğerrinin fazla bir hükmü yok. Doğru bir politika, onu hayata geçirecek kadrolar yoksa ya da tersinden, nitelikli kadrolar ellerinde hayata geçirebilecekleri doğru bir politika yoksa sınıflar mücadelesi üzerinde doğru bir etkide bulunamazlar."

Gerçekte, doğru bir politika yoksa kadro da yoktur zaten. Ve politikayı hayata geçirecek kadrolar yoksa politika da yok demektir.

Neden?

Çünkü doğru politika kadro yetiştiriyorsa doğru politikadır. Kadrolaşmaya hizmet etmiyorsa doğru politika değildir. Gerçekten Marksist-Leninist kadroların varlığı

demek de onların ürettikleri ve hayata geçirdikleri doğru politikaların varlığı anlamına gelir. Bunu yapmıyorlarsa, onlara kadro denmez.

Öyleyse yıllar önce söylediğimiz gibi;

Politika kadro demektir.

Kadro politika demektir.

Her dönem bir kadronun görevlerini yeniden, yeniden tanımlamak neden?

Çünkü her dönemin görevleri özü aynı olmakla birlikte biçimde birbirinden farklılıklar gösterir.

Bir dönem kadronun temel görevi kendini feda ederek ölümü yenerek emperyalizmin faşizmin saldırıları önüne bedenleriyle barikat kurmak olur. Daha doğrusu bu görev öne çıkar.

Bir başka dönem kadronun öne çıkan görevi komiteler meclisler kurmak, halkı örgütlemek olur.

Bir başka dönemde kadronun öne çıkan görevi ideolojik mücadele, bir başka dönemde halkın faşizme karşı birliğini, cephesini örgütlemek olabilir.

Bir başka dönemde kadronun uzlaşmaz sınıf bilinci, sınıf kını, Marksist-Leninist ideolojiyi tavizsiz savunması ya da her şeyi bir jileti, bir taşı silaha çevirerek düşmana darbe vurması, silahlı mücadeleyi örgütlemesi öne çıkan nitelikler olabilir.

O halde kadro tanımımız, her dönem için geçerli olacaksa şunları içermelidir:

- * Emperyalizme ve faşizme karşı uzlaşmaz sınıf bilinci ve sınıf kinine sahip olmak
- * Marksist-Leninist ideolojiyi tavizsiz savunmak ve hayata uygulamak
- * Devrimci strateji ve taktikleri kavramak
- * Devrimci çalışmayı stratejik hedeften kopmadan örgütlemek.

- * Halkı örgütlemek devrimci çalışmayı hayata geçirmek için program çıkarmak
- * Programı hayata geçirmek
- * Yeni kadrolar yetiştirmek
- * Emperyalizmle ve faşizmle uzlaşmamak
- * Bulunduğu yerde örgütü, devrimci stratejiyi, devrimci politika ve çalışmayı var etmek
- * Sistematik olarak kendini ve halkı eğitmek
- * Savaşmak ve halkı savaştırmak

O halde;

Kadro Kimdir ve

Devrimde Oynadığı Rol Nedir?

Dayı kadroyu, ona kimliğini veren temel taşlarla parti ve örgütü tanımlıyor. Şöyle diyor;

“Parti ve örgüt nedir; parti ve örgüt stratejinin hayata geçmesi için, devrim için bir araçtır. Bu aracın motoru kadrolardır.”

Yani kadro parti ve örgüt

Parti ve örgüt devrim demektir.

Yani bir kadronun devrimde oynadığı rol temeldir. Kadrosuz devrim olmaz.

Che kadroyu şöyle tanımlıyor;

“Kadro, merkezdeki yetkililerden gelen talimatları doğru yorumlayabilecek siyasi gelişim düzeyine yükselmiş, bu emir ve talimatları benimseyen, bunları yönelimler olarak kitlelere ileten bir kişi, kitlelerin en derin isteklerini, iç dürtülerini gösteren, belirtileri algılayabilen bir kimsedir. Kadro hem ideolojik hem de yönetsel bakımdan disiplinli, demokratik merkezîyetçiliği bilen ve uygulayan, çeşitli yönlerinden en iyi biçimde yararlanmak üzere yeni yöntemlerimizin çelişkilerini fark edebilendir. Ortaklaşa tartışma tek karar ve sorumluluk ilkesini üretim alanına uygulamayı bilir. Kadroların dürüstlüğü ve bağlılığı denenmiş, fiziksel ve moral cesareti, ideolojik gelişimiyle birlikte her zaman her çeşit mücadeleye girmeye, devrim yürüyüşüne gerektiğinde hayatını ortaya koyarak uyum sağlamaya hazır durumda bulunacak biçimde çelikleşmiştir. Aynı zamanda kişisel çözümleme yapmaya yeterli biridir. Bu

özelliği gerekir kararları almasını ve disipline ters düşmeyen yaratıcı, inisiyatifini kullanmasını sağlar”

(Che-Politik Yazılar, Yar Yayınları syf 123-124)

Yani kadro;

parti politikalarını doğru olarak kavrayan, Parti politikalarını halka taşıyan ve halkı parti politikaları ile örgütleyen, Halkın sorunlarını, çelişkilerini doğru tespit eden kişidir.

Kadro, parti politikalarının üretimine katılan, politika üreten, parti politikalarının, kararlarının uygulanmasında tereddütsüz kişidir kadro.

Devrim partinin, kadroların ve halkın eseridir. Kadrolar devrimin temelidir.

Yürünen devrim yolunun her adımında kadroların emeği, ödediği bedeller, canı kanı vardır.

“Dünyadaki bütün sermayeler içinde en değerlisi ve en belirleyici olanı insandır. Kadrolardır.” diyor Stalin.

Çünkü kadrolar hiçbir sermayenin başaramayacağını başarırlar. Devrimi yapan, devrimi büyüten ve sosyalizmi inşa eden kadroların önderliğindeki halk gücüdür. Kadrolar olmadığında emperyalizmle, faşizmle tüm çelişkilerine rağmen nereye akacağını bilmeyen bir halk kitlesi kalır geriye. Ancak bu halk kitlesi ona önderlik eden kadrolarla devrim yatağına akan coşkun bir nehre dönüşür.

Kadro Örgüttür

Devrimin iki ayağı vardır.

1- Nesnel zemin. Bir devrimin olabilmesi için o ülkede devrimin koşullarının oluşması gerekir. Devrimin koşulu milli krizdir. Yani ekonomik, siyasal, sosyal kriz.

Ama nesnel zemin tek başına yeterli değil. Bir devrimin olabilmesi için öznel koşulların da devrimi yapmaya elverişli olması gerekir.

2- Öznel yan örgüttür. Bir devrimin olabilmesi için devrime önderlik edecek devrimci örgüt gerekir.

Bir devrimci örgütün varlığı, niteliği, gücü önce ideolojisine sonra kadrolarına bağlıdır. Örgüt devrimci ideolojiye kadroların hayat vermiş halidir.

Örgüt ancak kadronun olduğu yerde vardır. “Dayının ifadesiyle, örgüt stratejinin hayata geçmesi için bir araçtır. Ve kadro bilir ki, bu araç olmadan devrim olmaz. Kadro bu aracın motorudur. Fakat kadro hazır örgütleri harekete geçiren bir motor değildir, kadro örgütleyendir. Özellikle bugün kadrolarımızın görevi öncelikle örgüt oluşturmaktır.” Anadolu patlamaya hazır yanardağ gibidir. Bu patlamayı tetikleyecek olan kadrolardır.

AKP faşizminin kâbusu halkın Cephe önderliğinde ayaklanmasıdır.

Faşizm bu ayaklanma potansiyelini görüyor. Onun için gördüğü her Cepheliyi tutukluyor. Öyle ki, hapishane kapısından çıkan Cepheli hemen daha hapishane kapısının önündeyken gözaltına alınıp tekrar tutuklanıyor. Bununla amaçlanan halka Cephenin önderlik etmesini engellemektir.

70-80 yaşındaki TAYAD’lı anne babalara kadar tüm Cephelileri hapishanelere doldurmak,

Tehditte, işkenceyle devrimciliği bıraktırmak hepsi bu amaçladır.

Faşizm diyor ki, devrimci kadrolar yoksa halk ayaklanmaz devrim olmaz.

Neden böyledir?

Çünkü sisteme karşı isyan etmiş halkı örgüte dönüştüren kadrodur.

O halde diyebiliriz ki, kadro halkı örgütleyen devrimcidir.

Nasıl örgütleyeceğiz?

Tanıyacağız.

Halkı tanımadan örgütleyemeyiz.

**Çelişkilerini,
Dinamiklerini,
Kültürel, ahlaki özelliklerini,**

**Bilgi ve deneyimlerini,
Bilinç düzeylerini,
Yaşam biçimlerini,
Eğlencelerini,
Öfkelerini, kinlerini,
Duygularını, düşüncelerini
öğreneceğiz.**

“Politika ve kadro; biri olmadan diğerrinin fazla bir hükmü yok. Doğru bir politika, onu hayata geçirecek kadrolar yoksa ya da tersinden, nitelikli kadrolar ellerinde hayata geçirebilecekleri doğru bir politika yoksa sınıflar mücadelesi üzerinde doğru bir etkide bulunamazlar.”

Tanımak bunların tümüne vakıf olmayı gerektirir. Ancak bunları bildiğimizde doğru bir politika geliştirebiliriz.

Tanımak zaman kaybı değil zaman kazanmaktır. Acelecilik kolaycılıktır. Devrimci bir yöntem değildir.

Tanımadan bilmeden öğrenmeden politika üretmeye kalkışmak sonuç alamamak demektir.

Bir sonuç elde etmek istiyorsak, onun gereklerini yerine getirmeliyiz. Konumuz açısından halkı örgütlemek istiyorsak halkı örgütlemek için gerekli bilgilere sahip olacağız.

Nasrettin Hoca bir işin gereğini yapmak yerine kolaya kaçanları fıkrasında hedef alır. Nasrettin Hoca’yı bahçede bir şeyler ararken gören komşuları yardım etmek isterler.

“Hocam ne arıyorsun?” derler. Hoca, yüzüğünü kaybettiğini söyler. Komşular da başlarlar Hoca ile birlikte aramaya. Saatler geçer, bahçe karış karış aranmıştır ama yüzük yok. Komşular sorarlar Hoca’ya, “Hocam

yüzüğü bahçede düşürdüğünüzden emin misiniz?”. Hoca gayet rahat cevap verir, “Hayır zaten bahçede düşürmedim ki, bodrumda düşürdüm”. İyi de hocam der komşular, “bodrumda düşürdüğünü bahçede neden arıyoruz?”. Hoca cevap verir; “Bodrum karanlık onun için bahçede arıyorum.”

Yüzük bodrumda kaybedildiyse, onu bahçede bulmak mümkün değildir. Bir işi yaparken kolayca kaçmamak gerekir. Hedefe giden yol zor da olsa, karanlık da olsa o yoldan gitmek gerekir.

Halkı örgütlenme kararlılığındaki kadrolar örgütlemenin yolunu bulacaklardır. Halkın temel sorunlarını örgütlemek ne demektir?

Eğer girdiğiniz, ilişki yürüttüğünüz bir evde gençler uyuşturucu bağımlısı olmuşsa, o evin temel sorunu budur. Bu sorunla ilgilenmeden ne anlatırsanız anlatın, o evdeki insanların dünyasına giremezsiniz. Ancak o dünyaya ailenin temel sorununu gündeminize alarak, ona çözüm üreterek girebilirsiniz.

Örgüt kolektif yapılardır. Komiteler meclislerdir. Komite, bir işin örgütlenmesi için bir araya gelen insanların oluşturduğu, düzenli toplantılar yapan, kararlar alan, kararları hayata geçiren yapıdır. Komite iki kişi de olur, daha fazla sayıda da olabilir. Temel olan düzenli toplantı, karar ve eylemdir.

Örgütlenme çalışması en basitten başlar. Örneğin harekete geçmeye en yatkın 2 kişi hedeflenip, onlarla bir komite oluşturulabilir. 2 kişiden, 3,4 kişiden oluşan bu komite bizim politikalarımızın halka taşınmasının, halkın düşüncelerinin açığa çıkarılmasının ve ortaklaştırılmasının aracı olacaktır.

Bulunduğu alanda örgüt oluşturmadan bu hedefle çalışma yürütmeden sadece halka propaganda yapan sorunları tek başına çözmeye çalışan devrimci, bir kadro gibi hareket etmiyor demektir. Böylesi bir çalışma devrimi örgütlemeye hizmet etmeyecektir. Zayıf, etkisiz ve geleceği olmayan bir çalışma

olarak kalacaktır.

“Örgütlenme çalışması iki yanlı ilerler.

Birincisi;

ideolojik ikna, yani ideolojik propaganda.

İkincisi;

güncel sorunların çözümüdür.

Sadece ideolojik propaganda ile yetinen bir örgütlenme çalışması sonuç alıcı olmaz. İnsanlar genel olarak sosyalizme ikna olsalar bile onu yaşamın içinde güncel sorunlarına çözüm üreten bir ideoloji olarak göremezlerse örgütlü çalışma içinde yer almayacaklardır. Teorik olarak güzel ancak sorunlarına çözüm üretme gücünden yoksun görecektir. Bunun için ideolojik ikna güncel sorunların çözümü ile birleşmelidir.

Sadece güncel sorunlarla ilgilenen ancak ideolojik propaganda yanını eksik bırakan bir kadro da çevresini ve ilişkilerini genişletebilir fakat kalıcı örgüt oluşturamaz yeni kadrolar yetiştiremez. Bu nedenle zamanla sönüp kaybolacak bir çalışma yapmış olacaktır. Oysa örgüt demek yeni kadrolar demektir. Bir kadronun görevi bu yanıla yeni kadrolar yetiştirmektir.

Örgüt, kadro, halkın birliği Nihat Behram şiirinde anlatılır.

ÖRGÜTÜN GÜCÜ

Tek insan nedir ki?

Sadece bir damla...

Uçsuz bucaksız gökyüzünün

Boşluğuna savrulmuş

Sarhoş başıboş

Bir yağmur damlacığı

Tek insan neye yarar?

Azgınca uğuldayan fırtınalar altında

Kuşatınca onu o kudurgan sancılar

Dayanınca bağrına kanlı elleri yeryüzünün

Tek insan ne yapabilir

Sinip gizlenmekten başka?

Yaşayan en yüce güç

En aşılmaz barikat

Halkın örgütüdür...

*Tıpkı bir okyanus gibi kurumaya
Örs gibi, çekiç gibi
Şekil veren demire;
Kabaran dalgalarla karşılayan
Uğuldayan rüzgârı.
Halkın örgütüdür...
Gücü güce ulaşır
Yükselir, derinleşir
Arınır, dayanıklanır
Denizde bir damla olunca insan.*

*Al savur benim de yüreğimi
Ufkuna kat, ateşlendir, şekil ver bakışlarıma,
Beni yalçın güzellikler kuşandır
Sarsılmaz yiğitlerle donat
Sevgimi yenilmez, sevincimi ulaşılmaz kıl
düşmana
Öfkemi bile, gürleştir,
Bilgimi rüzgârıyla aydınlat,
Örgütüm al beni
Halkımla yeniden yarat
(Nihat Behram, Yalın Yürek)*

Kadro Programdır

*“Kadro, hareketin ideolojik ve siyasi
perspektifinden program çıkaran adamdır”*

Dursun Karataş

Program bulunulan alanda, birimde belirlenen hedeflere ulaşmak için çalışmanın örgütlenmesidir. Diğer bir ifade ile program, kim, neyi, ne zaman, nasıl, hangi araçlarla ve kimlerle yapacak sorularının cevaplanmasıdır.

Programsız çalışma hedefsizliktir. Bir devrimcinin programı yoksa gün boyu koşturabilir, haftalarca koşturabilir ama bir sonuca ulaşamaz. Sonuca bakıldığında tek bir kişiyi örgütlememiştir.

Çünkü örgütlenme program çıkarmakla mümkündür. Düzenli, sistematik bir çalışma ancak bir kişiyi devrimcileştirir. Hedefin ve programın olmadığı çalışmadan ise sonuç çıkmaz.

Haftalar aylar süren koşturmanın sonucunda tek bir kalacak ev yoksa tek bir dergi dağıtacak ilişki yoksa tek bir komite, meclis örgütlenmemişse temel neden programsızlıktır.

Programsız devrimciyi başladığı bir çalışmayı sonuca ulaştırmamasından tanıyabilirsiniz. Sürekli yeni bir öneri, yeni bir düşünce, yeni bir konu... Gündeme getirir. Ama hiçbirisini olması gerektiği gibi takip etmez.

Düzenli bir okuma ve eğitim programı yoktur. Elinden sayfalarca yazı, kitap geçer. Ama öğrenemez. Belki onlarca kişiye bir şey anlatır ama sonuçta tek bir kişide bile devrimci bir bilinç dönüşümü ortaya çıkaramaz.

Çevresi başlanmış ve bir kenara atılmış işler yığını gibidir.

Program devrimci çalışmanın sonuca ulaştırılmasıdır.

Devrimci çalışmanın özü kadrolaşma, halkı örgütlenme, halk komiteleri, halk meclisleri örgütlemektir.

Program adına hayata geçirilmesi mümkün olmayan pek çok eylem biçimi ve hedef alt alta sıralanabilir. Bu da yanlış bir yöntemdir. Program bu da değildir. Kim tarafından nasıl yapılacağı örgütlenmemiş planlar yığını da program değildir. Program hayata geçirilebilir olmalıdır. Program somut koşulların somut tahlilinden ortaya çıkar. Ve örgütlenmeyi bir adım daha ileriye taşımayı hedefler. Yani program gerçeklerden hareket etmek durumundadır. Gerçeklerden kopuk, ayakları havada hedefler yığını da program değildir. Görev savmadır. Kâğıt üzerinde pek çok hedef belirleyip, hayata geçirmemektir. Programlı çalışmanın yozlaştırılmasına hizmet eder.

Bu tarz da yine çoğunlukla acelecilikten, emekten ve zaman harcamaktan kaçınıldığı için gündeme gelir. Somut koşullar tahlil edilmemiş, somut bir program üzerinde çalışılmamıştır. Ayaküstü görünürde radikal ve ileri hedefler alt alta sıralanmıştır. Ama gerçekliği yoktur.

Sonuç olarak program bir birim ya da alanda, halkın sorunlarını temel alarak, devrimci örgütlenmeyi daha ileri bir hedefe taşımak için belirli bir süreci kapsayan devrimci çalışmanın örgütlenmesi demektir. O halde öncelikle hedeflerimizin gerçekçi belirleyeceğiz.

Gerçekçi hedef tüm gücümüz ve enerjimizle çalışarak halkın gücünü ve olanaklarını harekete geçirerek varabileceğimiz hedeftir. Halkın gücünü ve olanaklarını küçümseyen kendini zorlamayan geri hedeflerden mücadelenin geri çekilmesi anlamına gelir. Yani “**Ulaşılabilir ve gerçekçi hedef**” demek, geri hedefler belirlemek demek değildir.

Gerçekçi hedef, doğru bir programlama, disiplinli ve kolektif bir çalışma ile ulaşmayı başaracağımız hedeftir. Hedef belirlerken bizi zorlaması gereken devrimin ihtiyaçları olmalıdır. Devrimin ihtiyaçlarını karşılamak sıradan değil olağanüstü bir çalışma ile başarılabilir. Hedefimiz dev olağanüstü bir çalışmaya göre şekillenmelidir.

Program çıkarırken temel nokta sadece kadronun kendi çalışmasını değil, kolektif bir çalışmayı programlamasıdır. Kolektif çalışmayı programlamak demek o alan ve birimdeki mümkün olan tüm güçleri ve olanakları harekete geçirebilmektir. Bu kadroyu, sadece kendisi koşturan insan olmaktan çıkarır. Halkın tüm olanaklarını ve gücünü harekete geçirir. Ve ancak bu yöntemle yapılan çalışma örgütün büyümesine hizmet eder.

Bir programla halkın olanaklarını ve gücünü harekete geçirmek bu güç ve olanakları

örgütlü hale getirmek demektir.

Kim?

Neyi?

Ne zaman?

Kimlerle?

Hangi araç ve yöntemlerle yapacak? sorularını cevaplayıp bir çalışma örgütleyip yöneten devrimci gerçek bir kadronun işlevlerini yerine getirmiş demektir.

Sonrası disiplinli bir çalışmanın örgütlenerek programın hayata geçirilmesini sağlamaktır. Bu çalışma kâğıt üzerindeki programa hayat vermektir. Kadro sabırla her adımını örgütleyip, disipline edip, denetleyip programa hayat vermelidir.

Programlı çalışmanın temeli masa başı çalışması yapmaktır.

Önemi kavranmadığında masa başı çalışması pratiğin içinde koşturan bir kadro için zaman kaybı gibi görülür. Zamanında yapılmaz. Ya da ertelenir.

Gerçekte ise masa başı çalışması zaman

kazandırır. Boşa ve programsız enerji harcanmasının önüne geçer.

Nedir masa başı çalışması?

Bir kadro her hafta bir kez masa başına oturacak ve alana ilişkin tüm bilgileri önüne koyacak, geçmiş haftanın değerlendirmesini yapacak ve bir sonraki hafta ulaşılabilecek hedefleri belirleyecek ve

bunların yapılmasını programlayacak. Bu görev devrimci çalışmanın başlangıcıdır. Bu başlangıç ilk adım atılmadan ikinci üçüncü adımların doğru atılması mümkün değildir.

Hiçbir çalışmamız;

Program bulunulan alanda, birimde belirlenen hedeflere ulaşmak için çalışmanın örgütlenmesidir. Diğer bir ifade ile program, kim, neyi, ne zaman, nasıl, hangi araçlarla ve kimlerle yapacak sorularının cevaplanmasıdır.

kampanyalarımız, programlarımız, eğitimlerimiz, konuşmalarımız ayaküstü hazırlanmış değildir. Biz de örgütümüzün bu konudaki ilke-kurallarıyla hareket etmeliyiz. Ayaküstü iş yapmamalı, yüzeyselliğe düşmemeliyiz.

Masa başı çalışma, ön hazırlık;
Bizi disipline eder,
Özenimizi, dikkatimizi sağlar,
Yoğunlaştırır,
Hızla, doğru çözümler üretmemizi sağlar,
Örgütlülüğü, komiteleri oluşturmamızı,
Her şeye iktidar-devrim perspektifiyle bakmamızı sağlar.

Önce hayalini kuracak, sonra masa başında yoğunlaşır, ayrıntılandıracağız.
Kimle, nasıl, ne zaman, nerede yapacağımıza karar vereceğiz.
Sonrası pratik; GERİSİ HAYAT!

SIRA NEFERİNE DAİR

*Dağda Şahan
İçerde boran
Sokakta militan
Ve tepeden tırnağa yoldaş
Yaşadı
Örgütleyerek hayatı
Yaşadı
Örgütleyerek halkı
Yaşadı
Örgütleyerek gerçeği
Yaşadı
Örgütleyerek şehitliğini
Ve yaşıyor hala
Halkının umudunda
Yaşıyor
Halkının cevahirinde
Yaşıyor
Halkının kavgasında
Ve yaşayacak
Dövüşe dövüşe sıra neferi
Daha dünyayı fethedecek
Dinleyin kalbinizin sesini
Zafer marşını söylüyor sıra neferi..*

Kadro Hedefidir

Hedefimiz bağımsız, demokratik ve sosyalist bir ülke kurmaktır.

Amacımız sömürüye ve zulme son vermektir. Bu amacımıza devrimle ulaşacağız.

O halde hedefimiz devrim yapmaktır.

Devrim hedefine ulaşmak için her alan ve birimde küçüklü büyüklü pek çok hedef belirlenecek bu hedeflere ulaşılacak yeni hedefler belirlenecek ve tekrar yeni hedefler belirlenerek onlara ulaşılacaktır.

Devrim hedefi böylesi küçük küçük sayısız hedefe ulaşılarak gerçekleştirilecektir.

Devrim stratejimiz PASS'dir. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisidir. PASS bize, devrime ulaşmak için devrimimizin geçeceği aşamaları gösterir. Devrimimiz Öncü Savaş aşamasından geçecek, Parti, Ordu ve Cephe örgütleri oluşturarak başarıya ulaşacaktır.

Öncü Savaş, silahlı propagandanın temel olduğu, diğer tüm mücadele biçimlerinin buna bağlı olarak örgütlendiği bir aşamadır. O halde, hedeflerimiz de açıktır.

Silahlı savaş örgütlemek.

Akademik demokratik mücadeleyi örgütlemek. Silahlı savaş örgütlemek için milisler ve gerilla birlikleri kurmak gerekir. Bu birliklerin savaşın ihtiyacı olan silah ve olanaklarla donatılması gerekir. O zaman hedefimiz bunlara ulaşmayı içerecektir. Yani bir kadronun hedefinde savaşçı yetiştirmek ve olanak bulmak vardır. Bu hedefe de yine kendi içinde adım adım gerçekleşecek, daha küçük hedefler belirlenip aşarak ulaşılacaktır.

Ama bu ne demektir?

Bir kadro hedef belirlerken, bu stratejik hedefe hizmet edip etmediğine bakacaktır. Bizi silaha, savaşçıya, savaşın ihtiyacı olan olanaklara götürmeyen hedefler stratejik hedeften sapma demektir.

Hedeflerimiz içinde akademik demokratik mücadelenin de örgütlenmesi var dedik. Ve bu mücadele silahlı mücadeleye tabi olacaktır. Diğer bir ifadeyle ekonomik demokratik

mücadele de bizi silaha, savaşıya ve olanaklara götürmelidir. Bunun için halkın düzenle çelişkilerini örgütleyeceğiz. Halkın düzenle çelişkileri, sömürü düzeninin ortaya çıkardığı sorunlardır. Bu sorun açlık, yoksulluk, ideolojik, kültürel propagandanın etkisi altında bilinçlerin çarpıtılması, yozlaşma, ahlaki ve kültürel dejenerasyon, yani uyuşturucu, kumar, alkoldür. Düzenin baskısı ve yönlendirmesi altında anti-depresan kullanımındaki yaygınlıktır.

Bir bütün olarak halkın üzerindeki sınıfsal, sosyal, siyasal baskıdır. Dini ve ulusal baskıdır. Kadro bunlardan hareket ederek halkı örgütleyecek ve halka devrim hedefini gösterecektir. Halkı devrim hedefi için örgütlemek onu Halk Meclislerinde, Halk Komitelerinde, Halk Milislerinde örgütlemektir.

O halde bir alanda kadronun görevi stratejik hedefe hizmet edecek, bizi stratejik hedefimize götürecek dönemsel hedefler belirlemek ve bu hedeflere ulaşmak için devrimci çalışmayı örgütlemek denetlemek ve sonuca ulaştırmaktır. Bir çalışmada hedef yoksa bu hedefe ulaşmak için yapılması gerekenler adım adım programlanmamışsa o alanda devrimci çalışma yapılmıyor, kendiliğindenci bir yaşam akıp gidiyor demektir. Bunun sonucu işlerin yığılması yetişememe olanaksızlıklar, başarısızlıklar ve giderek inançsızlaşmadır. İnançsızlaşmanın sonucu güven yitimi ve düzene dönüşür.

O halde program ve hedef devrimciliğin ve devrimci çalışmanın temelidir.

Kadro Eğitimidir

Mao diyor ki;

"Düşmanımız bildiklerimizle yetinme anlayışıdır. Gerçekten bir şeyler öğrenmek istiyorsak bu anlayışa son vermek zorundayız. Kendimize karşı tutumumuz 'DOYMAK BİLMEYEN ÖĞRENMEK' başkalarına karşı tutumumuz ise 'BİKİP USANMADAN ÖĞRENMEK' olmalıdır."

Yani bildiğini öğret, bilmediğini öğren.

Kadronun görevi devrimi örgütlemektir.

Kadro devrimi nasıl örgütleyeceğini eğitimle öğrenir.

"İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır. Okumayan araştırmayan izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür."

Dursun KARATAŞ

Eğitimin iki yönü teori ve pratiktir.

Teori, başkalarının doğrudan deneyimlerini öğrenmek demektir.

Pratik, kendi doğrudan deneyimlerimizden öğrenmek, başkalarının doğrudan deneyimlerini pratikte sınavarak bilgi-bilinç haline getirmektir.

Her örgüt kendini ancak eğitimle var edebilir. Bu bir devlet için de geçerlidir, bir parti, bir dernek için de geçerlidir. Bir doktor nasıl ki eğitimle yetişirse, bir devrimci de ancak eğitimle yetişir.

Eğitimsiz bir doktor nasıl ki hastanın ölümüne neden olursa, kendini eğitmeyen bir kadro da devrimci çalışmanın ölümüne neden olur. Devrimci çalışmanın temeli halkın devrime ikna edilmesidir.

Bu ne demektir?

Bir kadro halkı devrime ikna edebilecek bilgiye sahip olmalıdır. Kapitalizmin bozukluklarını, çarpıklıklarını, ürettiği sorunları, halk düşmanı yüzünü, sömürünün neden ve sonuçlarını, sömürünün nasıl ortadan kaldırılacağını bilmelidir.

Bu da yetmez. Bunu halka ikna edebilecek, halkın anlayabileceği şekilde anlatabilmesi gerekir. Bu ancak eğitimle sağlanabilir. Bir kadro halkın sorunlarının çözümü için demokratik ve silahlı mücadeleyi örgütlemek durumundadır. Bir kadro örgütlenme yapmak, kadro eğitmek durumundadır. Bir kadro program çıkarmak, programı hayata geçirmek durumundadır. Bunu yapabilecek donanımına sahip olması gerekir.

Bu ne demektir?

Bir kadro asgari düzeyde Marksist-Leninist ideolojiyi bilecek, bunun için kendini eğitecek demektir.

Bir kadro düzenli okuyacak, bilgisini geliştirecek yetkinleştirecek demektir.

Bir kadro güncel gelişmeleri ve parti politikasını takip edecek demektir. Bunun için her gün bir haber bülteni, bir gazete köşe yazısı okuyacak demektir. Bunun dergimizin en azından temel yazılarını okuyacak demektir.

Bir kadro ayrıca kadro yetiştirmek için halkı eğitecektir.

Eğitim örgütlenmenin temelidir. Eğitim kadrolaşmanın temelidir.

"İnsanla ilgili, devrimi ilgilendiren, ülkesi ve dünya ile ilgili her şey önem derecelerine göre bir yöneticiyi ilgilendirmek zorundadır.

Okumayan araştırmayan izlemeyen bir yönetici düşünemez veya yanlış ve çarpık düşünür. Okumamak, izlememek veya çarpık yanlış düşünüp bu yanlışları başkalarına taşıma, başkalarına yanlış yaptırmak demektir. Devrimi yanlış yöne kanallı etmektir. Hedef saptırmaktır. İnsanları değerlendirememektir. Yanlış düşünmek bir yöneticinin gerekçesi olamaz..." (DHKP Kongre Kararları)

Bir bütün olarak diyebiliriz ki, eğitim sadece genel teorinin öğrenilmesi değildir. Eğitimin hedefi devrimi örgütlemektir. O halde eğitimin görevi bir alandaki kadronun o alanda halkı örgütlemesini, önüne çıkan sorunları çözmesini sağlamaktır.

O halde eğitimimiz güncel, canlı olmalıdır.

Sonuç olarak;

Kadrolarımız, devrime hayat veren can damarlarıdır.

Kadronun parti politikalarını halka taşımak için asgari Marksist-Leninist formasyona sahip olması, asgari askeri donanımına sahip olması, ajitasyon propaganda yapabilen devrimciler olması gerekir.

Kadro örgüttür. Bir alanda, birimde çalışma

yürüten kadromuzun görevi o alanda bir parti-cephe örgütü oluşturmaktadır. Bunun için insan eğitecek, kadrolar yetiştirecek, komiteler, kolektif yapılar kuracaktır.

Kadro programdır. Bir kadro sonuç almak ve belirlenen hedeflere ulaşmak için program yapmak, programlı bir çalışma yürütmek zorundadır.

Kadro hedefidir. Aylık, yıllık hedefler belirleyecek bu hedeflere ulaşmak için çalışma örgütleyecektir. Kadro eğitimidir. Eğitim örgütlenmenin, örgüt kurmanın, kadrolaşmanın temelidir.

Eğitim, beyinde bilinç ve inanç yürekte coşku ve umut yaratmadır. Eğitim yılmayan, yenilgi kabul etmeyen, militan, coşkulu kadrolar yetiştirmektedir.

Kadroyu Kadro Yapan Taşıdığı Bilinç Ve İnançtır

Bilinç ve inanç nedir?

Bilinç sözlük anlamıyla; **insanın kendisini ve çevresini tanıma yeteneğidir. İnanç, bilgi ve gerçeğin birleştiği duygu yoğunluğudur.** O halde bilinçli bir devrimci kendisini tanır. Kendini tanımak sınıfsal durumunu bilmektir.

İki temel sınıf vardır. Burjuvazi ve proletarya. Devrimci proletaryanın temsilcisidir. Halk çocuğudur. Burjuvazinin düşmanıdır. Bunun farkında olmayan bir devrimci kendini tanımıyor demektir. Çevresini tanımak, dünyayı tanımaktır. Dünya emperyalizmin hâkimiyetinde, her yıl 10 milyonu daha beş yaşına basmadan 20 milyon insanın açlıktan katledildiği bir dünyadır.

Bu dünya gerçeğinin farkında olmayan bir kişi bilinçli değildir. Her yıl binler, on binler, yüzbinler emperyalist işgallerde katlediliyor.

Her yıl binler, on binler, yüzbinler emperyalizm ve faşizmin işkence hanelerinden geçiyor. Hapishanelere dolduruluyor. Katlediliyor.

Dünya halkların bir avuç tekelin çıkarları için sömürü ve zulüm altında parça parça öldüğü, açlık çektiği, her türlü yoksulluğu, yoksunluğu yaşadığı, can çekişen bir dünyadır.

Dünya her yıl milyonların uyuşturucudan, kumardan, hastalıklardan öldüğü bir dünyadır.

Lenin bu dünyayı tanımlamıştır.

Lenin emperyalizmi tanımlamıştır.

Emperyalizm, can çekişen kapitalizmdir.

Bizim milyonlarla ölümlerimiz, emperyalist sistemin can çekişmesidir. Bilinçli bir kadro bu gerçeğin farkındadır.

Bilinç tanımaktır. Anlamaktır. Öğrenmektir. İnanç bilincin sonucudur.

Kadro öğrenmiştir ki, dünya tarihi boyunca pek çok iktidar yıkılmış yenisi kurulmuştur. Ve tarihte belli başlı beş toplum biçimi yaşanmıştır. Yani insanlar bilinen tarihlerinden günümüze beş temel toplum biçimi kurmuşlardır.

Bunlar;

- **İlkel komünal toplum.**
- **Köleci toplum.**
- **Feodal toplum.**
- **Kapitalist toplum.**
- **Sosyalist toplumdur.**

Bunun anlamı emperyalist sistem de yıkılacak ve yerini yeni ve daha ileri bir sisteme yani sosyalist sisteme bırakacaktır.

Devrimci bilimsel bilginin sonucu buna ikna olmuştur. İşte inanç bu ikna olma halidir.

İnanç sadece teorik bir ikna değildir. İnanç aynı zamanda devrimciyi harekete geçiren, eyleme geçiren ve bilinçle gerçeğe dayanan duygu yoğunluğudur.

Bilinç ve inanç devrimciliğin temelidir.

Devrimci savaşın temeli ideolojilerin savaşıdır. İdeolojiler sınıfların savaşma gücüdür.

Devrimci bilinç ve inanç bilimsel olarak toplumlar tarihinin gelişimine, yasalarına, tarihsel ve siyasal haklılığa ve Marksist-Leninist ideolojiye dayanır. Bu nedenle devrimci bir kadro sürekli öğrenmelidir. Öğrenmenin yolu eğitimidir; pratik ve teorik eğitim.

Bu nedenle devrimci bir kadro, sınıf savaşımının gerçeklerini ve tarihsel olarak oluşan bilgisini öğrenmelidir.

Bunları savaşın bu günüyle, bugünün gerçekleriyle yoğurmalıdır.

İnanç bunun sonucu olarak ortaya çıkacaktır.

Kadro Geleceği Görendir

“Göz odur ki dağın ardını göre, akıl odur ki başa geleceği bile.”

Bu söz sanki devrimci kadro için söylenmiştir. Geleceği görmek, tahlil etmektir.

Kadro hem günümüzü ve hem de görünebilir geleceği tahlil eder. Yöntemi bilimsel düşünce yöntemidir. Bu diyalektik materyalizmdir.

Diyalektik ve Tarihsel Materyalizmi geliştirilerek, K. Marks ve F. Engels tarafından toplumlar tarihi tahlil edilmiştir.

Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm toplumlar tarihinin sınıflar mücadelesi tarihi olduğunu gösterir. Tarihin hep ileriye doğru gittiğini gösterir. Bir toplum biçiminden bir diğer toplum biçimine geçişin nedenleri çözülür. Bu bilimsel çözümleme yöntemi Marks ve Engels'e bir sonraki toplum biçiminin sosyalist toplum olduğunu tahlil etme olanağı verir. Yani geleceği gösteren dürbün Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm, yani bilimsel düşünme ve tahlil etme yöntemidir. Geleceğin bilinmezliklerle dolu kapılarını devrimcilere açan anahtar Diyalektik ve Tarihsel Materyalizmdir.

Devrimci kadro bilimsel düşünme yöntemi ile bugünü tahlil ettiği gibi geleceği de tahlil etme avantajına sahip olur.

Geleceği görme esprisi budur.

Marks ve Engels sınıf savaşimleri tarihini, nedenlerini araştırarak çözdüler.

Sömürüye dayalı sistemleri ve yaşadıkları dönemin sömürüye dayalı sistemi olan kapitalizmi, kapitalizmin iktisadi gelişimini ve işleyişini çözümlediler.

Böylece kapitalizmin yerini, zora-silahlı mücadeleye dayanan bir savaşla

sosyalizmin alacağını ortaya koydular. Devrimci bilinç ve sosyalizm inancı bu bilimsel sürecin ürünüdür.

Marks ve Engels geleceği gördüler. Bunu özel yetenekleri, özel güçleri ile değil, sınıf savaşmaları tarihinin bilimsel incelemesiyle başardılar. Marksist-Leninist ideolojiyle sınıf savaşmaları tarihini, bilimsel düşünce yöntemini öğrenen her kadro geleceği görme gücüne de erişir.

Geleceği görmek aynı zamanda mücadelenin pratiği içinde önümüze çıkabilecek sorunları, engelleri öngörebilmektir. Buna karşı çözüm üretmektir. Diğer bir ifade ile politika üretmektir. Savaşımızda önümüze pek çok sorun ve engeller çıkar. Devrim bunları çözerek ilerler. Bilimsel düşünce yöntemi, sistemin özelliklerini çözmek, güncel gelişmeleri takip etmek... Geleceği görmenin anahtarları bunlardır.

Emperyalizmin, faşizmin çelişkilerini görmek sistemin çelişkilerini, çatışmalarını, çözümsüzlüklerini görmek emperyalizmin ve faşizmin önümüzdeki süreçte ilişkin politikalarını çözümlemeyi ve buna karşı politika üretmeyi de olanaklı hale getirir. Politika üretiminin diğer yanı bölgeyi, birimi, alanı tanımadır.

Kadro alanın:

Sınıfsal,
Siyasal,
Ekonomik,
Sosyal,
Askeri
Coğrafi durumuna hâkim olmalıdır.

- * Sınıfsal durumu bilmek etkili propaganda yapmak
- * Ekonomik durumu bilmek olanak yaratmak
- * Askeri bir durumunu bilmek etkili eylem yapmak
- * Coğrafi durumu bilmek kendini koruyabilmek demektir.

Kadro Halk ve Vatan Sevgisidir

Halk ve vatan sevgisi devrimcilik nedenidir. Denilebilir ki, bir devrimci her şeyden önce halk ve vatan sevgisi kadar devrimcidir.

Halk, emperyalizm ve oligarşi tarafından sömürülen ve zulüm altına alınan kesimlerdir. Vatan, halkın değerleri, kültürü ve tarihiyle üzerinde yaşadığı ve egemen olduğu topraklardır.

**Halk sevgisi,
burjuvaziye sömürücü egemen
sınıflara düşmanlık ve sınıf kını
içinde ancak yerini bulur. Sömürüye
zulme emperyalizme ve faşizme kin
duymayan, ona karşı savaşma isteği
duymayanın halk sevgisi de
gelişmez.**

Dikkat edersek, vatan tanımında "egemenlik" vurgusu var. Emperyalizmin egemenliği altındaki bir toprağa **bizim vatanımız** denmez. Vatanımız olması için onun uğruna savaşmak ve bağımsızlık, egemenlik gerekir. O halde vatan sevgisi emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşımdır. Halk sevgisi sınıf bilincidir.

Savaşmak sınıf bilinci

ile mümkündür.

Vatan sevgisi tarih bilincidir.

Anadolu'nun her karışında sömürücü egemen sınıflara karşı halkın savaş tarihi vardır.

Sömürü ve zulüm binyıllardan günümüze uzanır. Sömürü ve zulme karşı mücadele de aynı şekilde binyıllardan günümüze uzanır. Tarih dediğimiz şey sınıflar mücadelesidir.

Vatan bize bu tarihi yansıtır. Anadolu'nun taşı toprağı bize geçmiş uygarlıkları değil, geçmiş toplumlarda halkın sömürücü zalimlere karşı direnişlerini, mücadelesini, üretimini, kültürünü, sanatını anlatır.

Vatan sevgisi bize tarih bilinci verir.
Tarih bilinci emperyalizme ve işbirlikçilerine
karşı savaşıma gücü ve bilinci verir.
Tarihte zafere ulaşmayan bağımsızlık savaşı
yok gibidir.

Neden?

İşgalci güç sonuna kadar işgalini sürdüremez.

Neden?

Birincisi meşruluktur. Vatan toprakları
bizimdir. Meşru olan işgalci güçler değil,
halklardır.

Savaşan halkların kazanması mutlak gerçektir.
Amerika halklarının tarihi ise bize
savaşmayan bir halkın vatanının
olamayacağını göstermiştir. Portekizliler,
İspanyollar, İngilizler Amerika kıtasını
doldurmuş, ele geçirmiş ve öyle ki
Amerika'nın gerçek sahiplerini kendi
topraklarında yok etmişlerdir. Kuzey
Amerika'da Kızılderili halkları hemen hemen
kalmamış, büyük bir soykırımdan
geçirilmiştir. Amerika halklarının vatanlarını
koruyamamasının, savaşamamasının
toplumsal nedenleri var. Amerika kıtası
Avrupalı sömürgeci güçler tarafından
keşfedildiğinde çok daha geri toplumsal
dönemleri yaşıyorlardı. Temel neden budur.
Fakat bizim burada dikkat çekeceğimiz nokta,
vatanı için savaşmayan bir halkın soyunu
sürdürmesinin koşullarının bile
olmayacağıdır.

Halk ve vatan sevgisi ancak devrimcilerde
tam olarak bulunur.

Halk sevgisi, burjuvaziye sömürücü egemen
sınıflara düşmanlık ve sınıf kini içinde ancak
yerini bulur. Sömürüye zulme emperyalizme
ve faşizme kin duymayan, ona karşı savaşıma
isteği duymayanın halk sevgisi de gelişmez.

Vatan sevgisi de aynı şekilde, ancak
emperyalist işgale, vatanı emperyalizme
satan, peşkeş çeken işbirlikçi uşaklara karşı
büyük bir kin ve düşmanlık duygusu içinde
gelişir.

Her ikisi de devrimciliğin temelleri olarak
devrimci kadroda bulunur. Savaşın tüm

zorluklarına ve ağır bedellerine ancak büyük
bir halk ve vatan sevgisi ile katlanılabilir.
Mahirlere bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm
bayrağını dalgalandırma cüreti veren,
Kızıldere'ye yürüten neden yüksek halk ve
vatan sevgisidir.

Saboların kuşatıldıkları üste
dalgalandırdıkları bayrak halk ve vatan
sevgisidir. Bu öyle bir bağlılık ve aidiyet
duygusudur ki, son anlarında "bayrağımız
ülkemizin her yanında dalgalanacak" dedirtir.
Kendi ölümlerini değil, gelecekte bağımsızlık
bayrağının dalgalanacağı Anadolu
topraklarını düşünürler. Kuşatıldığı üste
çatışıp şehit düşmeden önce duvara kanla
yazılan umudun adı halk ve vatan sevgisidir.

Yüzlerce gün süren açlıkla emperyalizmin
Anadolu topraklarında umudu yok etmesinin
önüne barikat olan bedenler halk ve vatan
sevgisinin kendisidir. İşte böyle bir güçtür
halk ve vatan sevgisi. Ve o güce ulaşmak bir
devrimcinin önündeki en önemli hedeftir.
Halk ve vatan sevgisi doğuştan gelen bir
yetenek bilinç değildir. Devrimcinin mücadele
içinde kendinde geliştirmesi gereken bir
niteliktir.

"Bende halk ve vatan sevgisi az." "Bende halk
ve vatan sevgisi yok..." demek anlamsız olur.
Halk ve vatan sevgisine sahip olmak
devrimcinin kendini eğitmesidir.

Halk sevgisini geliştirmek devrimci bir
programdır. Halkı örgütlemek, halka eğitmek,
halka emek harcamak halk sevgisini
geliştirmenin temel yoludur.

Vatan sevgisini geliştirmek de aynı şekilde bir
program sorunudur. Okumak öğrenmek
araştırmak vatan için mücadele etmek...

Vatan sevgisini geliştirecek yöntemlerdir.

Devrimci kendinde halk ve vatan sevgisinin
geri olduğunu görüyorsa, görevi bunu
büyütmektir. Bu devrimciliğini büyütmek
demektir.

**Ve kılıçların,
Nalların,
Ellerin
Ve gözlerin pırıltısı**

Art arda çakan aydınlık bir bütündü.
 Ali Onbaşı bir şimşek hızıyla düşündü
 Ve şu türküyü duydu:
 «Dörtnala gelip Uzak Asya'dan
 Akdeniz'e bir kısarak başı gibi uzanan
 Bu memleket bizim.
 Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar
 çıplak
 Ve ipek bir halıya benzeyen toprak,
 Bu cehennem, bu cennet bizim.
 Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
 Yok, edin insanın insana kulluğunu,
 Bu davet bizim...
 Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür
 Ve bir orman gibi kardeşçesine,
 Bu hasret bizim...»

Nazım Hikmet

Kadro Sonuç Alıcıdır,
 Sorun Çözendir
 Devrimci kadronun militan bir beyni vardır.
 Militan bir beynin her anı eylemdir.
**Militanlık iki temel nokta üzerinden belirlenen
 bir özelliktir: Çatışmak ve sonuç almak...**
 Kadro sürekli olarak nasıl sonuç alacağını
 düşünür.
 Yani; beyin hareketli olacak, sürekli
 düşünecektir.
 Mesele yaratıcılığı geliştirmek değildir. Sonuç
 almak düşünmekle, zaman ve emekle ilgilidir.
 Düşünen, zaman ve emek veren kadro sonuç
 alır. **Her işte elde ettiğimiz sonuç,
 harcadığımız emekle orantılıdır.**
Sloganlaştırmalıyız.
**Sonuç almak; Bir İş kaç defa
 düşündüğümüzle İlgilidir.**

Düşünen Beyin Sonuç Alır.
 O halde sonuç almak için gerekirse onlarca
 yüzlerce kez düşüneceğiz.
 Kadro, mücadelemizin gelişmesinin büyük-
 küçük yapılan bütün işlerin toplamı olduğunu
 kavramalı, **Sonuç almaya kilitlenmelidir.**
 Kadrolaşmayı idealleştirmemeli ve
 mekanikleştirmemeliyiz.

Sıra neferinin inancı hep güçlüdür, onun için

bir işe başlamak ve bitirmek yani sonuç almak
 esastır.

SIRADAKİNİN ÖLÜMÜ

*'Başladı işe,
 Bitirdi işi.
 Başlarken avaz avaz bağırmadı
 Bitirdi ve:
 Gelin seyredin diye dört yanı çağırmadı
 (...)
 O ne önde ne arkada
 Sırada, sıramızdaydı
 Ve yanındakinin kanlı başı onun omuzuna
 eğilince
 Ona sıra gelince
 Sayısını saydı.
 Söz istemez
 Yaşlı göz istemez
 Çelenk melenk lazım değil
 Susun!
 Sıra neferi uyusun.'*

Nazım Hikmet RAN (1930)

Cepheli için aldığı her sonuç, yeni başlayacağı
 bir görev için güçtür.

Peki, başarısızlıklar, sonuç almadığımız işler
 olmayacak mı?

Olacaktır. Bunların nedeni de bizim
 programlarken ya da programı hayata
 geçirirken eksik bıraktığımız, zaafa
 düştüğümüz durumlardır. Cepheli işte bu
 eksik, hata veya zaaf karşısında da inancını,
 isteğini diri tutabilendir.

Eksik ve hatalardan öğrenerek yeniden
 deneyecek ve sonuç alacaktır.

Yöneticilik insanlara sorumluluk verip, işleri
 dağıtmak değildir. Sonuç almaktır.

İnsanlarımıza güvenmeli ve sorumluluklar
 vermeli, pratik ve teorik olarak eğitmeliyiz.
 Örgütümüzün tarihini yaratan
 yoldaşlarımızın hepsi çok tecrübeli, teorik ve
 pratik olarak çok gelişmiş uzmanlar değildi.
 Yüzlerce deneyimsiz, tecrübesiz ama inançlı,
 fedakâr kahramanlarla yaratıldı bu tarih. O
 halde sonuç almak için elimizde olan
 yeterlidir. Önemli olan elimizdeki olanakları,

halk gücünü değerlendirmek, emek harcayarak, eğiterek sonuç almayı başarmaktır.

Sonuç alıcılık iktidar iddiasının bir parçasıdır.

Sonuç almak için,

- karar almak
- program koymak
- denetlemek gerekir.

Kadro Yeni İnsandır

Sosyalistlerin yeni insan olma savaşimleri ilk sosyalistlere dayanır. Yeni insan olmanın anlamı, kendini kapitalizmin kiri ve pasından arındırmış insandır. Yeni insan kapitalizmin ideolojisine, kültürüne, ahlak anlayışına, düşünce ve alışkanlıklarına karşı savaşım içinde gelişir. Yeni insan kapitalizmin ideoloji ve değerlerinin yerine sosyalizmin ideoloji ve değerlerini koyar. Bu savaşım kapitalist sisteme karşı savaşımdır. Devrimci savaştır. Yeni insan devrimci savaş içinde gelişen insandır.

Her insan içinde yetiştiği toplumdan etkilenir, onun ideolojisini, düşünce tarzını bir ölçüde taşır. Fakat aynı zamanda halk burjuvazinin ideoloji ve politikasıyla her an çatışma halindedir. Çünkü burjuvazinin ideolojisi politikası halkı ezen, sömüren, halka düşmandır.

Bu düşmanlık bir çatışmayı da ortaya çıkarır. Yani halk bir yandan kapitalist sistemin ideolojisinden, kültüründen, düşünce tarzından etkilenirken, diğer yandan da bununla çatışma içinde, devrimci ideolojiyi, düşünce tarzını, devrimci kültür ve ahlakı büyütür.

Yeni insan bir bütün olarak kapitalizmin kirinden pasından arınmış insan demek değildir. Bu yeni insanı idealize etmek olur. Yeni insan, kapitalizme karşı savaşma kararı almış, kendini bu savaşın gereklerini yerine getirecek şekilde sürekli geliştiren, yenileyen, kapitalizmin ideolojisini, kültürünü, ahlakını mahkûm ederek, devrimci ideolojiyi, kültürü, ahlakı, değerleri geliştiren, büyüten, bunun

için savaşan insandır.

Bu tanımdan hareketle diyebiliriz ki, yeni insan devrimci insandır. Devrimin kadrosu yeni insandır. O sosyalist toplumun ideolojisinin, kültürünün, ahlak anlayışının halk içinde yaşayan canlı halidir. Halk devrimci kadroya baktığında sosyalizmi görecektir. Yeni insan durağan sabit bir hedef değildir. Yeni insanın en temel özelliği sürekli yenilenen insan olmasındadır. Yeni insan kavga'nın gelişimi içinde sürekli gelişen ve kendini kavga'nın gereklerini yerine getirecek şekilde yenileyen, geliştiren insandır. Bunun için yeni insan, sürekli kendiyile savaşım halinde olan, eleştiri-özeleştiri yapan, zaafının ve hatalarının üzerine korkusuzca giden kadrodur.

Yeni insan zafer kazanma iddiası taşıyan, her gün bu iddiayla uyanan, her işe bu iddiayla sarılan kadrodur.

Kadro olmak, DAYI olmaktır!

Dayı şehit düştü ve biz tüm cephe kadroları söz verdik, hepimiz **"Dayı olacağız"** dedik. Dayı'nın şehitliğine emperyalizm-oligarşi çok sevindi. Cephe'yi teslim alma umutlarının doğduğunu sandılar. Kısa sürede gerçek karşılarında idi. Cephe Dayı'nın önderliğindeki bir devrim hareketidir. Dayı'nın önderliği burada gösterir kendini. Dayı kadrolar, yöneticiler yetiştiren, devrim yürüyüşüne önderlik edecek kadrolar yetiştiren bir önderdir. Dayısız ama Dayı'nın öğrettikleriyle devrim yürüyüşümüz sürdü.

Dayı olmak ne demektir?

Dayı olmak, her koşulda devrimi savunmaktır. Her koşulda devrimi geliştirmektir.

12 Eylül cuntasının karanlık yıllarında devrimin aydınlık ışığını yakmanın bir yolunu bulmaktır.

Emperyalizme, faşizme teslim olmamaktır Dayı olmak. Önderliktir.

Halklardan daha büyük bir güç yoktur. Emperyalizmin saldırı ve kuşatması ne kadar

büyük ve güçlü olursa olsun, halklardan daha büyük bir güç yoktur.

Dayı olmak, halkın bu gücünü arkadan alarak yürümektir. Yenilmez bir güce dönüşmektir. Önderliktir. Dayı devrim, iktidar iddiası ve kararlılığıdır. En zorlu koşullarda bir çıkış yolu bulmaktır. Asla umutsuzluğa düşmemektir.

Dayı olmak; yenilgilerden zafer yaratmaktır. Dayı olmak; her zaman ve her koşulda her şey halk için, devrim için, cephe için diyebilmektir. Dayının gücü bireysel değil, örgütlü çalışmasından, kolektif çalışmasından gelir.

Dayı olmak bireyi tüm hücreleriyle reddederek yerine örgütü, kolektivizmi koymaktır. Dayı bir tarihtir, devrimci hareketimizin Önderlik tarihidir. Dayı Mahirlerin şehit düşmesinden sonra önderlik

boşluğunu önce kendi bulunduğu bölgede doldurur. Başkasından beklemez. Kendisinden daha deneyimli, daha bilgili görünenlere değil, devrimci teoriye Marksist Leninist ideolojiye bakar. Bu ideoloji ile somut koşulları tahlil eder ve politika belirler. Yani sorumluluk yüklenir Dayı. Genç bir üniversite öğrencisidir. Ama Anadolu halkının sorumluluğunu üstlenmekten çekinmez. Bu sorumluluğun aynı zamanda dünya halklarının sorumluluğu olduğunun bilincindedir. Çekinmez. Tüm dünya halkları bizimle der. Anadolu ve dünya halklarından alır gücünü. 24 saatini programlamak, devrimci çalışmada boş tek bir an bırakmamaktır Dayı olmak.

Dayı demek Mahir demektir. Marksist-Leninist ideoloji demektir. Devrimin yolundan sapmadan yürümektir. Emperyalizme ve faşizme karşı savaştan bir an için bile olsa vazgeçmemek, rehavete düşmemektir Dayı. Uzlaşma, teslimiyet, tasfiye rüzgârları estirildi dünyada. Kürt Milliyetçilerinden Latin Amerika soluna kadar bu teslimiyet rüzgârı karşısında duramadılar. Bir tek biz uzlaşma ve teslimiyeti reddettik. Tek bir kadromuz bile tek bir an bile tereddüt etmedi. Çünkü Dayının öğrettikleriyle savaştık biz. Dayı bize çok net öğretmiştir. Sınıflar savaşında uzlaşma yoktur. Uzlaşma demek imha olmak demektir, ihanet demektir.

Bizim için çok nettir. Devrim ancak silahlı uzun süreli halk savaşı ile gerçekleşecektir. Yakın devrim hayali kurmak hayal kırıklıklarına, umutsuzluğa, karamsarlığa sürükler. Oysa yeni sömürgecilik Mahir'de ve Dayı'da çok nettir. Anadolu devrimi uzun süreli bir halk savaşı ile zafere ulaşacaktır. Önderlik bunu örgütlemektir.

Amerika emperyalizmi "M-L bir hareketin dünyada yeniden güç olmasına asla izin vermeyeceğiz" dedi. Dayı olmak demek sosyalizmin bayrağını bir an bile yere düşürmeden dünyanın dört bir yanında dalgalandırmaktır.

Peki, ne yapacağız?

Dayı olmak, bu faşizm koşullarında devrimin kadroları olmaktır. Düşmanın her gün onlarca kadromuzu tutuklayıp aktif mücadelenin dışına düşürdüğü bir süreçte en temel sorunumuz kadro ve örgütlenme sorunudur. Gözaltılar, tutuklamalar, infazlar hiç durmayacak, azalmayacak. Artacak. Biz ısrarla halkı örgütleyeceğiz. Halkı halk meclislerinde, komitelerde örgütleyeceğiz. Bu örgütler içinden kadrolar yetiştireceğiz.

Devrim programımızdan ayrılmadan, stratejik hedefimizden kopmadan yürüyeceğiz.

Nasıl anlayacağız stratejik hedeften koptuğumuzu?

Yürüttüğümüz çalışma halk meclisleri, halk komiteleri, halk milisleri kurmaya hizmet etmiyorsa, savaşçı, silah, lojistik olanaklar çıkarmıyorsa, en azından bunun programına sahip değilsek stratejik hedeften kopmuşuz demektir. Stratejik hedefimizde ısrarla, kararlılıkla örgütler oluşturuyorsak, yeni yeni insanlarımıza devrimcilik kararları aldırarak, kadrolaştırıyorsak Dayı olma hedefiyle hareket ediyoruz demektir.

**Kadronun Temel Görevi ,
Kadro Yaratmaktır**

Komutan yetiştiren komutanlar, kadro yetiştiren kadrolar... Savaşımızın önümüze koyduğu görev budur.

Kadronun görevi savaş örgütlemektir. Savaş örgütlemek tek başına bir iki kadronun eylemi değildir. Savaş örgütlemek her şeyden önce her alanda güçlü bir kadrolaşma demektir.

Bir; kadrolarımız pratiğin içinden çıkacak ve pratikten öğrenecektir.

İki; kadrolarımız örgütün ideolojik politik kültürel ahlaki sanatsal eğitiminden geçerek kadrolaşacaktır.

Bu sürecin başında kadrolarımız olacaktır. Sınırlı sayıdaki kadromuzla bu süreci yürütmek zorundayız.

Nasıl olacak?

Her insan içinde yetiştiği toplumdaki etkilenir, onun ideolojisini, düşünce tarzını bir ölçüde taşır. Fakat aynı zamanda halk burjuvazinin ideoloji ve politikasıyla her an çatışma halindedir. Çünkü burjuvazinin ideolojisi politikası halkı ezen, sömüren, halka düşmandır.

Bu düşmanlık bir çatışmayı da ortaya çıkarır.

Yani halk bir yandan kapitalist sistemin ideolojisinden, kültüründen, düşünce tarzından etkilenirken, diğer yandan da bununla çatışma içinde, devrimci ideolojiyi, düşünce tarzını, devrimci kültür ve ahlaki büyütür.

Hem kendimizi yetiştirecek hem de yeni kadrolar yetiştireceğiz. Öğrenecek ve öğreteceğiz. Kendimizi eğitecek ve yeni kadrolar eğiteceğiz. Kendimize yeni kadrolar yetiştiren kadrolar kuşağı diyeceğiz.

Nasıl?

İdeolojik politik birikim oluşturarak. Bu sürekli düzenli eğitim çalışmaları demektir. Bir kadronun ihtiyaç duyduğu eğitimi aksatmadan sürdürerek kadrolaştıracağız. Eğitim programlarımız büyük oranda merkezi olarak oluşturulur. Sorun bunu sürdürmek, zamanında aksatmadan eğitim çalışmaları yapmaktır. Bir kadro eğitimin önemini kavarsa, eğitimin kadrolaşmadaki rolünü kavarsa, iş yoğunluğunda ilk iptal edeceği eğitim çalışması olmayacaktır. Eğitim çalışmalarını kadrolaşma faaliyetimizin temeli kabul ederek ciddiyetle ve aksatmadan sürdürmeliyiz.

Eğitim çalışmalarımızın haftalık programı olmalı ve bu ertelemeden sürdürülmelidir. Kadrolaşma çalışmamızın temeli bu olacaktır. Kadrolaştırma hedefiyle ilgilendiğimiz arkadaşlarımıza güven duymalı ve görev vermeliyiz. Kadro ancak pratik içinde görev alarak yaparak kendi deneyimlerinden de öğrenerek yetişecektir. Eğitecek, öğretecek ve pratiğin içinde öğrendiklerini uygulamasını

sağlayacağız. Eğitimden, öğretmeden pratik olmaz. Kadrolaştıracağımız arkadaşımızı pratiğe sokarken, pratikte başarısızlık değil, başarı yaşamasını sağlamalıyız. Bu önce yapacağı işi öğretmek, eğitmekle olur.

Bir kadro kadrolaşma hedefiyle ilgilendiği yoldaşını mümkünse 24 saat yanından ayırmadan, devrimci pratiğin tüm gününü birlikte geçirmeli ki her an her şeyi öğrenmesini sağlamalı. Kadrolaştırma çalışmasında bu da temel noktalardan biridir. Tüm zamanı birlikte geçirmeden kadrolaştırmak, eğitmek mümkün olmaz.

Kadronun görevi savaşı örgütlemek ve halkı savaştırmaktır

SIRA NEFERİ GENÇ KOMUTAN

*Genç komutan daha 18'indeydi
Silah tarakaları sarmış dört bir yanı
Hengâmesinde çatışmanın
O en öne geçti
Sırası gelmişti
Hemen mi şimdi mi demedi
Kurtarmak için askerlerini
Asıldı hınçla tetiğe
Kendinden emin
Bir sabah rüzgârı gibi serin
Aydınlıktı bilinci
Kuşatmadan çıkardı yoldaşlarını
Komutandı ve sıra neferi
Kendini feda ederek kuşatmada kalmayı
Sibel böyle seçti...
Alnında birikmiş teri sildi
İnceikti sesi ama güçlü
Herkes duydu sloganlarını
Herkes duydu tüm kahramanca sözleri
Korkuyu boşuna aradılar
O dimdik bakarak düşmanın fersiz gözlerine
"Asıl siz teslim olun" dedi.
Komutandı Sibel ve sıra neferi
Eylem, adalet, feda
Sırası gelince karanfilde kırmızı
Bayrakta rüzgâr olan*

Savaş devrimimizin temelidir. Savaş tüm pratiğimizin düğümlendiği yerdir. Savaşı örgütlemek devrimi örgütlemek demektir. Ve bir kadronun temel işidir savaşı örgütlemek. Halkı savaştırmak, halkı örgütlemekten geçer. Halkı savaştırmak, halkı eğitmekten geçer. Halkı eğitmek ise onun gerçekliğini çok iyi kavramak, bu gerçekliği bizzat yaşamaktan geçer.

Bizim ülkemizde halkın savaştırılması süni denge ve nispi refahla bağlantılıdır. Suni denge, nispi refah halkın savaşa katılımının önündeki engel, düzenle halk arasında kurulan zayıf, güçsüz denge halidir. Bunun anlamı, halk bıçak kemiğe dayanmadan harekete geçmiyor demektir.

Suni dengenin kırılması silahlı propagandanın temel olduğu bir öncü savaşı ile başarılacaktır. Öncü savaşında silahlı propaganda temel ama diğer tüm propaganda biçimleri de yani diğer tüm mücadele biçimleri de silahlı propagandaya bağlı olarak ve onu besleyecek tarzda ele alınacaktır.

Halkı savaşa katmanın araçları, halk örgütlenmeleridir. Bunun somut ifadesi halk meclisleri ve halk komiteleridir. O halde savaşı büyütme halkı halk meclislerinde ve halk komitelerinde, halk milislerinde örgütlemekten geçer.

Sonuç olarak;

- ★ Savaşımız uzun süreli halk savaşıdır.
- ★ Savaşımızın asli unsuru kadrolarımızdır.
- ★ Kadrolarımızın görevi;
- ★ Kadro yetiştirmek
- ★ Halkı örgütlemek
- ★ Savaşı örgütlemek, halkı savaştırmaktır.

Bunu başaran kadrolarımızla devrim yürüyüşümüz hızlanacak devrime ulaşacaktır.

KADROLAŞMA İRADI, DİSİPLİNLİ, İSTİKRARLI BİR EĞİTİM SÜRECİDİR

Sürecin İhtiyaçlarına Göre Sürekli Yeni Kadrolar Yetiştirilemez İse, Faşizm Koşullarında Savaşı Kesintisiz Sürdürmek Mümkün Değildir!

SAVAŞAN BİR ÖRGÜTTE SÜRECİN İHTİYAÇLARINA CEVAP VEREN KADROLARI YETİŞTİRMEK EN TEMEL SORUNUMUZDUR!

Bir alanda, birimde kadroların dışarıda aktif mücadele içinde kalma süresi altı ayı geçmemektedir. Faşizmin gözaltı ve tutuklama terörü, itirafçı aştırma saldırıları emeklilerden liselilere bütün alanlar için pervasızca sürüyor. Bir operasyon bitmeden diğeri başlıyor. Bir alan sorumlusu daha alanına vakıf olmadan yeni operasyonlarla ya aranır duruma düşüyor ya tutuklanıyor.

Silahların ateşe verilip yakıldığı, uzlaşmanın teslimiyetin faşizmle işbirlikçiliğine dönüştüğü günümüzde; uzlaşmamak, iktidar iddiasıyla her alanda direnmek, her koşulda savaşı sürdürmek faşizmin bütün saldırılarına maruz kalmak demektir. Bu bizim savaş gerçekliğimizdir. Bu gerçeklik hiç değişmeyecek. Parti Cephe'nin uzlaştığını, düzen içi umutlar beslediğini, savaşmaktan vazgeçtiğini rüyalarında bile göremeyecekler. Kadro politikamızı da bu gerçekliğe göre olmak zorundadır. Bu gerçekliğe göre örgütlemeliyiz.

Her alan ve birimin yöneticileri bütün faaliyetlerini öncelikle yeni kadro adayları çıkartmaya ve yetiştirmeye hizmet edecek şekilde ele almalıdır.

Bütün faaliyetlerden ne kast ediyoruz? Yolda yürümekten bir basın metni hatırlamaya, bir eylem örgütlemekten bir eylemin haberini yapmaya, bir toplantıya katılmaktan, bir toplantıyı yönetmeye, bir halk ilişkisini ziyaret etmekten ona devrimin bir görevini vermeye, bir sorun çözmeye bir yöneticinin tüm faaliyetleri yeni kadro adayları çıkartmaya,

onu örgütlemeye ve yeni yöneticiler çıkartmaya hizmet etmelidir. Bunu yapmadan mücadelenin sürekliliğini sağlamak mümkün değildir.

Nasıl Örgütleyeceğiz? Nasıl Kadrolaşacağız? Kadrolaşma Kendiliğinden Olmaz. Yöneticiler Kendiliğinden Yetişmez Kadrolaşma İradi, Disiplinli, İstikrarlı Bir Eğitim Sürecidir

Bir alanda birimde çalışan sorumlularımız sürekli yakını; "bu kadar işi bu kadar insan ile nasıl yapacağız? Alanımızda devrimcilik tercihini yapmış kimse yok. Benden başka devrimci yok. Ben tek başıma ne yapabilirim ki, vb. "

Evet, yapılması gereken işler çoktur. Ve hiçbir zaman azalmayacak, daha da artacaktır. "Ne yapabilirim ki" sorusunun tek bir çözümü var. Örgütlenmek, devrimcilik yapacak yeni kadroları örgütlemek.

Kitle Çalışması, Kadrolaşma ve Örgütlenme İç İç Geçmiş Temel Halkalardır!

"Örgütün motoru kadrolardır" diyor Dursun Karataş. Motor olmazsa makine çalışmaz. Kadrolar olmazsa da örgüt işlemez. İşlemeyen örgüt, örgüt olmaz. Her şey birbirine bağlı bir zincirin halkaları gibi. Örgütlenmezsek yeni kadrolar çıkartamayız. Yeni kadrolar çıkartmazsak örgütlenmelerimizi ayakta tutamayız. Çünkü düşman sürekli saldırıyor. En ileri kadrolarımızı komplolarla, sahte belgelerle, iftiracı itirafçıların iftiraları ile tutukluyor. Faaliyetlerimiz tamamen meşru-yasal zeminde de olsa yargı faşizmin elinde

halka karşı bir terör aracı olarak kullanılıyor. Sürekli operasyonlara yöneticilerimizi tutuklayıp örgütlenmelerimizi dağıtmaya çalışıyor. O halde bir alan ve birimdeki yöneticilerimizin en temel görev yeni kadrolar yetiştirmek ve dağılan örgütlenmelerimizi yeniden, yeniden örgütlemek.

Kadrolaşma, kitle çalışması ve eğitim, devrimci örgütün örgütsel faaliyetinin en başta gelen görevlerindendir. Çünkü devrimi gerçekleştirmek için kitleleri kazanmak zorunludur. Kitleleri devrim saflarına çekecek olan ise kadrolardır. Bu nedenle, kadrolaşma ve kitle çalışması, devrimci çalışmanın, birbirine kopmaz bağlarla bağlı, iç içe geçmiş temel halkalardır.

Her devrimci örgüt, kitle çalışmasını ve kadrolaşmayı birlikte ele almak, birlikte sürdürmek zorundadır. Çünkü "Yatay ve dikey" çalışma, "En geniş kitle içinde dar kadro çalışması" şeklinde de formüle edebileceğimiz bu çalışma, devrim için "olmazsa olmaz" bir öneme sahiptir.

Kadrolar, kitlelerin içinden çıkacak ve kitlelerin bir adım önüne geçerek devrimcileşecek, kitleleri örgütleyecek, onların içinden yeni yöneticiler, yeni kadrolar yetiştirecektir.

Yöneticilerimiz kitle çalışmasını ve eğitim faaliyetlerini programlarının temeli haline getirmelidir. Bu programı aksatmamak da yöneticinin kadrolaşma konusundaki ısrarının, "kadrolaşmanın zorunluluğunu ne kadar bilince çıkardığının göstergesidir.

Kitle çalışmalarını ve eğitim çalışmalarını ertelemenin hiçbir gerekçesi olamaz. Yaşanan kayıpları telafi etmek için kadrolaşmadaki eksiklerimizi aşalım derken, kitle çalışmalarına, eğitime zaman bulamamak konunun yeterince bilince çıkarılmadığını, yakıcılığının hissedilmediğini gösterir.

Devrimcilik örgütlenme faaliyetidir. Kendini örgütlemek, yoldaşlarını örgütlemek, halkı örgütlemek ve devrimi örgütlemektir. Herkesi

aynı anda ve hep birlikte örgütlemek mümkün değildir. Örgütlenmeyi suya atılan taşın iç içe geçmiş halkaları gibi düşünmeliyiz. Her şey çok küçük hedeflerle başlar.

Bir örgüt kuracağız:

İlk halka kendimiziz. Kendimizi örgütlemeden başkasını örgütleyemeyiz. Bıkmadan, usanmadan, yorulmadan kendimize emek vereceğiz, örgütleneceğiz. Kadrolaşmanın esası, kadrolaşacak insanın politik seviyesini yükseltmektir. Bu şekilde hem kalıcı devrimciler yaratılır, hem de kadrolar yetişir. Devrimci, kendini hiçbir zaman sınırlamamalı. Hep kadro olmayı hedeflemeli. Devrimcilik sürekli öğrenmek ve sürekli yenilenmekle mümkün olur. Sürecin isteklerine olumlu cevaplar vererek, devrimciliğimizi geliştirmeliyiz. Coşku, moral, motivasyon olmazsa, devrimcilik de sıradanlaşır. Kadrolar, pratik içinde kendini geliştirirler. Pratik, devrimciye coşkulu mücadeleyi öğretir. Sürekli devrimleşme, yani kadrolaşmak için pratik içerisindeki devrimci coşkuyu özümsemeliyiz. Kendimizi ne kadar çok geliştirirsek, o kadar kadrolaştırırız.

İkinci halka, "birken iki olma" hedefiyle, en yakınımızdakiler içinden seçtiğimiz alternatifimizdir. Yönetici yetiştirmeye gelişmeye en açık, umut veren insanlarımızdan başlayacağız.

Üçüncü halka komitemizdir.

Komite=Örgüttür. Komitemizi kurduğumuzda örgütü kurmuşuz demektir. Daha sonra gelen halkalar ise; halk komiteleridir, halk meclisleridir, milislerdir. Yani örgütlü kitlemizdir. Suya atılan taşın dalga, dalga yayılan, genişleyen halkaları da, taraftarlarımız, sempatizanlarımız, halk ilişkilerimiz ve halkımızdır.

Komiteler Kadrolaşmanın okuludur

Bir alanda, birimde komite yoksa örgüt de yoktur. Bunu öncelikle alan ve birim yöneticilerimiz böyle bilmelidir. Bu böyle bilinmez ise bir alanda birimde boşa kürek çeker dururuz. Ne bir örgütlenme

yaratabiliriz, ne de tek bir kadro çıkartabiliriz. Yeni kadrolar yetiştiremiyorsak faşizmin saldırıları karşısında tasfiye olmak kaçınılmazdır. Saldırıları, tutuklamalar sonucunda dağılan komitelerin yerine yenisi kurulamıyorsa o alan ve birimdeki yönetici, kadro kendine itiraf edemese de yenilgiyi kabul etmiş demektir.

Ölümüne bir savaş içindeyiz. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin imha saldırıları hiç durmayacak. Kadro ve yöneticilerimiz her zaman daha da büyüklerine hazır olmalıdır. Hazır olmak sürekli kendi alternatiflerini yaratmaktır. Alternatif yaratmak KOMİTE kurmaktır.

Örgütlemek kolektif bir faaliyettir, kendiliğinden bir faaliyet değildir. Yeni insan, ancak kolektif örgütlü bir yapı içinde iradi bir faaliyet sonucunda örgütlenir. Hiç kimse kendiliğinden örgütlenmez. Komiteler kolektif yapılardır. Yeni insan ancak kolektif bu yapıların içinde, kolektif işleyiş, kolektif program, kolektif üretim, kolektif denetim sonucunda örgütlenirler.

Bir alanda birimde yöneticiye bağlı tek tek bireyler tarafında birçok iş yapılabilir. Fakat iş yaptığımız o kişilerde asla politik bir dönüşüm yaratamayız. Bu çalışma tarzıyla, sadece kendini, verilen işleri yapmakla sınırlayan bireyler yaratırız. Bireysel çalışma örgütlenmenin, kadrolaşmanın düşmanıdır, asla örgütleyemez, kadrolaşma yapamaz.

Alanlarda, birimlerde yöneticilerimize örgütlenme dendiğinde, kitle çalışması dendiğinde çoğu zaman yoklarla karşılaşırız. “Adam yok, kiminle kitle çalışması yapayım” denir. Bir kurum açılması gerekiyorsa yine aynı yoklarla karşımıza çıkar. “Bir tane bile örgütlü adam yok, kurumu kim açıp kapayacak, önce örgütlenelim kurum da açarız” denir. “Onca iş-güç arasında eğitim çalışması yapmaya, toplantı yapmaya zaman yok” denir. Oysa kitle çalışması zaten yeni adam bulmak, kadro aday çıkartmak için yapılmak zorundadır. Yine kurumlaşmak; örgütlenmektir. Hazır kadrolar ile

örgütlenilmez. Hiçbir zaman bir köşede bekleyen hazır kadrolar olmayacaktır. Kadronun görevi yeni insanlarla yeni örgütler yaratmaktır.

Kadro yetiştirmeye zaman bulamayan yönetici, aslında kadrolaşmayı doğru kavramamış demektir. Kadro yetiştirmeyi erteleyen, ona zaman bulamayan yönetici alandaki diğer işlerini de gerektiği gibi yapmıyordur.

Bu çalışma tarzı, bu anlayış çözüm üretmez, kadro yetiştiremez, örgütlenme yapamaz. Çözüm yukarıda bahsettiğimiz komitedir. Hangi alanda çalışıyor olursak olalım. Örgütlenmemiz için yapmamız gereken ilk şey bir komite kurmak olmalıdır.

ÇÜNKÜ ÖRGÜTLENMEK İÇİN İHTİYACIMIZ OLANAN KADROLAR BU KOMİTENİN İÇİNDE ÖRGÜTLENECEK.

Hiçbir örgütlenmemizin olmadığı yeni örgütlenmek istediğimiz bir alanda, birimde yapmamız gereken ilk faaliyet; **kendimizle birlikte komite kuracağımız iki kişi daha bulmak. Politik düzeyi ileri geri demeden üç kişilik bir komite kurmak** olmalıdır.

Bir alanı örgütlemek için görevlendirilen yöneticinin “komite kuracak kimse yok” gibi bir mazereti olamaz. Yarım yüzyılı aşkın bir tarihimiz var. Hem de kanla, şehitlerle yazılmış bir tarih. Cephelilerin olmadığı, Cephe politikalarının ulaşmadığı Anadolu’nun tek bir karış toprağı yoktur. Her şeyden önce Cephe halk hareketidir. Cephe halktır. Halkın olduğu her yerde Cephe politikalarıyla halkı örgütlemenin zemini vardır.

Örgütlenmek için kuracağımız komitede yer alacak kişiler halktan insanlar olacaktır. Halk olacaktır. Kaldı ki, parti hiçbir ilişkinin olmadığı yere örgütlenme yap diye bir kadrosunu göndermez. Onunu için bir yöneticinin komite kurmak için “kimse yok” deme gerekçesi olamaz.

Bunu diyen yöneticiler halktan kopmuş, halka gitmeyen, halka inanmayan, güvenmeyen yöneticilerdir.

Kadrolaşmak ve Örgütlenmek İçin Halka Gitmeliyiz

Kadrolaşmak için öncelikli görev komiteler kurmak ise, komiteleri kurmak için de

öncelikli yapılması gereken halka gitmektir. Devrimin tüm sorunlarını çözmek için gitmemiz gereken yer halktır. Çünkü devrimi halkla yapacağız. Devrimimiz halk devrimi olacak. Ve tüm faaliyetlerimizin özü halkı örgütlemek. Çünkü devrimi yapacak olan örgütlü halktır. Evet, bugün faşizmin kesintisiz saldırıları sonucunda devrimci mücadelede çok ciddi bir daralma vardır. Çok yoğun bir saldırı ve tecrit

kuşatmasıyla devrimci hareketin halkla bağı kopartmaya çalışıyor. Faşizm halkı örgütsüz, umutsuz bırakarak iktidarını sürdürmeye çalışıyor. Kadrolaşmak, halkı örgütlemek ve savaşı sürdürmek için halka gitmekten başka hiçbir çözüm yoktur.

Halktan, sıradan her insan sempatican adaydır, her sempatican bir kadro adaydır; her kadro bir yönetici adaydır. Devrimci savaş örgütünün temel yönetim ilke ve iddiası budur. Eğitimde bu ilke ve iddia üzerine şekillenmelidir.

“Olmaz”ların, “yok”ların panzehiri örgütlemek ve örgütlenmektir. Yönetici halka gidendir.

Evet, şu bir gerçek; AKP faşizmi devrimci harekete selam verenleri bile tutukluyor. Bir şekilde cezalandırıyor. Bu saldırılar sadece

ülkemizde de değil, Avrupa ülkelerinde de, emperyalizmin çok yoğun bir kuşatması altındayız. Fakat bu kuşatmayı yarmanın da tek yolu yine halka gitmektir. Devrimcinin, kadroların, yöneticilerin en temel görevi budur: Halk korkuyorsa korkularını aştıracak da yine biziz. Hem de halkın devrimcilere en çok ihtiyacının olduğu bir denemeyiz.

Silahların ateşe verilip yakıldığı, uzlaşmanın teslimiyetin faşizmle işbirlikçiliğine dönüştüğü günümüzde; uzlaşmamak, iktidar iddiasıyla her alanda direnmek, her koşulda savaşı sürdürmek faşizmin bütün saldırılarına maruz kalmak demektir. Bu bizim savaş gerçekliğimizdir. Bu gerçeklik hiç değişmeyecek. Parti-Cephe'nin uzlaştığını, düzen içi umutlar beslediğini, savaşmaktan vazgeçtiğini rüyalarında bile göremeyecekler. Kadro politikamızı da bu gerçekliğe göre olmak zorundadır. Bu gerçekliğe göre örgütlemeliyiz.

Halkın korkularını sadece biz aştıracabiliriz. Halkın sorunlarını sadece biz çözebiliriz. Halkımıza sadece biz umut olabiliriz.

Halka gitmemek, bir devrimciyi yozlaştırır. Çürütür, devrimciliğini bitirir. Devrimciler nasıl ki, halk için umut ise, halk da devrimcilerin varlık nedenidir. Halkla bağı kopan devrimci bir hareket esasında vasfını yitirmiş tasfiye sürecini

yaşamaktadır. AKP faşizminin devrimci harekete imha saldırılarının, tecrit kuşatmasının özü budur. Bu nedenle bizim en güvenli sığınağımız halkın bağıdır. Kuşatmayı yarmak güvenli sığınaklarımıza yerleşmek için halka gitmeliyiz.

Halka gitmeden, kitle çalışması yapmadan yeni kadro adayları çıkartamayız. Komiteler kuramayız. İnsanları eğitmeyiz. Yeni örgütleneceğimiz bir alanda kim var, kim yok bir masa başı çalışması yaparak çıkartmalıyız. Sonra tek tek bunlarla görüşerek içlerinden en ileri ve istekli olan iki kişi ile birlikte alanı, birimi örgütlemek üzere komitemizi kurabiliriz.

Komiteyi idealize etmemeliyiz. Sıfırdan bir örgüt örgütlenme yaratıyoruz. Komiteye aldığımız iki kişi örgütlenme çalışması

yapacağımız bölgeyi, birimi en iyi tanıyan kişilerdir. Bölgeyi, birimi onlardan öğreneceğiz. Onları komitede kolektif bir işleyişin içine katıp birlikte örgütleyeceğiz. Bir alanda, birimde işleyen bir komite, o alanın, birimin kadro yetiştiren okuludur. Komiteye kattığım her yeni üye, o okuldan mezun olacak kadro adaylarıdır. Komite içinde komite üyeleri bir taraftan pratiği örgütlerken diğer taraftan iradi olarak yürütülen eğitim çalışmaları ile hızla kadrolaşırlar. İşleyen bir komitede komite üyeleri pratiği örgütlerken aynı zamanda yönetmeyi de öğrenirler.

Nasıl olur bu? İşleyen bir komite ne demektir?

TOPLANTI

Komite üyeleri her hafta düzenli olarak güvenlik önlemlerini alarak toplanmalıdır. Toplantılar belli bir disiplin içinde ilke ve kurallara göre komite üyelerinden birinin sorumluluğunda yönetilmelidir. Komite üyelerini pratikte eğitmek, geliştirmek amacıyla toplantının yönetimi komite üyeleri arasında bir ay gibi sürelerle dönüşümlü olarak yürütülebilir. Yine komite üyelerinin her biri komite içinde belli görev ve sorumluluklar verilmelidir. Komite üyesi komite içinde sorumlu tarafından yönetilen değil, aynı zamanda kendisi de alt komitelerden birinin sorumluluğunu alabilir.

EĞİTİM

Her komite toplantısının başında önceden belirlenen bir konu üzerine eğitim çalışması yapılmalıdır. Komitelerin kadro yetiştiren okul olma esprisi burasıdır. Eğitim, komite toplantılarında iradi olarak ele alınmaz ise o komite işlemiyor demektir. Her komite toplantısının başında en az yarım saat bir eğitim çalışması yapılmalıdır. Komitede eğitim çalışmaları komite üyelerinin aynı pencereden aynı yöne bakmasını sağlar. Komite üyeleri arasında ideolojik, politik, kültürel, ruhsal bir şekillenme yaratılamazsa komitenin doğru politikalar üretmesi, parti politikalarını örgütleyip kitlelere taşıması mümkün olmaz. Komitede bunu yapacak en önemli etken komite toplantılarında yapılacak

eğitim çalışmalarıdır. Her komite üyesine kadro-yönetici adayı olarak bakılmalıdır. Kadro yetiştirmenin tek yolu eğitimi iradi olarak ele almaktır. Komite toplantılarında eğitim çalışmaları kadrolaşmanın olmazsa olmaz koşuludur. Yapılacak eğitim çalışmalarına mutlaka hazırlık yapılarak gelinmelidir. Ve eğitim konuları mutlaka ihtiyacımıza cevap verecek konular olmalıdır.

GÜNDEMLERİN BELİRLENMESİ

Toplantıya katılan her komite üyesi toplantının gündeminin belirlenmesinde kendi önerilerini sunmalıdır. Gündemler ele alınırken her komite üyesi söz alıp düşüncelerini, önerilerini sunmalıdır. Belirlenen gündemlerin dışına çıkmadan gündemler tartışılmalıdır. Toplantıların belli bir disiplini, ilkeleri, kuralları olmalıdır.

KARAR ALMAK

Ele alınan her gündem için kararlar alınmalıdır. Konuşulan hiçbir konu sohbet havasında, öylesine konuşulmuş ortada bırakılmamalı, bir sonuca bağlanıp kararlar alınmalıdır.

PROGRAM

Alınan kararlar ortada bırakılmamalıdır. Nasıl, kimler tarafından ne zaman hayata geçirilecek; gün gün, saat, saat bir program çıkartılmalıdır. Bu programlar uzun ve kısa vadeli olabilir.

Her toplantıda bir önceki haftanın programı değerlendirilmelidir. Neleri yaptık? Neleri yapamadık? Neden yapamadık? Nasıl Yapacağız?

DENETİM

Denetim komitenin işletilmesidir. Yaptığımız programlar ne kadar mükemmel olursa olsun, programı hayata geçirmek için bir denetim mekanizması kurmalıyız. Komitenin işletilmesinden tüm komite üyeleri sorumludur.

Sonuç olarak komitelerin içinde kadrolaşma bu işleyiş içinde gerçekleşir. Alan ve birimlerde işletilen her komite ihtiyacımız olan kadroları yetiştirmenin okuludur.

“Alanda kimse yok, kiminle kitle çalışması yapacağız, kiminle örgütlenme yapacağız” sorularının cevabı; alan ve birim komitelerimizi kurmak ve işletmektir. Komiteler ve komitelerin işletilmesi aynı zamanda örgütlenme ve kadrolaşma sorununun en acil çözümüdür.

Savaşan Devrimci Bir Örgütün Kadro Eğitim Politikası

Kitlelere gidilmediği sürece, örgütün ve devrimin ihtiyacı olan yeni insanların çıkarılması, boşalan yerlerin doldurulması mümkün değildir. Kitle çalışması ve kadrolaşma birlikte ele alınmalıdır. Çalıştığımız alanda, bölgede, mahallede, en geniş kitleyle bağ kurmalı, bu yaygın ilişkiler içinde kadrolaşma çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Kadrolaşma hareketinde, kişinin teorik formasyonu önemlidir. Kadronun, yığınların önderi olarak doğru çizgide eylem yapması, bağımsız örgütçü olarak çalışması, bu niteliğine sıkı sıkıya bağlıdır. Eğitimin temel yükünün, bireylerin omuzunda olması bundandır.

Eğitimi halklaştırmak, ilk adımda kitabi eğitim programlarından uzak durmaktır. İhtiyaç olanı, güncel olanı başa alacağız. Marksist-Leninist teoriyi bu somutluk ve güncellik içinde vereceğiz. Gerçekte bu yalnızca yukarıda belirtilen koşulların ürünü olan "pratik" bir zorunluluk da değildir; bu bir halk hareketi olmanın sonucu ve gereğidir. Parti-Cephe kadrolaşmasını her yaştan, her meslekten en geniş halk kesimleri içerisinde gerçekleştirmek durumundadır. Yalnızca "okumuşlara", belli bir kültür düzeyine hitap eden eğitim programları halk kitleleri içinde

kadrolaşmaya bir basamak oluşturmaz.

Evet, eğitim sorununun çözümünde ilk adım, eğitimi halklaştırmak ve pratikleştirmektir. Bu adımı attığımız yerde, bunlardan gerçekten sonuç alabilmemiz ise büyük ölçüde ve öncelikle kadrolarımızın eğitici fonksiyonlarını yerine getirebilmelerine bağlıdır. Eğitimi faaliyetlerimizin ve zamanımızın tümüne yayan bir bakış açısıyla şekillendirmeye başladığımızda, bu eğitimin kendine özgü muhtevası ve biçimleri de şu an belki de öngörmediğimiz pek çok zenginliği açığa çıkaracak, kadrolaşmaya yeni bir hız katacaktır.

Ölümüne bir savaş içindeyiz. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin imha saldırıları hiç durmayacak.

Kadro ve yöneticilerimiz her zaman daha da büyüklerine hazır olmalıdır. Hazır olmak sürekli kendi alternatiflerini yaratmaktır. Alternatif yaratmak KOMİTE kurmaktır.

Her kadro yürüyen bir okuldur. Eğitimin yaygınlaştırılması, kalitesinin artırılması açıktır ki, okulların arttırılmasıyla mümkündür. Yani kadrolaşmayla... Ama işimizin ilginç yönü de şudur ki, kadrolaşmanın hızlanması için de bu eğitim işinin rayına oturması lazım. Evet, aslında eğitim ve kadrolaşma, birbirine bağlı ve birbirini

güçlendirip hızlandıracak iki yandır. Kitleselleşme ve kadrolaşma sürecinin önünde ayak bağı olan eksikliklerimizden biri kitleye yukarıdan bakma, süreci siyasi gereklilikleriyle birlikte ele almama ve sekterlik konularıdır.

Nedir Kadrolaştırmak?

Teorik ve pratik bilgiyle donatmak, sosyalizm bilimini öğretmek, örgütsel işleyişi-disiplini kavratmak, yönetme sanatını öğretmek, doğru düşünmeyi öğretmek, parti politikalarını, çalıştığı alanın ya da bölgenin, ekonomik, siyasi, kültürel koşullarına göre uygulama yeteneği kazandırmak, sorunlara dair çözümler, gelişmelere dair politikalar

belirlemesini öğretmek. Pratiğin ihtiyaçlarını karşılayacak, teknik bilgi ve beceriler kazandırmak kadrolaşmanın en başta gelen ihtiyaçlarıdır.

Kadrolaşma Nasıl Sağlanır?

Kadrolaşmada öncelikle kendiliğindencilikten çıkmalıyız. Eylemler, çalışmalar içerisinde insanlarımızın kendiliğinden öne çıkmasını, yetkinleşmesini beklemek devrimci bir tarz değildir.

Kadrolaşmak için öncelikle her insanımızın kadrolaşabileceğine inanmalıyız. Kişilerin yeteneklerine göre bir kadrolaşma değil, mücadelenin ihtiyaçlarına göre kadrolaşma programımız olmalı.

Yönetici, kitle çalışması yaparken, kadrolaşmada öncelik vereceği insanları, kadro adaylarını belirlemelidir. Bu insanları tüm yönleriyle tanımalı, olumlu-olumsuz, güçlü-güçsüz yanlarını bilmelidir. Bu kişilerle, eğitim çalışmalarında, ikili ilişkilerde, görev sorumluluk dağılımında, belli bir program dâhilinde daha özel, daha iradi bir ilişki yürütmelidir.

Kadrolaşmayı idealize etmeden çok hızlı ihtiyacımız olan kadroları

yetiştirebiliriz. Bunun için hedefli bir eğitim çalışması yapılmalıdır. Hangi alanın yeni bir kadroya ihtiyacı varsa, o alanın ihtiyacına göre hızlandırılmış, üç günlük, beş günlük kadro eğitim çalışmaları ile ihtiyacımız olan yeni kadroları yetiştirebiliriz. Vietnam'da Ho Chi Minh bir haftalık siyasi, bir haftalık askeri 15 günlük eğitimlerle dünyanın en iyi donatılmış ABD ordusunu yenecek halk

ordusunu yaratmıştır. Faşizmin sürekli operasyonlarla yöneticilerimizi, kadrolarımızı tutukladığı günümüzde kadro ve yönetici adaylarımızı bu bakış açısıyla eğitmeliyiz. Örneğin İşçi alanının yönetici kadroları tutuklandı, kadrolaşma politikamız alanda en ileri olan işçiyi alanına vakıf olacak hızlandırılmış bir eğitim çalışmasıyla alanını yönetebilecek duruma getirmeliyiz.

Kendini kolay ifade eden, atak, inisiyatifli ilişkilerin yanı sıra, o güne kadar dar-kapalı bir çevrede yaşamış, sessiz, çekingen ama samimi bir şekilde devrimcilik yapmak isteyen insanlarımızın önü açılmalıdır. Onların eksiklerini giderecek, yeteneklerini ortaya çıkaracak uygun koşulları hazırlamak yöneticinin görevidir.

Kitlelere gidilmediği sürece, örgütün ve devrimin ihtiyacı olan yeni insanların çıkarılması, boşalan yerlerin doldurulması mümkün değildir.

Kitle çalışması ve kadrolaşma birlikte ele alınmalıdır. Çalıştığımız alanda, bölgede, mahallede, en geniş kitleyle bağ kurmalı, bu yaygın ilişkiler içinde kadrolaşma çalışmalarımızı sürdürmeliyiz.

Her kadro adayı ile ilgilenirken, eğitirken, eğitim pratiğe yönelik olmalıdır. Öğretilenlerin pratikte sınanması, kadronun pratik içinde şekillenmesi temeldir.

Her insanımızın farklı özellikleri, yetiştirme şartları, kültürü, yetenekleri vardır. Kadro adaylarımızı belirlerken çok yönlü bakarak, bu özellikleri dikkate alarak farklı görevleri yerine getirebilecek, farklı alanlarda sorumluluk alabilecek kadrolar yetiştiren bir

programımız olmalıdır.

Kadro çalışmasında, koşullara, alana göre çok farklı yöntemler kullanılabilir. Bu konuda yöneticilerin yoğunlaşması, yaratıcılığını kullanarak en verimli yöntemleri belirlemesi gerekir. Günün 24 saatini birlikte geçirmek, belirli periyotlarla 3-5 günlük yoğunlaştırılmış programlar uygulamak, ikili sohbetler

yapmak, düzenli kitap-dergi-gazete okuma alışkanlığı edinmesini sağlamak, film-belgesel izleyerek üzerinde tartışmak vb. yöntemlerin hepsi kullanılabilir.

Çalıştığımız alanlardaki insanlarımıza güvenmeliyiz. Güvenmek, sorumlulukları, görevleri paylaşmaktır. Kolektivizm çalışma tarzımızın temeli olmalıdır. Çünkü kadrolar kolektif yapılar içinde örgütlenirler.

Yöneticilerimiz, en iyi yöneticiliğin, zamanla “kendisine ihtiyaç duymayan öğrenciler yetiştirmek” olduğu gerçeğiyle hareket etmeli. Yönetici başka görev alanlarına giderken, kendisi olmadan da yürüyen, komiteleri olan, kolektif bir yapı bırakmalıdır. Bugün en temel görevimiz budur.

Kitle ve kadrolaşma çalışmaları içinde sıkça yapılan hatalardan biri de insanlarımızı abartılı değerlendirmektir. Yeni tanıdığımız, kadrolaştırmayı düşündüğümüz insanın olumlu yanlarını abartarak değerlendirip, eksik-güçsüz yönlerini görmezden geliyoruz, görmüyoruz. Eğitimde, çalışmalarda, pratikte bu güçsüz-geri yanları öne çıkıp istediğimiz sonuçları alamadığımızda, beklentilerimiz karşılanamadığında moral bozukluğu motivasyon kaybı başlıyor. Bu nedenle ilişkilere vakıf olmak, abartılı değerlendirmelerden kaçınmak, olumlu olumsuz tün yönleriyle insanlarımızı tanımak gerekmektedir.

Lenin bu konuda *“Savaş zamanında acemileri doğrudan savaş eylemleri içinde eğitmek gerekir. Yani eğitim yöntemlerine daha cesaretli yaklaşın yoldaşlar”* diyor. Örgütlemek için mutlaka yeni tanıştığımız her insanımıza bir görev vermeliyiz.

Savaşan Bir Örgütün Kadroları Çok Yönlü Olmalıdır

Kadro, zorluklara karşı eğilmez, bükülmez bir iradeye sahiptir. Düzendan birçok insanı çekip çıkartıp devrimcileştiren insandır. Çok yönlü düşünen ve çalışan, beklemeden yapan, savaşın sürecin ihtiyaçlarını karşılamada politika belirleyen, yüksek feda duygusuna

sahip olandır. Biz tarihimizden güç alarak manevi değerlerimize sarılıyoruz. Çünkü bunlar bize ait, hiç kimsenin gücü bunları almaya yetmez. Çünkü taşıyıcı olan kadrolardır. Yarattığı, yaratılan her şeyi feda ruhuyla kazanmıştır. İsteyerek ve inanarak yapmıştır. Attığı her adımın politik sonuçlarını görerek politika üretendir. Her bir kadromuz doğru düşünmeyi ve yönetmeyi öğrenmiş, öğretendir. Yani akıl ve cüreti birleştiren kadrolardır.

Savaşan bir örgütün kadrosu çok yönlü olmalıdır çünkü düşmanın saldırıları ve tutuklamaları sonucunda alanlarda sürekli bir kadro eksilmesi oluyor. Bu nedenle bir Cephe kadrosunun tek bir alanda uzmanlaşması mümkün olamaz. Askeri düzeyde gençlikten işçilere, sanat alanından mahallelere, hukuk işlerinden memur alanına, basın yayın işlerine kadar her alan hakkında asgari düzeyde bilgi sahibi olmalı, stratejik hedefe bağlı kadrolar olarak eğitilmelidir. Bugün gençlik alanının sorumluluğunu yapan bir kadroya, yarın mahalli ya da işçi alanda görev verilmek zorunda kalınabilir. Bu nedenle tüm kadrolarımız savaşın ihtiyaçlarına göre çok yönlü olarak yetiştirilmelidir.

Parti-Cephe’li Kadrolar Sürecin İhtiyaçlarına Cevap Veren, Sürecin Önünü Açan Olmalıdır!

- ★ **Kendini sosyalizm davasına adanmış, mücadele içinde sınanmış olmalı.**
- ★ **Kitlelerle iç içe olmalı, onların duygu ve düşüncelerini anlayabilen, yönlendiren olmalı. Ayrıca kitleler içinde bulunduğu alanın sorunlarıyla ilgili politika üretebilen halk önderlerini öne çıkartmalı, işlevli hale getirmelidir. Ayrıca kadro, en başta kitlelere güven vermeli, onlara önderlik edebilmelidir.**
- ★ **Savaşın ve sürecin ihtiyaçları doğrultusunda kadrolarımız olanaklar yaratmalı, sorumluluk üstlenmekten korkmayan olmalıdır.**

- ★ Savaş içinde verdiği kararların takipçisi olmalı, sarsılmaz kararlılıkta olmalıdır.
- ★ Ölçülü, ağırbaşlı, geleneklerinin taşıyıcısı, yeni gelenekleri yaratan olmalıdır.
- ★ Kadrolar savaş içerisinde koşulları lehlerine çevirmeyi bilmeli, zorluklar altında pratik çözümler, olanaklar yaratmalıdır.
- ★ Sorunun olduğu yerde sorun çözen olmalıdır.
- ★ Kadrolarımız P-C'li çalışma tarzını, yaşayış biçimini ve disiplinini temel almalıdır.
- ★ Akıl ve cüreti birleştiren, uzlaşmaz olandır.
- ★ Stratejik düşünmeli ve ana halkadan asla kopmamalıdır.
- ★ Politikalarımızı anlayan, duruma göre uyarlayan, politika üreten, öngörülü olmalıdır.
- ★ Anti-emperyalist duygu ve düşüncesi güçlü olmalıdır.
- ★ Sızlanmamalı, şikâyet etmemelidir. Moral-motivasyonu güçlü olmalıdır, moralsizliğe izin vermemelidir.
- ★ Sıra neferi olmalıdır. Cüretli, kendini aşan ve yenen olmalıdır. Erdemli ve olgun olmalıdır.
- ★ Alternatifli çalışmalı, militan çalışma tarzına sahip olmalıdır. Sürecin gerisinde değil önünde olmalıdır.
- ★ Her kadromuzun eğitim grubu, komiteleri, kendine bağlı ekipleri, ilişkileri olmalıdır. Sadece örgütümüzün imkân ve ilişkileri ile sınırlı kalmamalıdır.
- ★ Çok yönlü olmalı, aynı anda birçok iş yapabilmeyi, birkaç alana bakabilmeyi başarabilmelidir.

- ★ Her alanın, her sürecin, her kurumun kadro niteliğinde farklılıklar vardır; Cephe kadroları asgari düzeyde bütün alanların ihtiyaçlarına cevap verecek düzeyde tüm alanlara vakıf olmalıdır.

Sonuç olarak;

Savaşan bir örgütte kadro sorunu hemen her dönem en temel sorunlarından birisi olacaktır. Bu nedenle savaşan bir örgütün savaş gerçeğine göre iradi bir kadrolaşma politikası olmak zorundadır.

Kadrolaşma İradi, Disiplinli, İstikrarlı Bir Eğitim Sürecidir. Sürecin İhtiyaçlarına Göre Sürekli Yeni Kadrolar Yetiştirilemez İse, Faşizm Koşullarında Savaşı Kesintisiz Sürdürmek Mümkün Değildir!

Kitle çalışmasının temel hedefi örgütlenmek ve kadrolaşmaktır. Halka gitmeden, kitle çalışması yapmadan örgütlenilemez, yeni kadrolar yaratılamaz. Halka güvenmeliyiz, herkesin kadrolaşabileceğine inanmalıyız.

Komiteler kadrolaşmanın okuludur. Komite üyelerinin her biri birer kadro adaydır. Örgütlediğiniz her faaliyetin komitesini kurun, İhtiyacınız olan kadrolar bu okullarda yetişecektir.

Kadroların en temel görevi sürecin ihtiyacı olan kadroları örgütlemektir. Çünkü savaşan bir örgütte sürecin ihtiyaçlarına cevap veren kadrolar yetiştirmeden savaşın sürekliliğini sağlamak mümkün olmaz.

HALK İKTİDARINI HEDEFLEYEN BİR ÖRGÜTTE KOMİTE VE KOLEKTİVİZM NEDEN OLMAZSA OLMAZDIR?

Komiteler ve kolektivizm iktidarı hedefleyen bir örgütün olmazsa olmazıdır.

KOLEKTİVİZM, SOSYALİZMİN İNSAN BİLİNCİNDE YARATTIĞI DEĞİŞİMLE BİRLİKTE MUCİZELERİN YOLUNU AÇAN EMEK YOĞUNLUĞU VE KAPİTALİZME KARŞI EN BÜYÜK ÜSTÜNLÜĞÜMÜZDÜR.

KOMİTELER İSE BİR ÖRGÜTÜN KILCAL DAMARLARI, HALKA UZANAN ELLERİDİR.

İDEOLOJİK TERCİHİMİZ KOLEKTİVİZM; KOLEKTİVİZMİN ETE KEMİĞE BÜRÜNÜŞ HALİ İSE KOMİTELERİDİR.

Komite de kolektivizm de Marksist Leninist bir örgütün temelidir.

Bir örgütün sürekliliğini sağlayan **kolektif bir işleyişe** sahip olmasıdır.

Bir örgütün ne kadar çok komitesi varsa o kadar çok ideolojik zenginliği, üretkenliği, yaratıcılığı ve halka dayanan gücü vardır.

A-KOLEKTİVİZM NEDİR?

Kolektivizm, yüzlerce, binlerce partili cepheli beyni, yüzlerce binlerce partili cepheli yüreği birleştirmektir.

Devrimin yükü bir kişinin tek başına kaldıramayacağı kadar ağırdır. Bu yük ancak kolektivizmin birleşip güç verdiği omuzlarda kaldırılabilir.

* KOLEKTİVİZM BİZE NE SAĞLAR?

Kolektivizm ideolojik dönüşümün en temel aracıdır. Bireycilik kapitalizme, kolektivizm ise sosyalizme ait ideolojik bir tercihtir. Kolektivizm, 'ben'i biz yapan harçtır. İnsanlar kolektif bir mekanizma içinde örgütle

bütünleşebilirler. İdeolojik tercihlerini değiştirerek arınıp, yenilenebilir ve devrimcileşebilirler. Kolektivizm bize örgütsel sorunlarda tıkanıklığın aşılmasını, Politika üretiminde, iş üretiminde kısırlık gibi sorunların aşılmasını sağlar. Kolektivizm gerçekten bir ilaç gibidir. Eğer bu ilacı kullanmazsak, o yaralar, gittikçe azar. Kolektivizm kadrolaşmamızı sağlar. Bir alanda kolektivizm yoksa komiteler yoksa kadrolaşma da hemen hemen yoktur.

* KOLEKTİF BİR İŞLEYİŞİN VE RUHUN YARATILMASININ SORUMLULUĞU KİME AİTTİR?

Bunun sorumluluğu her alandaki yöneticilere ve kadrolara aittir.

Kolektif bir işleyiş bir birimin, alanın sorumlu komitelerinden başlamalıdır.

* HALK KOMİTELERİ VE HALK MECLİSLERİYLE HALK SAVAŞI ARASINDA NASIL BİR BAĞ VARDIR?

Silahlı mücadelenin meşruluğunu halka anlatmamızın yolu halk komiteleri ve halk meclislerinden geçmektedir.

Halk Komiteleri ve Halk Meclisleri kitleleri harekete geçirmekte, mücadelenin meşruluğunu anlatmakta önemli birer araçtır. Halkın ideolojik dönüşümü, sınıf bilinci, örgüt bilinci kazanması yine komite ve meclislerde olabilir. Silahlı mücadelenin meşruluğu sağlayacak olan da halk komiteleridir.

* KOMİTELER VE KOLEKTİVİZMLE, HALKIN İKTİDARI ARASINDA NASIL BİR BAĞ VARDIR?

Ezilen, yoksul halkların; egemenlerin devasa orduları, polis gücü, askeri-teknik üstünlükleri, çeşit çeşit ideolojik hegemonya

araçları, psikolojik savaş araçları, hukuk örgütleri, hapishaneleri yani devletin tüm baskı ve sömürü araçları karşısında en büyük gücü tarihsel haklılığı, ideolojik üstünlüğü ve bir "Örgüte" yani "Parti"ye sahip olmasıdır. Örgütü olmadan proletarya ve halk bir hiçtir. Örgütü olmayan bir halk, asla mevcut sömürü düzenini yıkamaz ve kendi iktidarını kuramaz.

Komiteler örgütü, örgüt yapan temel yapı taşlarıdır. Bir örgütün ne kadar çok komitesi varsa, kadroların, halkın üretime, yönetime, mücadeleye katılımı; düşman karşısındaki ideolojik gücümüz, moral üstünlüğümüz o kadar yüksektir.

Komiteler ve kolektif bir işleyiş iktidarı hedefleyen, devrim isteyen bir örgüt için hayati önemdedir.

İktidarı alan bir parti, eğer halkın iktidarını kurabilirse, halkı üretime ve yönetime kolektif bir şekilde katabilirse ayakta kalabilir. Çünkü adı üstünde **halk kurtuluş savaşı** veriyoruz, **halkın iktidarını** kurmak istiyoruz. Halkın katılımını sağlayamazsak iktidarı alsak bile iktidarı elimizde tutamayız.

Halkın iktidarının yaşaması; halkın her aşamada yönetime, karar alma mekanizmalarına katılmasına, halkın yaratıcılığının, emeğinin açığa çıkartılmasına bağlıdır.

Halkın iktidarını kurmamızı, güçlendirmemizi ve yaşatmamızı sağlayanın tek yolu halk komitelerini ve halk meclislerini kurmaktır.

Demokratik halk iktidarı ve sosyalizmin inşası için HALK KOMİTELERİ, HALK MECLİSLERİ OLMAZSA OLMAZDIR.

Demokratik halk kültürünün yaratılması, halkın ideolojik ve kültürel dönüşümünün sağlanması, bireycilik-bencillik ve yozlaşma ile mücadele ancak kolektif üretim, yönetim, denetim mekanizmaları içinde olabilir.

Komiteler ve meclisler ideolojik mücadelenin

en önemli araçları ve tek garantisidir.

Partinin halktan kopmamasının, yozlaşmamasının tek koşulu halk komiteleri ve halk meclisleridir.

Proletarya ideolojisinin partide bir çizgi olarak devam edebilmesinin, halkın iktidarının sürekliliğinin ve sosyalizmin inşasının devam edebilmesinin tek koşulu ancak ve ancak halkın kolektif emeğine, halk komitelerine bağlıdır.

Komite de kolektivizm de Marksist Leninist bir örgütün temelidir.

Bir örgütün sürekliliğini sağlayan kolektif bir işleyişe sahip olmasıdır.

Bir örgütün ne kadar çok komitesi varsa o kadar çok ideolojik zenginliği, üretkenliği, yaratıcılığı ve halka dayanan gücü vardır.

Sovyetler 'den, Çin'e, Vietnam'dan Filistin'e devrim yapan bütün ülkelerde çeşitli düzeylerde halk komiteleri ve halk meclisleri kurulmuştur. Halkın kendi sorunlarını çözmeyi, savaşmayı ve yönetmeyi öğrenmesi hep komitelerin içinde olmuştur.

Halk komiteleri aynı zamanda **İKTİDAR ORGANLARIDIR**. Halk devrimden önce de devrim sonrada kendi iktidarını komiteler aracılığıyla güçlendirir.

Bizim ideolojimiz halk meclisleri ve halk komiteleriyle halk savaşı arasındaki bağı kurmuştur. **Dursun Karataş'ın** dehası Kızıldere ile halkın kitlelerinin bağı kurabilmesindedir. Yani Kızıldere'deki

ideolojiyi halklaştıracıdır. Bu bağı kuran araç da halk meclisleridir. Halk, halk meclislerinde, halk komitelerinde sorunlarını kendi öz gücüyle çözmeyi, yönetmeyi öğrenmiştir..

B- KOMİTE NEDİR?

EN AZ İKİ KİŞİNİN BİR ARAYA GELMESİDİR.

Bir sorun çözmek için, bir işi örgütlemek için BİRKEN İKİ OLMAKTIR.

BİRLEŞMEK, GÜÇLENMEK, BİR YUMRUK GİBİ KENETLENMEK, BİZ OLMAKTIR.

* KOMİTENİN İŞLEVİ NEDİR?

Planlama yapmak, politika üretmek ve kararlar almaktır.

Programlarımızı pratikte hayata geçirmektir. Denetlemek ve sonuç almaktır.

Örgüt iradesidir.

* KOMİTENİN MOTOR GÜCÜ NEDİR? İDEOLOJİK BİRLİKTİR.

Başarıyı da başarısızlığı da birlikte paylaşmaktır.

Eleştiri ve özeleştiri verebilmektir.

* KOMİTE TARZI ÇALIŞMAK BİZE NE SAĞLAR?

Üreticiliğimizin ve yaratıcılığımızın artmasını sağlar.

Ortada belirsiz bir şey bırakmaz.

Sorun çözme gücümüzü artırır.

Bizi iradi ve örgütlü kılar.

Kendimizi eğitmemizi sağlar.

Yönetmeyi öğrenmemizi sağlar.

* KOMİTELERİN EN ÖNEMLİ ARACI NEDİR?

TOPLANTIDIR.

Toplantılarla politika üretiriz, program çıkartırız, karar alırız, örgütlenme yaparız, kendimizi denetleriz, sonuç alınmasını sağlarız.

* KOMİTELER NASIL ÇALIŞIR?

Birbirini ikna ederek.

Birbirini denetleyerek.

Birbirini bütünleyerek, tamamlayarak.

* KAÇ ÇEŞİT KOMİTE VARDIR?

- Bir örgütün en üstten en alta kadar tüm alanlarında, birimlerinde yönetim organı olarak var olan komiteler.

Bu komiteler sürekli ve kalıcıdır. Dev-Genç komitesi, Devrimci İşçi Hareketi Komitesi, Mahalleler Komitesi vb. buna örnektir. Kişiler değişebilir ama bu alanlardaki komitelerin varlığı ve sürekliliği değişmez.

- Taban örgütlenmesi olarak kurulan Halk Komiteleri.

Halk komiteleri, esas olarak, halkın sorunlarını kendi öz gücüyle çözmeye temelinde şekillenen yerel örgütlenmelerdir. Gazi Mahallesi Halk Komitesi, Okmeydanı Halk Komitesi gibi halk örgütlenmeleri buna örnektir.

- Geçici, dönemsel olarak belli bir alana veya konuya yönelik oluşturulan komiteler.

Çalışma yapılacak konuya veya alana özgü komiteler kurulabilir. Örneğin;

- Faşizme Karşı Mücadele ve Savunma Komiteleri,
- Özelleştirmeye ve İşçi Kırımına Karşı Mücadele Komiteleri,
- 1 Mayıs Komiteleri,
- Tutsaklarla Dayanışma Komiteleri,
- "Bu Vatan Bizim Hesap Soralım" Komiteleri,
- Konser Komiteleri,
- Eminönü Direniş Komitesi,
- Küçükarmutlu Halkıyla Dayanışma Komitesi,
- Gebze İşçileriyle Dayanışma Komitesi,
- Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri,
- Çayda Sömürüye Karşı Mücadele Komiteleri,
- Adana Tecrite Karşı Hukukçular Komitesi,
- İzolasyon İşkencesine Karşı Mücadele Komitesi,
- Tekel İşçileriyle Dayanışma Komitesi,
- Behiç Aşçı ile Dayanışma Komiteleri,
- Tecrite Karşı Dayanışma Komitesi,
- Grevlerle Dayanışma Komitesi vb... gibi

komiteleri ve daha onlarcasını bu komite biçimine örnek verebiliriz.

*** BUGÜNKÜ GÖREVİMİZ NEDİR?**
HER YERDE, HER İŞ İÇİN KOMİTE KURMAKTIR.

*** HALK KOMİTELERİNDE KİMLER YER ALABİLİR?**

Bir avuç hain, işbirlikçi dışında tüm halkımız.

***KOMİTE KURMAYA NEREDEN BAŞLAYACAĞIZ?**

İki kişiyi bir araya getirerek.
Önce kendi ailemizden, annemizden, babamızdan, komşumuzdan, arkadaşımızdan başlayarak komite kuracağız.
Halkımızın da en yakınındakiyle, mahalle-iş-okul arkadaşıyla biraya gelmesini ve komite kurmasını sağlayacağız. Komite halkın kadrolaşması için, savaşın halklaşması için en temel araçtır.

***HANGİ KOMİTELERİ KURABİLİRİZ?**

- Neye ihtiyacımız varsa o konuda komite kurabiliriz.
Mahalle de yıkım mı var: Yıkımlara Karşı Komite... Okulda faşist terör mü var: Faşizme Karşı Mücadele Komiteleri... Yozlaştırmaya Karşı Halk Komiteleri... Dergi Komiteleri... Aidat Komiteleri... Konser Komiteleri...
Yani, halkımız hangi konuda sorun yaşıyorsa; mücadelemizin ya da halkımızın neye ihtiyacı varsa o konuda komiteler kuracağız.

*** SONUÇ:**

1. KOLEKTİF ÇALIŞMA VE KOMİTELER DÖNEMSEL, TAKSİKSEL DEĞİL, STRATEJİKTİR.

2. KOMİTE TARZI KOLEKTİF ÇALIŞMAK, HALK KOMİTELERİ-HALK MECLİSLERİ HALKIN İKTİDARINI HEDEFLEYEN ML BİR ÖRGÜT İÇİN DEVRİMİN TEK GARANTİSİDİR.

3. KOMİTELER-KOLEKTİVİZM BURJUVA

İDEOLOJİSİNİN, BİREYCİLİĞİN YENİLGİSİ; PROLETERYA İDEOLOJİSİNİN ÜSTÜNLÜĞÜDÜR VE ZAFERDİR.

4. KOMİTELER, PARTİNİN SÜREKLİLİĞİNİN, İDEOLOJİK SAĞLAMLIĞININ TEMİNATIDIR.

5. KOMİTELER, ML PARTİNİN HALKA DAYANMASININ VE HALKTAN KOPMAMASININ, YOZLAŞMASININ ÖNÜNDEKİ BARİKATTIR.

6. KOMİTELER, HALKIN KENDİ SORUNLARINI ÇÖZMEYİ, YÖNETMEYİ, KARAR ALMAYI ÖĞRENDİĞİ BİRER OKULDUR.

7. BİR ÖRGÜTÜN NE KADAR ÇOK KOMİTESİ VARSA, O KADAR ÇOK ÜRETKENLİĞİ, YARATICILIĞI, SORUN ÇÖZÜM GÜCÜ VARDIR.

HER ALANDA BİR KOMİTE, HER İŞ İÇİN BİR KOMİTE KURALIM!
İKİ KİŞİYİ BİRARAYA GETİREREK HALK KOMİTELERİNİ ÖRGÜTLEYELİM!

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAKTAN NE ANLIYORUZ?

Partimiz 30 Mart 1994'te, önder yoldaşımız Dursun KARATAŞ'ın öncülüğünde toplanarak ilk kongresini gerçekleştirdi. Bu kongrede partimizin programı oluşturuldu, bu program doğrultusunda kongre kararları alındı.

Program; "temel olarak yapılacak bir işin veya bir hedef doğrultusunda atılacak adımların önceden belirlenmiş planı, taslağı veya çizelgesi" olarak tarif edilir. Devrimci bir partinin programı, onun temel hedefi doğrultusunda atacağı adımların planlanması, belirlenmesidir. Temel hedef doğrultusunda atacağı adımlar konusunda aldığı kararlardır. **Bu kararlar ve planlama bizim devrim yürüyüşümüzü belirleyen planlama ve kararlardır.**

Devrimci bir örgüt temel bir programa ve bu

temel programın hayata geçmesini sağlayacak politikalara sahip olmak zorundadır. Devrimci bir örgütün temel programı iktidarı ele geçirme programıdır ve politikaları bu programa göre şekillenmek zorundadır. Bu programdan kopuş sapmalara neden olur, burjuva ideolojisinin etkisi altına girilmesi sonucunu doğurur. Hem dünya genelinde, hem de ülkemiz özgülünde görülmüştür ki, devrim programı olmayanlar, ya da bu programlarını hayata geçirmekten vazgeçenler burjuva ideolojisinin etkisi altına girerek uzlaşma, teslimiyet ve tasfiyeciliğe sürüklenmişlerdir.

PARTİ PROGRAMIMIZ PASS'Yİ HAYATA GEÇİRME PROGRAMIDIR

DHKP-C Kuruluş Kongresi toplam 22 karar almıştır. Bu kararlar Parti ve Cephe'ye üye alımından, karargah yönetimine; gerilla tarzından, silahlı mücadelenin yeniden örgütlenmesine, yönetici insan ve kadro politikasından cephe gerisine; Kürt Milliyetçi Hareketi'nin durumu ve devrimci tavır değerlendirmesinden hapishaneler politikasına, mali durum politikasına; ajitasyon propagandadan enternasyonalizme pek çok konuyu kapsamaktadır. Bu kararların hepsi PASS'nin hayata geçirilmesine ilişkin politikaları kapsamaktadır. Bu doğaldır, çünkü Parti-Cephe bir savaş örgütüdür. Çünkü ezilen ve sömürülen halklarla, sömürücü egemen sınıflar arasındaki çelişkilerin çözümü savaştır.

Parti-Cephe'nin 1970'lerde Mahirlerle başlayan, Devrimci Sol ve DHKP-C'nin kurulmasıyla devam eden tarihi devrim için, iktidarı ele geçirmek için yürütülen savaşın tarihidir. Parti-Cephe bu savaştan koparılamayan, uzlaşma ve tasfiye çizgisine çekilemeyen tek örgüttür. Çünkü Parti-Cephe kuruluşundan itibaren ideolojik bağımsızlık ve netliğe sahiptir ve bunu bütün süreçler boyunca da korumuştur.

Bu programa ölümüne bağlı kalmak, bu programı, devrim programını ölümüne hayata geçirme kararlılığına ve iradesine sahip olmak demektir. Her kadro, yönetici ve komite bu

kararlılık ve irade ile donanmalıdır. Anadolu halklarının, emperyalist egemenlikten kurtuluşu buna bağlıdır.

Devrim bir program işidir ve bu program illegal ve silahlı, legal ve demokratik örgütlenmeleri kapsar. Bu durum her alan ve birim komitesi ve yöneticisine bu kurumlaşmaları örgütleme sorumluluğu yükler. Elbette ki emperyalizmin ve faşizmin yönettiği bir ülkede tüm bunlar büyük bir emek, ısrar ve iradilik gerektirir. Operasyonlar, tutuklama ve katliamlar, sonu gelmez baskı ve saldırılar. Bunların hepsiyle baş etmek zorundayız. Bunların üstesinden gelmek için;

- * Sürekli politika üreteceğiz
- * Programlar belirleyecek ve bunları hayata geçireceğiz
- * Kararlı ve iradi olacağız
- * Düşmanın saldırılarına direneceğiz, saldırıları boşa çıkaracak taktikler belirleyeceğiz.
- * Savaşın yasalarına bağlı kalacağız, ilke ve kurallarda ısrarcı olacağız
- * Parti politikalarını halka taşıyacak araçlar ve yöntemler geliştireceğiz.

PASS konusunda her kadromuz çok net olmalıdır. PASS nedir, yeni sömürgecilik çağımızda nasıl şekilleniyor, kültürel ideolojik etkileri nedir ve bizim ülkemizde nasıl şekillenecek? Bunlar konusunda her kadromuz çok net olmalı ki PASS konusunda halkı ikna edebilsin, politikalarımızı halka götürebilsin. Bazen PASS'nin kitlesel özünü anlamama sorunu ortaya çıkıyor. PASS'yi salt bir askeri program olarak görmek çok büyük yanıltır. PASS'nin klasik halk savaşlarından ayırt edici yönü öncü savaştır ve öncü savaşın amacı da halka siyasal gerçekleri gösterebilmek ve bu gerçekliklerden yola çıkarak örgütlemektir. Yani PASS'nin önemli yanı halk örgütlenmeleridir. Dayı'nın halk komiteleri ve halk meclislerindeki ısrarı bundan kaynaklıdır. Halk örgütlenmeleri yaratılmadan PASS hayata geçirilemez.

PASS temel iki ayaktan oluşur. Silahlı illegal

örgütlenmeler ve demokratik ve esasen meşru halk örgütlenmeleri. Halk örgütlenmeleri legal ve illegal olarak iki biçime sahiptir. Bunun nedeni sürekli faşizmle yönetilen bir ülkede mücadele ediyor olmamızdır. HALK MİLİSLERİ, HALK KOMİTELERİ VE HALK MECLİSLERİ stratejimizin zorunluluğu olan örgütlenmelerdir. Parti programımıza ölümüne bağlı olmak her koşul altında bu örgütlenmeleri hayata geçirecek politika, program ve kararlılığa sahip olmaktır. Silahlı örgütlenmelerin hayata geçirilmesi ve yaygınlaştırılması aynı zamanda halk örgütlenmelerinin yaygınlığına bağlıdır. Stratejimiz her iki mücadele biçimini, (silahlı mücadele ve ekonomik demokratik mücadele) birbirine bağlı olarak ele alır. Birinin gelişimi aynı zamanda diğ erinin gelişiminin de önünü açar. Silahlı mücadele halktan, halk örgütlülüklerinden beslenir. Bu nedenle canla başla halkı örgütleyecek programlar oluşturmalı, politikalar üretmeliyiz.

Bunları yapmayan, bunlar üzerine politika üretmeyen yönetici veya kadronun parti programına bağlı kaldığı söylenemez. Devrimci olmak, Parti-Cepheli olmak öncelikle Parti-Cephenin devrim programına ölümüne bağlı olmayı gerektirir. Ölümüne bağlı olmaktan anlaşılması gereken şey, tüm enerji ve emeğimizi, 24 saatimizi devrime adamaktır. Halkı örgütlemek, kadro savaşı yetiştirmektir.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK SORUMLULUK BİLİNCİ TAŞIMAK, DAVA ADAMI OLMAK VE PARTİ GÖREVLERİNİ EKSİKSİZ VE ZAMANINDA YERİNE GETİRME BİLİNCİNE SAHİP OLMAKTIR

Her Parti-Cepheli halkına, devrime, partisine karşı sorumluluk bilincine sahip olmalıdır. Sorumluluk bilinci nedir? Sorumluluk bilinci devrime, Cephe'ye dair her sorunu kendi sorunu olarak görmek, her görevi kendi görevi olarak görmektir. Devrime, halkımıza dair olan her şey bizim birincil sorunumuzdur. Hiçbir şey bizim dışımızda değildir ve bizim dışımızda gelişmeyecektir.

Halkın örgütlenmesi, halk örgütlülüklerinin yaratılması, silahlı mücadelenin örgütlenmesi, olanakların yaratılması, faşizmin saldırıları karşısında direnişlerin örgütlenmesi, hapishaneler, tutsaklarımızın direnişleri, ihtiyaçları, şehit mezarlarımızın bakımı, tutsak ve şehit aileleriyle ilgilenmek, mahallelerin sorunları, tek tek ailelerimizin sorunları, yayınlarımızın halka ulaştırılması, ekonomik sorunların giderilmesi... Daha pek çok sorun bizim sorunumuzdur.

Tüm bu sorunları kendi dışında görmeyen, sahiplenemeyen devrimci dava adamıdır. Dava adamı olunmadan Parti-Cepheli olunamaz. Dava adamlığı ömür boyu devrimcilik yaparken, bu devrimci yaşamı sahiplenme bilinciyle sürdürmektir. Bu bilinç bize görevlerimizi eksiksiz ve zamanında yapma gücü verir. Zamanında yapılmayan, eksik bırakılan her iş devrimden çalar, Parti programımızı geriye götürür. **BİLİNMEKTEDİR Kİ HER PARTİ GÖREVİNİN PARTİ PROGRAMIYLA DİREKT BİR BAĞI VARDIR. HER GÖREVİN YAPILIŞ BİÇİMİ DEVRİM PROGRAMIMIZI ETKİLER.**

Bir işi yapmanın, bir görevi yerine getirmenin iki biçimi vardır; birincisi devrimci tarzda yapılan, ikincisi; bürokratça yapılan. Devrimci tarz, işe, görev devrimci ruhla, bilinçle sarılmak, kararlılıkla zamanında ve tam olarak yerine getirmeye çalışmaktır. Bürokratça olan ise işi kendiliğindencilığe bırakmak, işten tam sonuç almadan vaz geçmek ya da doğru sonuç alınmadığında muhasebesini yapmamak, sonuç çıkarmamak ve o işi sonlandırmaktan vaz geçmektir. Bürokratizm işi kendi dışımızda görmemize, görev ve sorumluluğa yabancılaşmamıza neden olur. Her devrimci görevleriyle kendisi arasında bir ilişki ve bağ kurmak zorundadır. Bu ilişki ve bağ devrimci bilince, moral ve coşkuya dayanır.

Devrimciyi bürokratizme düşmekten bilinci kurtarır. Bilinç devrimcinin en temel silahıdır, sırtını yaslayacağı en sağlam kaledir. Bilinç nedir? Bilinç ideolojidir. Bu durumda devrimci ideolojiye sıkı sıkıya bağlanmalı, ideolojik gelişimi sürekli kılmalıyız. Bunun

yolu ideolojik mücadeledir. İdeolojik mücadele devrimci kalmanın, dava adamı olmanın, sınıf bilincini güçlendirmenin yegâne yoludur. Önderimiz Dursun KARATAŞ, emperyalizmin ve faşizmin beyinleri teslim alma saldırılarının yoğunlaştığı koşullarda ideolojik bağımsızlığa ve netliğe sahip olmadan devrimci kalınamayacağı üzerine özellikle vurgu yapmıştır. İdeolojik bağımsızlık bir örgüt için her ne kadar yaşamsal önemde ise, ideolojik güçlülük de bir kadro için o kadar yaşamsaldır. Kadroyu kadro yapan ideolojik gücüdür.

İdeoloji yaşam içinde güç kazanır, mücadele içinde, savaş içinde çelikleşir ve çelikleştirir. Biz tüm uzlaşmacılık süreçlerini savaş içinde aştık, direnişlerle, savaşarak, mücadele ederek kazandık ideolojik güçlülüğümüzü. İdeolojinin güçlenme alanı devrimci pratiktir. İdeolojiyle birlikte devrimci iradenin güçlenme alanı da devrimci pratiktir.

Devrimci pratik bir kadro için en önemli gelişme kaynağı, en değerli okuldur. Bu okul devrimciye sorumluluk bilinci kazandırır, dava adamı olmayı öğretir. Çünkü devrime ilişkin her şey devrimci pratiğin içindedir. Yeter ki biz bu pratikten öğrenmesini bilelim.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK EĞİTMEK, ÖRGÜTLEMEK, SAVAŞMAK VE SAVAŞTIRMAKTIR

Parti programımızın en temel yanı örgütlemek, savaşmak ve savaştırmaktır. Örgütlemenin, savaşmanın ve savaşırmanın en temel koşulu eğitimidir. Eğitim partimizin en önem verdiği konuların başında gelir.

- Eğitim düzenli ve sistematik olmalıdır
- Eğitim kadrolaştırmayı ve savaştırmayı hedeflemelidir
- Eğitim teorik ve pratik olmalıdır
- Eğitim ihtiyaca göre olmalıdır
- Eğitim için gerekli koşulları yaratmak kadro ve yöneticinin sorumluluğudur
- Eğitim güven yaratmalı,
- Eğitim inanç yaratmalı
- Eğitim neyi nasıl yapması gerektiğini öğretmeli

- Eğitim sürecin ihtiyaçlarına cevap vermeli

Eğitim yapmayan, bir eğitim programı olmayan bir kadro ya da yönetici eksiktir. Örgütlülüğünde, devrimciliğinde ve politikalarımızı hayata geçirmede eksiktir. Devrim yapmak isteyen bir örgütün kadro ve yöneticilerinin eğitim yapmaması kabul edilebilir bir durum değildir. Ancak ne yazık ki güncel pratik içinde ilk elden vazgeçilen eğitim oluyor. Bu durum partimizin yürüttüğü uzun ideolojik mücadele sonucunda büyük oranda aşılsa da, istenen düzeyde değildir.

Bir devrimci olarak, elbette ki halkın en yoksul kesimlerine yöneliyoruz. En yoksullar toplumda okuma oranı en düşük olanlardır. İnsanlarımız ellerine aldıkları kitaptan, dergi okumaktan hızla sıkılıyorlar. Kendi başlarına bir eğitim süreci yürütmüyorlar. Bu durumda eğitim tamamen üzerimizde bir iradi süreç olarak kalıyor. Bu nedenlerden dolayı komite, yönetici ve kadrolarımız eğitim konusunda kararlı ve iradi olmalı, belirli bir programa sahip olmalı ve ısrarcı olmalılar. Mahir ÇAYAN “**eğitimin esas yükü bireylerin omuzlarındadır**” derken, tek tek her devrimcinin eğitimden sorumlu olduklarının altını çiziyor. Elbette ki iradi ve kolektif çalışmalar da yapılır ancak tek tek her devrimcinin eğitimdeki çabası son derece önemlidir. Parti programımız bunu gerektirmektedir, herkesin ayrı ayrı, büyük bir irade ve kararlılıkla eğitime önem vermesini gerektirir.

Eğitime önem vermeden kimseyi savaştıramayız. Eğitime önem vermeden halkı savaşın bir parçası haline getiremeyiz. Mao önderliğinde Çin Kızıl Ordu askerleri uzun yürüyüş süresince, yürüyüş esnasında okuma yapıyorlar. Çoğunluğu okuma yazma bilmeyen köylülere okuma yazma öğretiliyor ve ardından devrimci ideoloji öğretiliyor. Yine Vietnam da okuma yazma bilmeyen köylülere okuma yazma öğretiliyor, sonra kim için ve ne için savaşmalarının eğitimleri yapılıyor. Savaşın ortasında eğitim çalışmaları yapıyorlar, çünkü bilinç savaşındaki en önemli

silahlıdır. Halklar emperyalizmi devrimci bilinç, inanç ve kararlılıkla yenebilirler. Bunlar da eğitimle sağlanabilir.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK EĞİTMEK, ÖRGÜTLEMELER, SAVAŞMAK VE SAVAŞTIRMAKTIR

Parti programımızın en temel yanı örgütlemek, savaşmak ve savaştırmaktır. Örgütlemenin, savaşmanın ve savaşırmanın en temel koşulu eğitimidir. Eğitim partimizin en önem verdiği konuların başında gelir.

Bugün halka yönelik politikamız halk komiteleri ve halk meclisleridir. Bu politikaları hayata geçirmek için eğitim şarttır. İnsanların bilincini değiştirebildiğimiz oranda örgütleyebiliriz. Emperyalizmin yürüttüğü ideolojik saldırılar neticesinde burjuva ideolojisinin etkisi altında kalan halk kitlelerini nasıl örgütleyeceğiz? Bugün AKP iktidarının veya CHP'nin peşinden koşan milyonları nasıl örgütleyeceğiz? Onları o ideolojinin etkisinden kurtararak. Bunun bir yolu eğitmek, politikalarımızı halka götürmektir. Diğer yanı ise savaşmaktır, SİLAHLI PROPAGANDADIR.

Silahlı propaganda, gerçekleri halka açıklama faaliyetinin en ileri biçimidir. Silahlı propaganda devrimci politikayı halka en hızlı, en güçlü, en direkt ulaştırma biçimidir. Ancak silahlı propagandanın sürekliliği de kitle örgütlenmelerinin yaygınlığına bağlıdır. Stratejimizde illegal-silahlı örgütlenmelerle demokratik-meşru örgütlenmeler bir bütünlük içindedir, birbirini tamamlar, bir birini güçlendirir. Özellikle meşru halk örgütlenmelerimizin yaratılması silahlı propagandanın gücü ve etkinliği açısından son derece önemlidir. Parti kararlarımızda

silahlı mücadelenin yeniden örgütlenmesi üzerine alınan kararların hayata geçmesi için bu örgütlenmeler zorunludur.. Özellikle milis ve halk komiteleri ve halk meclisleri can alıcı örgütlenmelerdir. Savaşmanın ve savaşırmanın koşulu bu örgütlenmeleri yaratmamıza bağlıdır.

Bunları yaratabilmek ilk olarak var olan insanlarımızı, taraftarlarımızı, ilişkilerimize emek vermeyi, onları eğitmeyi, onları örgütlü birer devrimciye dönüştürmeyi gerektirir. Halka inanıyor ve güveniyoruz. Çünkü bizler de halkız, halkın çocuklarıyız. Biz devrimcileştirecek herkes devrimcileşir, biz savaşırırsak herkes savaşır. Unutmamalıyız ki her şey bize, bizim irademize, bizim programlılığımıza ve kararlılığımıza bağlıdır.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK STRATEJİK HEDEFTEN KOPMAMAK, STRATEJİK HEDEF İÇİN GEREKİRSE ÖLMEDİR

Stratejik hedefimiz devrimdir, iktidardır. Stratejik olan temel olandır, diğer her şey stratejik olana bağlı olarak gelişir. Diğer bütün taktik ve politikalar bu stratejik hedefe göre şekillenir, şekillenmelidir.

Stratejik hedeften kopan yolunu şaşırır, yolundan sapar, başka yollara girer. Dünyada birçok devrimci örgüt devrim ve sosyalizm hedefinden vaz geçtiler. Bu hedeflerinden vazgeçmeleri düzenle uzlaşma sonucu yarattı. **STRATEJİK HEDEFTEN VAZGEÇENLER UZLAŞMA, TASFİYE VE TESLİMİYET** çizgisine girdiler. Yakın zamanda FARC ve son olarak ülkemizde PKK düşmanla uzlaşma ve teslimiyet sürecine girdiler.

Emperyalizm uzun yıllardır ideolojik ve siyasal saldırılarını artırarak silahlı devrimci örgütlere ve ulusal kurtuluş hareketlerine teslimiyeti dayattı. Bu sürecin adını NATO toplantısında **"YA TESLİMİYET, YA ÖLÜM"** olarak koydular. Bu süreç **"BEYİNLERİN TESLİM ALINMASI"** olarak tanımlandı. Hedef öncelikle devrimci örgütlerin beyinlerini ele geçirmek, yani ideolojik

teslimiyeti yaratmak, ardından bu teslimiyeti dünya halklarına yaymaktı. Bu politikayı Latin Amerika ülkelerinde hapishanelerle, sürekli baskı ve zulüm politikalarıyla hayata geçirdiler. Diyebiliriz ki, Latin Amerika solu hapishanelerde teslim alınmış ve uzlaşmacılık sürecine sokulmuşlardır. Benzer politikalar 2000'li yıllarda F Tipleriyle ülkemizde uygulanmaya koyuldu. Biz bu politikanın karşısına **BÜYÜK DİRENİŞLE ÇIKTIK. 122 ŞEHİT VE 600'E YAKIN GAZİ İLE EMPERYALİZMİN BEYİNLERİ TESLİM ALMA SALDIRILARINA DİRENDİK.**

Bu direnişle ideolojimizi, stratejik hedefimizi, ilkelerimizi, beyinlerimizin bağımsızlığını koruduk. Mesele emperyalistler ve oligarşi açısından bizi stratejik hedeften kopararak düzeniçiileştirmek, uzlaşma çizgisine sokmaktı. Bizim açımızdan ise mesele bu politikayı boşa çıkarmak, her ne pahasına olursa olsun beynimizi düşmana teslim etmemek, ideolojik netliğimizi ve bağımsızlığımızı sürdürmektir. Ancak bu şekilde stratejik hedeften kopmadan devrim yürüyüşümüzü sürdürebilirdik.

Biz, emperyalizmin ve oligarşinin bizi düzen içine çekme saldırıları karşısında ölümüne direnmeyi seçtik. Öldük ama teslim olmadık, uzlaşmacılık çizgisini kabul etmedik. Önümüzde iki yol vardı, ya ölerек değerlerimizi, düşüncelerimizi koruyacaktık, ya da hayatta kalmayı seçerek emperyalizmle uzlaşacaktık. Uzlaşmanın sonucunda siyasal ölümümüz gerçekleşecekti. Biz direnmeyi, yaşamak yerine ölmeyi seçtik.

“YA DÜŞÜNCE DEĞİŞİKLİĞİ YA ÖLÜM” dayatması karşısında ölümü seçmek yerine uzlaşmayı seçenler devrim ve sosyalizm mücadelesinden koptular, **DİRENMEYEN ÇÜRÜR, SAVAŞMAYAN ÖLÜR** dedik, direnmeyen sol çürüdü, devrim ve sosyalizm mücadelesinden koptu, eşcinsel hakları savunucusu oldular, sivil toplumcu oldular, PKK'nın kuyruğuna takılıp Amerikan politikalarının uygulayıcısı oldular. Stratejik hedeften, yani devrimden ve sosyalizm hedefinden kopmak yozlaşmaya

neden olur ve sonuçta solun günümüzde geldiği sivil toplumculuğa, reformistliğe savrulur.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK, İDEOLOJİMİZİ, İLKE VE DEĞERLERİMİZİ ÖLÜMÜNE KORUMAK, GELENEKLERİMİZE YENİ GELENEKLER EKLEMektir

Partimizin kuruluş konuşmasında önderimiz Dursun KARATAŞ şöyle diyordu; “Yoldaşlar Bu kongreyi düzenleyebilmemiz için çok uzun zaman geçti. Bu uzun zaman, bu kongrenin tarihi oluşumdur. Bu tarihte, acılarımız, sevinçlerimiz, şehitlerimiz, ihanetler ve kahramanlıklar vardır. Devrimci bir hareketi yaşatan, en zor koşullarda dahi ayakta tutan, düştüğünde kalkmasını bilen, koşullar ne olursa olsun sağa-sola savrulmayan ideolojik sağlamlık olmadan, bu kongre yaratılamazdı. Biz, artık emekçi halklarımızın karşısına parti misyonu ile çıktığımızda, arkamızda bizi yolumuzdan geri döndürtmeyecek, her gün bir adım daha ileri taşıyacak, dediğini yapan, sözüne güvenilir, sınavlardan geçmiş bir tarih yazmalıydık. Kongremizin oluşumuna kadar geçen bu süreç, bu tarihin yazımıdır.

Bu tarih, esas olarak, kanla yazılmış şehitlerimizin tarihidir. Şehitlerimiz bugün fiziki olarak aramızda yoklar belki, ama düşünceleriyle, kavgalarıyla, yaşam biçimleriyle, partili savaşıma düşleriyle buradalar. Bizimle birlikteler. Onların düşünceleri ve kavgalarıyla daha güçlüyüz. En zor koşullarda dahi düşmana baş eğmeyen, ölen ama yenilmeyen nitelikleriyle gözleri hep üzerimizde, bizi her an sınavdan geçiriyorlar. Onların mirasını devam ettirmek, bu sınavlardan başarıyla geçmemize bağlıdır.”

Dayı diyor ki; “ideolojik sağlamlılık olmadan parti kongresi toplanamazdı” yani partileşemezdik. Partimizin kuruluşu ideolojik sağlamlılığımızın sonucunda gerçekleşmiştir. Bu durumda parti programına ölümüne bağlı kalmak demek ideolojik sağlamlılığımızı ölümüne korumak demektir. Ve önderimizin özellikle üzerinde durduğu nokta şehitlerimiz

ve onların yarattığı değerlerdir. Bu değerlere sahip çıkmak, onları korumak, değerlerimize yeni değerler katmak Parti-Cephe geleneğidir. Bizi bu güne kadar emperyalizmin ve faşizmin saldırıları karşısında yenilmez kılan şeylerin başında şehitlerimizin yarattığı değerler gelir. Bu nedenle ilke ve değerlerimizi can pahasına korumak her Parti-Cephelinin görevidir.

PARTİ PROGRAMINA ÖLÜMÜNE BAĞLI OLMAK, KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZDIR, BUNUN GEREĞİNİ YERİNE GETİRMEKTİR

Parti-Cephe bir savaş örgütüdür ve savaş kültürümüz Maltepe direnişiyle başlayıp ardından Arnavutköy ve Kızıldere direnişleriyle devam etmiş, sonrasında Devrimci Sol ve DHKP-C ile bir çizgi halini almıştır. Savaş kültürümüzün şiarı Mahirlerden günümüze; KURTULUŞA KADAR SAVAŞ olmuştur.

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, DEVRİM İDDİAMIZDIR, KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, MARKSİZM-LENİNİZM'E OLAN BAĞLILIĞIMIZDIR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, HALK VE VATAN SEVGİMİZDİR KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, ŞEHİTLERİMİZİN GÖSTERDİĞİ YOLDA SON NEFESİMİZE KADAR YÜRÜME KARARLILIĞIMIZDIR

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, EMPERYALİZMİN VE FAŞİZMİN EGEMENLİĞİNE SON VERME, BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZMİ KURMA İDDİAMIZDIR

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ, KIZILDERE'DEN GÜNÜMÜZE DEĞİŞMEYEN YOLUMUZDUR; UZLAŞMAZLIĞIMIZ, TESLİM ALINAMAZLIĞIMIZ, BOYUN EĞDİRİLEMEZLİĞİMİZDİR

KURTULUŞA KADAR SAVAŞ ŞİARIMIZ,

İDEOLOJİK BAĞIMSIZLIĞIMIZ, İDEOLOJİK NETLİĞİMİZ, SİYASAL YENİLMEZLİĞİMİZDİR.

Parti programına ölümüne bağlı olmak bunlara bağlı kalmak, KURTULUŞA KADAR SAVAŞMA İDDİAMIZI VE KARARLILIĞIMIZI KORUMAKTIR. HER PARTİ-CEPHELİNİN TEMEL GÖREVİ İKTİDARA YÜRÜMEKTİR.

İKTİDARA SAVAŞARAK YÜRÜNÜR. HER PARTİ-CEPHELİ YÜREĞİNİN DERİNLİKLERİNDEN "KURTULUŞA KADAR SAVAŞ" DİYEREK İKTİDARA YÜRÜMELİDİR.

İKTİDARA SADECE CEPHELİLER, PART-CEPHE İDEOLOJİSİYLE DONANANLAR YÜRÜYEBİLİR.

DEVİRİM İÇİN, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM İÇİN SADECE BİZ SAVAŞABİLİRİZ, BİZ SAVAŞTIRABİLİRİZ.

PARTİ PROGRAMIMIZ İKTİDARI ELE GEÇİRME, DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI KURMANIN PROGRAMIDIR. HER PARTİ-CEPHELİ İKTİDARI ELE GEÇİRMEMEYE KİLİTLENMELİDİR.

ARDINDAN BİLDİĞİMİZ YOLDA YÜRÜDÜK: DİRENİŞ YOLUNDA!

DİRENİŞ HATTI YENİ GELENEKLER, DEĞERLER YARATTI,
GERİ OLANI İLERİ TAŞIDI!

ÖZGÜR TUTSAKLAR, KUYUNUN DİBİNDE
YOSUN TUTMUŞ TAŞ OLMAYACAKLARINI İLAN ETTİLER,
DİRENMENİN ONURUNU YAŞADILAR VE YAŞATTILAR!

ÖZGÜR TUTSAKLIK GELENEĞİ,
NİCE SIRAT KÖPRÜSÜNDEN GEÇTİ

ÖZGÜR TUTSAKLAR, DOĞRU BİR İDEOLOJİ ÖNDERLİĞİNDE
HER TÜRLÜ ZORLU YOLA DAHA ŞİMDİDEN HAZIRDIR,
HATTA GÖNÜLLÜDÜR,
BU YOLA BAŞ KOYMUŞTUR

KUYU TİPİ SALDIRISI DA DÜŞMAN NEZDİNDE YENİLGİNİN
ADI OLMUŞTUR!

DERİNLEŞTİRİLMİŞ TECRİT DE YERLE BİR EDİLMİŞTİR!

YENİLMEYEN TEK KOMUTAN DİRENİŞTİR!

TÜM HALKIMIZI BU DİRENİŞİN BİR PARÇASI OLMAYA
ÇAĞIRIYORUZ!

YAŞASIN DİRENİŞ YAŞASIN ZAFER!

Baş çelişki emperyalizm ile dünya halkları arasındadır. Bu çelişkiyi nihai olarak çözecek olan devrimcilerdir. Devrimci ideolojinin, devrimcilerin emperyalistler tarafından hedef alındığı, teslim alınmak istendiği en temel saldırı aracı hapishanelerdir.

Emperyalizm, İran'da ve Uruguay'da devrimci örgütleri hapishanelerde teslim aldı. İran'da TUDEH, Uruguay'da Tupamarolar hapishanelerde yenildi. Silahlı mücadeleyi reddedip, reformistleştiler.

İRAN'DA BİZZAT TUDEH ÖNDERİ İŞBİRLİKÇİ OLDU

"TUDEH Genel Sekreteri Nurettin Kianoori kendisi yakalanınca partinin çözüldüğünü duyurdu ve tüm üyelere kendilerini ele vermelerini söyledi. TUDEH'in yönetim kadrosu üye listelerinin tamamını, partinin ülke çapındaki örgütlenme şemasıyla birlikte teslim ettiler." (Ağlayan Laleler)

İslami rejimi savunan bir noktaya gelen TUDEH ile Fedayeen çoğunluğun duvarlara slogan yazma izni vardı. **Bu 2 örgütün yazdığı yazılamalar ise şöyleydi: "Ağır silahları İslam devrimi gardiyanlarının eline teslim edin!", "Savaş çabalarına yardım edin!" ve "Humeyni'nin emperyalizm karşıtı çizgisi devrimin yoludur!"**

Önderlerinin işbirlikçi olduğu TUDEH'liler, mahkemelerde İran İslam Cumhuriyeti'ni desteklediklerini söylediler.

URUGUAY'DA TUPAMAROLAR TECRİTE KARŞI DİRENİŞİN DEĞİL TESLİMİYETİN TARİHİNİ YAZDI!

Tupamarolar, "Yaşamak" ve "Delirmemek" gerekçesiyle direnmemeyi meşrulaştırdılar. Kendi idrarlarını içip, solucan yediler. Uruguaylı Tupamarolar, onlara hayat veren, onları dünya halklarının gözünde efsane haline getiren ve kendi halklarına umut olan her şeyi ama her şeyi sattılar.

İran ve Uruguay'daki ideolojik teslimiyet, emperyalistlerin devrimcilere yönelik saldırısının katmerlenmesine neden oldu.

İran ve Uruguay'da istediği sonucu alan emperyalistler, bizim ülkemizde devrimci tutsakların direnişine çarptı.

EMPERYALİZM DEVRİMCİ MÜCADELENİN GELİŞTİĞİ HER YERDE AYNI SALDIRI POLİTİKALARINI UYGULADI AMA ANADOLU'DA İSTEDİĞİ SONUCU ALAMADI!

ANADOLU'DA HAPİSHANELER FAŞİZMİN DEĞİL DEVRİMCİLERİN İRADESİNİN KAZANDIĞI BİR SAVAŞ ALANI OLDU!

'84'te, 96'da, 2000-2007 Büyük Direnişinde, 2020'de ve 2023'ten bugüne, 2025'e kadar tüm saldırılar Cepheli tutsaklar tarafından püskürtüldü. Bundan sonra da aynı ideolojik kararlılık, netlik ve sağlamlıkla püskürtülecektir.

Hapishanelerde bu ideolojik teslim alma saldırısına karşı direnişin tarihi, ölüm pahasına yazıldı. Dünyanın en siyasal eylemi olan Ölüm Oruçlarıyla, emperyalizm ideolojik yenilgiye mahkûm edildi. Ülkemizdeki tüm Ölüm Orucu direnişlerinde toplam 142 şehit verildi. 142 şehit, bugün kuyu tiplerinde devam eden direnişin en temel gücüdür. Türkiye halklarının direnme umudu bu zaferlerle dolu tarihtir.

2. Paylaşım Savaşı sonrasında emperyalist düzenini, bir dünya sistemi haline getirmeden var olamayacağını anlayan ABD İmparatorluğu, bunu yapabilmek için devrimci örgütleri hedef aldı. İlk hedef devrimcilerdi. Çünkü istedikleri düzeni kurmanın önündeki en temel engel devrimcilerdi.

Ülkemizde bu saldırı bugün Kuyu Tipi Hapishanelerle sürüyor. **KUYU TİPİ HAPİSHANELER İDEOLOJİK KUYULARDIR!**

KUYU TİPİ HAPİSHANELER TECRİTİN KATMERLİ OLDUĞU, DEVRİMCİ TUTSAKLARIN İMHA EDİLMEK İSTENDİĞİ İŞKENCE MERKEZLERİDİR!
KUYU TİPİ HAPİSHANELER İÇERİDE

DIŞARIDA TÜM HALKIMIZA KARŞI BİR GÖZDAĞI SALDIRISIDIR. BU SALDIRI TÜM HALKADIR, DEMOKRATİK MÜCADELE VEREN TÜM KİŞİ VE KURUMLARADIR, DEVRİMCİLEREDİR!

EMPERYALİZMİN POLİTİKASI:

- 1- **TECRİTİ DERİNLEŞTİRMEK**
- 2- **ÖRGÜTLÜ HALKI DAĞITMAK**
- 3- **TASFİYE EDEMEDİĞİNİ KUŞATMAK VE BOĞMAK**

Tecridi derinleştirerek çıldırtmak; Örgütlü halkı dağıtarak, devrimcilerin haklı davasının sahiplenilmesini engellemek; F Tipi tecritle tasfiye edemediği devrimcileri kuşatıp, kuyu tiplerinde boğmak istiyor.

HEDEF: İDEOLOJİK TESLİMİYET!

HEDEF: DİRENME HAKKINI YOK ETMEK!

HEDEF: HER TÜRLÜ BASKI VE HAK GASBİNİ MEŞRU HALE GETİRMEK!

HEDEF: DEVRİMCİLERE VE DEVRİME OLAN İNANCI BOĞMAK!

HEDEF: FAŞİST TERÖRÜ MEŞRULAŞTIRMAK!

KUYU TİPİ HAPİSHANELER MİMARİ BİR PROJE DEĞİL, İDEOLOJİK BİR SALDIRI ARACIDIR!

AKP FAŞİZMİ BİR TEK DEVRİMCİ TESLİM BAYRAĞINI ÇEKŞİN DİYE 63 MİLYAR DOLAR HARCADI!

AKP 63 milyar dolarlık kamu varlığını sattı, yerine 227 hapishane yaptı. Şu anda toplam hapishane sayısı 407'dir...

Emperyalistlerin işbirlikçisi oligarşi; Bir tek devrimciyi teslim almak için 63 milyar dolar harcadı!

Bir tek devrimci teslim bayrağını çeksin diye kuyu tipi hapishaneler yaptılar! Tıpkı, Vietnam'da KAPLAN KAFESLERİNİ yaptıkları gibi...

DÜNYA DEVRİMCİ HAREKETLERİNİN TARİHİ İRAN VE URUGUAY'DAKİ İDEOLOJİK YENİLGİDEN İBARET DEĞİLDİR.

VIETNAM'DA DEVRİMCİLERİ KAPLAN KAFESLERİNDE TESLİM ALMAYI DENEDİLER...

ÖRGÜTÜN 120 İLERİ KADROSU VAR DEYİP; 120 KAPLAN KAFESİ YAPILAR! BİZ O KAPLAN KAFESLERİNİ YIKTIK DA GELDİK...

DEĞİL 407 HAPİSHANE, DEĞİL HER BİR DEVRİMCİYE TEK HÜCRE, HER BİR DEVRİMCİYE BİR HAPİSHANE DE YAPSANIZ; ASLA TESLİM ALAMAYACAKSINIZ!

ABD işgali sırasında Vietnam'da, 8 ayrı bölümden oluşan, 10 bin (1964'te) Vietnamlı vatanseverin tutulduğu Poulo Condor Hapishanesi'nde 120 tane de kaplan kafesi kurulmuştu. Devrimin önderlerini kaplan kafeslerinde teslim almak istediler.

"Poulo-Condor'un yüz yirmi 'kaplan kafesi' son derece orijinal bir eziyet aracı idi. Adları, düşmanın bu yırtıcı hayvanlar kadar korkunç kabul ettiği savaşıları buraya tıkmamasından gelmekteydi. Başka hiç bir yerdeki eziyet; Poulo-Condor kadar korkunç, kanlı değilse, Poulo-Condor'da da kaplan kafeslerinden başka hiç bir yer de o kadar kanlı, korkunç değildir. Kaplan kafesleri, Amerikalıların ve uşaklarının faşist rejimini en yüksek ölçüde temsil ediyordu. Bu kitapta, yeryüzünde görülmüş en korkunç insan mezbahaları olan kaplan kafeslerine sık sık değineceğiz." (Direnme Savaşı, Nguyen Duc Thuan)

Vietnam'da da devrimci tutsaklar kaplan kafeslerinde açlık grevi eylemi yaptılar. Düşman, iğneyle makatlarından süt şırınga etti. Teslim alma saldırı her yerde aynı şekilde sürdü. Ancak başarılı olamadılar.

BİZ VIETNAM'DA KAPLAN KAFESLERİNİ PARÇALADIK!

Emperyalistler, örgütün 120 ileri kadrosu var deyip; 120 kaplan kafesi yaptı!

Biz o kaplan kafeslerini yıktık da geldik... TÜRKİYE'DE DE KUYU TİPLERİNİ PARÇALIYORUZ!

2022'DE KUYU TİPİ HAPİSHANELERE İLK

OLARAK YÜZLERCE PKK TUTSAĞI SEVK EDİLDİ! YÜZLERCE PKK TUTSAĞI KUYU TİPİ HÜCRELERDE AĞIR TECRİT İŞKENCESİ ALTINDAYDILAR AMA TEK BİR DİRENİŞ GÖSTERMEDİLER!

Bunun nedeni PKK'nın hapishanelerdeki onlarca yıllık çizgisidir. Bu çizgi, 1999'daki Ulucanlar Katliamı'nda **"Biz yokuz binbaşım"** dan, 19-22 Aralık 2000 Hapishaneler Katliamı'nda **"Farkımızı koyduk iyi oldu"** ya uzanan teslimiyetçi çizgidir. Bu çizgi dün F tiplerine, bugün de kuyu tipi hapishanelere sessiz sedasız boyun eğen çizgidir.

F tipi tecrit saldırısı karşısında "direnmeyen çürür, savaşmayan ölür" dedik. Dün direnmeyenler bugün dipsiz kuyularda çürümeye mahkûmlar. Teslimiyet yenilgiye, direniş zafere götürür. Dipsiz kuyulardan çıkmanın tek yolu, S ve Y tipi tecrit işkencesine karşı zaferin tek garantisi direniştir.

KUYU TİPLERİNİN HAKKI DİRENİŞTİR. KUYU TİPLERİNİ PARÇALAMAKTIR. BU GÖREV CEPHELİ TUTSAKLARIN OMUZLARINDADIR!

Kuyu tipi hapishaneler, ABD emperyalizminin Anadolu Halklarını teslim alabilmek, devrimcilere boyun eğdirebilmek için AKP faşizmine yaptırdığı imha merkezleridir.

Emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi sömürüyü, yoksulluğu, yozlaşmayı, yağmayı ve adaletsizliği arttırdıkça tecridi de derinleştirmek zorunda kalmıştır. F Tiplerinde özgür tutsakların direnişine yenilen emperyalizm, şimdi saldırısını kuyu tipleriyle sürdürüyor.

Cepheli tutsaklar kuyu tipi hapishanelere ilk olarak 2023 yılında sevk edilmeye başlandı. 44 özgür tutsak, SRY tipi hapishanelere, 6 Şubat 2023 tarihinde 11 ilde yaşanan depremin yaraları sarılmadan sürgün sevk edilmiştir. Tüm dünyanın gündeminde 11 ilde yaşanan deprem konuşulurken, halkın bu acısını, sessizliğini fırsata çeviren AKP faşizmi

44 özgür tutsağı kuyu tipi hapishanelere sürgün sevk etmiştir. Ekonomik, siyasi, askeri olarak ülkemizi yönetemeyen AKP iktidarı, direnen özgür tutsakların halka umut olacağının korkusuyla SRY kuyu tipi hapishaneleri gündeme getirmiştir. Kuyu tipleri o zamana kadar **"BİLİNEMEZ"** yerlerdi. Haklarında bilgi verilmiyordu.

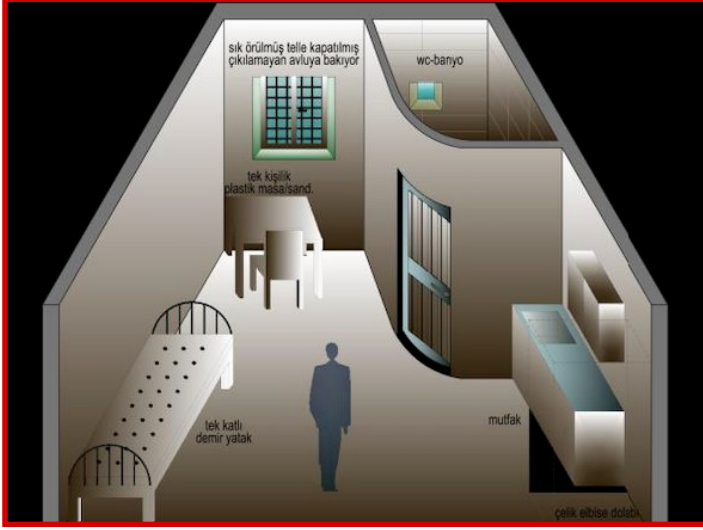
Kuyu tiplerinin mimarisini, orada uygulanan işkenceleri, tecridin nasıl derinleştirildiğini özgür tutsaklardan öğrendik. Bilinmeyi bilinir hale getirdiler. Görülmeyeni görülür, duyulur hale getirdiler.

KUYU TİPLERİ NASIL HAPİSHANELERDİR?

Ülkemizde 3'ü R Tipi, 7'si S tipi, 14'ü Y tipi ve 22'si Yüksek Güvenlikli olmak üzere toplamda 46 işkence merkezi yapıldı. Bu imha merkezlerinin hücrelerinin büyük çoğunluğu tek kişiliktir. 7 m²'lik hücrelere tuvalet, banyo, yatak, bir masa, bir sandalye ve kişisel eşyanızı da koyduğunuzda size adım atacak yer kalmaz. İki kolunuzu iki yana açtığınızda kollarınız karşılıklı duvarlara değeri. Vietnam'daki kaplan kafeslerine kapatılıyor gibisiniz. Bu hapishanelerin küçük pencereleri kalın demir parmaklıklar, parmaklıkların önü serçe parmağın girmedığı kalın tel örgülerle kapatılmıştır. Hapishanelerin konumu pencereler hep kuzeye bakacak şekilde yerleştirilmiştir. Bu durumu devrimci özgür tutsak Oktay Kelebek'in tanımından aktarabiliriz. Özgür Tutsak Oktay Kelebek'in Buca Yüksek Güvenlikli Hapishanesi anlatımı: "Temiz hava; camdaki tel örgülerden giremez içeri. Gökyüzü; bir avuç kadardır, ne görülür ne görülmez. Güneş; karşıki duvarda görürsün. Yağmurun sesini duyar ve görüntüsünü görürsün. Ellerinin üzerine tek damla bile düşmez. Çünkü ellerini bırak, parmağın bile tel örgülerden geçmez. Yıldızların kayışını, parıltısını ve ayın hallerini göremezsin. Kuşların uçan kanadını nedir, görmediğinden unutursun.

Günün 24 saati bir kamera ile izlenirsin. Gün içinde volta atabileceğin bir havalandırma yoktur. Yasakların, yokların,

tecridin, sessizliğin, yalnızlığın, duvarların ortasında nefes alırsın sadece.”

KUYU TİPLERİNDE DİRENDİK. HER DİRENİŞİMİZ ZAFERLE SONUÇLANDI. TAM 33 ZAFER KAZANDIK.

Kuyu tipi hapishanelerle özgür tutsakların ilk karşılaşması 2020 yılının Mart ayında **Şerif Turunç**'un Tekirdağ'dan İzmir Kırıklar'a sürgünüyle başlamıştır. Şerif Turunç arkadaşlarına yazdığı mektupta “Buranın penceresi bile yok, mezar gibi.” demiştir. Şerif Turunç yaptığı 52 günlük açlık grevi direnişi ile kuyu tipi hapishanelere ilk darbeyi vurarak kocaman bir gedik açmıştır.

2023'ün Mart ayından itibaren kuyu tiplerine sürgün edilen devrimci tutsaklar, ilk andan itibaren direnişi kuşandı, kuyu tiplerine sığdırılamayacaklarını faşizme kabul

ettirdiler.

Burhaniye T Tipi Hapishanesi'nden Sincan 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'ne sürgün sevk edilen **Nedim Öztürk, Sezer Ergin ve Sezgin Zengin** 1 Mayıs 2023 tarihinde süresiz açlık grevine başladı. Sezer Ergin ve Sezgin Zengin çeşitli hapishanelere sevk olduktan sonra direnişlerini sonlandırdı. Nedim Öztürk, Süresiz Açlık Grevi direnişinin 138. gününde Sincan Yüksek Güvenlikli kuyu tipi hapishanesinden aynı hapishanedeki L Tipi Hapishanesi'ne sevkini yaptırarak bir zafer daha kazandı. Zafer 8 Ekim 2023 tarihinde kazanıldı.

Kuyu tipi hapishaneler faşizm tarafından sadece oraya atılan devrimciler için değil, halklara gözdağı unsuru olarak da kullanılıyor. Kuyu tipi hapishanelerde, beton tabutluklarda devrimciler teslim alınacak, halkların kendilerine olan güvenleri sarsılacak, umutları yok edilecekti.

Hüseyin Karaoğlu Edirne F Tipi Hapishanesi'nden Sincan Yüksek Güvenlikli kuyu tipi hapishanesine sürgün edildiğinde 13 Eylül 2023 tarihinde açlık grevi direnişine başlamış, 143. gününde direnişini zaferle sonuçlandırarak, arkadaşlarının yanına Kandıra 2 No'lu F Tipi'ne sevkini yaptırmıştır.

Özgür tutsakların direnişi dışarıda arkadaşları, aileleri ve yoldaşlarıyla birleşmiş ve yeni direnişlerle direniş boy vermiş, büyümüştür. Anadolu'nun dört bir yanına sürgün edilen devrimci tutsaklar kuyu tipi hapishanelerini kapatıncaya, bu hapishanelerden son tutsağımızı alıncaya kadar direnişlerini kararlılıkla sürdüreceklerini açıklamışlardır.

Sincan 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutulan Bakıcan Işık ve Sezgin Zengin 13 Kasım 2023 tarihinde Süresiz Açlık Grevi eylemine başladı. S, R, Y kuyu tipi hapishanelere karşı Özgür Tutsakların direnişine destek için açlık grevinde bulunan Bakıcan Işık ve Sezgin Zengin, destek açlık grevine 100. gününde iradi olarak açlık

grevine ara verdi.

Erzurum Dumlu Hapishanesi'nde **Nurettin Kaya, Mustafa Özgür Mulla, Cemil Kurt, Alişan Gül** bu direnişin güçlü halkalarından olmuşlardır.

Nurettin Kaya, Mustafa Özgür Mulla ve Cemil Kurt 2 Mayıs 2023 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Hapishane idaresinin, taleplerini kabul edeceklerine dair söz vermesinin ardından direnişe ara verildi. İdarenin sözünü tutmaması üzerine 20 Ekim 2023 tarihinde direniş yeniden başladı. Mustafa Özgür Mulla, 12 Ocak 2024 tarihinde tahliye oldu.

Nurettin Kaya 273 gün süren Ölüm Orucu Direnişi sonunda tek başına sevkini yaptı. Bolu F Tipi'nden, Süresiz Açlık Grevi direniş yapan Cemil Kurt ve Alişan Gül'ü de Erzurum Dumlu kuyu tipi hapishanesinden çekip almış, kuyu tipi hapishanelere karşı direnişi zaferle taçlandırmıştır. Nurettin Kaya arkadaşlığın, yoldaşlığın, vefanın en güzel örneğini yaratmıştır. Nurettin Kaya yazdığı mektupta; **"Bizim direnişimiz kişiselleştirilemeyecek kadar politik, bireyselleştirilmeyecek kadar örgütlüdür."** demiştir.

Nurettin Kaya yoldaşları için direnirken, kuzeni Muammer Kaya da onun için Süresiz Açlık Grevi yaptı. Nurettin ve Muammer zaferi birlikte kazandı. İkisinin de talebi kabul edildi.

Oktay Kelebek ve Cem Dursun Buca Yüksek güvenlikli kuyu tipi hapishanesinden 181 günlük açlık grevi direnişiyle zaferle yeni bir halka eklemiş, sevklerini gerçekleştirmişlerdir. Oktay Kelebek; **"Biz zaferi direnişe başladığımız andan itibaren kazanmıştık."** deme onuruna ve cüretine sahiptir. Oktay Kelebek ve Cem Dursun, başladıkları süresiz açlık grevi direnişini sevk edildikleri F Tiplerinde de sürdürürken Kuyu Tipi'nde tek başına kalması dayatılan **TAYAD'lı 80 yaşında ve kanser hastası olan Mehmet Güvel'in de süresiz açlık grevine başlamasıyla zaferlerini**

perçinlediler. Yoldaşlık kuyu tiplerinin derinleştirilmiş tecridini bir kez daha parçaladı.

NATO karargâhlarında politik bağı olan tutsakları tecrit et, tecridi derinleştir, halkı örgütsüzleştir, tasfiye edemediğini kuşat ve boğ kararlarını Anadolu halklarının onurlu evlatları devrimciler yırtıp atmış, kuyu tipi

**'84'te, 96'da, 2000-2007
Büyük Direnişinde,
2020'de ve 2023'ten
bugüne, 2025'e kadar tüm
saldırıları Cepheli
tutsaklar tarafından
püskürtüldü.**

**Bundan sonra da aynı
ideolojik kararlılık, netlik
ve sağlamlıkla
püskürtülecektir.**

tecrid hapishanelerini ölümüne direnişleriyle dağıtmışlardır. Emperyalistler ve işbirlikçi oligarşi direnişin sarsılmaz duvarına bir kez daha çarpmış, yenilmiş, rezil olmuşlardır.

Rezzan Şengül, Vedat Doğan ve Halil Yakut da Kırşehir Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde Süresiz Açlık Grevi direnişi gerçekleştirdi.

Halil Yakut, açlık grevinin 100'üncü gününde, 25 Temmuz 2024'te direnişini zaferle bitirdi. Rezzan Şengül, açlık grevi direnişinin 182, Vedat Doğan ise 177. günündeyken zafer kazandılar. Rezzan Şengül 26 Eylül 2024 tarihinde tahliye edilirken, Vedat Doğan Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ne, arkadaşlarının yanına sevk edildi.

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde tutulan **Ferdi İşçi ve Mulla Zincir**, hapishanede

yaşanan telefon, sohbet, havalandırma gibi haklarının gasp edilmesine karşı 13 Kasım 2024 tarihinde süresiz açlık grevine başladı. Özgür Tutsak Ferdi İşçi, tutuklu bulunduğu Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nde sohbet hakkı ve yayınların verilmesi için oturma eylemi yaptığı için, kendisine tehlikeli mahkûm statüsü verildi. Adana Kürkcüler F Tipi Hapishanesi'ne sevk edilen Ferdi İşçi, burada Süresiz Açlık Grevi direnişinin 72. gününde, 24 Ocak 2025 tarihinde zafer kazandı. Direnişinin talepleri; "Tehlikeli mahkûm" statüsünün kaldırılması, Eski tarihlerden kalan hapishane içinde kelepçe dayatmasının son bulması, Sürgün sevklerin durdurulması idi. Ferdi İşçi'nin "Tehlikeli mahkûm" statüsü kaldırıldı.

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'nden Buca Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'ne sürgün olan Mulla Zincir süresiz açlık grevine **Sercan Ahmet Arslan** ile devam ederek Kuyu Tipi hapishanelere karşı direnmiştir. Mulla Zincir süresiz açlık grevinin 176. gününde Kırıkkale 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk olarak direnişini sonlandırdı.

Aynı taleplerle 20 Ekim 2024'de başladığı süresiz açlık grevinin 199. gününde olan Sercan Ahmet Arslan, Kırıkkale 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Süresiz açlık grevinin 199. gününde olan Sercan Ahmet Arslan, Hasta Tutsak Ufuk Keskin'in de Kuyu Tipi olmayan, yoldaşlarının olduğu bir hapishaneye sevk edilmesi talebiyle Süresiz Açlık Grevini sürdürdüğünü açıkladı. Tam 243 gün sürdü direniş. Sercan Ahmet Arslan'ın zaferi, yoldaşlığın zaferi oldu aynı zamanda. Hasta tutsak Ufuk Keskin, Sincan 1 No'lu kuyu tipi hapishanesinden Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi.

Sincan 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutulan **Bakican Işık**'ın 19 Aralık 2024'de başladığı Süresiz Açlık Grevi direnişine, Marmara Kapalı Hapishanesi'nde tutsak olan annesi **Yurdağül Gümüş** de destek verdi.

Oğlu Bakican Işık'ın taleplerinin kabul edilmesi için 1 Ocak 2025 tarihinde Süresiz

Açlık Grevi direnişine başlayan Yurdağül Gümüş, Bakican'ın Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk olmasının ardından kazandıkları zaferle birlikte 20 Haziran 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevinin 171. gününde direnişini sonlandırdı. Bakican Işık, Süresiz Açlık Grevi eyleminin 180. gününde direnişini zaferle bitirdi.

24 Kasım 2024 tarihinde tutuklanan Grup Yorum emekçisi **Ekimcan Yıldırım** ciddi sağlık sorunlarına rağmen, hem tutsak edilerek hem de arkadaşlarından ayrı tutularak hastalığının ilerlemesine neden olundu. Buna karşı Özgür Tutsaklardan **Ali Ülgü** 2 Aralık 2024, **İnan Gök ve Sadık Çelik** ise 6 Ocak 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi'ne başladı. Direniş bir kez daha zafere ulaştı. Şubat 2024'te Ekimcan Yıldırım arkadaşlarının yanına götürüldü.

Dev-Genç'li **Ali Hasan Akgül**, Sincan 1 No'lu kuyu tipi hapishanesinde kuyu tiplerinin kapatılması için 18 Şubat 2025 tarihinde başladığı Süresiz Açlık Grevi eyleminde, direnişinin 144. gününde, 11 Temmuz 2025 günü zafer kazandı. Akgül, tahliye oldu.

Sincan 2 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutulan **Mithat Öztürk**, kuyu tiplerinin kapatılması ve sevk edilmek talebiyle 13 Şubat 2025 tarihinde başladığı direnişinin 191. gününde, 26 Ağustos 2025 tarihinde zafer kazandı.

Sincan 1 No'lu Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde tutulan Grup Yorum emekçisi **Ali Aracı** 18 Şubat 2025 tarihinde, kuyu tiplerinin kapatılması talebiyle başladığı Süresiz Açlık Grevi direnişinde zafer kazandı. Aracı, Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Ali Aracı'nın 199 günlük direnişine, direniş sürecinde tutsak düşen kardeşi **Seval Aracı** da destek verdi. 15 Ağustos 2025 tarihinde başladığı Süresiz Açlık Grevi direnişinde abisiyle omuz omuza direndi, zaferi de birlikte kazandılar.

Serkan Onur Yılmaz ve Ayberk Demirdöğen, Antalya Kuyu Tipi Hapishanesi'nde direnişe başlamışlardı. Ayberk Demirdöğen 11 Mart

2025 tarihinde direnişe başladı. Antalya Kuyu Tipi Hapishanesi'nde tutulan Serkan Onur Yılmaz; 10 Kasım 2023 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Kuyu Tipi Hapishanelerin Kapatılması ve Kuyu Tipi olmayan, yoldaşlarının olduğu bir hapishaneye sevk olmak için başlattığı süresiz açlık grevinin 213. gününde zaferi kazandı. Serkan Onur Yılmaz Bolu F Tipi Hapishanesi'ne sevk oldu.

Ayberk Demirdöğen ise Kuyu Tipi Hapishanelerin kapatılması, kendisinin ve arkadaşlarının Kuyu Tipi olmayan bir hapishaneye sevk edilmesi talebiyle süresiz açlık grevinin 98. gününde Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. Serkan ve Ayberk'in direnişinde ilk zafer böylelikle kazanılmış oldu. Serkan ve Ayberk, Antalya Kuyu Tipi Hapishanesinde tutulan 8 yoldaşlarının da kuyu tipi olmayan bir hapishaneye sevk edilmesi talebiyle Süresiz Açlık

Grevi'nden Ölüm Orucuna çevirdiler. Serkan Onur Yılmaz, ölüm orucu direnişinin 375. Gününde siyasi zaferi kazanarak direnişine ara verdi. Ayberk Demirdöğen ise halen ölüm orucu direnişine devam ediyor.

Antalya Kuyu Tipi Hapishanesi'ndeki **Ümit Çobanoğlu, Gürkan Türkoğlu, Hüseyin Özen, Tahsin Sağaltıcı** da Süresiz Açlık Grevi direnişine başladılar.

Ümit Çobanoğlu da Serkan Onur Yılmaz'ın 200. gününde, 29 Mayıs 2024 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı, tahliye olması üzerine direnişini 199. gününde bitirdi. Tahsin Sağaltıcı, 30 Temmuz 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Hüseyin Özen, 18 Ağustos 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı.

Gürkan Türkoğlu, 30 Temmuz 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Çorlu Kuyu Tipi Hapishanesi'nde tutulan **Fikret Akar**, 30 Mart 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Direnişinin 245. Günü 29 Kasım 2025 tarihinde Tekirdağ 2 No lu F tipi hapishaneye sevk edilerek zaferi kazandı.

Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ndeki özgür tutsaklar Fırat Kaya, Cemil Kurt ve Ulaş İnci de, hapishanedeki baskılara son verilmesi talebiyle Süresiz Açlık Grevi direnişine başladılar.

Baş çelişki emperyalizm ile dünya halkları arasındadır. Bu çelişkiyi nihai olarak çözecek olan devrimcilerdir. Devrimci ideolojinin, devrimcilerin emperyalistler tarafından hedef alındığı, teslim alınmak istendiği en temel saldırı aracı hapishanelerdir.

Fırat Kaya, 27 Temmuz 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Direnişin ilk kazanımı, uygulanan blok tecridin kaldırılması oldu. Ayrı bloklarda tutulan özgür tutsaklar aynı bloğa getirildi. Hapishane idaresinin "Guatemala" diye nitelediği Kırıkkale F Tipi Hapishanesi'ndeki direnişini sürdürdü. Cemil Kurt, 28 Eylül tarihinde Süresiz Açlık

Grevine başladı. **Fırat Kaya ve Cemil Kurt** taleplerinin kabul edilmesi sonucunda direnişlerini bitirdiler.

Ulaş İnci 10 Ekim 2025 tarihinde Süresiz Açlık Grevine başladı. Ali Dilmen, Hasta Tutsak Ufuk Keskin'in tedavi koşullarının sağlanması için 11 Ağustos'ta Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı.

Cephe tutsağı Murat Canım ise Gazze halkıyla enternasyonalist dayanışma için, Emperyalizmin işbirlikçisi, Siyonist katil İsrail'in Filistin halkına yönelik saldırılarına karşı, **20 Ağustos 2025'te** 100 günlük açlık grevi direnişine başladı. Eylemini duyurduğu açıklamasında "**Filistin halkının, bu onurlu, namuslu adalet mücadelelerinde, bir damla adalet olmak için, açlık sofralarına hücremden**

dizimi kırıp oturacağım.” dedi.

Sincan Kuyu Tipi'nde tutulan Cephe tutsağı Berkin Berberoğlu da Süresiz Açlık Grevi direnişinin 166. Gününde Sincan 1. Nolu F tipi hapishaneye sevki nedeniyle direnişini zaferle bitirdi.

Özgür Tutsak **Mahir Doğan**, Silivri 6 No'lu L Tipi Hapishanesi'nde keyfi bir şekilde, işkenceyle arkadaşlarının yanından tekli hücreye götürüldü. Tekli hücreye götürüldüğü 25 Ağustos 2025 tarihinde arkadaşlarının yanına dönme talebiyle süresiz açlık grevine başlamıştı. Talebi 15 Eylül 2025 tarihinde, direnişinin 22. gününde kabul edildi ve zafer kazandı.

Özgür Tutsak **Doğan Karataştan**, Fikret Akar'ın direnişine sahip çıkarak, 2025 Ekim ayında Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. **Grup Yorum Emekçisi Ahmet Arslan** ise Doğan Karataş'tan ile aynı tarihte başlayarak 15 günlük destek açlık grevi yaptı.

Yunanistan'da **Ali Yücel** 29 Ağustos 2025'te, Hollanda'da **Ahmet Çiçek** 10 Ekim 2025'te kuyu tipi hapishanelerinin kapatılması için sürdürülen direnişlere destek vermek amacıyla Süresiz Açlık Grevi direnişine başladı. Ali Yücel 24 Kasım 2025 tarihinde direnişinin 88.gününde, Ahmet Çiçek ise 29 Kasım'da destek verdikleri Serkan Onur Yılmaz'ın zaferi üzerine direnişlerine son verdiler.

Yunanistan'da **Hüseyin Süngü**, Ayberk Demirdöğen'in taleplerinin kabul edilmesi için 6 Aralık 2025 tarihinde SAG direnişine başladı.

20 Ekim tarihinde Kırıkkale Kuyu Tipi Hapishanesi'nden **Nazım Şafak Korkmaz**, hapishane koşullarının değiştirilmesi ve haklarının gasp edilmesine karşı 20 Ekim 2025'te Süresiz Açlık Grevi'ne başladı.

**EMPERYALİZM VE OLİGARŞİ F
TİPLERİNDE CEPHELİ TUTSAKLARA
YENİLDİ!**

36 ZAFER!

**EMPERYALİZME VE FAŞİZME DİYORUZ
Kİ, MİLYONLUK NATO ORDULARI,
İHALAR SİHALAR, FÜZELER BOMBALAR,
AÇLIK, KUŞATMA, AMBARGO, İŞGAL,
TALAN, KUYU TİPLERİ... NEYİNİZ VARSA
SAKINMAYIN!**

**FİZİKİ GÜÇ İDEOLOJİK GÜÇLE
YENİLMİŞTİR, YENİLMEYE DE DEVAM
EDECEKTİR.**

**TARİHSEL OLARAK ÇÜRÜMÜŞ VE
YAŞAYAN ÖLÜ OLAN BİR DÜZEN
YIKILMAYA MAHKÛMDUR.**

**HALKA DÜŞMAN OLAN BİR SİSTEMİN
YAŞAMASI MÜMKÜN DEĞİLDİR!**

**SİZE BİR KEZ DAHA KUYU TİPLERİNDE
YENİLGİYİ YAŞATTIK!**

**TARİHSEL VE SİYASAL OLARAK BİZ
HAKLIYIZ VE MEŞRUYUZ!**

**KAPLAN KAFESLERİNİ PARÇALADIK,
KUYU TİPLERİNİ YIKTIK!**

**TECRİTİNİZ, ZULMÜNÜZ DİRENİŞ
DUVARINA ÇARPMIŞTIR!**

**KUYU TİPLERİNDE;
HAVA YOK, GÜNEŞ YOK, İNSAN SESİ
YOK!**

**KUYU TİPLERİNDE;
CEPHELİ TUTSAKLAR VAR, DİRENİŞ VAR,
BİZ VARIZ!**

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

** Dipnot: 2025 Ekim ayının sonu itibariyle kuyu tiplerinde kazanılmış 36 zaferimiz var. Hâlihazırda süren Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişleri var.*

DEVİRİMCİ ŞİDDET, FAŞİST DİKTATÖRLÜĞE KARŞI HALKIN ADALET VE DEMOKRASİ TALEBİDİR

TÜM KURUMLARIYLA YOZLAŞMIŞ, KENDİ HALKINA SAVAŞ AÇAN BİR DEVLETE KARŞI

SÜREKLİ BÜYÜYEN ADALETSİZLİĞE VE ZULME KARŞI DEVİRİMCİ ŞİDDET MEŞRUDUR

Sınıflar Savaşında, Belirleyici Ve Sonucu Tayin Edecek Olan Devrimci Şiddetin Halk Kitleleriyle Buluşmasıdır

"Savaş iki tarafın karşılıklı olarak birbirlerine iradelerini kabul ettirmek için uyguladıkları şiddet hareketidir" diyor Lenin. Savaşta iki taraf vardır. Ve savaşın özü, hedefi; bir iradenin karşı tarafa kabul ettirilmesidir. Bu "kabul ettirme"nin odağındaysa "şiddet" vardır. Bundan da karşılıklı bir eylem doğar. Ve bu şiddetin sınırı-süresi yoktur. Kavram olarak ve mantiken sonuna kadar gitmeyi gerektirir. Bu nedenle şiddet sürecin, yani irademizi kabul ettirinceye kadar ki dönemin tümünde belirleyicidir. İşte savaşın bu niteliğinden dolayıdır ki, kimse onu "yumuşatmayı" düşünmemelidir. Tarihte bedelleri olmayan bir savaş yoktur.

İki Sınıf Arasındaki En Çetin Savaş İfade Eden Devrim De Şiddet Hareketidir
Devrim, sömürülen, ezilen sınıfın kendisini sömüren ve ezen sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir. Mao'nun dediği gibi; *"devrim yapmak, ziyafet vermeye, yazı yazmaya, resim yapmaya, ya da nakış işlemeye benzemez; o kadar zarif, sakın ve yumuşak, o kadar ılımlı, uysal, kibar, ölçülü ve ali cenap olamaz. Devrim bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir... Bunun adı sınıf savaşıdır"*

Her yeni toplumun ebesi "zor" dur. Devrim de silahla yapılır silahla korunur. Tarih bunun aksine tanık olmamıştır. Egemenler hiçbir zaman iktidarlarını emekçi halklara kendi

istekleriyle teslim etmeyeceklerine göre devrimin ZOR'dan başka yolu yoktur.

Bu zor halkın örgütlü, silahlı şiddetidir. Şiddet burada, tarihsel ve nesnel olarak çelişkileri çözüp hedefe ulaşmanın zorunlu aracı olarak ortaya çıkmıştır. Bu sınıf savaşının bir yasasıdır.

Sınıf Savaşı, çıkarları karşıt sınıflar arasında derinleşip çözümsüzleşen çelişkilerin zor ve şiddet aracına başvurularak çözülmek istenmesidir. Bu savaşta ya savaşın bir tarafı olarak savaşın gereklerini yerine getirirsiniz ya da boyun eğer teslim olursunuz. Arası yoktur.

Yüz yıllardır egemenliklerini sürdüren sömürücü egemenlerin saltanatına son vermenin başka çaresi ve aracı yoktur. Egemen sınıflar halklara silaha, şiddete başvurmadan başka bir seçenek bırakmamıştır. Tarihsel ve siyasal olarak başka bir yol ve yöntem çıkmamıştır.

Emperyalizmin açık ya da gizli işgalini sona erdirmenin, bağımsızlığı ve özgürlüğü kazanmanın, baskı ve sömürüye son vermenin tek yolu halkların uygulayacağı devrimci şiddettir.

Devrimci şiddet, burjuvazinin sınıf egemenliğine son vermek için tarihsel bir zorunluluktur. Örgütlü ve silahlı karşı devrimin halka dayattığı savaşa, silahlı savaşla cevap vermek tek çözümdür. Diğer bir ifadeyle; karşı devrimin şiddetine devrimci

şiddetle cevap vermek bir tercih değil olmazsa olmazdır. **Çünkü karşı devrimi geriletecek ve geri püskürtecek olan yalnızca devrimci şiddettir.**

Şiddet tüm halk isyanlarının, ayaklanmalarının kaçınılmaz bir parçasıdır. Bu şiddet kimi zaman yalnızca öfkenin, kinin ifadesi olan tekil eylemler olarak ortaya çıkmış, bazen kitlesel olarak başvurulup kitlelerin, sınıfın şiddetine dönüşmüş, bazen de özel olarak bu amaçla oluşturulmuş grupların askeri eylemleri olarak uygulanmıştır.

Sınıflar Savaşında, Devrim Cephesi Açısından Belirleyici Olan Ve Savaşın Sonucunu Tayin Edecek Olan Devrimci Şiddetin Halkla Buluşmasıdır

Bugün de emperyalist terör, faşist terör tüm devlet kurumlarıyla bizlere saldırıyor. Dünyanın dört bir köşesinde ve ülkemizde yüzlerce katliam yapılıyor. Yarın için binlercesinin hatta yüz binlercesinin planları hazırlanıyor. Bu faşist terörü geriletecek ve geri püskürtecek olan yalnızca devrimci şiddettir. **Faşist mevzileri devrimci şiddet temelinde geriletmek, dağıtmak, ancak halkın örgütlenmesi, halkın katılımıyla mümkündür. Halkın olmadığı bir savaşın başarı şansının olamamasının yanı sıra, böyle bir savaşın devrimci bir savaş değildir.**

Devrimci şiddet eylemleri; Düşmana verdiği zararlar veya vurduğu darbeye askeri; politik, örgütsel sonuçlar elde etmeyi ve bu sonuçlar üzerinden halk kitlelerini eğitmeyi, onları devrim lehine saflaştırmayı, sınıflar mücadelesini, devrimci hareketi geliştirmeyi hedefleyen eylemdir.

Dünya devrimler tarihi göstermiştir ki, halkı örgütleyerek savaştırmayan hiçbir güç, devrim yapamadığı gibi devrimci olarak kalmayı da başaramamıştır.

Mesele özü itibarıyla basittir; iktidarı alacak güce erişmenin yolu halkı örgütleyerek savaştırmaktır. Devrimci şiddeti halklaştıramadığımız takdirde; devrimci

şiddet, halkı örgütleme, halkı kendi savaşına katma aracı olma özelliğini kaybetmiş olacak, kazanılan mevziler kaybedilecektir. Bunun sonuçlarına pratiğimizde çok kez tanık olmuşuzdur. Bu nedenle hedefimiz devrimci şiddeti, halk örgütlülükleriyle birleştirmektir. Devrimci şiddet halkla bütünleşmediğinde, sömürü düzenine yönelme, onunla hesaplaşma bilincine kavuşturulmadıkça geleceğe yol gösteren bir ışığa dönüşmez.

Devrimci şiddet eylemlerinin odağında halk vardır. Devrimci eylemin ölçüsü halktır; halkın ihtiyaçları, halkın çıkarları, halka vereceği mesajlar.

Düşmanın silahlı güçlerine, silahla karşı duran halkın silahlı güçleri olmadan; hiçbir halk örgütlülüğü yoğun baskı ve terör karşısında uzun süre ayakta kalamaz.

Halkı savaşa katmayan bir devrimci şiddet de er geç yorulmaya, dağılmaya, sindirilmeye ve nihayetinde yenilmeye mahkûmdur.

Devrimciler "*kazanmak için her yol mubahtır*" anlayışını kabul etmezler. Bu anlayış haklılığını ve meşruluğunu yitirmiş ya da haklılık ve meşruluk bilinci olmayanların anlayışıdır. Devrimci bilince kavuşmayan şiddet yozlaşarak kendini vurur.

Devrimci eylemin iki temel ilkesi vardır.
1-Hedefin ve mesajın net olması,
2-Halka zarar vermemesi, halkı hedef almaması.

Devrimci Şiddet Salt Bir Şiddet Hareketi Değildir, Bir Hedefe Yönelen Politikaların Biçimlenişidir. Politik Hedefleri Ve Amaçları Vardır. Silahlı mücadele, yalnızca silah ve bomba değildir. Halkın sorunlarıyla ve talepleriyle birleştirilerek, halkı katarak, asıl olarak da; politik bir mücadele biçimi olduğu kavranılarak yürütülmesi gereken bir mücadeledir.

Silahlı mücadele tarihte tek bir biçimi ile ortaya çıkmamıştır. Devrim mücadelelerinde, ulusal kurtuluş-

bağımsızlık savaşlarında devrimci şiddet, koşullara, ülkelere, dönemlere, ihtiyaçlara göre çeşitli biçimlerde var olmuştur. Kırlarda, şehirlerde, köylerde, kasabalarda, mahallelerde, işyerlerinde devrimci şiddet örgütlenmeleri olmuştur.

Devrimci şiddet kimi zaman bir silahlı ayaklanma, kimi zaman uzun süreli gerilla savaşı biçiminde, kimi zaman da bunları destekleyen milis örgütlenmeleri ve savunma birlikleri olarak şekillenmiştir. Dünya halkları ve devrimci örgütleri, bu konuda çok büyük bir yaratıcılık örnekleri göstermiş, birbirleri taklit etmek yerine kendi koşullarının savaş biçimlerini yaratmışlardır.

Devrimci Şiddet Eylemleri Hesap Soran, Hedef Gösteren ve Aynı Zamanda Halkı Örgütleyen, Safılaştırıcı Eylemlerdir

Devrimci şiddet eylemlerinin amacı en özet haliyle; Halk kitlelerini devrim lehinde

saflaştırmak, bilinçlendirmek, örgütlemek; düşman cephesini dağıtmak, daraltmak, birbirine düşürmek, istikrarsızlaştırmak, ona darbeler vurmak, yenilebileceğini göstermek, halk kitlelerini sömürü düzenine karşı güvensizleştirmek, ondan çözüm beklemeyi hale getirmektir.

Devrimci şiddet örgütleyicidir, halkı saflaştırıcıdır. Hesap sorandır. Hedef gösterendir. Mesajı ileten, çağrı yapandır. Dostu düşmanı gösterir. Faşist devletin sanıldığı kadar güçlü olmadığını ortaya koyar. Devrimcilerin cüretini yansıtır.

Devrimci eylemdeki yaratıcılık; en az silah ve en kısıtlı olanaklarla en büyük etkiyi yaratacak eylemin planlanmasıdır

Devrimci şiddet eylemi öncelikle o eylemin neden ve kimse karşı yapıldığını hiçbir belirsizliğe, hiçbir yanlışlığa yer vermeden ortaya koyar. Yani hedef ve verilmek istenen mesaj açık ve nettir. Haklılığını ve meşruluğunu sorgulatmaz.

Ekonomik, demokratik, politik, ideolojik, kültürel diğer bütün mücadele biçimleri, devrimci şiddetle etkileşim içinde, devrimci otoritenin kurulmasını destekleyen, güçlendiren ve devrimci şiddeti her boyutta yaygınlaştıran bir rol oynamak zorundadır.

Halkı Savaştıracak, Savaşı Halklaştıracaktır!

Türkiye yeni sömüre bir ülkedir. Bizim ülkemizde halkların sömürü ve baskıdan kurtuluşunu sağlayacak olan, Anti-Emperyalist, Anti-Oligarşik Halk Devriminin stratejisi, Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS)'dir.

Halklarımızın kurtuluşu ve ülkemizin bağımsızlığı demek olan, demokratik halk devrimini halk

savaşıyla kazanacağız. Halk savaşı, düzenin aç bıraktığı, işsiz bıraktığı, yoksullaştırdığı, ezdiği, sömürdüğü halkın, sömürü düzeninden kurtulma ve kendi iktidarını kurma savaşıdır.

Ülkemizde halk savaşı, silahlı propagandanın temel mücadele biçimi olduğu bir öncü savaşı aşamasından geçecektir. Ancak Halk savaşı halkın öncüleri tarafından kurtarılması değildir. Halkın kendisini kurtarmasıdır. Öncü savaşın amacı siyasi gerekçeleri halka açıklamaktır.

Halk savaşı, maddi gücü moral güçle yenmek; güçlü olanı güçsüz olanla yenmek, modern olanı ilkel olanla yenmek, saldırgan emperyalistlerin modern ordularını halkın vatanseverliği ve adalete ulaşma azmi ve inancıyla yenmektir.

Bu savaşta silah, fiziki güç hiçbir zaman eşit olmayacak biliyoruz. Şunu da biliyoruz ki; halkın örgütlenmiş gücü sayıyla ve silah gücüyle ölçülemez. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin korktuğu işte bu güçtür. Bu kuvvet dev bir kuvvettir. Tarihteki örneklerinden öğrendiğimiz gibi, bu güç her güçlüğü yenebilir, her türlü düşmanı alt edebilir.

Zalimlerin terörünün en büyük sebebi, halktan duydukları korkudur. Bu öyle bir korkudur ki, zalimliklerini artırarak kendilerini koruyacaklarını sanırlar. Bu nafile bir çabadır. Tarih tanıktır ki; Halkın adaleti onları en güvenlikte olduklarını düşündükleri anda ve yerde vurur.

Halk ordusu halktan, halk çocuklarından oluşur. Askerleri ve komutanları aynı sınıftan olan başka bir ordu yoktur. Tarihsel ve siyasal haklılık halkın savaşını yaratır.

Bu tarihsel akışa uygun olarak her zaman direnmeyi seçen halklar, kendi önderlerini de yaratır. Halk, kendi çocukları olan kendi önderlerine ve savaşçılara dönüşür

Halk Savaşı Zafere Ulaşacaktır!

Neden? Çünkü savaş yalnızca bir askeri mesele değildir. Askeri bakımdan güçlülük ve askeri strateji sadece kazanmaya yardımcı olur. Ama kesin zafere değil.

Amerikan emperyalizmine karşı savaşta 2 milyon şehit verilen Vietnam Halk Savaşının önderlerinden Giap, "Savaşın asli unsuru nedir?" sorusunu şöyle cevaplıyor: "*Devrimci mücadele ve savaşta son tahlilde tayin edici faktör insan ve siyasi çizgidir. Tayin edici güç de halk kitleleridir.*"

Halkın örgütlü gücüyle birleşmiş devrimci şiddet, yani halk savaşı saldırgan emperyalizmin profesyonel ordusunu yenilgiye uğratabilir.

Tüm halkın savaşlığını düşünün...

Halk her yerdedir... Milyonlarca gözün, kulağın halk düşmanlarını takip ettiğini düşünün...

Milyonlarca elin silah tuttuğunu düşünün... Aç bırakılanla, obur olanın arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığının ne büyük bir öfke yarattığını düşünün...

**Devrimci Şiddeti Halklaştırmanın Aracı
Milis Örgütlenmeleridir
Milis Halktır, Halkın Her Kesimi Milis
Olabilir**

Milisler, halkın savaş için örgütlenmiş halidir denilebilir. Bu örgütlenme içine, örneğin, bir mahallede, devrimden, halktan yana, yediden yetmişe tüm güçleri girer. Kısacası bir avuç sömürücü asalak, bir avuç hain ve işbirlikçi dışında, kadın-erkek, genç-yaşlı, işçi, işsiz, öğrenci, mühendis, öğretmen, sağlıkçı, köylü, ev kadını... Kısacası bu sömürü düzeniyle çelişkisi olan ve çıkarları devrimde olan herkes milis olabilir.

Savaşımız Halk Savaşıdır, Milislerimiz Bu Savaşımızın Temel Örgütlenmeleridir

Savaşımız Halk Savaşı'dır, çünkü emperyalizm ve oligarşi sömürü düzenleri için tehdit olarak gördüğü halka savaş açmıştır. Baskısı, sömürüsü, zulmü tüm halkı teslim almayı hedefler. Faşizm, tüm halkı baskı altına almak için tercih edilen yönetim biçimidir. **Savaşımızın halk savaşı olması**

nedeniyledir ki, milislerimiz de tüm halkın içinde yer alacağı örgütlerdir.

Halk Savaşında pek çok görev vardır. Bir yetişkinin de bir çocuğun da yapacağı bir işi, işlevi olacaktır. Çünkü bu savaşta Savaşın ön cephesinde silah kullanmaktan, pusu atmaya, lojistik ihtiyaçlardan istihbarata, silah olanağı bulmaktan, maddi ihtiyaçlara, barınma ihtiyacından, ulaşım, haberleşmeye savaşın ihtiyaçlarının hepsi örgütlenmeyi gerektirir. Bu ihtiyaçları gidermek tümüyle bizim halkı örgütlememize bağlıdır.

Mao soruyor; *“Yoldaslar! Gerçekten yıkılmaz olan kale nedir?” Yine Mao cevap veriyor; “Kitlelerdir, devrimi gerçekten ve içtenlikle destekleyen milyonlarca ve milyonlarca halktır. Ne olursa olsun hiç bir gücün ezemeyeceği gerçekten yıkılmaz kale, iste budur.”*

Halkın politikleşerek, komiteler, meclisler, milisler kurarak örgütlenmesidir. Bu örgütlenmelerde halkın her kesimi kendi birikimine, özelliklerine, tercihlerine, eğitime göre yer alır.

Bunun için *“Milis Kimdir?”* sorusuna; **Milis silahlanmış halktır diyebiliriz.**

Milis, faşizmin saldırıları karşısında halkın örgütlü, yerel silahlı güçleridir.

Faşizmin siyasi, askeri, ekonomik, ideolojik ve kültürel tüm güçlerini, örgütlediği bölgelerden çıkarıp şehir merkezlerine hapsetme perspektifiyle hareket eder.

Milisler, bulundukları bölgeyi savunmak, düşman güçlerini bu bölgelerden söküp atmak, bulundukları bölgede halkın can güvenliği başta olmak üzere güvenliğini sağlamak için yerel bölgelere özgü oluşturulan silahlı halk güçleridir.

Milislerin faaliyetleri sokak çatışmaları ve kitle savunması biçiminde kendini gösterir. Kitlesele şiddeti silahlı eyleme dönüştürme işlevi görür. Bunun yanında milis güçleri, gerilla ve Halk Ordusu’nu savaşçı olarak besleyen, halkın savaşa, gerillaya ve Halk

Ordusu’na hazırlandığı bir yer olarak da işlev görürler. Zaman zaman ortak operasyonlarda askeri destek sağlar.

Bu açıdan emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye karşı savaşan gerilla ve Halk Ordusunun lojistik ihtiyaçlarını sağladığı gibi aynı zamanda savaşçı kaynağıdır milisler. Milisler, küçük gerilla ekiplerinden gerilla ordusuna, gerilla ordusundan da halk ordusuna evirilecek olan halk savaşımızda ilk kadro okulları, halkı silahlı mücadeleye hazırlamada önemli ve temel bir işleve sahip olacaktır. Hedefimiz halk milislerden gerillaya, gerilla ordusundan halk ordusuna geçmektir.

Devrimci Şiddet, Halkın Adaletinin Uygulanmasının Aracıdır

Faşizmin halka ve devrimcilere karşı uyguladığı şiddet ve işkencenin, emperyalist ve yerli tekellerin sömürsünden kaynaklı açlık ve yoksulluğun hesabını sormanın aracıdır devrimci şiddet. Bu nedenle; Halka karşı suç işleyen, emperyalizm ve oligarşi ile hareket eden tüm düşman güçleri milis güçlerinin hedefidir. Bu durumda devrimci şiddet, halka karşı kararları alan, politikaları belirleyen, bütün faşist yöneticiler, bu kararları uygulayan tetikçiler, bunların kurumları, ordu, polis, düzen partileri ve bunların büroları, işbirlikçi tekeli burjuvazi ve bunların şirketleri, yönetim merkezleri, ülkemizdeki emperyalist kuruluşlar, ajanlar ve emperyalist tekellerin şubeleri devrimci şiddetin hedefleridir.

Mahallelerimizde yozlaşmayı yaymaya çalışan, uyuşturucu, kumar, fuhuş gibi ahlaksızlıkları yaygınlaştırmaya çalışan çeteler: işbirlikçi ajanlar, bireysel çıkarları için halkı aldatan, ihbar eden ve zarar verenler, milislerin hedefidir.

Halkın evlerini yıkıp, mahallelerimizi inşaat tekellerine pazarlamak için halka baskı kuran, tehdit eden mafya ve çeteciler... Hak arama mücadelesinde halka, işçilere, ezilenlere saldıran, elini yoksulların, devrimcilerin

kanına bulayan polis, asker vd. Gerici faşist okul idareleri ve bu okullarda faaliyet gösteren sivil-resmi faşistler milis güçlerinin hedefidir.

Kısacası halkın mücadelesinin karşısında olan her kişi, her kurum milislerin hedefidir.

Milis Halkın Silahlı Gücüdür, Silahlanmış Halktır

Milisler Nasıl Silahlanacak?

Silah devrimci şiddet eylemlerinin temel aracıdır. Kısır, mekanik, idealist bir bakış açısına göre silah sadece tabancadır, lavdır, kleştir, bombadır vb. Evet, bunlardır da. Milis halkını, vatanını korumak için bunlarla da silahlanmalıdır da. Ancak bunlar yoksa ne yapacak milis? Savaşmayacak mı? Halkın adaleti olmayacak mı?

Silahların başkaları tarafından bulunup kendisine teslim edilmesini mi bekleyecek? Hayır, Milisler silahları yoksa silah bulur. Bulamıyorlarsa her şeyi silah haline getirir. Büyük silahlar, büyük olanaklar beklemez. Düşmana zarar verecek, halkını ve mahallesini savunacak her şey onun için bir silahtır.

Milisin silahı taş, sopa, benzindir... Bıçak, silah, tüp, molotofur. Bazen 1 metre ip, bazen sapan, bazen bir jilet, bir kurşun kalemdir. Bizzat kendi bedeni, yumruğu, dişi-tırnağıdır. Bulabildiği ne varsa silahı odur.

Biz halkımızın olanakları ile savaşıyoruz. Halkın yaratıcılığına güveniyoruz. Halkın elinde ne var onu değerlendirip en etkili silah haline getirebiliriz.

Milis halktır, halkın içindedir ve savaşın bütün ihtiyaçlarının halkta olduğunu bilir. Düşmana duyulan kin, halk ve vatan sevgisi, sorumluluk duygusu milisleri yaratıcı yapar. Yaratıcı olduğunda

silahsız kalmaz milis. Yaratıcılık, olanak olmadığında daha çok gelişir. İhtiyaç mucidin anasıdır. Yani koşullar, zorluklar insanın hayal gücünü zorlamasını sağlar. Bir halk yeter ki kendi savaşına örgütlensin, her şeyi silah olarak kullanabilir. Asıl mesele savaşın ihtiyaçlarını ne kadar yakıcı hissedildiği, ne kadar yoğunlaştığı, nasıl hesap sorulacağının ne kadar düşünüldüğüyle ilgilidir.

Halkımızı, mahallemizi, vatanımızı savunmasız bırakmamak için; silahsız kalmayacağız! Kendi silahlarımızı kendimiz yapacağız. Silah yapmada ustalaşacağız. Düşmanı en etkili nasıl vurabiliriz bunun yolunu mutlaka bulacağız. Gerekğinde her şeyi silah yapacağız: Örneğin; Molotoflar her zaman vazgeçilmez olmazsa olmaz silahlarımızdandır.

Çünkü molotof yapmak için gerekli malzemeleri her yerden kolaylıkla satın alabilir, bulabiliriz. Hatta günlük kullandığımız malzemelerle kolaylıkla bir molotof yapabiliriz. Molotof yapımında, molotof kullanımında daha da ustalaşmalıyız. En etkili, en uzun yanan ve düşmana en büyük zararı veren molotofu nasıl yaparız. Yaptığımız molotofları hedefe, en uzağa ve daha isabetli nasıl atarız, bunlarda ustalaşmalıyız.

Önemli Olan Silahların Büyüklüğü Değil Eylemin Siyasi Gücüdür Tetiği Basan İdeolojinin Gücüdür

Elbette her devrimci eylem, düşmana verdiği zararlar veya vurduğu darbeye, askeri-politik sonuçlar elde etmeyi hedefler. Ve bu sonuçlar üzerinden halkı eğitmeyi, devrimci hareketi geliştirmeyi hedefler. Ancak devrimci eylemin gücü kullanılan silahların büyüklüğünde ve

düşmana verdiği fiziksel zararda değil siyasi gücündedir. Her şeyi silaha çeviren ideolojinin gücündedir.

Tarihimizdeki onlarca örnekten sadece ikisini örnek verirsek: Şafak ve Bahtiyar 7.65'lik silahla dönemin en siyasi, en etkili devrimci eylemini yapmışlardır. Hayatlarının baharında olan iki delikanlı; Şafak Yayla ve Bahtiyar Doğruyol, 31 Mart 2015 tarihinde dünyanın en iyi korunan adalet saraylarından birini, İstanbul Adalet Saray'ına girerek Berkin Elvan davasına bakan savcı Mehmet Selim Kiraz'ı rehin aldılar.

Berkin Elvan'ı öldüren polislerin isimlerinin açıklanmasını istiyorlardı. Berkin Elvan için adalet istiyorlardı. Adalet yok, adaleti biz sağlayacağız diyorlardı. AKP savcısını gözden çıkararak katliam yaptı. İki Cephe savaşçısı Berkin Elvan'ın katili Mehmet Selim Kiraz'ı cezalandırdı. Hedef açısından, eylemin örgütlenişi açısından siyasi etkisi

yüksek olan devrimci eylemlerden biridir. Eylem aynı zamanda halkın adalete olan özlemi aynı zamanda adaletsiz düzene karşı da tepkidir.

Başka bir örnek: İki Cephe savaşçısı 14 Mayıs 2019 yılında, yanlarındaki bir jilet ve bir kurşun kalemi silaha dönüştürerek, TBMM'ye girip rehin alma eylemi gerçekleştirdiler. Oligarşinin temsilcileri eylemi 7 saat boyunca açıklayamamış, ne diyeceklerini bilememişlerdi. Ardından TBMM'ye ek güvenlik önlemleri getirdiler. Bunlar arasında 500 ek kamera, 360 derece dönebilen MOBESE sistemi, yeni yüz tarama sistemi, fareleri ve kuşları tespit edebilen yeni güvenlik sistemleri.

Bugüne kadar Türkiye'de yüzlerce tona varan patlayıcıların kullanıldığı eylemlerin hiçbirisi, **bir jilet** ve **bir** kalemle gerçekleştirilen bu eylemin etkisini yaratamamıştır oligarşi üzerinde. Önemli olan eldeki silah değil, o silaha yön veren ideolojidir. Kürt milliyetçi hareket savaşçılarına ve elindeki tırlar dolusu silaha rağmen ideolojik olarak tükenme noktasına gelmiştir. Emperyalizmin kara gücü olmuş ve geline aşamada da silahlı savaş mahkûm etmiş ve silahları yakarak Kürt halkını emperyalizmin kucağına atmıştır.

Faşizm Şiddetini Artırdıkça Devrimci Şiddet Daha Çok Aranır Hale Gelir

Halkın devrimci şiddete duyduğu ihtiyacın giderek artması milislerin oluşumu içinde güçlü bir zemindir. Faşizmin tırmanan terörünün karşısına devrimci şiddeti çıkaracak örgütlenmelere sahip olmayan hiçbir siyasi güç ve harekete uzun süre yaşayamaz. Faşizmin şiddetine karşı silahlı yerel örgütlenmelerle halkın örgütlenmesinin ve mücadelesinin önündeki engelleri kaldıramayanlar,

mevcut güçlerini de hızla kaybetmeye mahkûmdur.

Devlet terörünün halkta yaratmayı hedeflediği korku ve panik ortamı yaygın milis örgütlenmeleri ile aşılabılır. Milislerin devrimci şiddet eylemleri psikolojik üstünlüğü kazanmada halka moral güç olacaktır. Moral de maddi gücün zeminini oluşturacaktır.

Milisler o alandaki klasik propaganda ve ajitasyon çalışmalarına da canlılık getirecektir. Devrimci şiddet somut, açık hedeflere vurduğu ölçüde birim, alan ve bölgelerde önemli bir politik bilinç ve ruh hali ortaya çıkaracaktır. Bu, mücadeleye dinamizm kazandırmanın yanında devrimci adalete olan inancı da pekiştirecektir. Devrimci adalete güvenin oluşması ise halkın örgütlenmesinde atılabilecek en önemli adımlar arasındadır.

Halk Milisleri Halkı Savaşırmanın Ve Savaşı Halklaştırmanın Somut İfadesidir Faşizm halkın örgütlenmesini, örgütlü güç haline gelmesini, halk örgütlülüklerinin yaratılmasını ve güçlendirilmesini engellemek için, halkın devrimcilerin yanında yer almasını engellemek için hemen her türlü yöntem ve aracı kullanıyor. Çünkü halkın devrimci saflara akmaya başlamasının kendi sonu olduğunu biliyor. Devrimcilerin oluşturacağı politikalar da oligarşinin bu yöntem ve araçlarını etkisizleştirecek doğrultuda olmalıdır.

Milisler Halk Savaşının Temel Ve Vazgeçilmez Örgütlenmeleridir
Milisler bizim gibi yeni sömürge ülkelerde, uzun süreli halk savaşı yürüten örgütler için stratejik önemdedir. Tercih değil zorunluluktur. Halkı örgütlemek, halkı savaştırmak, savaşı yaygınlaştırmak için zorunluluktur.

Milisler her ne kadar mahalli örgütlenmeler olarak ortaya çıksa da, esaslı halk ordusuna gidecek olan örgütlenmeler olmalarıdır. Yani

milis örgütlenmeleri devrimi yapacak olan halk ordularının nüveleridir.

Milisler sadece halkı faşizmin saldırılarından korumanın aracı değil, asıl olarak da halkı kendi mücadelesine katmanın, örgütleme ve savaşırmanın aracıdır.

Milis örgütlenmeleri halkın savaşırılmasını sağlayacak örgütlenmeler olması yanıyl, devrimci şiddetin yaygınlaşmasının da zeminidirler. Devrimci şiddet en yaygın biçimiyle Halk Milisleri aracılığıyla gerçekleşir. Devrimci şiddet gücünü bir yanıyl da buradan alır. Devrimci şiddetin politik gücü, onun bu yanıyl, bu politik gücü büyütecek olan ise devrimci şiddetin halk örgütlenmeleri halini alarak yaygınlaştırılmalarıdır.

Devrimci şiddet ne kadar yaygın olursa, düşman üzerindeki baskısı ve etkisi o kadar güçlü olacak, düşmanın politikalarını işlevsizleştirebilecektir. Bütün bu nedenlerden dolayı halk savaşının temel örgütlenmelerinden birisi milis örgütlenmeleri. Her alan ve birim, milis örgütlenmelerini bu şekilde ele almalı ve yaygınlaştırmalıdır.

Savaşı yaygınlaştırmak, halklaştırmak emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi karşısında maddi bir güç haline getirebilmek yaygın milis örgütlenmelerine sahip olmakla mümkündür.

Adaletin Olmadığı Yerde Halkın Adaleti Vardır! Kendi Halkına Karşı Savaş Açan Faşist Devlete Karşı Direnmek, Savaşmak Meşrudur!

AKP, halk düşmanı yasalarla, kararnamelerle polise işkence yapma, devrimcileri, halkımızı keyfi olarak gözaltına alma, işkence yapma, katletme özgürlüğü tanıyor. Ve buna karşı yargılanmama, hesap vermeme özgürlüğü tanıyor.

Devlet katillerini böyle korursa halk ne yapacak? Katillerden kim hesap soracak?

Hakları gasp edilen, evleri, toprakları elinden alınan, emeği çalınan, onuru çiğnenen, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe mahkûm edilen, çocuğunu okutamayan, besleyemeyen işçi, memur, öğrenci, çiftçi halkımız ne yapacak?

Evladı işkencelerde, sokak ortasında katledilen analar, babalar ne yapacak?

Çocuklarını besleyemediği için intihar eden anaların-babaların hesabını kim soracak?

14 yaşında beyinleri asfaltlara akıtılan, kendi evinde baskınlarda katledilen çocuklarımızın aileleri ne yapacak?

Halkımız adaletle susamış. Halkımız adalet istiyor. Mahkeme kapılarından, devlet kapılarından adaletsiz dönen halkımız ne yapacak?

Bu sorunun tek cevabı vardır. **Adaletsizliğe uğrayan halk kendi adaletini uygulayacak. Yani halkın adaleti devreye girecek. Halkın adaleti bugün devrimcilerin ellerindedir. Devrimciler örgütlü ve silahlı olan bir düşmana karşı halkın adaletini uygulamak için silaha başvurmak zorundadır.**

Hak aramanın yasal, demokratik bütün yolları yasaklarla ve zulüm ile kapatılmışsa, hak almak için zor yolunu kullanmak meşrudur. Çünkü zora karşı zor kullanmaktan başka çare kalmamıştır. Zor halkın adaletidir. Zor devrimci şiddettir.

Şiddete Başvurmayı Biz Tercih Etmedik! Savaşı Başlatan Biz Değil, Oligarşidir! Devrimci Şiddet Faşist Teröre ve Çürüyen Düzene Karşı Halkın Adaletidir!

Devrimcilerin şiddete başvurmalarının nedeni faşizmin zulmü ve terörüdür, adaletsizliğidir. Bir avuç asalak azınlığın çıkarlarını temsil eden iktidarlar halkın mücadelesini, devrimci mücadeleyi boğmak için şiddete başvurduğu için devrimciler de şiddete başvurur.

Devrimcilerin şiddeti gelişigüzel bir şiddet değildir. Devrimci şiddet halkın adaletini temsil eder. Faşizmin terörüne karşı halkın savunmasını temsil eder.

Bütün demokratik yolların kapatıldığı, hak aramanın, düşüncüyü söylemenin, yazmanın,

örgütlenmenin, direnme hakkının gasp edildiği, eğitimin, sağlığın paralı hale getirildiği bir ülkede halkın kendi adaletini uygulaması meşru haktır.

Adaletin olmadığı, her geçen gün zenginin daha zengin, yoksulun daha yoksul olduğu, vatanımızın yeraltı, yerüstü zenginliklerinin, dağını, tepesini, gölünü, deresini topraklarımızın yüzlerce yıl zehirlenmesine sebep olan emperyalist maden tekellerin çıkarına sunulduğu bir ülkede silaha sarılmaktan doğal ne olabilir?

İşsizliğin, yoksulluğun, sefaletin kol gezdiği ülkede, art arda patlayan zamlarıyla halk için hayatın çekilmez hale getirildiği bir ülkede halkın kendi adaletini uygulaması haktır.

Devletin uyuşturucu, kumar, fuhuş mafyalarıyla iç içe geçtiği, vatanımızı uyuşturucu, kumar, fuhuş mafyalarının cenneti yapıldığı, halkımızın aklının, emeğinin, bedeninin çalındığı, halk çocuklarının zehirlendiği bir ülkede devrimciler şiddete başvuruyor diye kimsenin onları suçlama hakkı yoktur. Kimsenin devrimci halkın adaletine “terör” deme hakkı yoktur.

Haksızlığa, adaletsizliğe, sömürüye ve zulme karşı çıkan herkesin devletin terörüne maruz kaldığı, Hak aramanın suç sayıldığı, devrimcilerden sonra neredeyse tüm halkın terörist ilan edildiği bir ülkede devrimci şiddet meşru bir hak olmanın ötesinde zorunludur.

Adaletsizlik ve zulüm hüküm sürdüğü sürece, iktidarlar haklarımızı gasp etme, özgürlüklerimizi yasaklama özgürlüğünü keyfi olarak kullandığı sürece halkın da kendi adaletini uygulama özgürlüğü vardır.

Köleci toplumdan bu yana, tarihler boyu hep böyle olmuştur. Hakları verilmeyen halklar, emeğini, onurunu, geleceğini, geleceğini çalan egemen sınıflara karşı direnmiş, savaştı, kendi adaletini uygulamıştır. En küçük bir hakkı bile uğruna işkencelerden geçirilerek, can vererek, sürgün edilerek kazanmışlardır.

Sınıflar mücadelesinin böyle şekillenmesi, kimsenin tercihi değil, tarihsel bir zorunluluktur.

"Adalet" olmayan yerde, "adalet" kavramının hiçbir değer taşımadığı bir ülkede olan bitenlere "dur" diyecek, adaleti uygulayacak bir örgütün olması kadar doğal bir şey yoktur. Bu örgütlenmiş halkın gücüdür. Bu silahlanmış halktır. Diğer bir ifadeyle halk milisleridir.

AKP Faşizmin Terörü, 24 Yıldır Artarak Sürüyor

Halk nezdinde bütün meşruluğunu yitiren, AKP faşizmi ülkeyi terörle yönetiyor. Bütün ülkeyi hapishaneye çevirdi. Hak, hukuk diyenin, adalet isteyenin kafasına copu indiriyor, gözaltına alıp tutukluyor. Hakını arayan, toprağına sahip çıkan köylüye, işçiye, memura, gençliğe, öğrenciye, gazeteciye, yazara, sanatçıya, uyuşturucuya, kumara, fuhuşa karşı çıkan halk çocuklarına... Adaletsizliklere karşı direnme hakkını kullanan halkın tüm kesimlerine saldırıyor. Şafak operasyonlarının ardı arkası kesilmiyor. Hapishaneler yetmiyor, yenileri yapılıyor. .

Bir devletin Cumhurbaşkanı, Başbakanı, bakanı katilleri korursa, mahkemeler katilleri, yağma ve talancıları, çeteleri, mafyaları korur ve aklarsa o devletin tüm kurumları çürümüştür. O devlet tüm kurumlarıyla yozlaşmıştır. O devletten artık adalet beklemek boşunadır. **Bu durumda adaletsizliğe, haksızlığa uğrayanların kendi adaletlerini uygulaması hakkı doğar. Bu Düzene Karşı Çıkmak, Başkaldırmak "Terörizm" Sayılıyor Ve Devrimciler Halka, "Teröristler" Olarak Gösterilmeye Çalışılıyor.**

Ama artık kimse bu yalana inanmıyor. Terör uygulayanın bizzat devlet olduğunu, teröristlerin de devletin başında oturduğunu, faşizmin teröründen o veya bu düzeyde etkilenen hemen herkes daha iyi görüyor ve anlıyor.

MİT, polis, gibi örgütlerle, ilerici, demokrat

aydınlara sanatçılara, avukatlara, gençlere, mühendislere, memurlara komplolar kuran devlettir terörist.

Karakollara, şubelere işkence tezgâhlarını kuran ve çalıştıran devlettir terörist. Her türlü yasal mücadeleyi yasaklayan, yürüyüş yapan insanlara cop ve kurşunlarla gazlarla saldıran devlettir terörist. Gece yarılarında şafak operasyonlarında evleri, büroları, dernekleri, sendikaları, öğrenci yurtlarına kadar basan, saldırılar düzenleyen, halka sokak ortasında zulmü eden devlettir terörist.

Kentler, mahalle mahalle basılıyor aranıyor. Adeta işgal orduları gibi hareket ediyorlar. Dernekler sendikalar artık çalışamaz haldedir. Aydınlar, gazeteciler, yazarlar düşüncelerini yazamaz haldedir. Yazdığının sabahı gözaltında, hapistedir.

Adaletsizliğe, haksızlığa uğrayanların kendi adaletlerini uygulaması hakkı vardır. Halkımıza sıkılan her kurşunun atılan her gaz bombasının, halk çocuklarının beynine inen her copun, halka zulmetmemin, halkı katletmenin, bütün sokakları işkence haneye çevirmenin, anaların gözyaşının, çalınan alın terimizin, açlıktan ölen çocuklarımızın...

**TÜM ADALETSİZLİKLERİN HESABINI
SORMAK İÇİN,
HALKIN ADALETİ OLMAK İÇİN,
HALKI KENDİ SAVAŞINA KATMAK İÇİN,
DEVRİMCİ ŞİDDETİ
HALKLAŞTIRMAK İÇİN
HALK MİLİSLERİNİ ÖRGÜTLEYECEĞİZ!
HALK MİLİSLERİ HALKIN ADALETİDİR!
HALK MİLİSLERİ SİLAHLANMIŞ HALKTIR!
HALK MİLİSLERİ SİLAH YOKSA
SİLAH BULUR,
BULAMAZSA DÜŞMANI VURAN HER ŞEYİ
SİLAH YAPAR
TABANCA, BICAK, TÜP, MOLOTOF, TAŞ,
SOPA, BENZİN...**

HER ŞEY HALK MİLİSLERİNİN SİLAHIDIR

SOSYALİZM DÜNYA HALKLARININ TEK ALTERNATİFİDİR

Rusya'da 1917 yılında işçiler, köylüler ve askerler ayaklandı ve tarihin ilk sosyalist devletini kurdular. 1917 Ekim devrimi, dünyada tüm ezilen halklara artık yeni bir dönemin başladığının habercisi oldu. Sovyetler ilan edildiğinde, birinci paylaşım savaşı daha bitmemişti ve ülkede açlık, salgın hastalıklar, işsizlik vardı. Sanayi diğer Avrupa ülkelerine göre az gelişmişti ve ülke içinde baskı altında tutulan pek çok ulus vardı.

Emperyalist ülkeler kendi sömürü ağlarını genişletmek için birbirlerine karşı açtıkları savaşta halkların kanını dökerken ve insanı ve emeğini yok sayarken, diğer yanda eşitlik ve kardeşlik mücadelesini veren Sovyetler Birliği kurulmuştu. Sovyetler Birliği kurulduğu ilk andan itibaren halkların geleceği için nasıl bir ilerleme kaydedeceğini gösterdi.

Sovyet iktidarı, milyonlarca insana kısa sürede okuma yazama öğretti. Üniversiteler, fabrikalar, tiyatrolar ve kütüphaneler halkın ayağına kadar geldi. Bir zamanlar açlıktan kırılan köylülerin çocukları, halkın çocukları dünyanın en iyi bilim insanları, doktorları ve sanatçıları oldu.

Emperyalizm ise aynı yıllarda sömürgelerde milyonlarca insanı açlığa ve ölüme mahkûm ediyordu. Hindistan'da İngiliz sömürüsü, milyonlarca insanı açlık ve yoksulluk nedeniyle öldürürken, Afrika'nın zenginlikleri Avrupalı tekellerin kasalarına akıyordu.

Emperyalizmin pervasızca sömürdüğü dünyada Sovyetler, ezilen halklar için bir ışık, emperyalizm için ise bir yıkımını getirecek kâbus oldu.

21. yüzyılda emperyalizmin derinleşen krizi, savaşlar dünya halklarının geleceğini yok ederken, kendi çıkarı için gerekli olan özel mülkiyete dayalı devlet sistemi ile halkların ihtiyaçlarını değil, sermayeyi elinde tutan bir

avuç asalak sınıfının çıkarlarını korudu ve korumaya devam ediyor.

Sosyalizm ise, halkların kurtuluşu için tek gerçek alternatif olarak ortaya çıkmıştır, bugün de halkların tek alternatifidir.

Neden sosyalizm tek alternatiftir, bunu tarihsel deneylere somut olarak anlatabiliriz.

Sovyetler Birliği örneği;

1917 Ekim Devrimi sonrası Çarlık Rusya'sının geri kalmış ve tarıma dayalı ekonomisi, sosyalist planlama sayesinde kısa sürede dünyanın ikinci büyük sanayi gücüne dönüşmüştür.

Beş yıllık planlar, milyonlarca işçiye ve köylüyü üretimin ana gücü haline getirmiştir. Sanayileşme Sovyet halklarının kendi öz gücü ile olmuştur. Sovyetler kendi ülkesini kalkındırmak için hiçbir ülkenin halklarını sömürmemiş, onları iş gücünü kullanmamıştır.

Kapitalist ülkelerde krizler, işsizlik ve sefalet sıradan hale gelirken Sovyetler, beş yıllık planlarla ekonomisini adım adım büyüttü. 1920'lerde geri kalmış bir tarım ülkesiyken, 1940'lara gelindiğinde dünyanın ikinci büyük sanayi gücü haline geldi. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'nda Nazi işgaline direnecek gücü bulması, bu planlı kalkınmanın sonucuydu.

İşsizlik sorunu ortadan kalkmıştır.

Sovyetler 'de 17 yaşına kadar kız erkek tüm çocuklara üretim dallarından teorik ve pratik eğitimin temelleri verilmiş, öğrencilerin kendi ana dillerinde ders görmesini ve öğrenimlerini çalışırken bile sürdürebilmeleri sağlanmıştır. İnsanın en temel hakları olan; sağlık, barınma, iş ve sosyal güvence sağlanmıştır.

Eşitlik ilkesi; tüm halklar eşit bir şekilde eğitim, sağlık ve kültürel faaliyetlere erişebilmiştir.

Sağlıkta eşitlik sağlandı. Çarlık döneminde sağlık hizmeti neredeyse yalnızca aristokrasiye aitti. Sovyetler 'de ise ücretsiz ve herkes için erişilebilir sağlık sistemi kuruldu. Köylere kadar yayılan poliklinikler, sanatoryumlar ve mobil sağlık ekipleri sayesinde milyonlarca insan ilk kez modern tıpla tanıştı. Sıtma, tüberküloz gibi salgın hastalıklar büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştır.

Devrim öncesinde Çarlık Rusya'sı, büyük ölçüde köylü toplumdur; okuma yazma oranı düşüktü, halkın çoğu feodal ilişkiler içinde yaşıyordu.

Sovyet yönetimi, daha ilk yıllarda okuma yazma seferberliği başlattı. 1930'ların sonuna gelindiğinde okuryazarlık oranı 90'ı aştı. Bu, tüm toplumun üretime katılmasını sağladı.

Ayrıca Sovyetler, kısa sürede dünyanın önde gelen bilim ve teknoloji merkezlerinden biri haline geldi.

Sovyetler Birliği, kadınların üretim ve toplum yaşamına eşit katılımını sağlayan ilk ülkelerden biri oldu. Kadınlara eğitimde, yönetimde ve iş yaşamında eşit haklar tanındı. Kreş ve çocuk yuvaları sayesinde kadınlar işgücüne katılabilir. Bu düzenleme kadınların toplumsal üretkenliği de artırdı.

Uluslar özgürleşti, haklarına sahip oldular. Çarlık Rusya'sına "uluslar hapishanesi" deniyordu. Sovyetler döneminde Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı tanındı. Ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı (UKKTH), ulusun hiçbir koşula bağlı kalmaksızın kendi kaderini tayin etme, bağımsız siyasal devletini kurmak da dâhil ayrılma hakkına sahip olması demektir. Ve bu ancak sosyalizmde mümkündür. Sovyetler Birliği bu hakkı Rusya topraklarında yaşayan tüm halklara tanıdı.

Sosyalistler ulusların zorla bir arada tutulma siyasetini reddeder. Fakat ayrılma hakkını savunmak ayrılma zorunluluğu anlamına gelmez. Bu koşullara bağlı olarak biçimlenir. Bu yanı sıra UKKTH'nı savunan M-L'ler parçalanmaya karşı çıkar. Ayrılma zorunlu değildir. Sovyetler Birliğinde bu ilke doğrultusunda kurulmuş ve her zaman ulusal baskıdan arındırılmış gönüllü birliktelikten yana olmuştur.

Emperyalizmin bakış açısı halkları "böl, parçala, yönet"tir ve halkları kendi çıkarları için birbirine düşürerek, parçalar, savaşlar çıkarır.

Sosyalist sistemde yaşamış tüm halklar ise bir arada yaşamının mümkün olduğunu, halkların birbirlerine karşı kin, nefret ve rekabet içinde olmadığını kanıtlamıştır.

Sovyetler, ülkede sosyalizmi inşa ederken dünya halklarına da örnek oldu. Halkların kurtuluş mücadelelerini destekledi. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da sömürgecilğe karşı mücadele eden hareketlere destek verdi. Faşizme Karşı Zafer: 2. Paylaşım Savaşı'nda Sovyetler Birliği, Nazi Almanyası'nı yenilgiye uğratarak sadece kendi halkını değil, dünya halklarını da faşizmden kurtarmıştır.

Bu savaşta Sovyetler Birliği, insanlık tarihinin en büyük bedelini ödemiştir. 27 milyon insanını kaybetti, şehirleri yerle bir oldu. Ama emperyalizmin faşist yüzünü temsil eden Nazi orduları, Sovyet halkının direnişi karşısında diz çöktü. Stalingrad'da dökülen kan, yalnızca Sovyet topraklarını değil, tüm dünyanın özgürlüğünü savundu. Nazi işgalinde olan tüm ülkelerde "Stalingrad" sloganlaştı ve zafere olan umudu ayakta tuttu.

Sovyetler Birliği'nin Nürnberg Mahkemelerindeki Rolü:

Alman faşistlerinin yargılanması düşüncesi 1943 yılında Moskova konferansında Sovyetler Birliği'nin savaşta müttefik ülkelere sunması ile ortaya çıktı. Tarihte ilk defa savaşta işlenen suçlar, savaş sonrası kurulacak olan bir mahkemede yargılanacaktı.

Savaşta işlenen suçlar savaş alanında kalmayacak hukuki olarak ta mahkûm edilip cezalandırılacaktı.

2. Paylaşım Savaşı sonrasında 1945 yılında mahkemeler kuruldu. Sovyetler Birliği hem hâkim hem de savcı gönderdi. Nazilerin işlediği savaş suçlarının belgelenmesinde önemli deliller sundular. Savaş süresince Nazilerin işlediği suçlar delilleri ile dosyalandığı için somut belgeler sunuldu. Bu belgeler içinde;

Leningrad ve Stalingrad kuşatmalarında sivil halka yönelik katliamlar, Sovyet savaş esirlerine uygulanan kötü muamele ve infazlar,

Doğu Avrupa'daki sivillere yönelik kitlesel katliamlar,

Toplama ve imha kamplarındaki halklar yönelik soy kırım ve katliamlar.

Nürnberg Mahkemelerinde, Nazi liderleri halklara karşı işledikleri suçlardan mahkûm edildiler. Sovyetler Birliği sadece kendi ülkesinde işlenen suçların dışında Nazilerin bütün halklara karşı işlediği suçun yargılanmasını sağladı.

Bugün emperyalizm bu tarihsel gerçeği ortadan kaldırmaya çalışıyor. Emperyalizm Nazi Almanyası'nı aratmayan suçları işliyor. Bu suçlarının hesabı sorulmaması için uluslararası yasal düzenlemeleri yok sayıyor.

Birleşmiş Milletlerin (BM) Kuruluşu ve Halkların Kazanımı; 2. paylaşım Savaşı sürecinde Stalin, emperyalizmin sömürgeci politikalarının sonucu olarak savaşların kaçınılmaz olduğunun bilinci ile savaş sonrası dönemde emperyalizmin sömürü ve yayılımcı politikasının karşısında ülkelerin kendi haklarını ve bağımsızlıklarını savunacak ve garanti altına alabilecek bir milletlerin meclisini kurmak için girişimlerde bulundu.

Stalin iki konuda ısrarcı oldu:

Güvenlik Konseyinde veto hakkı: Böylece emperyalizm ile çıkacak çatışmalarda Sovyetleri ve diğer sosyalist ülkelerin güvenliğini garanti altına alındı ve aynı

zamanda bağımsızlık savaşı veren ülkelere emperyalist işgalleri engelledi.

Ukrayna ve Beyaz Rusya'nın ayrı üyelikleri: Stalin, Sovyetler Birliği'ne bağlı bu iki cumhuriyetin BM'de bağımsız üyeliğini sağlayarak sosyalist ülkelerin oy gücünü artırdı.

Nisan-Haziran 1945'te San Francisco'da 50 ülkenin katılımıyla BM Antlaşması imzalandı. Sovyetler, BM'nin kurucu üyelerinden biri olarak yer aldı. Güvenlik Konseyi'nin beş daimi üyesinden biri oldu ve veto hakkı elde etti.

Bu hak Sovyetler Birliğini dağılana kadar dünyada sömürülen halklara yönelik emperyalizmin istediği gibi savaş açıp pazar alanının genişletme projelerini engelledi. 1946'dan itibaren başlayan soğuk savaş sürecinde emperyalizmin karşısında veto oyu kullanıldığı için ABD ve diğer emperyalist ülkeler dünyanın jandarmalığını yapamamıştır. Karşılarında sosyalist ülkeler blok olarak tavrı koymuş, Sovyetler Birliği veto hakkını kullanmıştır.

Sovyetler Birliği ve Cenevre Sözleşmesi:

Cenevre Sözleşmeleri, emperyalist devletlerinin vahşetine dünya halkları lehine sınırlama getirmek ve haklarını korumak için oluşturulan hukuki bir düzenlemedir. Emperyalist ülkeler Cenevre sözleşmelerini kendi çıkarlarını korumak için kurdu, fakat 1945 savaş sonrası dönemde karşılarına Sovyetler Birliği halklar lehine yeni hukuki düzenlemelerle geldi.

Sovyetler Birliği Cenevre Sözleşmelerini salt hukuki değil, aynı zamanda sosyalist bir ideoloji üzerinden değerlendirdi. Sosyalist sistem, halkların özgürleşmesi ve emperyalizme karşı mücadele üzerine inşa edildiğinden, savaş hukukuna bakış açısı da halkların bağımsızlık mücadelelerinin desteklenmesi üzerinde kurulmuştur.

Sovyetler Birliği, insancıl hukukun soyut kavramlarına değil, halkların özgürlük mücadelesine dayalı bir pratik geliştirmiştir.

Daha önce burjuva devletlerinin imzaladığı sözleşmeler – Cenevre sözleşmesi de dâhil- Sovyet halkının ve Nazilerin katlettiği tüm halkların yaşadığı katliamları engelleyememiştir. Nazi toplama kamplarında milyonlarca Sovyet savaş esirinin öldürülmesi, halkların gaz odalarında zehirlenmeleri, yakılmaları, zorla çalıştırılmaları, burjuvazinin hukukunun ne kadar göstermelik olduğunu kanıtlamıştır.

Sovyetler, savaş sonrası dönemde Cenevre sözleşmesinde taraf olmuştur. Ancak Sovyetlerin yaklaşımı, emperyalist ülkelerin yaptığı gibi sömürge savaşlarını meşrulaştırmak değil, halkların özgürlüğünü savunmak yönünde olmuştur.

Sovyetler, sözleşmelerin anti-emperyalist halk mücadelelerine uygulanmasını savunmuş; Cezayir'den Vietnam'a kadar bağımsızlık savaşlarında ezilen, sömürülen halkların yanında durmuştur, bağımsızlık savaşlarını desteklemiştir.

Cenevre sözleşmesi ile Sovyetlerin amacı, hukuki olarak da halkların kendi kaderini tayin hakkını savunmak ve emperyalist saldırganlığa karşı durmak olmuştur.

Emperyalist sistemin çıkarlarını korumak için şekillenen burjuva hukuku, Sovyetler açısından halkların devrimci mücadelesine tabi kılınması gereken bir araç olmuştur. Bu nedenle Sovyetler, sözleşmelere taraf olmuş, ancak onların burjuva niteliğini eleştirerek sosyalist şekillenışı ön plana çıkarmıştır.

Sosyalistler, hukukun gerçek anlamda halkların lehine olabilmesi için onun sınıfsal özünü açığa çıkarmış ve halkların kurtuluş mücadelesiyle bağdaştırmıştır.

Sonuç olarak;

Sosyalizm dünya halklarının tek umududur;

Çünkü

Eşit ve adil bir düzende yaşamak ancak

halkın kendi iktidarında mümkündür.

Emperyalizmin yarattığı açlık, yoksulluk kar hırsının bir sonucudur. Sosyalizmde planlı ekonomi ile kar için değil halkların ihtiyaçları için üretim vardır.

Bu nedenle; sosyalist ülkelerde açlık, yoksulluk, sağlık, barınma sorunları yoktur.

Halkların kardeşçe bir arada yaşayabileceği tek sistem sosyalizmdir. Sosyalizm, halkların kendi kaderini tayin etmesinin garantisidir.

Uluslararası dayanışma ancak sosyalizmde mümkündür. Ezilen halkların sorununu kendi sorunu olarak gören ve bu uğurda mücadele veren tek ideoloji sosyalizmdir.

EĞİTİM HAYATIN İÇİNDE HER DEVRİMCİNİN KENDİ İHTİYAÇLARI TEMELİNDE BİLİNCİNİN ADIM ADIM İLERLETİLMESİYLE YAPILABİLİR

HER KADRO KENDİNİ BU BİLİNÇLE EĞİTMELİ VE GELİŞTİRMELİDİR

Sosyalizmde eğitim, yalnızca halkın tüm kesiminin eğitilmesi değil, aynı zamanda kadroların kendilerini dönüştürme sürecidir. Kadro, içine doğduğu toplumun ve bu ilişkilerin bir parçası olarak devrimci mücadeleye katılır. Bilinç düzeyi, pratik içindeki yöntemleri ve öğrenme biçimi, sınıfsal konumunu ve dünyayı algılama biçimini şekillendirir.

Küçük burjuva yanlarımızın, feodal kalıntılarımızın birden yok olmasını elbette tercih ederdik. Fakat biz Marksist Leninistler idealist değiliz. Hiç bir şeyin birden bire değişip yok olmayacağını bilincindeyiz. Bizim, içinde bulunduğumuz toplumun ideolojik şekillenmesini içinde barındırdığımızın bilinci ile hareket ettiğimizde, bu savaşın kesintisiz bir savaş olduğunu biliyoruz.

Kesintisiz sürecek olan kendi iç hesaplaşmalarımız ve savaşımızın yol ve yöntemi kendini yenilemek, bilgiyi yenilemek, bilgiyi pratikte sınamak ve sonuçlar çıkarmakla mümkün olacağını biliyoruz. Bireysel bilginin sınırları içinde kendimizi hapsettiğimizde, yetinmeci davrandığımızda gelişimin de duracağını, durmanın ise yozlaşmaya götüreceğini biliyoruz. Bireysel bilginin gelişip, güçleneceği tek yöntem kolektif bilgidir, kolektif bilgi sınırsızdır. Bu bilgiden, tecrübeden yararlanmak ise kesintisiz bir eğitim ile mümkündür.

Kadro kendi eğitiminin yanı sıra, kolektif bilginin de gücünden yararlanması için merkezi eğitim programlarını, pratikte önüne

çıkan eksikler üzerinden şekillendirmelidir. Bu noktada "pratik-teori-pratik" döngüsü, kadronun gelişim için olması şart bir yöntem haline gelir.

Eğitimle elde edilen bilgi pratikte sınandığında ancak bilince çıkar ve pratikte devrimci mücadele lehine bir kazanım olarak geri döner.

Kadro kendi bilgi eksikliğini pratikten çıkardığı sonuçlar üzerinden görür.

Bu nasıl olur;

Sorunu tespit ederken laf kalabalığı yapıp sorunu etrafında dolaşmadan, diyalektik-materyalist metodolojik yöntemle sorunu tespit edip, çözümü ile birlikte düşündüğünde, eksikte doğru tespit edilecektir.

Bilginin doğruluğu pratiğe yön verecekse bu aşama önemlidir.

Çünkü düşünce, yani bilgi yanlışlığı, pratikte yanlış sonuca götürür.

Sosyalist bir bakış açısı ile değerlendirdiğimizde, diyalektik materyalist bir yöntemle analiz edilmeyen her sonuç bizi yanılsaya götürür.

Her kadronun kendi deney ve tecrübeleri vardır. Bu deney ve tecrübelerle yenilerinin eklenmesi, eskiyenin yenilenmesi için de mutlaka bilginin yenilenmesi gerekir. Yenilenen bilgi ise pratik içinden çıkardığımız deneyler üzerinden şekillenmelidir.

Diyalektik materyalizmle düşünmek sadece gerekli görüldüğünde uygulanacak bir yöntem değildir. Bu bir düşünce biçimi haline gelirse, özümсенirse, ancak o zaman yaşam biçimi haline gelir. Metodolojik olarak pratik-

teori-pratik döngüsünü kendimizde nasıl uygulayacağız;

Eğitim süreci; Bireysel düzeyde eğitim, kişinin kendini ve dünyayı anlama sürecidir. Sosyalist bir perspektiften bakıldığında, bu eğitim salt akademik ya da teknik bilgiye indirgenemez. Kişi, içinde bulunduğu toplumun tarihini, sınıf çelişkilerini, üretim ilişkilerini öğrenerek, kendi durumunu sorgulamaya başlar. Bu sorgulama süreci devrimciliğe ilk adım atmamızı sağlar ve sosyalist eğitimde sorgulama süreci bir ömür boyu devam etmesi gereken bir süreçtir. Çünkü dıştan gelen etkenlerin bizim bilincimizi bulandırma potansiyeli hep vardır. Neden; çünkü alışık olduğumuz düşünce ve davranış kalıbı kolay olandır. Doğru olanı tercih edip uygulamak ise bilinçli bir tercihle olur.

Bilincimiz ne kadar doğru ise uygulamamız da o oranda doğru olacaktır. Kendi kişisel devrimcilik tercihimizin gelişimi, içinde bulunduğumuz toplumu kavramamızı sağlayacak ve kişisel bilinçlenme, örgütlülüğe hizmet eden kolektif bir bilinçlenmeye evrilecektir. Bu bizim, neyi neden yaptığımızın bilinçli bir hale gelmesini sağlayacaktır.

Pratik: Eğitim, yani bilgi tek başına kaldığında soyutlaşır. Edindiğimiz bilgi, hayatın içinde ve mücadele deneyimlerinde sınanmadığı sürece gerçek anlam kazanmaz. Pratik, devrimcinin öğrendiklerini davranışa dönüştürmesi, deneyler çıkarması ve hatalarıyla ile yüzleşmesini ve sonuçlar çıkarmasını sağlar. Bu aşama, devrimci bilincini somut deneyimlerle besler. Eğitimden aldığı bilgi, hayatın içinde sınanır ve yeniden şekillenir. Döngüsel Geri Dönüş: Pratikten çıkan sonuç üzerinden, yeniden eğitim ihtiyacı hissederiz. Çünkü çıkan sonuç, yeni sorular ve yeni çelişkiler doğurur.

Bu noktada kadro, öğrendiklerini yeniden kolektif mekanizma içinde değerlendirerek bilginin güçlenmesini ve derinleşmesini sağlar.

Bu şekilde kadro, kendi pratiğinden çıkardığı sonucun bilimsel boyutunun somutlanmasını ve teorik olarak kolektife kazanım olarak geri dönmesini sağlayacaktır. Örgütsel bir kazanım olarak ise, hatalardan ders çıkarma ya da sonuca nasıl varıldığının pratik bir göstergesi olacaktır.

Bu döngü, kadronun her adımda daha yetkin, daha bilinçli ve daha kararlı olmasını sağlar ve devrimci mücadeleyi geliştirir.

Pratik-Teori-Pratik Döngüsü Kadronun Ömür Boyu Sürece Olan Gelişimini Sağlar

Kadro;

Soyut bilgiden somut bilince ilerler. Edilgenlikten çıkıp, devrimin cüretli neferi olur. Kendi deneyiminden hareketle örgütsel mücadeleye katkı sunar ve devrim hedefine ilerler. Sınıf intiharını gerçekleştirip, sosyalist insana doğru gelişimini sağlar, devrimcilik bir ömür boyu yaşam biçimi haline gelir.

Her kadro eğitimini kesintisiz sürdürmeli ve pratikten çıkan sonuçlar üzerinden yeniden değerlendirme yapıp programını zenginleştirmeli, yapılabilir hale getirmelidir. Bunun olur hale gelmesi ancak, bildiğimizle yetinmeden, eksikleri tamamlayarak ve bildiklerimizi yeniden öğrenerek mümkündür. "Biliyorum" kibrine kapılmadan, kendimize emek vermeli ve eğitimimizi süreklileştirmeliyiz.

Soyut hayata geçmeyen programlar değil, hayatın içinden somut programlarla devrimci mücadeleyi büyütebiliriz.

İçimizde taşıdığımız küçük burjuva, feodal yanlarımızdan arınmak ancak sınıf intiharını gerçekleştirmekle mümkünse, bunun oluşması için emek vereceğiz.

Kendi devrimci geçmişimiz, bildiklerimiz önemlidir, deneylerimiz bizim daha hızlı bir değişim ve dönüşüm sağlamamıza yarayacaktır.

EMPERYALİZM ORTADOĞU'YU KENDİ ÇIKARLARI DOĞRULTUSUNDA ŞEKİLLENDİRMEK İSTİYOR. BUNUN BİRİNCİ ADIMI DİRENENLERİ SİLAHSIZLANDIRMAK VE SONRASINDA HALKLARI TESLİM ALMAKTIR. EMPERYALİZMİN DÜNYA EGEMENLİĞİ HALKLARIN TESLİMİYETİYLE MÜMKÜNDÜR.

DİRENEN VE SAVAŞAN HALKLAR EMPERYALİST EGEMENLİK KARŞISINDAKİ TEHDİTTİR.

DİRENİŞ VE SAVAŞ DÜNYA HALKLARININ UMUDU, EMPERYALİSTLERİN İKTİDARLARINI KAYBETME KORKUSUDUR. TÜM YENİ SÖMÜRGELEDE KURTULUŞUN YOLU DİRENMEKTEN VE SAVAŞMAKTAN GEÇİYOR.

“PASS”

(POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ) BÜTÜN YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERİN DEVRİM STRATEJİSİDİR.

TEK SİLAHLI MÜCADELE, TEK KURTULUŞ DEVRİM VE SOSYALİZMDİR.

Emperyalizmin ve Siyonist İsrail'in başta Gazze olmak üzere Ortadoğu'daki saldırganlığı giderek artıyor. Emperyalizmin saldırılarının amacı halkları teslim almak, silahsızlandırmak, bağımsızlık düşüncesini ve mücadelesini tümenden yok etmek, emperyalizme ve işbirlikçilerine boyun eğdirmek.

Emperyalizm yağma ve talan düzenidir. Kapitalizmin tekeli ve çürüyen aşaması olan emperyalizm, aynı zamanda ekonomik krizlerin sürekliliği demektir. Sürekli ekonomik buhranlar yaşayan emperyalistler bu buhranlı dönemlerini son çarede savaşlarla atlama yoluna gidiyorlar. Çünkü bunun dışında bir çözümleri yoktur. 2 kez dünya çapında savaşa giden emperyalistler, savaşlarla krizlerini atlatabamış, aksine devrimlerle pazarlarını kaybetmiş ve krizleri derinleşmiştir. İkinci paylaşım savaşı sonrasında emperyalizm 3. Bunalım dönemine girmiştir. Bu dönem yeni sömürgecilik ilişkilerinin geliştirildiği dönem olmuştur.

Yeni sömürgeciliğin özünü ise gizli işgal oluşturmıştır.

Emperyalistler 3. Bunalım döneminde krizlerini yeni sömürgecilikle aşmaya çalışıyorlar. Bugün bütün dünyaya yeni sömürgecilik dayatıyorlar. Yeni sömürgecilik ilişkilerini herkese kabul ettirme politikası izliyorlar.

Neden Yeni Sömürgecilik?

Emperyalizmin birinci ve ikinci bunalım dönemlerinde açık işgale dayalı klasik sömürgecilik ve yarı sömürgecilik, halklar nezdinde yabancı işgalciye karşı öfke yaratıyordu. Bu öfke emperyalist işgalciye karşı sınıf mücadelesinin temelini oluşturunuyordu. Halklar emperyalizmi açıktan düşman olarak karşılarında görüyor ve düşmana karşı mücadeleye girişiyorlardı. Halkın emperyalist işgalciye karşı öfkesi kimi zaman küçük burjuva milliyetçi örgütlenmelerin önderliği altında, kimi zaman da devrimci M-L örgütlerin önderliği altında

bağımsızlık mücadelesine dönüşüyordu. Bu durum emperyalistlerin birinci paylaşım savaşı sonrasında dünya pazarlarının altıda birini, ikinci paylaşım savaşı sonrasında ise dünya pazarlarının üçte birini kaybetmesine, sosyalizmin bir sistem olarak ortaya çıkmasına ve dünya halklarını etkisi altına almasıyla sonuçlanmıştı.

Bu sonuçlardan yola çıkan emperyalistler yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirirken, aynı zamanda zorunlu olarak entegrasyona gittiler. Çünkü sorunlarını dünya çapında savaşıla çözmeye çalışmaları, dünya çapında ilişkilerin derinleşmesine ve devrim mücadelesinin halkları sarıp sarmalamasına neden oluyordu. Artık karşılarında bir sosyalist sistemde vardı ve sosyalizm halkları etkisi altına alıyordu. Bu nedenle bir yandan zorunlu entegrasyona başvururken, diğer yandan da yeni sömürgecilik ilişkilerini geliştirdiler.

Sosyalist sistemin revizyonizm eliyle yıkılması sonrasında, 1990'ların başından itibaren emperyalizm daha da pervasızlaştı. Tüm dünyaya yeni sömürgeciliği dayatırken, karşı çıkanlara ölüm kusmaya başladı. Ortadoğu ve Kuzey Afrika'yı hedef tahtasına oturtan emperyalistler 22 ülkede iktidarları değiştirme kararları aldılar. Bu karar doğrultusunda ülkeleri içten karıştırarak isyanlar örgütlediler, halkların yoksulluğunu ve küçük burjuva diktatörlükler altında yaşadıkları sorunlar etrafında isyanlar örgütlediler. İçten yıkamadıkları iktidarları Irak, Libya ve Suriye'de olduğu gibi direkt saldırılar ve işbirlikçi ordular örgütleyerek bunlar aracılığıyla yıktılar. Buralarda işbirlikçi iktidarlar aracılığıyla yeni sömürgecilik ilişkilerini yerleştiriyorlar. Böylece uzun yıllar bu ülkelerin zenginliklerini sömürmek ve bu bölgede siyasal egemenlik kurmayı hedefliyorlar.

Emperyalist Egemenliğin Önündeki Engel Halkların Direnişidir

Emperyalistler bütün dünyada silahlı devrim ve ulusal direniş hareketlerini bitirme kararı aldılar. Silahlı mücadele yürüten ve silahlı

mücadeleyi savunan tüm örgütlere var güçleriyle saldırıyorlar. Bu örgütlerin niteliği M-L'de olabilir, küçük burjuva milliyetçi de olabilir, dinsel görünüm altında da olabilir. Emperyalizm açısından tabii ki M-L örgütlenmeler düşman sıralamasının en üstünde yer almaktadır. Bununla birlikte direnen, silahlı mücadele yürüten herkes her kesim hedef tahtasındadır.

Çünkü emperyalist egemenlik önündeki engel direniştir. Her türlü direniş emperyalist egemenliğin önünde engel oluşturmaktadır. Filistin halkına yönelik bu kadar büyük ve ağır saldırılar yöneltilmesinin nedeni de budur. Filistin halkı yıllardır direniyor ve savaşıyor. İçinden yeni yeni direniş örgütleri çıkarıyor. Uzlaşmacı önderliklere rağmen direniyor. Filistin halkı vatanına sahip çıkıyor, intifadaya, şehitlerine, tutsaklarına sahip çıkıyor. Bu nedenle İsrail halkı katlediyor. Halkı sindirmek istiyorlar, halkı teslim almayı hedefliyorlar. İsrail ve beraberindeki emperyalist güçler ne tek başına HAMAS'a, ne de diğer örgütlere saldırmıyorlar. Bugün saldırıları esas olarak Gazze halkı üzerinde yoğunlaşmış durumda. Bu saldırılarla hem direnen örgütleri, hem Gazze halkını ve sonrasında da bütün Filistin halkını teslim almayı amaçlıyorlar.

Bu doğrultuda atılan adımlar sonucunda FKÖ emperyalizmin dayatmalarını kabul ederek Lübnan'da bulunan mülteci kamplarındaki savaşçıların silahlarını işbirlikçi Lübnan ordusuna teslim etti. Böylece uzlaşmacı FKÖ yönetimi Filistin halkına ihanet kararı almış oldu. Çünkü emperyalistlerin tüm halklara silahsızlanmayı dayattığı bir politikayı kabul etmek, halkı emperyalizmin politikaları karşısında silahsız bırakmak emperyalizmle işbirliğidir. FKÖ bu tavrıyla emperyalizmin güvenini kazanabileceğini ve Filistin sorununu böylece çözebileceğini düşünüyor. Yanılıyor!... **Filistin halkının kurtuluşu emperyalizmle işbirliğinde değil, emperyalizme ve Siyonizm'e karşı silahlı Halk Savaşındadır.**

Emperyalistler önce Irak'a saldırdılar ve bu

saldırıyla tüm dünyaya gözdağı verdiler. Irak'a saldırıp Saddam Hüseyin'i katlettiler. Ardından Libya'ya saldırdılar ve Kaddafi'yi katlettiler. Ardından Afganistan'a girdiler. Sonrasında AKP iktidarıyla birlikte besleyip büyüttükleri işbirlikçi katilleri kullanarak Suriye'nin meşru iktidarını yıkıp katil işbirlikçileri iktidara getirdiler. Suriye'nin hemen ardından gözlerini İran, Gazze, Yemen ve Lübnan'a diktiler. Son olarak da ABD iktidarı Güney Amerika ülkesi olan Venezüella'yı hedef tahtasına koydu. Kuzey Kore ise yıllardır emperyalistlerin hedefinde olan sosyalist bir ülke. Biz ise Marksist-Leninist silahlı bir örgüt olarak CIA raporlarında "YOK EDİLMESİ GEREKEN ÖRGÜT" olarak emperyalizmin "kara" listesinde yer alıyoruz.

Peki, neden bu ülkeler ve neden biz? Emperyalizm bu ülkeleri hedef alıyor çünkü bu ülkeler:

- Emperyalizmin yeni sömürgecilik ilişkilerinin dışında kalan ülkeler ve emperyalizmin sömürüsüne kapılarını şu veya bu nedenle açmayan ülkeler
- Bu ülkeler emperyalist egemenliği kabul etmeyen ülkeler
- Bu ülkeler emperyalizmin politikaları önünde engel oluşturan ülkeler
- Bu ülkeler az ya da çok emperyalist işgale ve talana direnen ülkeler, emperyalizm karşısında silahlarını bırakmayan ülkeler.

Emperyalizm bizi neden hedef alıyor:

- Biz emperyalizmin dünya üzerindeki egemenliğine karşı çıkıyoruz
- Biz Marksizm-Leninizm'i, devrim ve sosyalizmi savunuyoruz. Proletarya diktatörlüğünü savunan sadece biz varız
- Biz emperyalizmin uzlaşma, tasfiye, teslimiyet politikalarını teşhir ediyoruz, buna direniyoruz, direnişlerimizle halklara örnek oluyoruz
- Emperyalizmin politikalarının karşısına devrimci politika ile, direniş çizgisi ile çıkıyoruz
- Yeni Dünya Düzeni, Neo Liberalizm politikalarını teşhir ediyor, bunlara karşı direniyoruz

- Emperyalizmin kurumlarını teşhir ediyor, bu kurumlara güvenilmeyeceğini savunuyoruz
- Silahlı mücadelede, bağımsızlık mücadelesinde ısrar ediyoruz

Tüm bu bize, hem de politikalarına yapılan imha nedenleridir. tüm dünyayı ve sorunsuzca at

saydıklarımız, hem emperyalizmin karşı direnenlere saldırılarının emperyalistler Ortadoğu'yu

oynatacakları, dikensiz gül bahçesi yapmak istiyorlar. Bunun önündeki engelleri kaldırmaları gerekiyor. En önemli engel direniş odakları.

Biz Marksist-Leninistler, emperyalizme karşı olan bütün direnişleri destekliyoruz. Çünkü Marksist-Leninistler dünyaya, dünyadaki olaylara sömürenler ve sömürülenler cephesinden bakarlar. "Saddam Hüseyin diktatördü", "Esad diktatördü, Kürtlere özgürlük tanımadı", "İran kendi halkına özgürlük tanımıyor, İslamcılarını mı destekleyeceğiz" gibi söylemler sınıf savaşmaları gerçekliğine uymayan, sınıf ayrımı yapılmadan, bilinçsizce ve esasen emperyalist kara propagandanın etkisiyle söylenen sözlerdir. Meselenin özü bir politikanın halkları mı yoksa emperyalistleri mi güçlendirdiği meselesidir. Marksist-Leninistler, emperyalizmi zayıflatan her direnişe destek olmak durumundadır. Bu savaşta ara yol yoktur. Sınıf savaşlarında ara yol yoktur. Ara yol arayanlar şu ya da bu biçimde burjuva ideolojisine yedeklenir ve emperyalizmin politikalarının aracı olurlar.

Kürt Milliyetçileri ve ülkemiz solu ABD'nin öncülüğündeki koalisyon güçlerinin Irak'a ilk saldırısından bu yana tam bir politik çarpıklık içinde, emperyalizmin politikalarını destekleyen tavırlar aldılar. Bugün de İran ve Suriye konusunda emperyalizmin politikalarına yedeklendiler. Emperyalistler bu politikayı 1990'ların başında **"emperyalizm artık değişti, eski saldırgan emperyalizm değil, dünyaya demokrasi ve insan hakları götürecektir"** propagandalarıyla başlattılar. Bu propaganda ile emperyalizmin saldırganlığının zemini hazırlandı. Çünkü emperyalistler saldırdıkları ülkeler için, **"demokrasiyi tehdit ediyor", "kendi halkına diktatörlük uyguluyor", "insan haklarına saygı göstermiyor"** söylemlerine başvurdular. Kürt Milliyetçi Hareketi ve ülkemiz solu da bu propagandalara **"diktatör", "halka zulmediyor", "gerici"** diyerek destek oldular, emperyalist saldırganlığı meşrulaştırdılar. Özellikle Suriye'deki işbirlikçiliği **"devrim"** diyerek meşrulaştırdılar ve Esad iktidarının yıkılmasına ortak oldular. Yani sol bu

tavırlarıyla halkların direnişinin karşısında yer aldı ve emperyalist egemenliğin pekiştirilmesine destek oldular. Bunu da sol adına, solculuk, devrimcilik, komünistlik adına yaptılar.

Geçmişte de emperyalizm çeşitli sol kesimleri kendi politikalarının aracı haline dönüştürmüştü. Özellikle, 2. Emperyalist paylaşım savaşı sonrasında Avrupa solunu CIA ve CIA'ya bağlı çeşitli örgütler aracılığıyla **"komünizme karşı mücadele"** için kullandılar. CIA tarafından kurulan ve 36 ülkede şubesi bulunan Özgürlük Evi, emperyalizmin solu, solcu aydınları ve sanatçıları kendi politikalarına yedekleme aracı olmuştu. 1990'ların başında da **"demokrasi", "insan hakları"** diyerek solu kendi politikalarına yedeklediler. Bugün de **"diktatör Esad", "İran diktatörlük rejimidir"** diyerek solu politikalarına yedekliyor, emperyalist egemenliği meşrulaştırma aracına dönüştürüyorlar.

Marksist-Leninistlerin politikası çok nettir, emperyalizme ait olan her politikanın karşısında olmak devrimcilerin görevidir. Devrimci politika emperyalizmin karşısında olan politikadır. Bu nedenle, İran, Suriye, Irak, Filistin, Lübnan, Afganistan, Yemen, Kuzey Kore... Çok netiz, karışık olan hiçbir şey yok, anlaşılabilir olan hiçbir şey yok. Evet, İran gerici bir rejimdir, yarı emperyalizmle de uzlaşabilir, halka karşı politikaları da sürdürebilir, ancak mesele bugün emperyalizmin karşısında aldığı tavidir. Yarı şöyle olabilir, böyle olabilir denilerek politika yapılmaz. Politika var olan üzerinden, kimin çıkarına, kimin karşısında, kime yararı var, kime zararı var hesaplaşması ile yapılır. Öngörü başka bir şeydir, politika başka bir şey.

Ayrıca Marksist-Leninistler politika belirlerken benmerkezci olmazlar. Halkların çıkarlarını esas alırlar. Kürt Milliyetçi Hareketi tüm olaylara, tüm gelişmelere kendi benmerkezci cephelerinden bakıyor. Her şeyin merkezine kendisini koyuyor. Politika böyle olunca Amerika ile de, İsrail ile de ya da başka

emperyalist güçlerle de işbirliği meşru görülüyor. Esad iktidarı yıkıldıktan sonra “Kürtler için uygun koşullar ortaya çıktı, artık kimse Kürtleri hesaba katmadan politika yapamaz” açıklamaları yaptılar. Orada halktan yana bir iktidarın yıkılmasının ve emperyalizmin işbirlikçilerinin, hatta Kürt halkını, Alevi halkını ve Arap halkını katletmiş katil sürülerinin iktidara getirilmesi bile Kürt Milliyetçi Hareketi rahatsız etmedi. Kürt Milliyetçi Hareketin kuyruğuna takılanlar da bu politikayı onayladılar. Bu tavır halkların çıkarına olan bir tavır değildir, halklardan yana alınan bir tavır da değildir. Halktan yana olmayan her politika, her tavır emperyalizmi ve işbirlikçilerini güçlendirir. Bu tavır solculukla, ulusalcılıkla, devrimcilikle açıklanamaz. Bu tavrın tek bir açıklaması vardır o da işbirlikçilik.

İşbirlikçilik halkları zayıflatan, emperyalizmi güçlendiren bir durumdur. Marksist-Leninistler halkları güçlendirene destek verirken, halkları zayıflatana karşı çıkarlar. Bölgede işbirlikçiliği geliştiren, meşrulaştıran, savunan her kim olursa olsun karşısında olacağız.

Biz halktan yana olanı desteklemeye ve savunmaya devam edeceğiz. Elbette bunun bedelleri olacaktır, bu güne kadar bunun bedelleri oldu yine olacak. Ancak bedel ödemekten kaçmanın emperyalizmle uzlaşmacılığın önünü açtığını biz çok iyi biliyoruz. Bedel ödemekten bu güne kadar kaçmadık yine kaçmayacağız.

Emperyalizme karşı tavrımız Mahirlerden günümüze hep aynı oldu, biz hep anti-emperyalist olduk, biz emperyalizme karşı nerede bir direniş varsa destekledik yine öyle yapacağız. ÇÜNKÜ BİZ POLİTİKADA ASLA KİRLENMEDİK. Politik saflığımızı hep koruduk ve koruyacağız. Politikada uyanıklık yapmaya çalışanlar, ara yollar arayanlar sonu hep aynı bataklığa çıkar. Bizim adımlarımız

bataklığa gömülmeyecek. Biz her koşulda halklardan yana tavır alacak, emperyalizme karşı direnişi ve savaşı savunacağız.

Filistin Sorununu Yaratan Emperyalizmdir, Filistin’in Bağımsızlığı Ve Özgürlüğü Anti Emperyalist Halk Savaşındadır

“Filistin sorunu” olarak ifade edilen şey, emperyalizm ve Siyonizm’in işbirliğiyle Filistin topraklarının %90’ına yakınının gasp edilmesi, 4 milyon Filistinlinin sürgünde ve vatanlarına dönmelerinin engellenmesidir. Geri kalan Filistin halkının ise, işgal altındaki toprakların sadece %6’lık bölümünde ambargo ve kuşatma altında, tüm ulusal özgürlüklerinden yoksun, kendi vatanlarında köle gibi yaşamaya zorlanması sorunudur.

Siyonizm’in işgali ilk olarak 1917’de

İngiltere’nin Siyonist hareketi kontrolü olarak Yahudi halkını, bir ulus olarak gösterip Filistin’de bir Yahudi kolonisi kurulması amacıyla düzenlediği Belfour Deklarasyonu ile başlatılır. Bu deklarasyon sonrası hızlandırılan Filistin’e Yahudi göçü adım adım başlatılmış olur. Siyonistlerin Filistin’i işgali tam anlamıyla ise BM’nin 14 Mayıs 1948 kararıyla gerçekleşir. BM’de alınan kararla Filistin topraklarının %56’lık kısmı

üzerinde Yahudi devleti kurulması kararı alınır. İsrail devleti 1948’de İngiliz ve ABD emperyalistlerinin desteğiyle kurulur.

Yani sorunun kaynağında emperyalizm ve Siyonizm vardır. Filistin’in kurtuluşu da emperyalizme ve Siyonizm’e karşı yürütülecek bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesindedir. Bu mücadele Halk Savaşı ile sonuca ulaşabilir. Tüm yeni sömürge ülkelerde kurtuluşun yolu Halk Savaşı Stratejisinden geçmektedir. Bu savaş, halkların sorunlarının kaynağı olan emperyalizmi ve işbirlikçilerini, onların egemenliklerini hedef almalıdır.

Biz Marksist-Leninistler, emperyalizme karşı olan bütün direnişleri destekliyoruz.

Çünkü Marksist-Leninistler dünyaya, dünyadaki olaylara sömürenler ve sömürülenler cephesinden bakarlar.

İşbirlikçi FKÖ sorunun çözümünü emperyalist kurumlarda aramaktadır. BM'ye sık sık başvurarak sorunu çözmeye çalışmaktadır. Kurtuluşu, BM'nin Filistin'i devlet olarak tanınmasında görmektedir. Ancak, Filistin özgürlüğüne bu şekilde kavuşamaz. Çünkü BM üyesi olmak, BM tarafından devlet olarak tanınmak sömürü ve zulüm gerçeğini, emperyalizmin yağmacılığını, yeni sömürgeciliği değiştirmemektedir. Emperyalistler Filistin direnişini bitirmek için Filistin'i devlet olarak tanıyabilirler, ancak bu durum işgal edilmiş olan Filistin topraklarının özgürlüğünü sağlamayacaktır. Çünkü emperyalistler yasa ve hukuk tanımazlar. Bugün Gazze'ye yönelik saldırılarında hiçbir yasa ve hukuk tanımıyorlar. Sık sık ağızlarından "Uluslararası Hukuk" söylemi çıkıyor olması bu gerçeği değiştirmez. Çünkü "Uluslararası Hukuk" dedikleri özünde emperyalist hukuktur. Emperyalizmin uluslararası hukuku dünya halklarına emperyalist sömürü düzenini, yağma ve talanı kabul ettirmek için oluşturulmuş, emperyalist terör hukukudur.

Emperyalistler "Uluslararası Hukuk" diyerek Irak'a, Afganistan'a, Libya'ya, Suriye'ye, İran'a saldırdılar. Bu durum göstermektedir ki, "Uluslararası Hukuk" emperyalizmin halklar üzerindeki terör hukukudur ve emperyalizmin hukukuna ve hiçbir kurumuna dayanarak halkların sorunları çözülmez. Yeni sömürge ülke halklarının bağımsızlığı ve özgürlüğü, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı Marksist-Leninistlerin öncülüğünde yürütülecek Halk Savaşı Stratejisindedir.

Tüm Yeni Sömürge Ülke Halklarının Kurtuluşu, Emperyalizme Ve İşbirlikçilerine Karşı PASS Temelinde Yürütülecek Silahlı Mücadelededir

Yeni sömürgecilikle birlikte Halk Savaşı yeni bir nitelik kazanmıştır. Çünkü yeni sömürgeciliğin sonucu olarak emperyalizmle olan ilişkilerde, ülkelerin sosyoekonomik durumlarında, halkların bilinç düzeylerinde değişiklikler ortaya çıkmıştır.

Öncelikle yeni sömürgecilikte, sömürge ve yarı sömürgelerdeki açık işgalin yerini gizli işgal almıştır. Emperyalizm dışsal bir olgu olmaktan çıkmış ve içsel bir olgu haline gelmiştir. Yabancı işgalcinin yerini yerli işbirlikçiler almış, sömürü ve işgal ulusal bayrak, milli marş, ulusal ordu ile gizlenmiştir. Bu durum halkların emperyalizme karşı bilinçlerinde gerilemeye neden olmuştur. Bu nedenlerle halkların halk savaşına katılımı gerilemiştir. Bu durum nedeniyle siyasal gerçekleri halka göstererek, halkı silahlı mücadele etrafında birleştirmek için **SİLAHLI PROPAGANDA TEMELİNDE ÖNCÜ SAVAŞI, HALK SAVAŞININ YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERDEKİ ZORUNLU BİR EVRESİ OLARAK ORTAYA ÇIKMIŞTIR.**

Buna ek olarak, 1990'ların başından bu yana yaşanan süreç göstermiştir ki, kapitalist sistemde halkların kurtuluşu yoktur. Emperyalizm halklara demokrasi, insan hakları ve refah değil, sömürü, zulüm, kan ve gözyaşından başka bir şey götürmemiştir. 1990'ların başından bu yana kapitalist-emperyalist sistemin değiştiğine, insancıllaştığına dair söylenenlerin hepsinin birer aldatmaca olduğu ortadadır. Suriye bunun kanıtıdır, Gazze bunun kanıtıdır.

Emperyalizmin 1990'ların başından itibaren en önemli propagandalarından birisi "dünyanın tek kutuplu" olduğu yalanıydı. Düzeniçi reformist, sivil toplumcu, uzlaşmacı sol ve milliyetçi akımlar bu propagandalardan etkilenirken, biz bunun bir aldatmaca olduğunu söyledik. Hayır, dünya tek kutuplu değildir, olmayacak. Çünkü sınıflar varlığını koruyor ve sınıflar var olduğu sürece sınıf savaşimleri da devam edecek. Hayır!... Emperyalizm tek güç değildir ve emperyalizmin egemenliği mutlak değildir.

BİZ VARIZ, MARKSİST-LENİNİSTLER OLARAK SOSYALİZMİ YAŞATMAYA, DEVRİM UMUDUNU, BAĞIMSIZLIK UMUDUNU YAŞATMAYA DEVAM EDİYORUZ. Biz var olduğumuz sürece sosyalizmin direniş kalesini teslim

alamayacaklar. Halkların bağımsızlık ve özgürlük umutlarını yok edemeyecekler. Biz direniyoruz, Gazze direniyor. BİZ KUYU TIPLERİNDE ÖLÜM ORUÇLARIYLA DİRENİYORUZ, GAZZE HALKI AMBARGO ALTINDA AÇLIĞIYLA DİRENİYOR. KUYU TIPLERİNDEN GAZZE'YE AÇLIĞIMIZLA DİRENİYOR, EMPERYALİZME VE SİYONİZME BOYUN EĞMİYORUZ.

Biz diyoruz ki; HALKLARIN KURTULUŞU HALK SAVAŞINDADIR, SİLAHLI MÜCADELEDİR, PASS TEMELİNDE YÜRÜTÜLECEK ÖNCÜ SAVAŞINDADIR.

Filistin halkının kurtuluşuna da böyle bakıyoruz. Filistin halkının kurtuluşu; Filistin toprakları içinde ve sürgünde yaşayan tüm Filistinlileri, emperyalizme ve Siyonizm'e karşı Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS) çerçevesinde yürütülecek silahlı mücadele etrafında birleştirip, emperyalizmin bölgedeki jandarması faşist İsrail devletini yıkarak Bağımsız, Demokratik ve Sosyalist Filistin'i yaratarak gerçekleşebilir.

Filistin halkı bu hedefe ulusal, sınıfsal nitelikteki tüm örgütlenmeleri Marksist-Leninist Parti ve Cephe örgütlenmesi etrafında PASS'yi Filistin koşullarına özgü bir şekilde hayata geçirerek ulaşabilecektir. Marksist-Leninist bir parti örgütlenmesi doğru önderlik için zorunludur. Doğru önderlik düşmanla uzlaşmayan, uzlaşmacılığı, tasfiye ve teslimiyetçiliği kabul etmeyen, kendi ülke koşullarını doğru değerlendiren ve buna uygun stratejiye sahip olan, ideolojik netliğe ve bağımsızlığa sahip olan, stratejik hedeften asla kopmayan, savaşın sınıflar savaşını olduğunu asla unutmayan, her koşulda proletarya diktatörlüğünü savunan önderliktir. Cephe örgütlenmesi ise tüm halkı aynı ortak hedefte birleştirip savaştıracak olan örgütlenmedir.

Hem Filistin direniş tarihinden, hem de bölgedeki diğer halkların tarihinden çok net olarak görüyoruz ki, Marksist-Leninist partiler dışındaki örgütlenmeler halkların kurtuluşunu sağlayamamıştır, sağlayamaz.

Örneğin FKÖ... FKÖ Filistin davasına ihanet etmiştir. Kurtuluşu emperyalizmle işbirliğinde aramaktadır. Filistin halkının kaderini emperyalizmin ve Siyonist İsrail'in insafına bırakmaktadır. HAMAS gibi örgütler de Filistin halkının kurtuluşunu sağlayamazlar. Çünkü HAMAS gibi örgütler dönemsel olarak anti-emperyalist olsalar da, kapitalizme karşı değiller, sömürü düzenine karşı değiller. Kapitalist-emperyalist sistemin karşısına koyabilecekleri bir iktisadi sistem düşüncesine sahip değiller. Bu nedenle Filistin halkının kurtuluşunu sağlayamazlar. Marksist-Leninist olmayan hiçbir örgüt halkı kapitalist-emperyalist sömürü sisteminden kurtaramaz.

Marksist-Leninistler sosyalizmi ve komünizmi savunurlar. Sosyalizm burjuvazinin ve diğer sömürücü sınıfların sınıfsal varlıklarına son verir, sınıfsal iradelerini kırar ve proletarya egemenliğini kurar. Bu egemenlik sınıfları yok ederek sınıfsız ve sömürsüz toplum olan komünizmi kurmaya giden yolu açar. Sınıfların ortadan kalkması tüm sınıfsal çelişkilerin ve sınıf savaşımının da ortadan kalkmasını sağlar. Halkların sömürü ve zulümden kurtuluşu böyle sağlanır. Ancak İslamcı örgütlenmelerin hiçbirisinin böyle bir hedefi yok. Şeytan ilan ettikleri Amerika'ya karşı bugün savaşırken, yarın uzlaşabilirler. Kaldı ki uzlaşmalar da iktidarı ele aldıklarında kapitalist üretim ilişkilerinin yerine koyabilecekleri bir iktisadi sistematiğe sahip değiller. Yani halklara sömürü dışında bir sistem sunamazlar, sunmuyorlar. Sorunları din ve milliyetçilik temelinde ele almaları sonucu, bu çelişkiler bir biçimiyle yumuşatıldığında uzlaşmalarının da yolu açılmış oluyor. Ancak yine de bu örgütler emperyalizme karşı savaştıkları sürece halkın safında yer alıyorlar. Mesele bu örgütlerin varlığı değil, halkın kavgasına kimin önderlik edeceği meselesidir.

Biz kurtuluşun sosyalizmde, Marksizm-Leninizm'de olduğunu savunuyoruz. Marksizm-Leninizm, proletaryanın ve diğer sömürülen halkların sınıf ideolojisidir. Bilimsel olan, doğru olan, halkların sınıfsal çıkarlarını ve sınıfsal egemenliğini savunan ideoloji Marksizm-Leninizm'dir. Bu nedenle

de tüm dünyada olduğu gibi Filistin'de de halkın mücadelesine Marksist-Leninistlerin önderlik etmesi gerektiğini, kurtuluşun tek yolunun bu olduğunu savunuyoruz.

**Sonuç olarak;
EMPERYALİZM YENİLECEK DÜNYA
HALKLARI KAZANACAK**

**KURTULUŞ İŞBİRLİKÇİ, UZLAŞMACI
POLİTİKALARDA DEĞİL, EMPERYALİZME
VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI
YÜRÜTÜLECEK HALK KURTULUŞ
SAVAŞLARINDADIR**

**MARKSİST-LENİNİSTLER EMPERYALİZME
KARŞI YÜRÜTÜLEN MÜCADELELERİ
DESTEKLER, YANINDA YER ALIRLAR**

**EMPERYALİZMİN POLİTİKALARININ
KARŞISINA DİRENİŞ ÇİZGİSİYLE ÇIKMAK
DEVİRİMCİ POLİTİKANIN ÖZÜDÜR**

**UZLAŞMA, TASFİYE, TESLİMİYET
POLİTİKALARI DİRENİŞLE YERLE BİR
EDİLECEKTİR**

**KUYU TİPLERİNDEN GAZZEYE
AÇLIĞIMIZLA DİRENİYORUZ**

**TÜM YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERDE
KURTULUŞUN YOLU: SİLAHLI
PROPAGANDAYI TEMEL ALAN,
POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ
STRATEJİSİNDEDİR.**

**POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ
STRATEJİSİ, HALK SAVAŞI STRATEJİSİNİN
YENİ SÖMÜRGE ÜLKELERDEKİ
ŞEKİLLENİŞİDİR.**

**FİLİSTİN HALKININ BAĞIMSIZLIĞI VE
ÖZGÜRLÜĞÜ DE, MARKSİST
LENİNİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE VE TÜM
DİĞER ULUSAL, ANTİ-EMPERYALİST,
ANTİ SİYONİST ÖRGÜTLERİ DE BİR CEPHE
ETRAFINDA BİRLEŞTİREREK
YÜRÜTÜLECEK OLAN POLİTİKLEŞMİŞ
ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİNDEDİR.**

EMPERYALİZMİN EN BÜYÜK KORKUSU, ÖRGÜTLÜ HALKTIR!

**HALKIN ÖRGÜTLENMESİNİN ÖNÜNE GEÇMEK İÇİN
KULLANDIĞI EN UCUZ MALZEME: TERÖRİZM!**

EN BÜYÜK TERÖRİST, EMPERYALİSTLERDİR.

**HALKLARIN EMPERYALİZMİN TERÖRÜNE KARŞI
SAVAŞI MEŞRUDUR!**

**ÖRGÜTLENMEYE, HALKIN ÖRGÜTLÜ GÜCÜNÜ BÜYÜTMEMEYE
DEVAM EDECEĞİZ!**

Sınıflar mücadelesi, özel mülkiyetini koruyabilmek ve büyütebilmek için egemenin iktidar mücadelesine dayanır.

Sözlük anlamıyla iktidar şöyle tanımlanıyor:

- 1- Bir işi yapabilme gücü, erk, kudret.
- 2- Devlet yönetimini elinde bulundurma ve devlet gücünü kullanma yetkisi; bu yetkiyi elinde bulunduran kişi ve kuruluşlar.

İlk sınıflı toplum olan kölecilikten bu yana sırasıyla köle sahipleri, büyük toprak sahipleri derebeyler ve bugün burjuvazi; ezip sömürdükleri yoksul halkın, adaletsizliğe isyan etmesini bastırmak için kanlı savaşlar yürütmüşlerdir.

Ancak ezilen halklar gün gelmiş sömürüye ve zulme başkaldırmış ve egemenlerin iktidarına son vermişlerdir. Toplumların gelişimi ve ilerlemesi de; ezilen halkların, ezen bir avuç azınlığı yok etmesiyle gerçekleşebilmiştir. Bugün baş çelişki, emperyalizm ile dünya halkları arasındadır. ABD emperyalizmi sömürgeciğin başıdır ve tüm dünyayı hegemonyası altına alarak Amerikan İmparatorluğunun önündeki tüm engelleri bir bir ortadan kaldırmayı hedeflemektedir.

**Amerikan İmparatorluğunun Önündeki En
Büyük Engel Nedir?**

Halkın Örgütlü Gücü!

Terör ve terörist!

Üzerine en çok demagoji yapılan kavramlardan ikisidir.

Terör nedir, terörist kimdir?

Kelime anlamıyla terör; “yıldırma, cana kıyma ve malı yakıp yıkma, korkutma, dehşet yaratma” olarak tanımlanıyor. Terörist ise rastgele seçtiği veya hedef aldığı kişi-kurum-gruplara yönelik gözü kör bir şekilde orantısız ve vahşice yöntemler uygulayarak terör uygulayan, dehşet havası estiren anlamında kullanılıyor.

Uluslararası hukukta da 163 farklı terör tanımı yapılmıştır. Peki, gerçek nedir?

Her kavram, SİNİFSALDIR!

Yani burjuvazi, kendi çıkarına aykırı olan her şeye “terör”, çıkarına ters düşen her kişi, örgüt, kesim veya devlete de “terörist” diyor. 143 farklı terör tanımı yapılması, bu gerçeği göstermektedir.

**143 FARKLI TERÖR TANIMI,
EMPERYALİZMİN HALKLARA KARŞI
TERÖRÜNÜ GİZLEMENİN MASKESİDİR!
ASIL TERÖRİST, EMPERYALİZM ve
İŞBİRLİKÇİLERİDİR!**

Burjuvazinin 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda sosyalizmden aldığı yenilgi sonrası, artık sömürgecilik biçimini değiştirmek zorunda kalmıştı. Artık -açık işgallerden tamamen vazgeçmemiş olmakla birlikte- gizli işgallerle, yerli işbirlikçilerle, ikili anlaşmalarla ve esas olarak da beyinlerin ve yüreklerin işgaliyle YENİ-SÖMÜRGEÇİLİK sürecine geçiş yaptı.

Emperyalizmin 3. bunalım döneminin sömürgecilik biçimi olan yeni-sömürgecilikte; askeri, ekonomik, siyasi saldırıların yanında **ideolojik ve kültürel saldırılar** ağırlık kazanmıştır. **Çünkü artık EN BÜYÜK KORKUSU SOSYALİZMDİR!**

Dünya pazarlarının ve dünya topraklarının 3'te 1'i emperyalist boyunduruğundan çıktıktan sonra, artık işgaller HALKLARIN BEYİNLERİNE ve YÜREKLERİNE yönelmiştir!

Amaç, kapitalist düzenin tek alternatifi olan sosyalizmin; devrimini gerçekleştiren halklarda yarattığı iktidar bilincini, dünya halklarına kazandırdığı özgüveni, hak alma ve hak arama bilinci, halk ve vatan sevgisini beyinlerden ve yüreklerden kazımdır.

- * **Amaç, beyinleri teslim almak, devrimleri umut olmaktan çıkarmaktır.**
- * **Amaç, tecrit edip yalnızlaştırmak, terörize ederek imha etmektir.**
- * **Amaç, uzlaşma-teslimiyet-tasfiye saldırılarıyla teslim alamadığı halk iktidarlarını, emperyalizme karşı savaştan örgütleri, hatta tek tek devrimcileri "terörist" ilan ederek her türlü vahşetini meşrulaştırmaya çalışmaktadır.**

Emperyalizm halklara karşı terörünü gizlemek ve zulmünü meşrulaştırmak için, kendisine karşı olan tüm güçleri terörist ilan ederek halklarda sahte bir "terör" algısı ve korkusu yaratmaktadır.

1947 yılında ABD Başkanı Harry Truman

yaptığı bir konuşmada "ABD sistemi, bir dünya sistemi olmadan yaşayamaz" demişti. Bir dünya sistemi olmanın, Amerikan İmparatorluğunu tesis etmenin önündeki **EN BÜYÜK ENGEL, DEVRİMCİLERDİR!** Bu nedenle terör demagojisine "**ÖRGÜT FOBİSİ**" de eşlik etmektedir.

Örgütlenmek, en büyük suç; örgütlü devrimciler en büyük teröristler olarak gösterilmektedir.

Buna inandıramadığı nokta da "örgütün bireyi öldürdüğü, bireyin yaratıcılığının önüne geçildiği, bireyin ilerlemesine ket vurulduğu" gibi onlarca yalan üretiyor. Sosyalizmi karalamak, sömürü ve zulüm düzeni karşısında halkların güç olmasını engellemek için her türlü demagojiye başvuruyor.

Yani katliamlara, işgallere, tecavüzlere, açlığa, yoksulluğa, geleceksizliğe, yozlaştırmaya, umutsuzluğa mahkûm edebilmek için halkların sınıf bilincini yok ediyor.

Yağma talan düzenine sessiz kalması için; örgütlenmesinin önüne geçiyor, örgütü gözden düşürüyor.

Örgüte ve örgütlenmeye dönük ideolojik ve psikolojik saldırılarla, örgüt ile halkı ayrıştırıyor ve terör demagojisiyle halkların tek kurtuluşu olan devrimin öncüsü devrimcileri halktan tecrit etmeye çalışıyor.

Ama devrim korkusuyla tir tir titrerken hesaba katamadıkları bir gerçek vardır; o da devrimcilerin halkın evlatları olduğudur. Dayı'nın sözleriyle ifade edersek "**Halk çocuklarıyız, halkın savaşını veriyoruz, halkın iktidarını kuracağız!**"

**ÖRGÜTLENMEK DIŞINDA
BİR YOL YOKTUR!**

**ÖRGÜT, HALKLARIN EMPERYALİZM
KARŞISINDAKİ TEK GÜCÜDÜR!
MİLYONLARI ÖRGÜTLEYECEK, HALKIN
İKTİDARINI KURACAĞIZ!**

Örgüt, Neden Hedefte?

Emperyalizm “ÖRGÜT” ile “TERÖR” kelimelerini bir arada kullanarak, halkta devrimcilere karşı önyargı oluşturmaya ve halkın örgütlenmesinin önüne geçmeyi amaçlıyor. Bu saldırılarında düzen içindeki yerini kaybetmek istemeyen reformist ve sivil toplumcu solu da kullanarak, sola ve devrimciliğe ait ne varsa, halkın iktidarına gidecek yolda ne varsa her şeyi yok etmek istiyor.

Reformizmi-opportunizmi-sivil toplumcuları kullanarak, “SOL” görünümü altında;
 - örgütlülüğün yerine örgütsüzlüğü,
 - devrimciliğin yerine uzlaşmacılığı ve sivil toplumculuğu,
 - silahlı mücadele yerine reformistliği,
 - devrimci kültür ve ahlak yerine burjuva bireyci kültür ve ahlakını yerleştirmeye çalışıyorlar.

Yani ilk hedef her zaman ÖRGÜT ve ÖRGÜTLÜ DEVRİMCİLER oluyor.
Çünkü örgüt, sınıfsal birliğin somut hali olmasının yanında, sınıf bilinci ve iradesinin EN İLERİ BİÇİMİDİR!

Örgüt, halkların kendi iktidarını almadaki TEK ARACIDIR!

Örgütlenmek, hak ve özgürlükleri kazanmanın EN TEMEL YOLUDUR!

Örgüt, bir bedende organları yöneten, tüm sistemlerin doğru işlemesi için yerinde ve zamanında komutlar veren beyin gibidir. Bu nedenle ezilen emekçi sınıflar yani halklar, haklarını kazanabilmek, kendi iktidarlara sahip olabilmek için örgütlü olmak zorundadırlar.

Halk düşmanları hangi yalanı söylerse söylesin, hangi baskıyı uygularsa uygulasin, ayakta kalması mümkün değildir. Emperyalizm, tarihsel ve siyasal olarak haksızdır.

Tarihsel olarak haksızdır; çünkü tarihin

ÖRGÜTLENMEK DIŞINDA BİR YOL YOKTUR!

ÖRGÜT, HALKLARIN EMPERYALİZM KARŞISINDAKİ TEK GÜCÜDÜR!

MİLYONLARI ÖRGÜTLEYECEK, HALKIN İKTİDARINI KURACAĞIZ!

tekerleği geriye dönmez. Nasıl ki kölecilik feodalizme, feodalizm kapitalizme dönüşmüşse; kapitalizm de mutlaka ama mutlaka yerini sosyalizme bırakacaktır. Siyasal olarak haksızdır; çünkü sömürüye dayalı bir avuç azınlık asalağın, milyarlarca emekçi halka zulmetmesi gayrimeşrudur. Yani bir olayın, bir kişinin, bir kavramın, bir iktidarın iyi mi kötü mü, doğru mu yanlış mı olduğunu değerlendirmenin **TEK KISTASI**, emperyalizmi güçlendirip güçlendirmedir.

Emperyalizmin ve onun yönetim biçimi olan faşizmin yanında mı, karşısında mı? İşte cevaplanması gereken soru budur. Emperyalizm halkların bilinçlenmesinden, kendi hak ve özgürlüklerini alabilmek için örgütlenmesinden, *“beni artık sömüremezsın, köle yerine koyamazsın, beni bana ait olandan mahrum bırakamazsın, hakkımı istiyorum, söke söke alacağım”* diyerek karşısına dikilmesinden, kısacası iktidarını kaybetmekten korkuyor. Bu yüzden halkı tek tek bölerek-parçalayarak yönetiyor. Bireyciliği, bir silah olarak kullanıyor.

Birey kendi kurtuluşunun, halkla birlikte, örgütlü mücadele olduğu bilincine sahip olduğunda örgütlenecek, kurtuluşu için örgütlü mücadelede yer alacaktır. Ancak kendi kurtuluşunun örgütlü mücadelede değil

de, kendi bireysel çabalarının sonucunda olabileceğini düşündüğünde kendi kendisini kurtarma çabasının dışına çıkamayacaktır.

Halkların en büyük düşmanı, emperyalizmdir. O halde düşman ne derse, tam tersini düşünmeliyiz.

Düşman örgüte mi saldırıyor? O halde bulunduğumuz her yerde örgütler (komiteler ve meclisler) kuracağız.

Düşman devrimcilere mi saldırıyor? O halde terör demagogilerini parçalayacak, onurlu evlatlarımıza sahip çıkacağız.

Düzen; örgütün, bireye karşı olduğunu mu söylüyor? Bileceğiz ki YALAN! Çünkü devrimciler, bireye değil, bireyciliğe karşıdır. **Bireycilik; emperyalizmin halkları bir elma kurdu gibi kemirmesi, içten içe çürütmesi için kullandığı iğrenç bir kuttur.**

Düzen; örgütün bireyin yaratıcılığını öldürdüğünü mü söylüyor? Bileceğiz ki YALAN! Çünkü bireyin gelişimi önündeki tüm engelleri kaldıran, yeteneklerini geliştirip sonsuz olanaklar sunan sosyalizmdir. Sömürüsü ve zulmüyle üretici güçlerin gelişimini engelleyen, halkları aç ve yoksul bırakarak düşünme-üretme yoksunu haline getiren, yozlaştırarak beyinlerini ve yüreklerini teslim alan emperyalizmdir.

Tarihin ve bilimin gösterdiği gerçek şudur ki; haksız bir düzen ayakta kalamaz; ama iktidarından da öyle hemen kolayca vazgeçmez. *"Ben çok yönettim, biraz da halk kendi kendini yönetsin"* demez, aksine yazımızın başında da vurguladığımız gibi, varlığını sürdürebilmek için "ucunda kendi ölümü bile olsa" her türlü saldırıyı yapar.

SONUÇ OLARAK;

- ★ Tarih, sınıflar savaşımıdır. Tarihi yazan ve ilerleten direnen halklardır.
- ★ Halkların baş düşmanı emperyalizmdir. Açlığın, yoksulluğun, katliamların,

işgallerin, her türlü haksızlığın kaynağında; dünya imparatorluğu kurmaya çalışan ABD emperyalizmi vardır.

- ★ Emperyalizm yeryüzünden silinmeden, sömürü ve adaletsizlik son bulmadan halklar özgür olamaz. Özgür olmanın tek yolu örgütlenmek ve adaletsizliğe karşı savaşmaktır.
- ★ Örgütsüzlük; güçsüzlük, çaresizlik, apolitiklikten başka sonuç yaratmaz. Bu yüzden halkı apolitikleştirme ve örgütsüzleştirme saldırısının bir parçası olan terör demagogilerini; siyasi gerçekleri halka açıklayarak, gerçekleri halka taşıyarak parçalayacağız.
- ★ Apolitikleştirmek örgütsüzleştirmenin, örgütsüzleştirmek ise sınıfsal çıkarlardan kopararak bireycileştirmenin yoludur. Bireyciliğe karşı örgütü-örgütlülüğü büyüteceğiz.
- ★ Kulaktan kulağa, evden eve, sokak, sokak, mahalle mahalle, şehir şehir örgütleneceğiz!
- ★ Emperyalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi, kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi terörizm değildir. Sınıf düşmanlarına karşı halkın devrimci şiddeti haktır, meşrudur, zorunludur!
- ★ Üreten ve yaratan halkımızın kendi kendini yönetmesinin, kendi iktidarını kurmasının tek aracı ÖRGÜT'tür! Örgütlü olacak, örgütü gözümüz gibi koruyacak, geleceği örgütlü gücümüzle kuracağız!
- ★ En büyük gücümüz örgütlülüktedir, emperyalistlerin en büyük korkusu örgütlü halktır. Halk düşmanı gerçek teröristlerden hesap soracak, emperyalizmin kurbanı değil celladı olacağız!

HER ALANDA DEMOKRATİK VE SİLAHLI MÜCADELEYİ NASIL ÖRGÜTLEYECEĞİZ? PROGRAMIMIZ NEDİR?

Demokratik mücadele, düzen içi demokratik talepler için yürütülen mücadeledir. Bugün demokrasibilik oyununu bile oynanamamaktadır. Bir cunta döneminden farklı olarak sendikalar, meslek örgütleri, dernekler, siyasi partiler hepsi açık. Devlet askerler tarafından yönetilmiyor fakat devletin ordusu, polisi, yasaları hepsi AKP faşizminin çıkarlarına göre çalışıyor. Halkın en demokratik temel haklarını dahi iktidarının çıkarlarına hizmet etmiyorsa “terör faaliyeti” olarak görülüyor. Demokrasibilik oyununun bile oynanamadığı AKP faşizminde, demokratik mücadelenin yeri nedir diye sorulabilir.

Yine tüm şehirlerin adım başı kameralarla dolduğu, mobeseler, trafik kameraları, plaka okuma sistemleri, yüz tanıma sistemlerinin olduğu, banka kartı, kredi kartı takipleri, cep telefonları, internet ve sosyal medya paylaşımlarının takipleri, vergi numarası takibi, SGK üzerinden takipler, muhtarlık sistemi, droneler, MİT, jandarma, sahil güvenlik gibi tepeden tırnağa halka karşı savaşa göre örgütlenmiş faşist bir devlete karşı nasıl bir silahlı mücadele örgütlenecek? Soruların cevabı elbette pratiğin, hayatın içindedir. Düşmanın gücü ve olanakları ne olursa olsun; halk savaşı ve halk örgütlülükleri kendi olanak ve koşulları içinde şekillenecektir. Ve oligarşinin iktidarını yıkıp halkın iktidarını kurmak için silahlı mücadele de, demokratik mücadele de kaçınılmaz zorunluluktur.

Bu kadar güçlü devlet aygıtına karşı silahlı mücadele verilemez, silahların miadı doldu, şehirde de kırdada da düşmanın denetimi çok

güçlü gibi anlayışla silahlı mücadelenin mümkün olmadığı gibi tespitleri baştan mahkûm ediyoruz.

Bir taraftan emperyalistler, sömürü, yağma ve talan çarklarını azgınca sürdürmek için tarihlerinde hiç görülmediği kadar silahlanırken, ABD emperyalizmi Ortadoğu’yu Siyonist İsrail eliyle kan gölüne çevirirken halkların silaha sarılmasını, silahlı mücadelenin miadının dolduğunu ilan etmek abesle iştigaldir. Silahların miadının dolduğunu ilan etmek emperyalistler ve işbirlikçi iktidarlara uzlaşmak ve teslim olmaktır. Teslimiyetin maskelenmesidir. Emperyalistler ve işbirlikçileri halklara karşı tepeden tırnağa silahlanırken, silahlı mücadelenin miadının dolduğunu ilan etmek halkların direnişini, mücadelesini meşru görmemektir. Halklara dayatılan teslimiyettir. Bu uzlaşmacı, teslimiyetçi, tasfiyeci işbirlikçi zihniyet emperyalist savaşa karşı değil, halkların direnişine karşıdır. Halklara inançsız, emperyalizmin gücüne tapan bir zihniyettir. Halk savaşına karşıdır. Emperyalistlerin verdiği silahlar sonuçta başka halkların sömürülmesi, vatanlarının işgal edilip parçalanması için kullanılacaktır. Silahlarını yakanlar gerçekte halkların kurtuluş umudunu yakmaya koyulmuşlardır. Miadı dolduğu ilan edilen mücadele halkların kurtuluş mücadelesidir. Emperyalistler “direnmeyin, işbirlikçi olun” diyorlar.

Bu halklara en büyük ihanettir. Biçimi, yöntemleri nasıl olursa olsun halkların emperyalist saldırganlığa ve faşist diktatörlüklere karşı direnmekten, savaşmaktan başka yolu yoktur.

Silahlarını toprağa gömen, ateşe atıp yakan uzlaşmacı, teslimiyetçi ve tasfiyeci örgütlere bakarak silahlı mücadelenin miadının dolduğunu ilan etmek yanlıştır. Her zaman belirttiğimiz gibi; savaşı sürdüren, zaferi kazandıran silahların gücü değil ideolojidir. Savaşma kararlılığı ve iktidar iddiasıdır. Halk savaşı veren örgütlerin hiçbir zaman silah, maddi, askeri ve teknik gücü, olanakları düşman ile kıyaslanabilir düzeyde olmamıştır. Devrimciler halkın olanaklarıyla, haklı ve meşruluğun gücüyle savaşmaktadırlar. Silahlı mücadele askeri değil, politik bir mücadeledir. Gücü, silahların büyüklüğünde değil, silahlara yön veren ideolojinin gücündedir. Sırtını halka dayamayan, gücünü halktan almayan silahlı mücadele yenilmek zorundadır.

Sınıflar mücadelesi, tarihsel süreci içerisinde emekçilerin burjuvaziye karşı olan savaşımında verili tarihsel koşullar, içinde bulunulan siyasal düzene, dolayısıyla sistemin karakterine göre çok çeşitli örgütlenme ve mücadele biçimine tanık olmuştur. Bu örgütlenme ve mücadele biçimleri, legal ve illegal nitelikte olabilmiş, devrim mücadelesi veren örgüt veya örgütlerin çalışma tarzı ve devrim anlayışına göre de biri diğerine nazaran baskın çıkmış ya da biri diğerine tercih edilmiştir. Tek başına birinin diğerine tercihi, sağ ve sol sapma diye tabir ettiğimiz sapkın anlayışları ifade ederken, bu iki örgütlenme ve mücadele anlayışını devrimci bir tarzda bütünleştiren, **biri olmadan diğerinin** de olmayacağı diyalektik düşüncesiyle devrimi örgütleyen anlayışlar ise, M-L örgütlenmeyi temsil etmişlerdir. Ülkemizde savaşımın önceliği halk kitlelerini bilinçlendirmek ve örgütlemektir. Çünkü devrimin gerçekleşmesi için gerekli olan şartlardan birisi de halkın önemli bir kesiminin devrimci bir parti öncülüğünde devrim mücadelesine katılmasıdır. Savaşımın özü de halkı bilinçlendirmek, örgütlemek ve devrim savaşına katmaktır. Devrimi bilinçli, örgütlenmiş halk ile yapacağız. Halkın örgütlenmesi ise tek bir

mücadele biçimiyle sınırlı tutulamaz. Çünkü halk tek ve homojen bir yapıda değildir. Halkın türlü türlü sorunları ve düzenle çelişkileri vardır. Bu nedenle halkı örgütlemeyi ve savaştırmayı hedefleyen bir ~~pa~~ halkı örgütlemek için çeşitli politika ve örgütlenmelere sahip olmalıdır. Bunu belirleyen ise ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamadır.

DHKP-C Kuruluş Kongresinde Önderimiz Dursun Karataş şöyle diyor: *“Devrimin ve savaşın sorunları, hiçbir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Örgütlenmeler, programlar, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen her şey devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tıkanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir. Halk kitlelerine önderlik edecek, onları devrime götürecek bir örgüt, açmazlarını, tıkanıklıklarını veya eski tarz örgütlenmeler ve çalışma tarzlarıyla yeni açılımlar sağlayamadığını, kitlenin savaşını yükseltemediğini gördüğünde, kendini yenileyebilmeli, eski tarzını ve örgütlenme biçimini, gerektiğinde "artık eskimiş eşyadır" diyerek bir kenara itebilmeli, yerine yenilerini koyabilmelidir. Örgütlenme biçimlerinin, programların, tüzüklerin, politik taktiklerin varlık nedeni mücadelenin ve savaşın ihtiyaçlarıdır.”* (Kongre Belgeleri, Haziran Yayınları, Syf. 247)

Marksizm-Leninizm'i dogmatik olarak ele alanlar, onun diyalektik özünü kavramayan örgütler, savaşın biçimi konusunda ülke koşullarının gerekliliklerini göremediklerinden, bu konuda bir yaratıcılığa sahip olmadıkları gibi, iktidarı alabilecek örgütlenmeleri yaratmayı da başaramazlar. Ülkemiz tarihi bu anlayışlar ve bunların yok oluşlarına örneklik eden pratiklerle doludur.

Sol, hep şablonlarla hareket etmiştir. Ülke koşulları örnek aldıkları şablonlara uymayınca sürekli strateji değiştirmiş,

bugün gelinen aşamada ise silahlı mücadelenin miadının dolduğunu ilan etmişlerdir. Marksist-Leninist örgütlenme ve mücadele anlayışını terk edip düzen içine dönmüşlerdir.

Bugün gerek demokratik alanda, gerekse illegal alanda sol emperyalizm ve faşizmle uzlaşmış, düzeniçileşmiş, tasfiyecilik sürecini yaşamaktadır.

Reformist-oportünist sol 90'ların ortalarından itibaren demokratik alanda düzenle uzlaşan bir mücadele anlayışı içinde oldu. Ne sendikalarda, ne meslek örgütlerinde ne de derneklerde asla devrimci bir mücadele anlayışına sahip olmadılar. Devrimci politikaların hep karşısında oldular. Devrimcilerin sendikalardan, derneklerden, meslek odalarından tasfiyesi için düşmanla işbirliği yaptılar. Kendi kitlesiyle, halkla hiçbir bağları kalmadı. Bugün kitlelerdeki umutsuzluğun, suskunluğun önemli bir nedeni de işçileri, memurları, halkı meydanlara çıkartacak olan sendikaların, meslek örgütlerinin uzlaşmacılığıdır. Demokratik mücadele adına bu kurumlarla hiçbir adım atılamayacağı, hiçbir hak alma mücadelesinin verilemeyeceği açıktır.

Demokratik Mücadele Devrim Mücadelesinin Parçasıdır

Demokratik mücadele konusunda **iki** çarpık yaklaşım sol içerisinde hâkim olmuştur. Bunlardan birincisi, silahlı mücadeleyi temel alma adına, demokratik mücadelenin önemsiz **ö r ü l e r e k** tümünden reddedilmesi, **ikincisi ise;** demokratik mücadelenin, iktidar mücadelesi yerine konmasıdır. Bu **yaln** demokratik mücadeleyi düzeniçi ele alan reformizmin yaklaşımıdır.

Ülkemizdeki halk gerçekliği doğru kavranmadan, devrimci bir kitle çalışması ve demokratik mücadele yürütülemez. Çünkü demokratik mücadelenin amacı, halkı kendi günlük sorunları etrafında örgütleyerek devrim mücadelesine katmaktır. Yani demokratik mücadele ile halk arasında organik bir ilişki vardır. Bu ilişki iktidar mücadelesidir.

Reformistler için, demokratik mücadele amaçtır. Mevcut iktidar değişmeden faşist iktidarın demokratikleşmesi için mücadele ederler. **ML devrimciler ise demokratik haklar için mücadeleyi faşist iktidarı geriletme, kitleleri demokratik talepler doğrultusunda örgütlemek ve devrim mücadelesinin alanını genişletmek için verir.** Çünkü demokratik hakların faşist iktidarlarda hiçbir kalıcılığı yoktur. Bu nedenle demokrasi sorunu esas olarak

faşist iktidarı kökten yıkıp halkın iktidarını kurma sorununa bağlıdır. Yani demokrasi sorunu devrim sorunudur. Dolayısıyla demokratik mücadele de devrim mücadelesinin zorunlu olarak parçasıdır.

“Devrimin ve savaşın sorunları, hiçbir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Örgütlenmeler, programlar, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen her şey devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tıkanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir.”

Dursun Karataş

Özetle demokratik mücadele geliştirilmeden silahlı devrim mücadelesi de ne şehirlerde ne de kırlarda geliştirilemez. Halkla güçlü bağlar kuramayan, halk örgütlülükleri yaratamayan bir, bir hareket, bırakalım savaşmayı, savaşı büyütmeyi, hareket bile edemez. Onun için demokratik mücadele ile silahlı mücadele iç içe geçmek zorundadır.

Demokratik mücadele aynı zamanda politikalarımızın halkla buluşturulması için olmazsa olmazdır. En güçlü, en politik eylemleri yapabilirsiniz, politikalarınız, tespitleriniz doğru olabilir. Fakat onları

halkla buluşturamıyorsanız doğru olmasının hayatta karşılığı yok demektir. Bu nedenle demokratik mücadele bizim halka açılan kapımızdır.

Burada önemle üzerinde durulması gereken konu, demokratik mücadelenin düzenin yasallık sınırları içinde değil, meşruluk temelinde verilmesidir. Demokratik alandaki tüm faaliyetlerin stratejik hedefeler mutlak bağıni kurmalıyız. Stratejik hedeften kopan, stratejik hedefe hizmet etmeyen bir demokratik mücadele reformisttir... Düzen içidir.

Silahlı Mücadele İle Kitle Çalışması Bir Birini Tamamlar

Silahlı mücadele ile kitle çalışması bir birini tamamlayan çalışmalardır. Her iki mücadele biçimi de devrim içindir, aynı amaç içindir, aynı hedefe yönelirler. Kitle mücadelesini silahlı mücadeleden ayıran anlayışlar devrimci değillerdir. Devrim, kitlelerin eseri olacaktır. Devrim için savaşacak, devrimi yapacak olan halktır. Dünya devrimler tarihinde de, ülkemiz devrim tarihinde de, kitle mücadelesinden ~~kıpık~~ salt illegal ve silahlı örgütler ortaya çıkmışlar, ancak bunlar devrim mücadelesinde belli bir sınırı aşamamışlardır.

Çünkü devrimci bir hareket, ancak ve ancak halk kitleleriyle olan bağlarının gücü kadar gelişebilir. Yaygın kitle örgütlenmelerine sahip olmayan, halkı örgütlemeyen, örgütleme ve savaşırma gibi hedefleri olmayan örgütler, silahlı mücadeleyi savunuyor olsalar da, silahlı protesto hareketi olmanın ötesine geçemez, bir iktidar örgütü biçimini alamazlar.

Silahlı mücadele ile kitle mücadelesinin zorunlu bağıni anlayamayanlar ve kitle mücadelesini önemsiz görenler sanmaktadırlar ki, silahlar patlarsa her şey düzelir. Kitleler devrimci saflara akar, devrim olur. Bu düşünce şekli tamamen

yanlıştır. Bize ait değildir. Silahlı mücadeleyi karikatürize ederek, mücadeleden kaçan reformizmin, oportünizmin bize yakıştırmasıdır. Silahlı mücadeleyi savunan ML devrimci hareketleri hep "kitleden kopuk" diyerek anti-propaganda yapmışlardır. Esas olarak tarihleri boyunca halkla, kitlelerle bağları olmayan onlardır. Devrimci hareket siyaset sahnesine çıktığı ilk günden beri hep halk kitlelerinin içinde oldu.

Devrim için silahlı mücadelenin gerekliliği tartışması, çoktan bitmiş bir tartışmadır. Dünyanın hiçbir yerinde zora dayanmadan gerçekleşen tek bir devrim yoktur. Bugün silahlı mücadelenin miadının dolduğunu ilan edenler emperyalizmle uzlaşmış teslimiyetçi, tasfiyeci kapitalist sistem ile bütünleşmek isteyen reformist, oportünist soldur. Kitleleri örgütlemeye hizmet etmeyen, onlara doğru düşünceler götürmeyen, kendi etrafında tartıştırmayan hiç bir silahlı eylem bizim tarzımız olmamıştır ve olamaz. Ayrıca silahlı eylem, tek başına, kendiliğinden kitleleri saflara katmaz. Örgütleyemez. Bunu mutlaka devrimci klasik kitle çalışmasıyla bütünleştirmek gerekir. Böyle bir kitle çalışması ile bütünleştirmeden silahlı mücadele ile hiç bir yere varılamaz. Dolayısıyla her devrimci ve her devrimci örgütlenme kitlelerle doğrudan bağ kurmak, kitleler arasında ajitasyon-propaganda yapmak ve kitleleri örgütlemek konusunda mutlaka uzmanlaşmalıdır.

Silahlı bir eylemci olup olmaması, yer altında ya da demokratik alanda olup olmaması hiç fark etmez. Silahlı bir eylemci de, yer altı çalışması yapan bir devrimci de kitle çalışması yapmıyorsa görevini yerine getirmiyor demektir.

Legal-illegal tüm çalışmalarımız, tüm ideolojik, politik, kültürel, ekonomik-demokratik çalışmalarımız, her şey kitleleri örgütlemeye hizmet etmelidir. Devrim kitlelere ve onun silahlı savaşımına dayanmalıdır. Devrimci bir iktidar partisi,

devrim için zorun zorunlu olduğunu ve bu zorun da halk kitlelerine dayanmasının zorunlu olduğunun bilincinde olarak, her iki mücadele biçimini bir biriyle bütün olarak yürütür. Birini diğerinin yerine ya da karşısına koyamaz.

Demokratik Mücadele Tali Değil, Silahlı Mücadeleye Tabi Mücadeledir, Vazgeçilmezdir

Devrimci anlamıyla demokratik mücadele, silahlı mücadeleye tabi olup, kitleleri devrim cephesinde örgütlemenin ve iktidara yöneltmek aracıdır. Yani, silahlı mücadeleye tabi ve zorunlu mücadele biçimidir. Bu yanıyla Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi'nin parçalarından birisidir. PASS, demokratik mücadeleyi, silahlı mücadele ile iç içe birbirinden kopmaz bir bağ olarak ele alır.

Her devrimin temel meselesinin iktidar olduğu gerçeği, silahlı ya da silahsız, illegal ya da legal örgütlenmelerin iktidar hedefli olmasını zorunlu hale getirir. İktidar hedefini yitiren bir örgüt halkla olan ideolojik ve kültürel bağlarını da yitireceği gibi, tersi durumda, halktan ideolojik ve kültürel kopuş yaşayan örgüt de iktidar hedefinden kopacaktır.

Yani iktidar ile halkın örgütlenmesi bir birine diyalektik olarak bağlıdır. Bu durumda, bizim gibi sürekli milli krizin yaşandığı ve evrim-devrim dönemlerinin iç içe geçtiği ülkelerde kitle mücadelesi ile silahlı mücadele birlikte ele alınır. Mücadelenin her iki biçimi de birlikte yürütülür.

Devrimci durumun varlığı nedeniyle, silahlı mücadele temel mücadele biçimidir. Bu unutulmamalıdır. Temel mücadele biçiminin silahlı mücadele olduğu unutulduğunda, devrimciliğin yerini reformistleşme alacaktır. Bu durum da iki mücadele biçimi arasındaki ilişki doğru kavranmalıdır. Silahlı mücadelenin temel, diğer mücadele biçimlerinin ona bağlı olması, önderlerimiz M. ÇAYAN ve Dursun

KARATAŞ tarafından tekrar tekrar anlatılmıştır. Bununla birlikte bu iki mücadele biçiminden silahlı mücadeleyi temel alırken, demokratik kitle mücadelesini tali veya önemsiz olarak görmemişler, bunun aksine, demokratik mücadelenin olmazsa olmaz koşul olduğunu anlatmışlardır.

Bugün Demokratik ve Silahlı Mücadeleyi Örgütlemek İçin AKP Faşizminin Kuşatmasını Yaracak Olan Meşru Örgütlenmelerimiz Halk Komiteleri ve Halk Meclisleridir

Bugün devrimci hareken emperyalizmin ve faşizmin çok yoğun bir kuşatması altında. Biz 85 milyonuz..

Savaşımız, 85 milyon halkımızı örgütleme ve oligarşinin karşısına çıkartma savaşıdır. Çözüm 85 milyona gitmek. 85 milyonu örgütlemektir.

Halk Meclisleri 80 milyon halkımızın kendi örgütüdür. İşçiler, emekliler, memurlar, mahalleler, gençlik, sanat alanı... Her alanda meclisleri örgütlemeliyiz.

Düşman bizim halkla bütünleşmemizi önlemek ve halktan tecrit etmek için öncelikle kurumlarımıza saldırıyor. Israrla kurumlarımızı yaşatmalıyız. Demokratik kurumlarımız bizim halkla bağlarımızdır. Demokratik kurumlarımız, düzenin her alandaki alternatifleridir. Kültür merkezlerimiz, tutsak ve şehit aileleri derneğimiz, Gençlik Dernekleri, Hukuk Bürosu, Yayın faaliyetlerimiz, Hasan Ferit Gedik Uyuşturucuyla Savaş ve Kurtuluş Merkezi, Halk Bahçeleri, Halk Fırını, Halk Marketleri, Sağlık Kabinleri... Faşist düzene karşı mütevazı örnekler olmakla birlikte halk üzerinde politik etkisi çok güçlü olan alternatiflerimizdir. Onun için düşman durmaksızın saldırıyor.

Demokratik Mücadelede Yasallık Değil, Meşruluk Temeldir!

AKP faşizmi iktidarını desteklemeyen, muhalif hiçbir yasal kurumun varlığına tahammül edemiyor. Sendikalar, dernekler, meslek odaları hepsi ya AKP politikalarına hizmet etmiyorsa kapatılıyor.

Demokratik alanda düzenin yasalarını da zorlayacağız fakat yasallığa hiçbir zaman mahkûm olmadık ve mahkûm değiliz.

Meşru örgütlenmelerimizle halka ulaşmanın her türlü yolunu kullanmalıyız. Tüm mücadelemizin asıl amacı halka ulaşmak, halkı örgütlemek ve halkı savaştırmaktır.

Halkın içinden çıkmamalıyız. Bıkmadan usanmadan halka gitmeliyiz. Halka gitmeden, halkın içinde örgütlenmeden, halkın içinde kök salmadan faşizmin kuşatmasını yaramayız.

Kapıları çalıp, evlerin içine girmeliyiz. Her evimiz düşman kuşatmasını yaran bir kurumdur. Her evimiz eşiyile, dostuyla, akrabasıyla, komşusuyla düşmanın asla denetleyemeyeceği bir örgüttür.

Hiçbir örgütlenmeyi idealize etmeyelim. Bin bir emekle yarattığımız örgütlülüklerimiz düşmanın bir operasyonu ile dağılabilir. Hemen yenisini kurmalıyız.

İki kişiyi, üç kişiyi bir araya getirip halk komitelerimizi kurmalıyız.

Komite Nedir?

Komite, herhangi bir alanda, bölgedeki örgütlenme ve faaliyetleri iradi hale getirmek için oluşturulan, o alanda politika üretmek, yapılacak faaliyetleri planlamak, programlamak ve belli bir disiplin içinde bunların hayata geçirilmesini sağlamak üzere oluşturulmuş olan yapılardır komiteler kolektif yapılardır. Ve bu kolektif yönetim mekanizmaları sayesinde hem örgütlülüğün daha üretken, yaratıcı ve verimli çalışması sağlanır ve hem de saldırılar karşısında örgütlenmenin sürekliliği sağlanmış olur.

Halk komiteleri bizim halkın kılcal damarlarına nüfuz edebileceğimiz en dar örgütlenmelerimizdir.

Halk Komiteleri 80 milyon halka ulaşmanın meşru araçlarıdır.

Halk komiteleri sayesinde geniş halk kitlelerine ulaşmak, onları örgütlemek ve devrimin kitle tabanını oluşturmak mümkündür...

Halk komiteleri olmadan savaşı büyütmenin de, örgütlenmeyi büyütme için gerekli olan kadroların çıkarılmasının da zemini yok demektir...

Kolektif çalışmanın aracı olan komiteler, önümüze çıkan her sorun için ayrı ayrı kurulabilirler...

Komiteleri Nasıl kurulacak?

Hemen **yanı başımızdakinden** başlayarak o sorunu yaşayan veya buna dâhil edebileceğimizi düşündüğümüz en yakınımızdaki insanı katarak kuracağız... Her iş için bir komite kuracağız. Her işi komitelerle kolektif örgütleyeceğiz.

Ortak sorunlar insanları aynı zamanda birbirine yakınlaştırır ve çözüm arayışları noktasında da birleştirir. İşte, bu noktayı doğru tespit etmek önemlidir...

Bizim iradi ve örgütlü çabalarımız insanların bu şekilde bir araya getirilmelerini sağlayacaktır... Ama bir araya getirilmenin zemini öncelikle yaşadıkları ortak sorunlar olmak zorundadır... Sorunu doğru tespit ettiğimizde insanları bu sorun etrafında bir araya getirmekte kolay olacaktır...

Tüm Alanlarda, Birimlerde, Tüm Faaliyetlerimizle Silahlı Mücadelenin Bağını Kurmalıyız

En nihayetinde oligarşinin iktidarını yıkıp halkın iktidarını kurmak için silahlı devrim mücadelesi zorunludur. Devrimci hareketin

kuşatılması, uygulanan tecritin asıl nedeni de budur. Marksist Leninist iktidar mücadelesi veren ve bunun için silahlı mücadeleyi savunan bir örgütün varlığı emperyalizm ve işbirlikçi oligarşi için en büyük tehdittir. Düşmanın tek bir insanımızı bile hareketsiz bırakmak için, mücadele saflarının dışına düşürmek için yaptıkları korkularını göstermektedir. Oligarşinin tüm militarist güçleri, önlemleri devrimci hareketi ve halkın savaşını bastırma üzerine kurulmuştur. Ülkede 36 milyonu aşkın ruhsatsız silah varken faşist devlet Cephe'nin eline tek bir silah geçmemesi için seferber oluyor. Savaşçılarımızın üzerinden çıkan tek bir tabanca ya da bir çakı, bir jilet faşist devlete yeni genellgeler, yeni yasalar, yeni güvenlik önlemleri almasına neden oluyor.

Savaşımızı bu kuşatma altında sürdürüyoruz. Düşmanı korkutan elimizdeki silahlar değil, tüm kuşatma ve imha saldırılarına rağmen iktidar iddiasıyla silahlı mücadeleyi sürdürme irademizdir.

Düşman kuşatmasını yarmak ve silahlı mücadeleyi büyütmek için yaptığımız tüm faaliyetler ile silahlı mücadelenin bağıni kurmaktır.

Mahallelerde, işçi alanında, memurlarda, emeklilerde, üniversiteliler, liseliler, gençlik örgütlenmesinde, mühendislerde, sağlık alanında... yurt içinde, yurt dışında.... Yaptığımız her işin silahlı mücadele ile bağıni kurmalıyız.

Silahlı mücadele ile bağıni kurmak ne demektir?

- * Yayınlarımızı halkla buluşturmaktır.
- * Politikalarımızı halkla buluşturmaktır.
- * Temiz ev bulmaktır.
- * Aidat ilişkisi kurmak ve harekete maddi olanak yaratmaktır.
- * Mahalle halkını, esnafları, kadınları, çocukları, yaşlıları ihtiyaçlarımız doğrultusunda komiteler kurarak örgütlemektir.

Halk savaşında silahlı mücadelenin ihtiyacı

olan silah, mühimmat, istihbarat, kurye, para, savaşçı aday, ev, sığınak yapmak, araç bulmak, bir malzemeyi, bir insanı bir yerden başka bir yere taşımak... vb. her türlü olanak halkta vardır. Bu tür işleri en güvenli şekilde örgütlemek halkla mümkündür. Halkı örgütlemekten, halkla çok güçlü bağlar kurmadan düşman denetiminden çıkıp en basit illegal bir faaliyeti dahi örgütlemek mümkün olmaz. Çünkü yıllar önce devrimciliği bırakıp düzen içinde yaşayan insanlar üzerinde bile çok ciddi denetimin olduğu bir süreçteyiz.

Başta Halk Meclisleri olmak üzere tüm alan birim faaliyetlerimizde her işi için bir komite kurarak düşmanın denetimini boşa çıkartabiliriz.

Yine düşman saldırılarına karşı en güçlü cevap aktif savunma ve karşı saldırıdır. Bunun için legal-illegal ayrımı yapmadan bütün alanlarda birimlerde milis örgütlenmeleri yaratmalıyız. Milis örgütlenmeleri aynı zamanda Silahlı Propaganda Birliklerinin nüveleridir. Her alan ve birimin kadro politikası da silahlı mücadeleye göre şekillenmelidir. Her kadronun hedefi bir savaş, bir komutan bir kurmay olmak olmalıdır.

Onun için birliklerimizi, karargâhlarımızı halkın içine kurmalıyız. Sığınaklarımızı, depolarımızı halkın içinde yapmalıyız. Milislerimizi, savaşçılarımızı, kuryelerimizi halkın içinden çıkartmalıyız. Halkı örgütleyip halkı savaştırmalıyız. Bunun bugün pratikteki karşılığı Halk Meclislerini ve halk komitelerini örgütlemektir.

HALKI NASIL İKNA EDECEĞİZ?

İKNA ETMEK İÇİN

ÖYKÜ DİLİNİ KULLANMALIYIZ.

ÖYKÜ DİLİ İLE ANLATIM BİR OLAYI

AYRINTILARIYLA ANLATMAKTIR

İkna etmenin hedefinde daima **İNANDIRMAK** vardı.

Bunun için;

- Önce duyguları ikna etmeliyiz,
- Sonra ideolojik ikna sağlamalıyız.
- Duyguları ve **akılımızı** harekete geçirmeliyiz.

Ruhumuzu etkilemeliyiz.

Ardından **zihnin iknasına** geçmeliyiz.

Zihin, beynin ön kısmıdır. Burada duygular ve algılar oluşur. Yani öğrenmenin ilk adımı zihinde başlar.

Zihni etkilemenin önemini Lenin şöyle anlatır: *"Sınıflar mücadelesi zihinlerin ele geçirilmesi ile başlar."*

***Sınıflar mücadelesi nedir?**

Halkın ikna edilmesidir.

En cahillerimizi, en korkaklarımızın devrim için kazanılmasıdır.

İkna etmenin ANA HALKA BURASIDIR. HALKI İKNA EDİLMESİNDİR.

Burada bugüne kadar ikna etmek için kullandığımız yöntemlere farklı bir yöntem eklemek istiyoruz: **ÖYKÜ DİLİ.**

Bugüne kadar belki hiç yapmadığımız veya yapmayı denemediğimiz bir yöntemi, öykü dilini kullanmaktan söz ediyoruz.

İkna etmenin, mantıktan daha etkili yolu olan **öykü dilini kullanalım.**

Öykü diliyle anlatmanın gerçekten de insanları etkilemenin ve ikna etmenin en güçlü yollarından birisidir.

İster sempatizanı, ister kadroyu, ister halk ilişkisini ikna etmek için yapmamız gereken **EN ETKİLİ YOL ÖYKÜ DİLİ İLE ANLATMAKTIR.**

Bir konuyu anlatırken öykü dilini kullanalım.

Çünkü;

Öykü dili en etkili iletişim dilidir.

Çünkü;

Öyküler zihnin duvarlarına takılmadan, doğrudan bilince ulaşır ve insanı ikna eder. Öykü dinlerken savunma durumunda değil, anlama durumuna geçeriz.

Dinleyen, öyküde anlatılanlara karşı direnç göstermez, anlatılanları çürütmeye çalışmaz. Öyküyü dinleyen kişi, aynı zamanda anlatımları hafızasında canlandırır ve hafızasında canlandırması unutmamasını engeller, başkasına aktarılmasını sağlar. Öykü dili ile anlatılan olaylar akılda kalır. Hafızada kalan öykü davranışlarımıza yön verir.

Örneğin, gözaltına alınan kişiye neler yapmaması gerektiğini anlattığımız çok olmuştur. Ancak anlatmamıza rağmen yapmaması gerekeni neden yaptıklarını sorduğumuzda unuttum, ne yapacağımı bilemedim cevabını almışsınız. Oysa öyküleştirip anlattığımızda aynı durumla karşılaştıklarında daha önce zihinlerinde canlandırdıkları için doğru tavrı göstereceklerdir.

Kitle çalışmasında, eğitim çalışması yaparken, bir olanak bulmaya çalışırken, halkımıza siyasi gerçekleri acıkma faaliyeti içindeyken yaşadığımız deneyler vardır. Bunları hatırlayalım. Bir de bunları farklı bir yöntemle yani öyküleştirerek anlattığımızı düşünelim. İkna etmenin farklı ve etkili yollarından birisini denemiş olacağız.

İnsanların öykülerdeki kahramanlarla özdeşleşmesi kendi gerçeklikleriyle yüzleşmelerinden daha kolaydır. Öykülerde anlatılanlardan kıssadan hisse çıkarması, kendi hatalarından ders çıkarmasından çok daha kolaydır.

Öyküler aracılığıyla bağ kurduğumuz insanları harekete geçirmek, bazen onları mantıklı ve sağlam verilerle ikna etmekten bile çok daha kolaydır. Çünkü insanlar öykü kahramanlarıyla özdeşleşirler. Yani öykülerdeki kahramanların yerine geçerler.

Öyküler, ortak insani yönlerimizi yakaladığı ve zihnimizin savunma mekanizmalarını yumuşakça aştığı için etkilidir. Öyküleri ölümsüz kılan da yüzyıllardır bizlerle kurduğu bu bağlardır.

Öykü dinlerken insanlar rahat bir konuma geçerler. Öyküde geçen kahramanlar ve olaylar üzerine odaklanırlar. Savunma yapmadan anlamaya çalışırlar. İlgerini anlatmak istediğimiz konuya odaklayabiliriz. ***Ama en önemlisi, öyküler bize çaresizlik diye bir şey olmadığını; içimizdeki kahramanı çıkartacak gücün kendi elimizde olduğunu öğretti.***

Biz insanın kimsesiz ve parasız kalabileceğini ama asla umutsuz kalmayacağını masallardan öğrendik. Zorluklarla karşılaştığımız her durumda içimizdeki umudu, masallar sayesinde koruduk. En zorda kaldığımız anlarda bile masal dünyasındaki kahramanlar bize ilham verdiler, onlardan güç aldık.

**HANGİ ÖYKÜLERİ ANLATALIM?
VE NELERİ ÖYKÜLEŞTİREREK
ANLATALIM?**

Önderlerimizin, şehitlerimizin hikâyeleri, Anadolu kahramanlarının hikâyeleri, geleneklerimizi, tarihimizi, ilke ve kurallarımızı, pratikte karşılaştığımız olayları, mitolojik öyküleri, Nasreddin Hoca hikâyeleri anlatalım.

Ya da kendi hayal gücünüzün ürünü olan, her günkü deneyimlerimizin arkasında yatan, hayata bakışınızı ve temel değerlerinizi yansıtan öyküleri anlatalım.

Halk hikâyelerini, halkımızın değerlerini, inançlarını, korkularını ve umutlarını anlatalım.

Bu hikâyeler bize ilham verir. Bir yandan halkımızı tanımayı sağlar diğer yandan dinleyene daha iyi bir dünyanın yollarını gösterir.

SONUÇ OLARAK;

- 1) **Zihnimizin dili öykü dilidir. Eğer bir kişi kendi düşüncelerini öykülerle sunmak isterse dinleyici, buna direnmez aksine anlatanı sahiplenir.**
- 2) **Öyküler, kendilerine has sihirli dili ve kurgusuyla, zihnimizin savunma mekanizmalarını yumuşakça aşır kalbimize ulaşır.**
- 3) **Öykünün dili sadedir, hafızalarda rahatça kalır, böyle olduğu için rahatça başkasına aktarılabilir. Kulaktan kulağa yayılır.**

İKNA ETMEK İÇİN ÖYKÜ DİLİNİ, BASİT SADE AMA ETKİLİ BİR ANLATIM TARZINI, KISSADAN HİSSELERİ, HİKÂYELERİ, FIKRALARI, ANILARI, TARİHİMİZİ KULLANALIM.

Bunu yaptığımızda halkımızın can kulağıyla dinlediğini, hikâyenin sonunu merakla beklediğini görebiliriz.

**“Stalin Dönemi” kitabından,
Anna Strong'un Stalin'e ilişkin anlatımından bir bölüm:**

Eski bir, Bolşevik anlatmıştı:

"Çok iyi anımsıyorum," diyordu,

"Komitenin kenarında oturup az söyleyip çok dinleyen sakin bir genç. Sonuna doğru, belki de yalnız bir soru şeklinde bir yorum yapardı.

Yavaş yavaş onun, bizim ortak düşüncelerimizi en iyi özetlediğinin farkına ' vardık.

Bu tanımlama, Stalin ile tartışmaya katılan herkes tarafından kabul edilebilir bir şeydi.

Bu, çoğunluğu nasıl elinde tuttuğunu açıklar; çünkü o, daha kendi 'çizgisini' ortaya koymadan çoğunluğu kavrardı.

Demek ki onun kafası, emirlerin çoğunluğun arzusuna karşın yürüyebileceğine inanan bir despotun kafası değildi.

Ama bu, kafa, aynı zamanda, oylamayı bekleyen ve onu nihai olarak kabul eden pasif bir demokratın kafası da değildi.

Stalin, çoğunluğun desteğinin, sağlam politik hareket için esas olduğunu bilirdi, ama bu çoğunluğun nasıl yaratıldığını da çok iyi bilirdi.

Önce bir grubun düşüncelerini yoklardı ve ardından kendi sözcükleri ile çoğunluğu elden geldiğince ileri götürebilecek karara vardırırdı.

Ulus ile de bu aynı tekniği kullanmıştı. Ne Stalin ne de Rus halkı oylama konusunda Batı tekniğini biliyordu. Öğrendiği zaman da bu onu pek de etkilemedi. Ne var ki, onu tanıdığım bütün süre boyunca, insanları harekete getiren istekler konusuna sürekli önem vermiş ve bunu her zaman dikkate almıştı. Üretimde başarı gösteren her türden insan -sütçülükte rekor kıran bir sütçü kadın ya da atomu parçalayan bir bilgin-onunla tartışmak üzere davet edilir ve bu işi nasıl ve niçin yaptığını ona anlatırdı. Amerikalı politikacıların dedikleri gibi daima "kulağını açık tutardı. ' "Çayırıların nasıl büyüdüğünü bile dinliyor"

İDEOLOJİK MÜCADELE VERİLMEDEN SİYASİ ZAFER KAZANILAMAZ [DURSUN KARATAŞ]

**“ABD EMPERYALİZMİ BİR DÜNYA SİSTEMİ
OLMADAN YAŞAYAMAZ”**

**BUNU KİM SÖYLÜYOR;
İLK ABD BAŞKANLARINDAN TRUMAN.**

ABD NASIL BİR DÜNYA SİSTEMİ OLACAK?
BEYİNLERİN İŞGALİ İLE!

NEDEN BEYİNLERİN İŞGALİ İLE?
ÇÜNKÜ BEYİN İNSANIN KUMANDA
MERKEZİDİR. KARARGAHDIR.

NASIL DÜŞÜNECEĞİMİZE, NASIL
YAŞAYACAĞIMIZA, NASIL
SAVAŞACAĞIMIZA BEYİN KARAR VERİR.

EMPERYALİZMİN AMACI DÜŞÜNME
MERKEZİMİZİ, SAVAŞ KARARGÂHIMIZI
ELE GEÇİRMEKTİR.

EMPERYALİZM, BEYİNLERİN İŞGAL
EDİLMESİ İÇİN MİLYON DOLARLARI
HARCANMAKTAN VAZGEÇMEZ.

BEYİNLERİN İŞGAL EDİLMESİ: İDEOLOJİK
BOMBARDİMAN VE PSİKOLOJİK SAVAŞLA
YANİ SÜREKLİ, AYNI YALAN VE

DEMOGRAJİYİ TERKAR ETMEKLE,
GERÇEKLERİ ÇARPITMAKLA BAŞLAR.
BİR DEYİM VARDIR, GÜNEŞ BALÇIKLA
SIVANMAZ.

EMPERYALİZM DE BUNU BİLMESİNE
BİLİR AMA GERÇEKLERİN
GÖRÜNMEMESİ İÇİN GÜNEŞİ BALÇIKLA
SIVAMAYA DEVAM EDER. BİR GÜN BİLE
VAZGEÇMEZ.

ALMAN NAZİ PROPOGANDA BAKANI
JOSEPH GOEBBELS faşistlerin halkların
beyinlerini nasıl işgal ettiklerini şöyle anlatır:

“İNSANLARIN BEYİN TEMBELLİĞİNE
DAYANARAK HAREKET EDİN. YALAN
SÖYLEYİN MUTLAKA İNANAN
ÇIKACAKTIR. BİR SÖYLEMİ SÜREKLİ
TEKRARLARSANIZ HALK O YALANIN
NEREDEN GELDİĞİNİ UNUTUR VE KENDİ
FİKRİ GİBİ BENİM SER. SÖYLEDİĞİNİZ
YALAN NE KADAR BÜYÜK OLURSA O
AKADAR ETKİLİ OLUR. ÇÜNKÜ HALK

**BÜYÜK YALANLARA KÜÇÜK
YALANLARA ORANLA DAHA ÇABUK
İNANIR."**

Amerikan emperyalizmi de aynı ideolojiyle beyinleri işgal etmeye çalışır.

**OYSA GÜNEŞ BALÇIKLA SIVANMAZ.
TARİH SINIFLAR SAVAŞIDIR.**

YANI İKİ İDEOLOJİNİN SAVAŞIDIR.

**İKİ SINIFIN, BURJUVAZİ VE
PROLETERYANIN SAVAŞIDIR.**

**BURJUVAZİ BU SAVAŞTA SÖMÜRÜ VE
EĞEMENLİĞİNİ DAİM KILMAK İÇİN
BEYİNLERE SALDIRIRDA SALDIRIR.
ARALIKSIZ SALDIRIR.**

**BÜTÜN AMACI BEYİNLEMİZDE
HÂKİMİYET KURMAKTIR.**

**EMPERYALİZM BEYİNLERİMİZİ İŞGAL
ETME YÖNTEMLERİNİ BİRAZ DAHA
AÇACAK OLURSAK:**

Emperyalizm bize ait bilgileri, tarihimizi, değerlerimizi, geleneklerimizi birbirine karıştırarak, yani sapla samanı birbirine karıştırarak beynimizi sızmaya çalışıyor. Kavramların yerini değiştiriyor. Düşüncelerimizi allak bullak ediyor.

İdeolojimizin köşe taşları olan sınıf bilincimizi, sınıf kinimizi ve örgüt bilicimizi köreltiyor. Emperyalizm bir anda masum hale getirmek isteniyor.

Emperyalizmin sömürüsü, emperyalist savaşları makul hale getiriliyor.

Irak işgalinde bizim ülkemizin solu da dünya solu da "ne Sam ne Saddam" diyerek emperyalizmin Irak işgalini onayladılar. Bunun günümüzdeki biçimi ise; emperyalizmin ve Siyonizm'in Filistin halkını teslim almak için uyguladığı politikaya karşı

çıkmanın gerekçesi "HAMAS İslamcı bir örgüt, biz HAMAS'ı desteklemiyoruz" oluyor. Emperyalizm **SÜREKLİ İDEOLOJİK BOMBANDIMAN** yapıyor.

Bir yalanı sürekli tekrarlıyor. Bıktırıcasına, usandırıcasına tekrar ediyor. Sürekli aynı şeyleri söylemek bir süre sonra beyinleri kirletmeye başlıyor. Beyinler emperyalizm çöplüğüne dönüşüyor. O çöplükte emperyalizmin her dediğine evet diyen, emperyalizmin her dediğini kabul eden; bunu giy dediğinde giyen, bunu ye dediğinde yiyen insanlar türüyor.

Solda ise **emperyalizmin koltuk değnekleri** çıkıyor. Emperyalizm solu solla vuruyor. Bir bakıyorsunuz sol, emperyalizmi savunmaya başlıyor.

90 yıllara gidelim... Emperyalizmin değiştiğini, emperyalizmin artık eskisi gibi olmadığını en çok kendine solcuyum diyenler söylüyordu. Halkların kafasına, bu emperyalist yalanları en çok onlar taşıyorlardı. Sosyalizmi taş yağmuruna onlar tutuyordu. **TÜM BUNLAR BEYİNLERİN İŞGAL EDİLMESİ İÇİN YAPILDI.**

**İDEOLOJİK OLARAK DÜZENLİ,
SİSTEMATİK OLARAK EMPERYALİSTLER
TARAFINDAN BEYİNLERİMİZ
BOMBALANIYOR. BİZİ NEFES ALAMAZ
HALE GETİRMEK İSTİYORLAR.**

**GÜNÜMÜZDE BU İDEOLOJİK
BOMBARDIMANI DAHA ÇOK KİTLE
İLETİŞİM ARAÇLARI İLE YAPIYORLAR. AT
İZİ İLE İT İZİNİ BİRBİRİNE KARIŞTIRIYOR.**

**GÜNÜMÜZDE İSE HALKLARIN
BEYİNLERİNİ İŞGAL ETMEK İÇİN 9
EMERYALİST ŞİRKET ÇALIŞIYOR: DİSNEY,
AOL TIME WORNER, VIACOM (CBS'nin
sahibi), NEWS COMPAR AKION, BERTELS
MANN, GENERAL ELECTRIC (NBC'nin
sahibi).**

1983 yılında **50** tekelci firma, tüm dünyada her türlü kitle iletişim araçlarına egemen konumdaydı.

1990 yılında **23** firmaya düştü.

Günümüzde ise tüm kitle iletişim araçları **9** emperyalist grupta merkezileşti:

DISNEY

AOL
TIME
WORNER

VIACOM
(CBS'nin
Sahibi)

NEWS
COMPAR
ATION

BERTELS
MANN

GENERAL
ELECTRIC
(NBC'nin
Sahibi)

SONY

ATET
Liberty
Medya

VIVENDI
Universal

Bu şirketler dünyadaki başlıca film stüdyolarının, müzik şirketlerinin ve TV-radyo şebekelerinin TAMAMINA; kablolu kanalların, kablolu sistemlerin, gazetelerin, dergilerin, reklam yayını yapan TV istasyonlarının ve kitap yayıncılarının önemli bir bölümüne sahiptir.

ŞİMDİ SABAH AKŞAM TRUMP'IN YALANLARINI BU ŞİRKETLER DÜNYA HALKLARININ KULAKLARINI, BEYİNLENRİNE ŞİRINGA EDİYOR.

KAFAMIZI NEREYE ÇEVİRSEK KARŞIMIZI TRUMP ÇIKIYOR. MEDYA TEKELLERİ, SİSTEMATİK OLARAK TRUMP'IN YALANLARINI TEKRAR EDİP DURUYORLAR.

ÖRNEĞİN; 45 KİLOMETRE KARELİK GAZZE'Yİ YERLE BİR ETTİLER. ŞİMDİ ABD'NİN 20 MADDELİK BARIŞ PLANLA İLE GAZZE'YE BARIŞ GETİRECEĞİNİ ANLATIYORLAR. BU YALANA HERKESİN İNANMASINI İSTİYOR.

ORTADA BARIŞ FALAN YOK.

FİLİSTİN HALKININ DİRENİŞİ VE ZAFERİ VAR.

FİLİSTİN HALKININ MOLAZLARINI ÜZERİNE BURASI BİZİM VATANIMIZ DİYE DİKTİĞİ FİLİSTİN BAYRAĞI VAR.

EMPERYALİZM İDELOJİK BOMBARDİMANLA NELERİ HEDEFLİYOR?

- * AHLAKİ DEĞERLERİMİZİ
- * KÜLTÜREL DEĞERLERİMİZİ
- * TARİH BİLİNCİMİZİ
- * DAYANIŞMA BİLİNCİMİZİ
- * KENDİ KADERİMİZİ TAYİN HAKKIMIZI YOK ETMEYİ.

BU DÜZEN BÖYLE GELMİŞ BÖYLE GİDER
DÜŞÜNCESİNİ HALKALARA KABUL
ETTİRMEK İSTİYOR.

EMPERYALİZM ÇOK GÜÇLÜ, UĞRUNA
ÖLÜNECEK HİÇBİR DÜŞÜNCE YOK
DİYOR.

NASIL OLSA:

MİS GİBİ TEK KUTUPLU DÜNYA VAR...
HEPİMİZ AYNI GEMİDE DEĞİL MİYİZ?
DÜNYA KOCA BİR KÖY DEĞİL Mİ?
SINIRLAR KAYBOLMADI MI?
SINIFLAR YOK!
HALK YOK!
VATAN YOK!
NE VAR Kİ KAVGA EDECEK...
YAŞAYALIM GİDELİM...

AMA YOK ÖYLE DEĞİL DİYORSAN
TERÖRİST OLUYORSUN!...

HER TÜRLÜ HAKARETİ, AŞAĞLANMAYI,
İŞKENCEYİ, TUTSAKLIĞI, ZULMÜ VE
ZALİMLİĞİ YAŞAMAK ZORUNDA
KALİYORSUN.

NEDEN?

- * KAHROLSUN EMPERYALİZM
DEDİĞİMİZ İÇİN.
- * TEK YOL DEVRİM TEK KURTULUŞ
SOSYALİZM DEDİĞİMİZ İÇİN.
- * SÖMÜRÜ SON BULSUN HALKLAR
ÖZGÜR OLSUN DEDİĞİMİZ İÇİN.

BİZ NE YAPACAĞIZ?

- * DEDİKLERİMİZİ DEMEYE DEVAM
EDECEĞİZ.

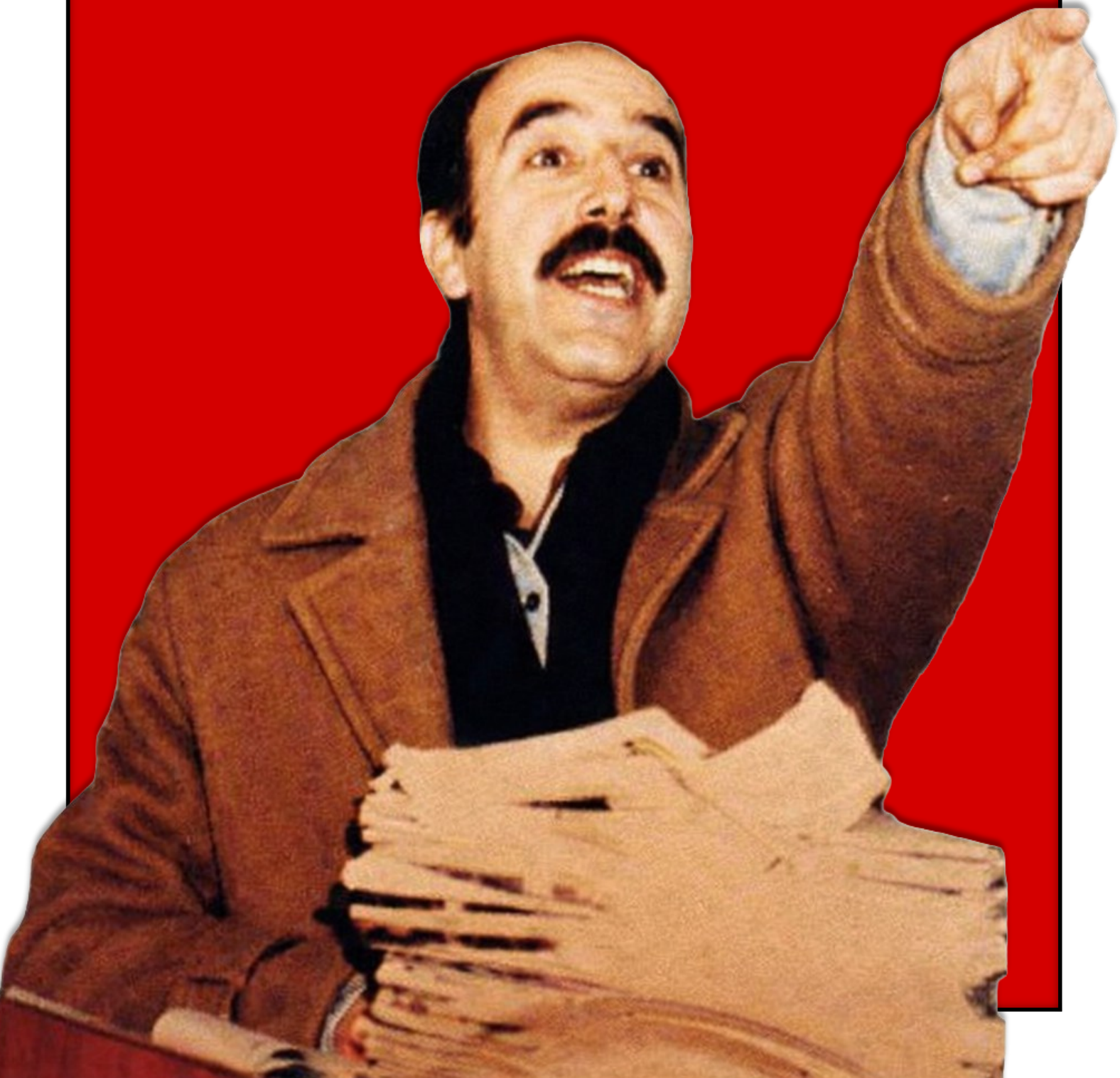
- * EMPERYALİZME EMPERYALİST
DEMEYE DEVAM EDECEĞİZ.
- * KAHROLSUN EMPERYALİZM YAŞASIN
MÜCADELEMİZİ DEMEYE DEVAM
EDECEĞİZ.
- * MAHİR ÇAYAN'IN VE DURSUN
KARATAŞ'IN YOLUNDAN YÜRÜMEYE
DEVAM EDECEĞİZ.
- * PASS SAVUNMAYA DEVAM EDECEĞİZ.
- * SİYASİ GERÇEKLERİ AÇIKLAMAYA
DEVAM EDECEĞİZ.
- * DİRENMEYE, SAVAŞMAYA DEVAM
EDECEĞİZ.
- * EMPERYALİZMLE, REFORMİZMLE,
OPORTÜNİZMLE İDEOLOJİK
MÜCADELE VERMEYE DEVAM
EDECEĞİZ.
- * YENİ SÖMÜRGE HALKLARIN
KURTULUŞ UMUDU OLMAYA DEVAM
EDECEĞİZ.
- * DEVRİME-SOSYALİZME İNANMAYA,
HALKLARI İNANDIRMAYA DEVAM
EDECEĞİZ.
- * TEK YOL DEVRİM, TEK KURTULUŞ
SOSYALİZM DEMEYE DEVAM
EDECEĞİZ.
- * UZLAŞMAYACAĞIZ.
- * SİLAHLARIMIZI ASLA
BIRAKMAYACAĞIZ.
- * LENİN'İN YOLUDAN YÜRÜMEYE
DEVAM EDECEĞİZ;

*"Burjuva mı, yoksa sosyalist ideoloji mi?
Bunun bir üçüncü yolu yoktur. Çünkü bir
'üçüncü' ideolojiyi (...) insanlık yaratmamıştır.
Bundan dolayı sosyalist ideolojinin her
küçültülüşü, onları sosyalist ideolojiden her
saptırış, aynı zamanda burjuva ideolojinin
güçlendirilmesidir."* (Lenin - Ne Yapmalı)

- * İKİ SINIF OLDUĞU UNUTMAYACAĞIZ.
- * ÜÇÜNCÜ YOL ARAMAYACAĞIZ.
- * TESLİM OLMAYACAĞIZ.
- * YAŞASIN SOSYALİZM DEMEYE DEVAM
EDECEĞİZ

EMPERYALİZM İDEOLOJİK BOMBARDİMANINA KARŞI;

- ★ PARTİ CEPHE İDEOLOJİSİ İLE
 - ★ KENDİ DEĞERLERİMİZLE
 - ★ GELENEKLERİMİZLE
 - ★ KÜLTÜRÜMÜZLE
 - ★ AHLAKIMIZLA
 - ★ ŞEHİTLERİMİZDEN
 - ★ TARİHSEL VE SİYASAL HAKLILIĞIMIZDAN ALDIĞIMIZ GÜÇLE
 - ★ HALK VE VATAN SEVGİSİ İLE
- DİRENMEYE, SAVAŞMAYA DEVAM EDECEĞİZ.
HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ!

KADRO EĞİTİMİNİ NASIL ELE ALMALIYIZ?

Kadro, örgütün politikalarını oluşturan ve hayata geçirendir. Yani örgütün program ve taktiklerini hayata uygulayandır. Kadro, bu program ve taktikleri hayata geçirebilmek için; neyi, nasıl yapacağını bilmek zorundadır. Bilmiyorsa öğrenmelidir. Bunun yolu da eğitimidir.

Bilgi ve eğitim kadroyu kadro yapan en önemli silahtır. Kadrolar da örgütün politikalarının hayata geçirilmesindeki en önemli silahıdır. Onun için kadronun eğitimi, genel geçer doğruların ezberlenmesine değil; uygulanacak politikaların ayrıntılandırılarak içselleştirilmesini sağlamaktır.

Partimizin program ve taktikleri devrimin sadece yolunun çizilmesi değil; bunun nasıl gerçekleştirileceği ve zaferin nasıl örgütleneceğidir.

Zaferi örgütleyecek olan kadronun hayatın tüm alanlarını da örgütlemesi gereklidir. Bunun anlamı da; ülkemizdeki tüm çelişkilerin halklarımız ve emekçiler lehine çözülmesidir. Peki, bunu nasıl yapacağız? Yani hayatın tüm alanlarında her alanında, örgütlemeye çalıştığımız halkın tüm katmanlarını, ülkemizdeki ulus ve halkların, her yaştaki kuşakların ekonomik, kültürel, sosyal, sınıfsal, ulusal, mesleki alanlardaki çelişkilerini nasıl çözeceğiz sorularına cevap verebilmeliyiz. Bu cevaplar, kadronun eğitimiyle aynıdır.

YAPABİLİRİM, BAŞARABİLİRİM

Devrimi yapacak, zaferi örgütleyecek kadrolar kuşkusuz ki, Süpermenler olmayacaktır. Devrimi, devrime en fazla ihtiyacı olanlar yapacaktır. Yani yoksullar, en fazla sömürülmüş olanlar, en fazla ezilmiş, en fazla horlanmışlar yapacaktır. Devrimi halk yapacaktır. Kadro; savaş içinde eğitilmiş, savaş içinde yoğrulmuş ve bulunduğu yerde hareketin öncülüğünü yapan halktır. Kadronun ilk büyük değişimi, onun

'Yapabilirim' duygusuna sahip olmasıdır. Evet, bir savaş örgütünün kadrosu olabilmek, sıradan bir örgütlülük değildir.

Önderlik anlayışı politik ve askeri liderliğin birliği ilkesiyle şekillenen ve Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi anlayışına sahip Parti-Cephe geleneğinin bir kadrosu olabilmek için öncelikli olarak 'Başarabilirim' duygusuna sahip olmak gerekir. Onun için, kadronun eğitimi, ona 'Yapabilirim, Başarabilirim' duygusunu veren eğitim olmalıdır. Bu eğitim; moral ve motivasyonu güçlü, halkına vatanına bağlı, kendine ve ideolojisine güvenen devrimciler haline getirebilmektir.

KADRO EĞİTİMİNİN ÜÇ BOYUTU

BİRİNCİSİ; Günlük ihtiyaçlar çerçevesinde eğitim.

Kadro adayının, hareketin tüm alan ve birimlerindeki ihtiyaçlarını karşılayacak misyona sahip kılınmasıdır. Tüm alan ve birimlerin ihtiyacı olan insan, örgütlenme, maddi ve lojistik görevlerin tümünün sorumluluğunu duymak ve görev üstlenmektir.

Yani; Kadro öncelikli olarak görev alanına yönelik hareketin hedef ve programını hayata geçirebilmek için ihtiyaç duyduğu konularda eğitilmelidir.

İKİNCİSİ; Bir ömür boyu devrimcilik eğitimi.

Kadronun bulunduğu alanın ihtiyaçlarını karşılaması tek başına yeterli değildir. Artık görev devrimin ihtiyacı olan kadroları yaratmaktır. Yani yönetici kadrolar haline dönüşmektir. Bunun ilk adımı da bir ömür boyu devrimci haline gelebilmektir. Bunu gerçekleştirmenin yolu da sürekli eğitimidir. Yani öğrencilik ve öğretmenliğin süreklileşmesidir.

ÜÇÜNCÜSÜ; İstihdam.

Eğitim konusunun içselleştirilip, kalıcılaşması için pratik eğitim de gereklidir. Hayatın

karşımıza çıkaracağı ve yeni teknolojilerin gelişimi ile düşmanın yeni taktikleri karşısında hedefimize varabilmek için de eğitimi bu şekilde edinmek durumundayız. Olmazları olur kılabilmek için ve eksiklerimiz ile hatalarımızdan ders çıkarıp zaferler kazanmak için de pratik eğitimi olmazsa olmazdır.

Sadece doğruları savunmak ve ideolojimizin doğru olması yeterli değildir. Doğrularımız ve ideolojimizin pratik içinde devrimi örgütleyebilmesi için hareketin politikalarını hayata geçirebilecek kadrolara ihtiyaç vardır. Doğru ideoloji ve doğru politikalar kendi hedeflerini gerçekleştirecek kadroları da eğitimle yaratacaktır.

Söz konusu eğitimi gerçekleştirebilmek için büyük bir emek, sabır ve ciddiyet gereklidir. Bunun için; ömür boyu devrimcilik aynı zamanda ömür boyu eğitimidir.

Her kadro adayı, savaşımızı yükselten şehitlerimizin ve önderliğimizin büyük emek ve bedellerle yarattığı değerlerdir. Kadro adayı, eğitildiğinde kadro olur ve hareketimizin politikalarını hayat içinde yeni zaferlere taşır. Eğitilemediğinde ise eksiklerimizi tamamlayamaz, hatalarımızı düzeltemeyiz. Bu da bizi pratik içinde politika üretmez ve halkın gündemini belirleyemez duruma getirir. Bunları yapamadığımızda doğru politikaların hayat içinde karşılığı olmaz.

Her eğitimin hedefi önce kadroların zafere inancını büyütme. Sonra bu zaferi kendisinin gerçekleştirebileceğine ikna eder. Savaşımız da, kadronun ideolojik ve politik seviyesinin yükseltilmesiyle büyüyecektir. Halkı, devrimimize ikna etmek ve kazanmak için öncelikli olarak politik çizgimize uygun kadrolar yetiştirebilmeliyiz.

Kadrolaşmanın büyümesi aynı zamanda savaşın da büyütülmesidir. Savaşın büyümesi de kadrolaşmanın süreklilik kazanmasıdır. Kadro, savaşın kurmay savaşçısıdır. Hem askeri, hem politik savaşı yürüten ve

Kadro, örgütün politikalarını oluşturan ve hayata geçirendir. Yani örgütün program ve taktiklerini hayata uygulayandır.

Kadro, bu program ve taktikleri hayata geçirebilmek için; neyi, nasıl yapacağını bilmek zorundadır. Bilmiyorsa öğrenmelidir. Bunun yolu da eğitimidir.

Bilgi ve eğitim kadroyu kadro yapan en önemli silahtır.

Kadrolar da örgütün politikalarının hayata geçirilmesindeki en önemli silahıdır.

Onun için kadronun eğitimi, genel geçer doğruların ezberlenmesine değil; uygulanacak politikaların ayrıntılandırılarak içselleştirilmesini sağlamaktır.

önderliğin politikalarını yani PASS'yi hayata geçirendir. Onun için, hayatın her alanı kadronun görev alanıdır. En çok da, hareketin en fazla ihtiyaç hissettiği görevlerin gönüllüsüdür.

KADROLAŞMA, SAVAŞ, İHTİYAÇ

Kadrolaşma ve ihtiyaçlar arasında doğrudan bir bağlantı vardır. Çünkü kadrolaşma olmadan savaş büyümaz. Savaşın büyümesi, ihtiyaçların da artıp çeşitlenmesini getirir. Bu yönüyle baktığımızda; savaş büyüdüğü

müddetçe, ihtiyaçlar da artmaya devam edecektir. Ve bu da devrime kadar sürecektir. İhtiyaçlar her zaman savaşın önünde olacaktır. Biz de kadrolaşmamızı bu ihtiyaçları karşılayabilecek şekilde düzenlemeliyiz. Ancak şunu her zaman bileceğiz: Devrime kadar tüm ihtiyaçların tamamıyla karşılanması mümkün değildir. Çünkü savaşın büyümesine paralel olarak sürekli yeni ihtiyaçlar kendini gösterecektir. Burada önemli olan, kadronun bu gerçeği bilerek hareket etmesidir. Her aşılın adımıda, daha sarp bir yokuşa yüklenip, zirveye ulaşacağının bilinci ile sabır ve emeği birleştirebilen olmalıyız.

Kadro; bir yandan elindeki eğitim ve deneyimlerle savaşı büyütürken, bir yandan da büyüyen savaşın, yeni ihtiyaçları için ilişki ve olanaklar yaratma göreviyle karşı karşıyadır. Bu durum, savaşın getirdiği bir dinamizmdir. Ve asla yapılanlar, başarılarla kendimizi tatmin edemeyiz. Çünkü her başarının ardından, çözmemiz gereken daha büyük sorunla gündeme gelecektir. Devrim yolunun sarp, engebeli ve dolambaçlı olması da budur. Ama zaferine mutlak inanan kadro açısından, devrimi büyüten de bu dinamizmdir.

Kadro savaşı büyütür. Büyüyen savaş yeni yeni ihtiyaçları gündeme getirir. Yeni ihtiyaçlar, yeni sürecin kadrolarını yaratıp eğitir... Ve bu sarmal da devrime kadar sürer.

NEREDEN BAŞLAYACAIZ

Her şeyden önce planlı programlı bir çalışma yürütmeliyiz. Planlı programlı çalışmayı öğrenmek zorundayız. Planlı programlı çalışmak, neyi nasıl yapacağımızı belirlemektir.

Neyi nasıl yapacağız sorusunun cevabı, savaşımızı stratejik hedefimize göre büyütmektir. Yaptığımız her işte, stratejik hedefimiz belirleyici olacaktır. Hangi alanda çalışırsak çalışalım, gerilla gibi düşünmek zorundayız. Bu, ister kitle faaliyeti olsun, ister askeri bir eylem olsun değişmez.

Hedefimiz dünyayı değiştirmekse, önce kendimizden başlayacağız. Dünyayı, ülkemizi, sınıflar gerçeğini kavramaya yönelik teorik bilgileri, pratik işlerin nasıl yapılacağını öğrenmeyle başlamalıyız. Bunun için, öncelikli olarak ideolojik şekillenmemizin temeli olan asgari ML formasyondan, yani ML düşüncesini temel almalıyız.

Nedir ML Formasyon;

Örgüte, ideolojiye, şehitlere bağlılık,

Diyalektik düşünme,

İlkeli ve kurallı yaşam tarzının oluşmasına da hizmet edecek bir eğitim çalışması yürütmeliyiz.

BEYNİMİZ SİLAH, YÜREĞİMİZ KURŞUN

Kadro bizim açımızdan; ML eğitimden geçmiş Parti Cepheli profesyonel devrimcidir. Dünya devrimci hareketlerinde olmayan bir başka özelliği sözsüz-yazısız bir tüzüğe sahip olmasıdır. ML formasyon ve bu tüzükle kazanılan bu yeni kişilik bize Mahir'in ve Dayımızın kazandırdığı devrimci kişiliktir diyebiliriz.

Kadro; karşısına çıkan sorunları aşabilmek için öncelikli olarak kendisinden öncekilerin benzeri durumlarda neler yaptığını ve varsa, o konu hakkındaki yazılı bilgileri öğrenir. Dayı 'Aklın yolu birdir' der. Bir de 'Çözumsuz sorun yoktur, üzerinde yeterince düşünülmemiş sorun vardır' der. Demek ki, beynimizi kullanacağız, yeri gelince beynimizi patlatana kadar düşüneceğiz. Elbette aklın yolu birdir ama ancak yeterince düşünürsek bunun bir anlamı olur.

Öncelikli olarak doğru düşünmeyi öğreneceğiz, bununla birlikte de PC'li düşünmeyi öğreneceğiz. Beynimizi, bunu sağlayan bilgilerle silahlandırmalıyız. Yüreğimizi de mermi olarak beynimize katmalıyız. Düşmana vurmanın, hareketimizi büyütmenin ve bulunduğumuz alanlarda ustalaşıp, daha büyük sorunları çözmeye talip olmalıyız. Önderliğimizin ve yüzlerce şehidimizin yarattığı PC'li kişilik ve kadrolar olabilmek için beynimizi silaha, yüreğimizi mermiye dönüştürmeliyiz.

YOLUMUZU AÇAN, DEVİRİMCİLİĞİMİZİ BÜYÜTEN KÖŞE TAŞLARIMIZ

Bizim devrimciliğimiz, bireysel bir seçim değil; tarihsel bir zorunluluktur. Emperyalizmin yeni sömürgeci olan ve faşizm ile yönetilen bir ülkede halkların tek kurtuluşu devrim ve sosyalizmdir.

Devrim ve sosyalizm davası uzun soluklu ve zorlu bir yoldur.

Bu yolda inancımızı büyüten, bizi ayakta tutan köşe taşlarımız vardır. İşte bu taşların üzerinde yükselen devrimcilik, yenilmezdir.

1. Halk ve Vatan Sevgisi

Halk sevgisi devrimciliğimizin kalbidir.

Halktan kopan devrimci, köksüz bir ağaca benzer; rüzgârın önünde savrulur.

Köklerimizi saldırdığımız yer vatandır.

Halk ve vatan sevgisi, soyut bir romantizm değil; emperyalizme ve işbirlikçi oligarşiye karşı halkın çıkarlarını savunmak, halkın acılarını kendi acımız bilmek, onun kurtuluşu ve bağımsızlığı için mücadele etmektir.

2. Sınıf Bilinci ve Sınıf Kını

Sınıf bilinci, proletaryanın tarihsel rolünü kavramaktır. Sınıf kını, sömürücü sınıflara karşı duyulan devrimci, örgütlü öfkedir. Halk sevgimiz bizi harekete geçirir, sınıf bilincimiz yolumuzu aydınlatır, sınıf kinimiz kararlılığımızı keskinleştirir.

3. İdeolojik Netlik ve Teorik Derinlik

Marksizm-Leninizm, yolumuzu aydınlatan kılavuzdur. Revizyonizme, reformizme, liberalizme, dogmatizme karşı netliğimizi buradan alırız. Teori olmadan pratik körleşir; pratik olmadan teori donuklaşır. Biz her ikisini bütünleştiririz.

4. Örgütlülük ve Demir Disiplin

Örgüt, devrimciliğin omurgasıdır. Bireysel kahramanlık değil, kolektif irade devrimciliğimizi güçlendirir. Disiplin, düşman

saldırıları karşısında devrimcinin zırhıdır. Biz örgütlü bir halkın, disiplinli, çelik bir iradenin gücüne inanırız.

5. Devrimci Ahlak

Bizim ölçülerimiz burjuva ahlakı değil; halkın, yoldaşlığın, fedakârlığın ahlakıdır. Devrimci ahlak olmadan devrimcilik yozlaşır. Biz, halk için yaşar, halk için savaşır, halk için ölürüz.

6. Moral Üstünlük ve Direniş İradesi

Düşman en çok ruhumuzu teslim almak ister.

Ama biz biliyoruz ki, asıl zafer moral üstünlüğü korumaktır. Tutsaklık koşullarında, açlık grevlerinde, işkence hanelerde boyun eğmeyenler, yenilmez iradenin canlı örnekleridir.

7. Fedakârlık ve Özveri

Devrimci, halk için yaşamını feda edebilir.

Yarı yolda bırakmaz, en önde yürür, en ağır bedeli ödemeye hazırdır. Bu bağlılık ve fedakârlık, inancımızı diri tutar.

8. Halkla Kopmaz Bağ

Halkla bağımız devrimciliğimizin meşruiyetidir. Halktan öğrenir, halka öğretiriz. Halkın içinde kök salan devrimcilik yenilmez; halktan kopan devrimcilik çürür.

9. Teori ile Pratiğin Birliği

Teori ve pratik, devrimciliğin iki temelidir. Teorisiz pratik kör, pratiksiz teori ölüdür. Biz her ikisini birleştirir, sürecin ihtiyaçlarına göre uygulayarak ilerleriz.

10. Cüret ve Kararlılık

Devrimcilik korkaklara göre değildir. Korku bilgiyle yenilir. Devrimci mücadelede kararsızlığa, tereddüde yer yoktur. Kararlılık, en zor koşullarda bile ileriye yürümek; cüretle, imkânsızı istemektir.

11. Yenilenme ve Yaratıcılık

Düşman sürekli yöntem değiştirir. Biz de yenileniriz. Ama yenilenme, özden taviz vermek değildir; ilkelere bağlı kalarak yöntemleri güncellemektir. Yaratıcı olmayan devrimcilik tıkanır.

12. Kolektivizm ve Yoldaşlık

“Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için.” Devrimcilik, bireycilik değil; yoldaşlıktır. Kolektif ruh, bireysel zaafı aşar, devrimciyi yenilmez kılar.

13. Hesaplaşma ve Öz Eleştiri

Devrimcilerin en büyük üstünlüğü, kendi kendilerini eleştirebilmesidir. Devrimci, kendi hatalarıyla yüzleşmekten kaçmaz. Öz eleştiri, devrimciliğin kendini yenileme mekanizmasıdır. Öz eleştirisiz devrimcilik, dogmatizme saplanır.

14. Devrimci Kültür ve Sanat

Emperyalizmin yoz kültürüne karşı halkın kültürünü yaşatırız. Türkülerimiz, şiirlerimiz, tiyatromuz direnişlerimizin parçasıdır. Kültürsüz devrimcilik köksüzdür, ölüdür.

15. Uluslararası Dayanışma / Enternasyonalizm

Devrimcilik yalnızca kendi halkına değil, dünya halklarına karşı da sorumluluktur. Enternasyonalizm, Marksist-Leninist devrimciliğin özüdür. Biz, tüm ezilen halkların kan kardeşiyiz.

16. Zafer İradesi

Her bedel, her kayıp, her saldırı karşısında zafer iradesini diri tutarız. Zafer, direnenlerin hakkıdır. Zafer, örgütlü halkındır. Zafer, devrimcilerindir.

17. Bir Ömür Boyu Devrimcilik

Devrimcilik, bir dönemsel öfke değil, ömür boyu süren bir bağlılıktır. İnancımız dalgalanmaz; zamanın ve koşulların zorluklarını aşarak büyür.

18. Halka Güven, Kendine Güven

Biz halkımıza güveniriz. Onun yaratıcı gücüne, direniş potansiyeline inanırız. Ve kendimize güveniriz; çünkü biz halkın bağrından doğmuşuzdur.

19. Gelecek Tasavvuru

Devrimcilik yalnızca bugünün kavgası değil, yarının dünyasının tasavvurudur. Adaletin, özgürlüğün, eşitliğin, kardeşliğin dünyasını kurma inancıdır.

20. Devrimin Tarihsel Zorunluluğu

Kapitalizm çürümüştür; emperyalizm insanlığı yıkıma sürüklüyor. Devrim, bir seçenek değil; tek zorunluluktur. İnancımızı büyüten en güçlü köşe taşı budur.

SONUÇ:

Bizler, halk ve vatan sevgisini sınıf bilinci ve sınıf kinyetiyle birleştirenleriz. Bizler, örgütlülüğü, devrimci ahlakı, disiplin ve direnişi pusula edinenleriz. Bizler, yenilenmez gibi görünen zincirleri kıran, imkânsızı mümkün kılan inancın taşıyıcılarıyız. Devrimcilik inancımızı güçlendireceğimiz köşe taşlarımız; halk sevgimiz, sınıf bilincimiz, ahlakımız, örgütlülüğümüz, direniş ruhumuz ve yenilenme kararlılığımızdır.

**Bu inançla diyoruz ki:
Zafer, inananlarındır!
Zafer, örgütlü halkındır!
Zafer, devrimcilerindir!**

Devrimciliğimiz,
halkın kurtuluşunun teminatıdır.

Devrimciliğimiz,
emperyalizmin kâbusudur.

Devrimciliğimiz,
eşit, özgür, adil ve adaletli
bir geleceğin kurucusudur.

SONUÇ ALMAK İÇİN ZORUNLULUKLARIMIZ NELERDİR?

Uzun ve zorlu bir yoldayız. Mahirin dediği gibi, devrim yolu engebeli, dolambaçlı... Bu yolda ilerlemek, büyük bir emek, büyük bir sabır ve uzun bir zaman gerektiriyor. Bu emeği, sabrı, zamanı veriyor muyuz? Büyük ölçüde evet! Fakat aldığımız sonuçlar, ortaya koyduğumuz emek, sabır ve zamanın karşılığı mı? Bu sorunun cevabı da büyük ölçüde hayır!

Yoldaşlar, işte bu nedenle, devrim yürüyüşümüzü hızlandırmak, bu engebeli, dolambaçlı zorlu yolda durmaksızın ilerleyebilmek açısından sonuç almak konusu belirleyici bir öneme sahip.

Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu konuda eksikliklerimiz, yetersizliklerimiz var. O halde emeğimizin tam karşılığı olan sonucu nasıl alacağız? Sorusunu cevaplamamız gerekiyor. Veya tersinden söylersek, sonuç almamızın önündeki engelleri netleştirmemiz gerekiyor.

SONUÇ ALMAK, NİYET SORUNU DEĞİL, YÖNTEM SORUNUDUR.

Tüm yoldaşlarımız bir işe başlarken, doğal olarak ondan bir sonuç almayı hedefliyorlar. Bu konuda, devrim mücadelesi içindeki örgütlü yoldaşlarımızın niyetinden şüphe edilemez. Fakat tüm niyetimize, isteğimize rağmen, yine de bazen yaptığımız işten, harcadığımız emekten, harcadığımız zamandan gereken sonucu alamıyorsak, orada niyetten öte başka bir sorun vardır.

SONUÇ ALMAK İÇİN EN TEMEL KISTASLARDAN BİRİ HEDEFTEN ŞAŞMAMAKTIR.

- * Bir çalışmaya başlıyoruz, bir türlü bitiremiyoruz. Sürekli yeni, farklı işler çıkıyor ve başladığımız işi erteliyoruz.
- * Bir kampanyaya başlıyoruz; yeni

gelişmeler oluyor, kampanya tali duruma düşüyor, programımızı değiştiriyoruz.

- * Eğitim çalışmasına başlıyoruz; acil işler çıkıyor, erteliyoruz.

Kısacası, aldığımız bir çok kararın hükmü, bir iki ay sürüyor.. Çıkardığımız programlar, hedefine ulaşmadan başka programlara yöneliyoruz. Şte sonuç almanın önündeki en temel engellerden biri bu istikrarsızlıktır.

Hedekten ŞAŞMAYACAĞIZ ve SAPMAYACAĞIZ.

Çözümümüz budur.

Bir kararı uygularken, bir programı hayata geçirirken, önümüze çıkan yeni gündem, yeni zorunluluklar ne olursa olsun, kararları, programları iptal etmemeliyiz.

Çünkü o zaman gerçekten, o ana kadar harcadığımız emek, bir boşluğa atılmış oluyor. Bazen, bir birimde, ülkede, alanda, sürekli bir koşturmaca içinde olduğumuz halde, sürekli eylemler, etkinlikler yaptığımız halde, şöyle bir geriye dönüp baktığımızda, pek de kalıcı bir sonuç yaratamamış olduğumuzu görüyoruz.

Şu kadar yılda, tek bir yeni kadro çıkaramamış, yeni kitle ilişkileri kazanamamış, dergi sayısını artıramamış, bir kurum açamamış... Olduğumuzu görüyoruz.

Bu tabloyla karşılaşmamak için, Yaptığımız her işten sonuç almayı kendimize kural haline getireceğiz ve hiçbir şeyin bu kuralı değiştirmesine izin vermeyeceğiz.

Tekrar yarım kalan programa başlamak için hiç bir zaman geç değildir. İlk uzanabildiğimiz yerden tutmalıyız. İlk gördüğümüz yerden başlamak yeterlidir. Bir yerden tutmaya başladığımızda önce orayı sıkı sıkıya tutarız, gerisi gelir. Bir sorunun

çözümü; diğerinin çözümü içinde güçtür, enerjidir, örnektir.

SONUÇ ALMAK, SÜRELİ ÇALIŞMAKTIR!

Sonuç almak için, başladığımız işe bir süre koymalıyız.

Bu süreyi aksatacak, ertelenmesini gerektirecek herhangi bir durum olduğunda da yine iradi olarak süreyi yeniden gözden geçirip, yeni süre belirlemeliyiz. Buradaki en önemli tehlike, en önemli zaaf, bir sonuca zamanında ulaşamadığımızda, süreci kendiliğindenciliğe bırakmaktır. Zorluklar, zorunluluklar karşısında da iradi olmayı asla elden bırakmamalıyız. Bunu yapabilirsek, hemen zamana biz hükmetmiş oluruz, hem hedef ufkumuzdan kaybolmamış olur.

Vazgeçmemeliyiz. Ne kendimizden ne devrimden vazgeçmemeliyiz. Vazgeçmek düzendir. Vazgeçmek umutsuzluktur. Umut tükenmez, insan tükenmez, yeter ki iradi olalım.

Bizim olan, içimizde olan, beynimizde olan en güvenilir dosttur irademiz. Bizim irademiz, derin halk sevgisindedir. Bizim irademiz, en zor anlarda halkın ışığı olan kahramanlarımızdan gelir. Bizim irademiz güçlü bir kendine güvendir. Kendine güven, halkına güvendir. Kendine güven, ideolojisine güvendir. Büyük halk sevgisi ve ideolojik güven, bizim irademizin en sağlam harcıdır.

SONUÇ ALMAK, SOMUT KARARLAR ALMAKTIR!

Bazen bir konuyu konuşuyoruz, çok güzel öneriler yapıyor, çok güzel kararlar alıyoruz. Fakat o kararı KİM yapacak, KİMLERLE çalışacak, NASIL yapacak, NE ZAMANA KADAR yapacak... Bunları belirsiz bırakabiliyoruz.

Veya Kimin yapacağını belirliyoruz ama bu defa NASIL yapacağı boşlukta kalıyor. Veya yukarıda belirttiğimiz gibi, HANGİ TARİHE KADAR yapılacağı boşlukta kalıyor.

İşte bunlar da bir işten sonuç almanın önündeki engellerdir.

Çünkü KİM, KİMLERLE, NASIL, NE ZAMAN, bunlardan biri boşlukta kaldığında, bu boşluk, işin gelişim sürecinde sonuç almamızın önündeki engellere dönüşür.

SONUÇ ALMAK, SABIRDIR!

Şunu çok net söyleyebiliriz. Nasıl ki, herhangi bir konuda emek vermeden sonuç alamayacağımız kesinse, sabır göstermeyenler de sonuç alamazlar.

Hemen hiçbir şey bir anda olmaz.

Bir hedef koymuşsak, o hedefe doğru, emeğimizle, ilmik ilmik dokuyarak ilerleyeceğiz. İlmik ilmik dokumak demek, sabır demektir.

Bir çiftçi, ektiği tohumun ne zaman filizleneceğini, ne zaman, nasıl çiçek açacağını ve ne zaman meyveye duracağını bilir. Buna göre gereken emeği verir. O, ne çiçekte, ne meyvede, zamanından, mevsiminden önce sonuç alınmayacağını bilir. Biz de gereken emeği verdiğimizde, harcadığımız emeğin boşa gitmeyeceğini, devrimimin tohumlarını ektiğimizi bilmeliyiz. Bunun bilinci ve güveniyle de gereken sabrı göstermeliyiz.

Hemen olsun bitsin diye düşünülen işlerden genel olarak sonuç alamayız. Çünkü onun altyapısını, olgunlaşmasını sağlayacak sabrı göstermemiş oluruz.

Olmaz denilen, yapılamaz diye bakılan birçok hedefe böyle ulaşılmıştır.

Olmazcılar, yapılamazcılar, genellikle acelecilerdir.

Öneriye, işe şöyle bir bakar, bir kaç günde veya bir kaç ayda yapılamayacak bir şey ise, olmaz der çıkarlar.

Ama emeğini ve sabrını katarak hesap yapanlar, ondan belki altı ayda, belki bir yılda sonuç alma kararlılığıyla o işe girerler.

Tutsakların özgürlük eylemlerini düşünelim, tünelleri düşünelim. Olağanüstü bir emek ve sabrın ürünüdür hepsi.

Bulunduğumuz alanlarda da yeni kurumlar

böyle yaratılabilir, yeni kadrolar böyle yetiştirilebilir. Yeni alanlara böyle girebiliriz. Halkın savaşını böyle geliştirebiliriz.

Sabretmek, belirsiz bir bekleyiş değildir; tersine hedeflediğimiz sonucu almak için yılmadan, yorulmadan, ısrar ve coşkuyla çalışmaktır. Yani, ya sabır çekmeyecek, tersine tüm irademizle sürece hükmedecek ve fakat her şeyin bir olgunlaşma, gelişme niteliği olduğunu bileceğiz.

Sabır ikinci aklımızdır.

Sabır koşullara teslim olmak değil, emek harcamaktır. Sabır vazgeçmemektir.

SONUÇ ALMAK, EĞİTİMDİR!

Eğitim üzerine burada yeni şeyler söylemeyeceğiz. Bizim temel işimizdir. Bizim temel çalışmamızdır.

Bunun ötesinde şunu vurgulayacağız; bir işten sonuç almak için, işe EĞİTİMLE BAŞLAMAK önemlidir.

Eğer ki, eğitimle başlarsak, sonucu büyük ölçüde güvence altına almış oluruz.

Yaptığımız işin politik önemi nedir; almayı düşündüğümüz sonuca daha önce ulaşanlar var mıdır?. onlar bu sonucu hangi yöntemlerle, nasıl elde etmişlerdir..

Bir iş için bir komite kurduk örneğin; o komite, işe eğitimle başlarsa, yolu nasıl yürüyeceği tüm komite üyelerinin kafasında netleşir.

Eğitimle başlarsak, daha yolun başında, dünya halklarının o konudaki tecrübesini, yoldaşlarımızın bizden önce o konuda yarattıklarını da yanımıza alıp, öyle yürümeye başlarız.

Eğitimle başlamak, işin başından sonunu görmemizi sağlar.

Bizden öncekilerin o hedefe nasıl ulaştığını öğrenir, o tecrübeyi günümüzle, güncel koşullarımızla birleştirir ve bunun sağladığı güvenle yol alırız.

SONUÇ ALMAK, BÜTÜNLÜKLÜ, DİSİPLİNLİ, İRADİ, KOLEKTİF BİR ÇALIŞMAYI ŞART KILAR

Aslında, devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin asgari gerekliliklerini yerine getirdiğimizde, sonuç almamanın önünde bir engel yoktur.

Yukarıda saydıklarımızın dışında, sonuç almak için elbette o işi disiplinle ele almalı, denetlemeli, kolektif bir şekilde yürütmeliyiz. Fakat bunlar zaten, devrimci çalışma tarzının en temel özellikleridir.

Yoldaşlar, yukarıda olduğu gibi, SONUÇ ALMAK için birçok gereklilik sayabiliriz. Bunlara bakıp sonuç almak için ne kadar da çok şey gerekiyor diye düşünebiliriz. Fakat yoldaşlar, bunları gözümüzde büyütmeyelim. Çünkü bunlar, aslında sadece sonuç almak için gereklilikler değil, devrimci mücadelenin ve örgütlenmenin doğal özellikleridir. Devrimciliğimizin doğal gereklilikleridir.

Çalışma tarzımızı devrimcileştirdiğimizde, sonuç almak onun doğal bir sonucu olur.

Çalışma tarzımızı devrimcileştirdiğimizde, kitle çalışmasından kurumlaşmaya, kadrolaşmadan istihbarata, ekonomik kaynaklar yaratmaktan direnişleri büyütmeye kadar... Her alanda büyük sonuçlar yaratabilir;

Mahirin işaret ettiği o engebeli, dolambaçlı yolda, daha büyük bir hızla yürüyebiliriz.

Çalışma tarzımızı devrimcileştirdiğimizde, önder şehit yoldaşlarımızın "daha hızlı koşmalıyız" çağrılarına da, "yoldaşlar bizi aşın" çağrılarına da güçlü cevaplar vermiş oluruz.

DÜNYA SOSYALİST HAREKETİ NEDEN YENİLDİ?

Dünya sosyalist hareketi yenildi mi?

Bilimsel sosyalizm düşüncesi özellikle 1800'lü yılların ilk yarısında işçi sınıfının burjuvaziye karşı mücadelesi içinde, yani sınıflar mücadelesi içinde gelişti. Ve ilk olarak Alman devrimciler Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından bir öğreti haline getirildi.

1871 yılı Mart ve Mayıs tarihleri arasında Fransa'da Paris Komünü ile ilk pratik iktidar deneyini yaşadı. Yenilgiye uğradı.

1917 Ekim Bolşevik devrimi ile hayata geçti. İkinci Paylaşım Savaşı sonrası dünyanın üçte biri sosyalist ya da sosyalizmden etkilenmiş iktidarlar tarafından yönetiliyordu. Ve dünyanın geri kalan kısmında güçlü devrimci hareketler ulusal kurtuluş ve sosyalizm için savaşıyordu. Ulusal kurtuluş hareketlerinin ideolojik dayanaklarını da büyük oranda sosyalist ideoloji oluşturuyordu.

Dünya genelinde sosyalizm emperyalizm karşısında zaferler kazanan büyük bir güç haline gelmişti.

1990'ların başından itibaren ise sosyalist ülkelerde karşı devrimler yaşanmaya başladı. Sosyalist hareketler bayraklarını değiştirdiler. Sosyalizmin simgesi orak ve çekici kullanmamaya başladılar. İsimlerinden sosyalist, devrimci, komünist kelimelerini çıkardılar. Silahlı savaş yürütenler silahlarını bırakmaya başladılar. İlegal mücadele yürütenler legalleştiler.

Sosyalist hareketin diline emperyalizmin burjuvazinin kelimeleri yerleşmeye başladı. Sosyalist literatürü terk ederek olguları emperyalizmin ürettiği ve emperyalizmin çıkarlarını temsil eden kavramlarla tanımlamaya başladılar.

Yenilgi Sosyalizmin Değil,
Marksizm-Leninizmin Değil,
Revizyonizmin, Reformizmin
Küçük Burjuva Milliyetçiliğin
Yenilgisidir!

Yenilgi Marksizmden Sapma Akımların
Yenilgisidir!

Bu sürecin adı nasıl konulacaktı?
Sosyalizmin yenilgisini ilan edenler oldu. Emperyalizmin teorisyenleri tarihin sonunu ilan ettiler. Artık kapitalizm tartışmasız tek hâkim sistemdi. Alternatifsizdi. Tarihin sonuna kadar geçerli sistem kapitalizmdi. Kimse kapitalizmi yıkmak için çalışmamalıydı.

Biz sosyalizmin değil revizyonizmin, reformizmin yenilgisi dedik.

Çünkü sosyalizm ideolojik olarak yenilmezdir. Marksist Leninist ideolojinin sınıflar mücadelesi içinde gelişmesi güçlenmesi dünya genelinde devrimlere önderlik etmesi bir süreç sorunudur. Bu süreç o gün de devam ediyordu, bugün de devam ediyor.

Karşı devrimlerle Marksist-Leninist ideolojinin yenilgisini, geçersizliğini ilan ettiler.

Revizyonist, reformist kesimler emperyalizm karşısında direnme şanslarının olmadığını düşündüler. Emperyalizme tam biat etme yolunu seçtiler.

Biz dedik ki, karşı devrimler Marksist-Leninist ideolojinin tek geçerli ideoloji olduğunu kanıtlamıştır. Sadece Marksist-Leninist ideoloji ile emperyalizme karşı direnilebileceği kanıtlanmıştır.

Marksist-Leninist ideolojiden sapma akımların, revizyonizmin reformizmin emperyalizm karşısında en küçük bir direnme şansının olmadığı kanıtlanmıştır. Çünkü birer birer karşı devrimlerle yıkılan ülkelerde sosyalizm değil, revizyonizm hâkimdi.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında faşizm yenildi. Ama başka Sovyetler Birliği olmak üzere faşizmle savaş içinde Marksist-Leninist hareket de önemli düzeyde bir kadro kaybı yaşadı.

Önce revizyonizm, reformizm güçlendi. 1980'lerin sonundan itibaren sosyalist ülkelerde karşı devrimler ve kapitalist sisteme dönüş yaşandı.

Sosyalizmden sapmanın varacağı yer kapitalizmdir. Bu nedenle bizim için öngörülemeyen bir gelişme değildi.

Sosyalist sistemde tıkanıklık yaşanıyordu. Tıkanıklığı aşma iddiası ile ortaya çıkan Gorbaçov haini Türkiye dahil dünya reformist oportünist sol örgütleri tarafından alkışlandı.
*Glastnost (Açıklık)
*Perestroyka (Yeniden yapılanma) diyordu. Sosyalizmin sorunlarını çözecekti.

Sosyalist sistem tıkanıklık yaşıyordu. Tıkanıklığın kaynağı sosyalizmden sapmaydı. Bu sapma Stalin döneminde Troçkilerin,

Kamanevlerin, Zinoviyevlerin Stalin önderliğindeki devrime karşı emperyalizmle işbirliği yapan bir sapmadır.

Stalin'in önderliği döneminde güç olmayı başaramamıştır. Bolşevik önderlik karşısında binde bir halk desteğine bile ulaşamamıştır.

Stalin'in 1953'te ölümünden sonra revizyonizmin partiye hâkim olduğu dönem başladı. Kruşçev önderliğindeki reformizm Stalin'in kişiliğini hedef alarak, sosyalizmi ideolojik, politik tasfiyeye yöneldi. Stalin'den sonra parti Marksist-Leninist çizginin sürdürücüsü Beria'ya darbe yapıldı. Beria darbe ile tutsak edilip katledildi.

Kruşçev önderliğindeki revizyonizmin pratiği nedir?

Üç barış teorisi adı altında Marksist Leninist ideolojiyi tasfiye etti.

Neydi revizyonizmin "Üç Barış" ilkesi:

- * "Barış içinde bir arada yaşam",
- * "Barış içinde yarış",
- * "Barışçıl yoldan sosyalizme geçiş".

Barış içinde bir arada yaşama diyerek enternasyonalist görevlerini reddettiler. Devrimleri ve devrimci hareketleri desteklemediler. Reformist parlamenterist hareketleri desteklediler.

Emperyalizmle barış içinde bir arada yaşamayı savundular. Devrimci hareketlere, dünya halklarına kapitalist sistem içinde dikte ettiler.

Ulusal ve sosyal kurtuluş savaşlarının haklılığını, meşruluğunu reddettiler.

"Barış içinde Yarış". Emperyalizmle savaşmadan, barış içinde ekonomik siyasi rekabet etmeyi önerdiler. Sosyalizmin zaferini ekonomik üstünlüğünü barış içindeki rekabet koşullarında göstereceklerdi. Sosyalizmin mantığı emperyalizmle ekonomik rekabet içine girmek değildir.

Tüm dünya halklarının emeğini sömüren bir

**Yenilgi Sosyalizmin Değil,
Marksizm-Leninizmin Değil.**

**Revizyonizmin, Reformizmin
Küçük Burjuva Milliyetçiliğin
Yenilgisidir!
Yenilgi Marksizmden Sapma
Akımların
Yenilgisidir!**

sistemle, sömürü değil emeğin kolektif üretkenliği üzerine kurulu bir sistemin ekonomik gelişme rekabeti içine girmesi mantıklı da değildir.

Sosyalist teorinin özü emperyalist sömürüye, sömürgeciliğe son vermek için savaşmak ve halkların iktidarını kurmaktır.

Ayrıca emperyalizmin ideolojisi de sosyalizm içinde barış içinde yarış teorisi değildir. Emperyalizm her türlü ideolojik, askeri, politik, kültürel her alanda askeri, politik, yalan ve demagojiye dayanarak, medya ve diğer her türlü propaganda aracını kullanarak savaşmaktır.

Her geçen gün sosyalizme ve halklara karşı daha fazla silahlanan emperyalist sistem karşısında barış içinde yarış, barış içinde bir arada yaşam gibi sloganlar halkları silahsızlandırmak anlamına gelmiştir.

Barış içinde yarış politikasının sonucu sosyalist ülkelerde kapitalist ilişkilerin geliştirilmesi olmuştur.

Toplumsal mülkiyetin yerine kolektif mülkiyet adı altında **“Barışçıl yoldan sosyalizme geçiş”** teorisi dünya halklarına karşı her geçen gün daha fazla silahlanan emperyalist sistem karşısında halkların silahsızlandırılması, kurdun önüne kuzuyu ayaklarından bağlayıp sunmak olmuştur.

Bu politikaların sonucu emperyalizm karşısında sosyalist hareketin gerilemesi olmuştur. Dünya genelinde revizyonizm ve reformizm güçlenmiş, bu da emperyalizmin hâkimiyetini güçlendirmesini sağlamıştır.

Revizyonizm Halktan Kopuk Bürokratik Bir Yapının Oluşturulmasını Sağladı

Stalin’in ölümünden sonra partinin yönetimini ele geçiren revizyonizm hızla parti içinde ve yönetimde kendi bürokratik iktidarını kurdu.

Partinin halkla bağı koptu, halkın ülke yönetimine kararlara katılımı geriledi.

Revizyonist parti yönetimi devlet içinde halkın üzerinde bir kast oluşturdu.

Sosyalist demokrasi işletilmez oldu. Partiden halka, halktan partiye denetim ağı işlemez hale geldi. Halkın sosyalizmin güçlendirilmesine, geliştirilmesine katılımı adım adım ortadan kaldırıldı.

Ülkede burjuvazi bir sınıf olarak ortadan kaldırılmış olmasına rağmen, kültürel olarak ve küçük üretim içinde varlığını sürdürüyordu. Bu sosyalizmden geriye dönüşün de zeminini oluşturdu.

Kolektif mülkiyet adı altında devlet bürokrasisi mülk edinir duruma geldi.

Bu yozlaşma kapitalizme geçişin alt yapısını oluşturmuştur.

Revizyonizmin Sovyetler birliğinde başlattığı bu karşı devrim süreci, paralel şekilde Doğu Avrupa sosyalist ülkeleri başta olmak üzere yayıldı.

Sovyetler Birliğinde karşı devrim yaşandığında, aynı hızla Doğu Avrupa ülkelerine de yayıldı. Sosyalist ülkelerde birbiri ardına karşı devrimler yaşanmaya başladı.

1990’larda Başlayan Karşı Devrim Sürecini Örgütlerin Tasfiyesi İzledi

Sovyetlerden başlayarak yayılan karşı devrim süreci örgütleri de içine aldı.

Ülkemizde Kürt Milliyetçi hareket bayrağından orak çekici çıkardı. Sınıf mücadelesi yürüten bir hareket olmadıkları, kapitalist sisteme entegre olacakları mesajını veriyorlardı.

Ülkemizde oportünist reformist hareketler Kürt milliyetçi hareketin peşinde aynı süreci yaşadılar.

Latin Amerika ülkelerinde FARC gibi örgütler silah bıraktılar. Emperyalizmin legalleşme,

silah bırakma ve tasfiye dayatmalarına teslim oldular. Bu teslimiyet dayatmasına Küba gibi sosyalist ülkeler aracılık yaptılar. Hatta Küba'nın etkili olduğu söylenebilir.

Latin Amerika'da kapitalist sistem içi reformları hedefleyen Chavez gibi reformist, Yunanistan'da Syriza gibi hareketler geliştirildi. Sol diye bunlar sunuldu halkların önüne.

Asya ülkelerinde örneğin Filipinler Komünist Partisi gibi örgütler de silah bırakma dayatmalarına teslim oldular.

Silah bırakan devrimci hareketler oldu. Emperyalizm silahlanmaya çok daha fazla hız veriyordu. Dünyanın dört bir yanında üsleri bulunan Amerika silahlanmaya her yıl trilyon dolarlar ayırıyor, halkların elindeki tabanca, taş silah diye cezalandırılıyor. Örgütler içinde şiddet karşıtlığı adı altında halkların hakları için mücadelesi devrim için mücadelesi mahkûm ediliyordu.

Büyük bir ikiyüzlülük ahlaksızlık solu esir aldı.

Filistin halkının üzerine yağdırılan bombaları değil, Filistin halkının direnişini Hamas üzerinden mahkûm eden işbirlikçi NATO'cu solculuk geliştirildi. Suriye halkının üzerine bombalar yağdıran, Suriye'de, Libya'da karşı devrimci darbeler örgütlen Amerika değil, bu ülkelerin yöneticileri ve sistemleri mahkûm edildi.

Emperyalizme hayran, emperyalist sömürgeciliğe, katliamlara, emperyalizmin gücüne hayran bir solculuk geliştirildi. Emperyalizme karşı savaşı devrimcilik yerini emperyalizmin kanatları altında kendine yer arayan, beyinleri dumura uğramış, kişiliksizleştirilmiş, kimliksizleştirilmiş Avrupa Amerikan solculuğu getiriliyordu.

Tüm bunlar emperyalizmin burjuva ideolojisinin devrim karşısında kazandığı başarılarıdır.

Her geçen gün sosyalizme ve halklara karşı daha fazla silahlanan emperyalist sistem karşısında barış içinde yarış, barış içinde bir arada yaşam gibi sloganlar halkları silahsızlandırmak anlamına gelir.

Sınıflar mücadelesi bir gerçektir. Sınıflar mücadelesinde emperyalizm, faşizm olduğu gibi reformizm de vardır.

Yenilgiden Çıkardığımız Derslerle Savaşıyoruz

Marksizm-Leninizm Dışında Bir Çözüm Yoktur. Marksist Leninist İdeoloji Yenilmezdir

Emperyalizmin devrime karşı kazandığı başarılarından dersler çıkarıyoruz. Yenilgilerimizden dersler çıkarıyoruz. Bu derslerle savaşımızı sürdürüyoruz.

Savaşın doğası nesnelliği konumuz dışıdır. İkinci paylaşım savaşı ve faşizme karşı zafer kazanırken yaşadığımız kayıpların emperyalizmin zaferindeki pay konumuz dışıdır.

Bunlar savaşın nesnelliğidir. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşıyoruz. Emperyalizm devrimi yok etmek için her yöntemi kullanarak savaşıyor, savaşacaktır. Bu emperyalizme karşı savaşımızın doğasıdır. Reformizm, revizyonizm sınıfsal bir gerçektir, sınıflar mücadelesinin gerçeğidir.

Sınıflar mücadelesi içinde reformizm uzlaşma teslimiyet tasfiye ihanetler vardır. Bundan sonra da olacaktır.

Devrimimiz bunlarla savaşmayı öğrenerek ilerleyecek.

Emperyalizm karşısında yenilmez tek ideoloji Marksist Leninist ideolojidir.

Marksizm Leninizm önderliğinde savaşmak kazanmanın tek yoludur.

Çünkü Marksizm Leninizm işçi sınıfı ve halkların kapitalizme karşı mücadelesi içinde, halkların tarihsel birikimlerine dayanarak, tek bilimsel düşünce yöntemini diyalektik ve tarihsel materyalizmi kullanarak, kendini halkların kurtuluşuna adanmış iki büyük insan, Karl Marx ve Friedrich Engels tarafından, masa başında değil, sınıflar mücadelesi içinde oluşturulmuş devrim teorisidir.

Bu teori önderliğinde dünya halkları dünyanın üçte birinde emperyalizme karşı zaferler kazandı, sosyalizmi kurdu. Bu teori önderliğinde dünya halkları dünyanın her karışında emperyalizme ve faşizme karşı örgütlendi ve savaştı.

Marksizm her ülkede zaferler kazanırken, yeni deneyimler, birikimlerle yenilendi, zenginleşti ve günümüze kadar geldi.

Marks ve Engelse yeni ustalar eklendi. Lenin, Stalin, Mao, Mahir Çayan Marksist-Leninist ideolojiyi geliştiren önderler oldular.

Tüm bu tarihsel gerçekler ışığında diyoruz ki, tek gerçek ideoloji Marksist Leninist ideolojidir.

Marksizm Leninizm bize emperyalist toplumsal değişimin, üretim biçimlerinde yaşanan değişimin anahtarını veriyor.

Marksizm Leninizm bize emperyalist sistemin zaaflarını ve neden yıkılmaya mahkûm olduğunu gösteriyor.

Marksizm Leninizm bize emperyalist sistemin nasıl yıkılacağını ve nasıl savaşmamız gerektiğini gösteriyor.

Marksizm Leninizm bize binlerce yıllık sınıflar

savaşı tarihinin derslerini, 200 yıllık kapitalizme karşı proletaryanın ve halkların savaşlarının derslerini öğretiyor.

Bunlar ışığında savaşıyoruz. Ve bu nedenle yenilmez bir ideolojiye sahibiz.

Bilimsel düşünce yöntemiyle biliyoruz ki, emperyalist sistem krizlerinin sonucu olarak yıkılacaktır.

Biliyoruz ki, biz halkları örgütleyerek savaştırarak bu sistemi yıkabiliriz. Ve bu kaçınılmaz mutlak gerçektir.

Ve revizyonizmin reformizmin egemenliğinde aldığımız yenilgilerden çıkardığımız derslerle diyoruz ki, hiçbir devrim revizyonizme, reformizme, oportünizme karşı güçlü ve sarsılmaz bir ideolojik mücadele yürütmeden zafer kazanamaz.

Emperyalizme ve faşizme karşı savaşıırken, her türlü sapma akıma karşı kararlı bir ideolojik mücadele ile zafere ulaşacağız.

KIZILDERE'DEN BU YANA TARİHİMİZDEN ÖĞRENDİK; ANCAK DİRENEREK MUZAFFER OLUNABİLİR!

SADECE ÖLÜMÜ GÖZE ALANLAR DİRENİŞTEN ZAFERE YÜRÜYEBİLİR!

- * Ölüm Orucu Direnişi, Emperyalizmin ve Faşizmin Saldırıları Karşısında Tarihsel Ve Siyasal Haklılığın, Sınıf Bilinci ve Sınıf Savaşımının Somut Biçimidir
- * Devrim ve Karşı-Devrim Arasındaki Amansız İrade Savaşıdır! Hak Aramanın Ve Almanın, Düşüncelerini Ve Onurunu Korumanın Başka Yolu Bırakılmadığında, Ölümüne Adalet İsteğidir!
- * Hapishanelerinde İrade Savaşının En Çetin Geçtiği Ülke Türkiye'dir

Türkiye Devrim Tarihinde Açlık Grevleri Ve Ölüm Oruçları

Halklara dayatılan sömürü düzeninde adalet ve demokrasi mücadelesi bir hak alma mücadelesidir. Hakların verilmemesi karşısında alınan tavır da direnme hakkıdır. Sömüren ve sömürülen sınıflar var oldukça hak arama, hak alma mücadelesi ve direniş de sürecektir.

Bu iki sınıf arasındaki mücadeledir aynı zamanda. Sınıf mücadelesinde "hak alma bilinci", "direnme bilinci" halkların en önemli güç kaynaklarından, en önemli silahlarından biridir. Egemen sınıfların en büyük korkularından biridir. Bu nedenle askeri, siyasi, ekonomik, kültürel tüm örgütlenmelerin baş görevi; halkın örgütlenmesinin önüne geçmek, halkın hak alma ve hak arama bilincinin oluşmasını engelleyerek sömürü düzenin devamını sağlamaktır. Hak arama, hak alma mücadelenin sınırlarını o devlette var olan yasalar değil, haklılık ve haklarına sahip çıkma bilinci belirler. Hak talebi baskı, şiddet ve yasaklarla karşılaştığında, hak alma mücadelesinin sınırı

yoktur. Gücünü tarihsel ve siyasal haklılıktan alan meşruluk devreye girer ve hakkın alınmasını sağlayacak her türlü mücadele meşrudur. Meşruluk temelini adaletsizlik üzerine kurar haklar ve özgürlükler mücadelesiyle somutlanır.

Direnme Hakkının Kökleri Tarihin Derinliklerindedir.

Açlık Grevi, Ölüm Orucu Direnişi Halkların Yüzlerce Yıllık Geleneğidir!

Direnme Hakkı Hakların Anasıdır.

Zulmün ve Adaletsizliğin Olduğu Yerde Direnmek Meşrudur

Direnme hakkı yanlışların karşısına doğrularla çıkmak, adaletsizliğin karşısına adalet talebiyle çıkmaktır. Çünkü o olmadan hiçbir hakkın varlığından söz edilemez. Ezilen sınıfın direnme hakkı burjuvazinin yasallığına hapsedilemez.

Halkın direnme hakkından daha güçlü bir yasa yoktur yeryüzünde.

Zulme karşı direnme hakkı, aynı zamanda karşılaşılan zulmün sahibi olan zalimden hesap sorulmasını da içerir.

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan, haksızlığa uğrayan her halk sömürü ve zulüm düzenlerine karşı direnme hakkına sahiptir. Direnme hakkını savunmak için de ölümü göze almak gerekir. Direnme hakkını kullanmamak; adaletsizliğe zulme boyun eğmek ve her türlü aşağılanmayı göze almaktır. **Halklar binlerce yıllık sınıf**

mücadeleleri tarihinde direnme hakkını değişik biçimlerde kullanmıştır. Açlık grevi ve ölüm orucu direnme hakkını kullanmanın bir biçimidir. Bugün de faşizmin yasal zorbalığına karşı direnmek haktır, zorunluluktur.

Direnme ideolojik bir silahtır!

Dünya kurulalı beri hiçbir zalim direnme hakkını yok edememiştir!

Ölüm Orucu Hak Alma Bilincinin,
Direnme Hakkının En Üst Seviyesidir!

Hak aramanın ve almanın, düşüncelerini ve onurunu korumanın başka yolu bırakılmadığında, ölümüne adalet isteğidir **Ölüm Orucu Direnişi!**

Hak alma bilincine sahip olmayanlar, ideolojik netliği olmayanlar düşmanlarının saldırıları karşısında direnemez, bedel isteyen, uzun süreli bir direnişi hayata geçiremezler. Direnemediği için de haklarını koruyamazlar. Koruyamamak bir yana, sürekli geri adım atarlar. Direnememek tek başına var olan hakları yitirmeye neden olmaz, direnememek aynı zamanda teslimiyete ve onursuzluğa neden olur. Onur, sınıfsal olarak hakkın olana sahip çıkma bilinciyle oluşur. Bu bilinci yitirenler onurlarını yitirirler. Bundan sonrası ise direnişe, direnenlere düşmanlaşmaktır.

Ölüm Orucu Direnişi, Emperyalizmin ve Faşizmin Saldırıları Politikalarını Boşa Çıkarma, Kuşatmayı Parçalama Taarruzudur!

Emperyalistler ve işbirlikçileri sömürü ve adaletsizliklerini bütün dünya toprakları üzerinde dayatıyor, kabul etmeyenlere karşı her yönden saldırıyorlar. Bu saldırılar katliamlardan işgallere, işkencelerden baskınlara, konser yasaklamalarına kadar her biçimde uygulanıyor.

Emperyalizm ve işbirlikçileri bu saldırıları sınıf kini ve sınıf bilinciyle yürütüyorlar.

Halklar ve halktan yana olanlar, halkın öncüleri olanlar da, en az düşmanları kadar sınıf bilincine sahip olmak zorundadırlar. Aksi halde iki sınıf arasındaki ölümcül savaş sürdürmek mümkün değildir. Bu savaş, dünya halklarıyla emperyalizm

arasındaki öylesine bir savaştır ki, yalnızca tek bir hak için bile bedel ödemek, ölümü göze almak zorunluluk halini alabilir. İşte bu zorunluluk ortaya çıktığı andan itibaren bu zorunluluktan kaçanlar sınıflarına ihanet ederler.

Çünkü emperyalizm ve faşizmin saldırıları karşısında iki yol vardır;

Birincisi, bu saldırılara karşı direnmeyerek teslim olmak,

İkincisi ise, saldırılara karşı sonuna kadar direnme kararlılığı göstermektir. Ara yol yoktur!

Sınıf savaşımında ara yol arayanlar uzlaşmacı ve teslimiyetçilerdir.

Ara yol aramak ihanete kapı aralamaktır.

Tarihsel ve siyasi haklılık bilincine sahip olanlar ara yol aramazlar. Çünkü ara yol aramanın aslında düşmanın iradesini ve dayatmalarını kabul etmek olduğunu bilirler. Düşmanın iradesini kabul etmek siyasal ölü olmak, kendi tabutunun çivisini çakmaktır. Tarih defalarca kendi cenaze namazlarını kılanlara olduğu gibi, kendi kahramanlık tarihlerini yazanlara da tanıklık etmiştir.

Bir Siyasi Hareket İçin Ölüm Nedir?

Devrimci bir hareket için ölüm, sömürü düzeniyle uyum içinde yaşamaktır.

Emperyalizmin uzlaşma-tasfiye-teslimiyet politikalarının parçası olmaktır.

Emperyalizmin halkların kurtuluş mücadelesine vuran 'sol' yumruğu haline gelmektir.

Solculuk adına emperyalist politikalar savunur, direnenlere ve devrimcilere saldırır hale gelmişlerdir. Bugün dünya ve ülkemiz solunun içinde bulunduğu durum tam da budur.

Güçlü olmak ise, her koşulda ideolojik ve siyasi olarak BAĞIMSIZ olmak demektir. Bir siyasi hareketin YAŞAMASI ideolojik ve siyasi olarak bağımsız olmasıdır.

Tarihi belirleyen hep halklar ve halkların direnişleri olmuştur. Bugün de öyle olacaktır. Tarihi yine hakları ve onurları için ölümüne direnenler, sınıf bilinciyle, tarihsel ve siyasi haklılıkla direnenler belirleyecektir.

Ölüm Orucu, Emperyalizmin Teslimiyet Politikalarına ve Uzlaşmacı, Teslimiyetçi Sola Karşı Zaferin Adıdır

Sol olmanın, sosyalizmi savunmanın, devrimciliğin ilkeleri ve kuralları vardır. Bu gerekleri yerine getirmeyenler, beyinleri ve yürekleri emperyalizmin işgali altında teslimiyetçiliği savunanlar; bırakın devrimciliği, demokrat bile olamazlar.

Ülkemiz ve dünya solunda; direnmenin yerini teslimiyet, savaşmanın yerini pespaye barış teorileri, halkın örgütlü silahlı mücadelesi, "eşcinsellerin-ötekilerin-kadınların-mültecilerin mücadelesi"ne indirgenmiş ve saptırılmıştır. Bunun nedeni ideolojik yenilgidir. İdeolojik teslimiyettir. Devrimcilerin beyinlerinin emperyalizm tarafından işgal edilmesi; halkın iktidarı mücadelesinden, devrimden, sosyalizmden vaz geçmek demektir. Diğer bir ifadeyle; halka ihanet demektir. Emperyalizmin icazetinde politika yapmayı tercih etmek demektir. FARC ve PKK gibi.

Ölüm Orucu, Emperyalizmin İdeolojik Saldırılarına Karşı Barikattır Beyinleri Teslim Alma Saldırısına Karşı Güçlü Bir Direniş Silahıdır

NATO'nun 1997 Ekim'inde yaptığı "21. Yüzyıl NATO ve Güvenlik, Gerçek Vizyon" isimli toplantısında, "21. yüzyıl ayaklanmalar yüzyılı olacaktır" diye tespit edildi ve en büyük tehlike olarak da devrimci örgütler gösterildi. İşte emperyalizmin bu tehlikeye karşı bulduğu çözümlerden birisi de reformist, uzlaşmacı, teslimiyetçi çizginin gelişerek devrimci çizginin yerini almasıydı. Ne yazık ki birçok silahlı örgüt emperyalizmin bu politikasına karşı direniş gösterememişler, uzlaşmacılık yoluna girdiler.

"Barış", "Toplumsal uzlaş", "Kardeşlik" denilerek halkların umutları uzlaşma masalarında pazarlık konusu haline getirildi. Aslında ortada bir barış olmadığını herkes biliyordu. Sömürüye dayalı sınıflı toplumlarda ise toplumsal uzlaş

olamayacağını da biliyorlardı. Hem burjuvazinin ve hem de reformist, uzlaşmacı çizginin halkları oyalamak, tuttukları teslimiyet yolunu halklara kabul ettirebilmek için bu söylemlere ihtiyaçları vardı.

Bu söylemlerle birlikte teslimiyetçiliklerini ve işbirlikçiliklerini kabul ettirebilmek için sarıldıkları bir başka söylem de "sosyalizmin öldüğü", "proletaryanın tarihsel görevini bitirdiği" söylemleriydi. Bu söylemler özünde burjuvazi tarafından ortaya atılmış, teslimiyetçi sol da bu söylemlere büyük bir istekle sarılmışlardır. Çünkü bu söylemler, aynı zamanda reformizmin içinde bulunduğu statükoları da güçlendirmekteydi.

Burjuvazi, her türlü ideolojik ve psikolojik savaş araçlarını silahlı mücadele yürüten, proletarya diktatörlüğünü savunan, iktidarı hedefleyen örgütlere yöneltti. Amaç bu örgütleri ya düzeniçileştirmek ya da fiziken yok etmektir. Birçok örgütte bunu başardılar. Hapishane, katliam ve işkence politikalarını, ideolojik teslim alma araçlarına dönüştüren emperyalizm, neredeyse bütün dünyadaki silahlı örgütleri düzeniçileştirmeyi, teslim almayı ve yok etmeyi başardı. Tek tek bütün silahlı mücadele yürüten örgütleri düzeniçileştirip uzlaştırdılar. Bir kısmını ise fiziken yok ettiler. Sonuçta kendi halklarına ve dünya halklarına, tarihe ve sınıflarına ihanet ettiler.

Ancak bu politikalarını bir tek bizim üzerimizde başaramadılar. Çünkü biz inançlarımıza, değerlerimize, halkımıza, vatanımıza karşı saldırılarda hep direndik. Halktan kopanın devrimden de kopacağı bilinciyle halkımızla olan bağlarımızı asla koparmadık.

Ölüm Orucu Direnme Savaşının En Büyük Ve Etkili Silahıdır

Ölüm Orucu, Yenilginin Olmadığı Tek Direniş Biçimidir

Ölüm orucu salt hapishane direnişi değil, emperyalizme cepheden tavrı almaktır. Emperyalizmin katliamlarına, işgallerine,

işkencelerine, halklara dayattığı teslimiyet politikalarına, Marksist-Leninist ideolojiyi yok etme saldırılarına karşı direnmenin de en üst biçimidir.

Bir adalet direnişi olan Ölüm Orucu direnişi halkların zihnine direniş tohumları ektiği için emperyalizmin ve oligarşinin korkusudur.

Ülkesinin bağımsızlığı, halkının özgürlüğü için, adalet için ölümü göze alanlar devrimcilerdir. Emperyalizmin ve oligarşinin halk düşmanı politikalarının önündeki en büyük engel devrimcilerdir. Bu engeli kaldırmak için saldırıya önce devrimcilerden başlarlar.

Ölüm Orucu Eylemi Siyasal Kararlılığın En Üst Biçimidir.

**Ölüm orucu direnişi kesin,
ölümüne kararlılığın ifadesi olduğundan,
herkesin, her kesimin kolayca alabileceği bir
karar değildir.**

Ölümü göze alabilmek için kararlı bir siyasal irade, tarihsel ve siyasal haklılığa inanç ve çok güçlü bir halk ve vatan sevgisi gereklidir. Sınıf ve tarih bilincine sahip olamayanlar, ölüm orucu gibi bir direniş gerçekleştiremezler!

Zaman zaman ölüm orucu eylemi yaptığını söyleyenler çıksa da (Başta HDP olmak üzere solda bu tür açıklamalar yapanlar çıkıyor) bir "tehdit!" olarak kullanılmasının ötesine geçmeyen bu tarzın ölüm orucu direnişiyle yakından uzaktan ilgisi yoktur. Bu tarz açlık grevleri ve "ölüm oruçları"nın sık sık tekrarlanması; direnişin haklılığına, kararlılığına, halkın ve düşmanın ciddiye almasının önünde engel oluşturmaktan, gerçek direnişlere zarar vermekten başka bir işlev görmemektedir.

**Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçları Tarihsel Olarak
Hak ve Adalet Aramanın Siyasal Biçimlenişi ve
Sınıfsal Bir Tavır Alıştır**

Açlık grevlerinin ve ölüm orucunun tarihsel kökleri, bu köklerin sıkı sıkıya tutunduğu direnme hakkının dün ve bugün

anlaşılmadan bugünün direnişleri tam olarak kavranamaz.

Çünkü biliyoruz ki; tarih bilinci ve sınıf bilinci olmadan geleceği kurmak, kendini ve düşmanı tanımadan, düşmanın yapabileceklerini ve kendi gücünü, yapabileceklerini kavramadan ezenle ezilen, sömürenle sömürülen arasındaki ezeli sınıf savaşını kazanmak mümkün değildir.

Açlık grevlerinin tarihteki ilk ortaya çıkış biçimi konusunda çeşitli düşünceler bulunmaktadır. Roma İmparatorluğu döneminde Hristiyanlara yapılan baskılara tepki olarak ortaya çıktığını, Roma İmparatoru Tiberius'un yakın arkadaşı olan Nerva'nın Roma'da cinayet ve işkencenin yaygın olmasına tepki olarak açlık grevi yaptığını ve bunun tarihteki ilk açlık grevi olduğunu savunanlar olduğu gibi açlık grevlerini daha ileri tarihlere dayandıranlar da var. Örneğin Hindistan tarihinde ilk açlık grevlerine rastlandığını savunan tarihçiler mevcut. Bu görüşe göre; eski Hindistan'da mağdur olan kişi, kendisine karşı haksızlık yapan kişinin kapısında aç oturarak haklarını talep eder, mağduriyetinin giderilmesini isterdi. Haksızlık yapan kişi teşhir edilirdi.

Kimi görüşlere göre M.Ö. 400 ila 750 yıllarına dayandığı düşünülen Hint efsanelerinden Ramayana'da ilk açlık grevlerinin örneklerine rastlandığını savunanlar vardır.

Bilinen tarihteki **ilk kitlesel açlık grevi** direnişi ise 1880 yılında Çarlık rejimi altındaki Rusya'da, çarlığın zorla çalıştırma kamplarında tutulan siyasi tutsaklar tarafından gerçekleştirildiği Kabul edilir. 1900'lü yılların başında Amerika ve İngiltere'de kadınlara oy hakkı mücadelesi içinde tutuklandıklarında, hapishanelerde bu adaletsizliği protesto etmek için yaptıkları açlık grevleri vardır. İngiltere o zamandan direnişçilere zorla besleme işkencesi yöntemini uygulanmıştır.

Elbette bunlarla da sınırlı değildir. Bugüne kadar birçok ülkede özellikle hapishanelerde,

kitlesel açlık grevi eylemleri ve ölüm orucu eylemleri gerçekleştirilmiştir.

İrlanda tarihi, açlık grevleri tarihidir demek yanlış olmaz. İrlanda tarihinde Hıristiyanlık öncesi döneme dayanan bu eylem tarzıyla; mağdur olan kişi, mağdur edeni (bu genellikle ekonomik ve politik güç sahibi kişi olur) teşhir ederek utandırmayı amaçlar. Troscadh ya da Cealachan denilen bu eylem biçimi ile adaletsizliğe uğramış kişi, kendisine haksızlık yapanın kapısında aç oturarak, onu haksızlığı telafi etmeye zorlar.

En çok bilinen açlık grevi 1981’de, İrlanda’nın bağımsızlığı için mücadele eden Bobby Sands ve 9 Cumhuriyetçinin hapishanelerdeki açlık grevi direnişinde şehit düşmeleridir. Fakat bunun öncesinde de İrlanda’da İngiltere’nin işgalciliğine karşı çeşitli açlık grevi direnişleri yaşanmış, yine şehitler verilmiştir. Örneğin 1917 yılında bir direnişçi açlık grevinde ‘zorla besleme’ yoluyla katledilmiştir. 1920 yılında ise İrlanda’nın Cork şehri belediye başkanı 74 günlük açlık grevi direnişi sonucunda şehit düşmüştür.

Elbette bunlarla sınırlı değildir tarihteki açlık grevleri ve ölüm orucu eylemleri.

Dünyanın Pek çok Ülkesinde Açlık Grevleri Yaşandı...

Ancak; Dünya Tarihinin En Uzun Süreli Ölüm Orucu Eylemi

2000-2007 Arası Ülkemizde Yaşanan Ve 122 Şehidin Verildiği Direniştir

Yakın tarih açısından dünya ve ülkemizden örnekler:

ABD’nin California Eyaletindeki hapishanelerde, 2013 yılında gerçekleşen açlık grevi eylemlerinde yaklaşık 30 bin kişinin katıldığı tahmin ediliyor, bu direniş sonucunda bir tutuklu yaşamını yitirdi.

İsrail hapishaneleri sık sık Filistinli tutuklu ve hükümlülerin açlık grevi direnişleriyle gündeme gelmiştir. Bu açlık grevi eylemleri hem hapishane koşullarını, hem de İsrail’in Filistin üzerindeki işgal politikasını protesto

etmek içindir.

Guantanamo’da ABD tarafından tutuklulara sürekli işkence, hakaret ve onursuzluk dayatıldığından, tutuklular sık sık açlık grevi direnişlerine başvuruyorlar. Guantanamo’da 2002, 2005 ve 2013 yıllarında geniş kitlesel açlık grevleri gerçekleştirildi.

Sri Lanka’da Tamil Kaplanları çeşitli dönemlerde açlık grevi yaptılar.

Almanya’da RAF üyesi tutuklular hapishanelerdeki ağır tecrit koşullarına ve yoldaşlarının katledilmesine karşı 1972 -1975 yılları arasında 3 kez açlık grevi yaptılar.

Bu direnişlerden en uzununu 145 gün sürerken Holger Meins direnişte şehit düştü.

Hindistan’da dünya tarihinin en uzun süreli açlık grevi direnişlerinden birisi yaşandı. Hintli askerler 4 Kasım 2000’de Silahlı Kuvvetler Özel Yetki Yasasıyla Malom Katliamında halktan 10 kişiyi katletti. İrom Sharmila isimli kadın katliamın ardından katliamı protesto etmek için açlık grevine başladı. 7 Kasım’da “intihara teşebbüs” suçlaması ile tutuklandı. Mahkeme kararı ile zorla beslenmeye başlandı. Sharmila eylemini zorla besleme işkencesine rağmen 9 Ağustos 2016 yılına kadar sürdürdü. (Bu bizim bildiğimiz hiçbir şey yemeden yapılan bir açlık grevi biçiminde değildir)

2013 yılında ise Yunanistan hapishanelerindeki Cepheli tutsaklar 55 güne varan açlık grevi direnişleri gerçekleştirmişlerdir.

Dünya tarihinin en uzun süreli Ölüm Orucu eylemi 2000-2007 arası ülkemizde yaşanan ve 122 şehidin verildiği direniştir. Evet, Dünya tarihinin en uzun ve en fazla şehitler verilen direnişi ülkemizde yaşandı. Dünya halklarının baş düşmanı ABD raporlarında “**7 yıl direniş mi olur, bunlar direndiler**” diyerek çaresizliğini itiraf etmiştir.

Haksızlığa Ve Adaletsizliğe Karşı Her Türlü

Eylem Siyasal ve Sınıfsaldır

Dünya tarihine kısaca bir göz attığımızda açlık grevlerinin adaletsizliğe karşı adalet arayışının bir biçimi olduğunu görürüz. Haksızlığa uğrayan halklar, haklarını alabilmenin bir yöntemi olarak açlık grevi direnişlerini geliştirmişlerdir. Bu direniş biçiminin Roma'dan mı, Hindistan'dan mı, İrlanda'dan mı çıktığı günümüz açısından çok önemli değildir. Önemli olan açlık grevlerinin ortaya çıkışının haksızlığa ve adaletsizliğe karşı hak arayış biçimi olmasıdır.

Tarihte haksızlığa uğrayanlar hep sömürülen ve baskı altına alınan emekçi halklar olmuş, haksızlık yapanlar ise her zaman sömürücü egemen sınıflar olmuştur. Bu nedenle haksızlığa ve adaletsizliğe karşı her türlü eylem siyasal, sınıfsal eylemlerdir. Bu eyleme başvuranlar her zaman sınıf bilincine sahip olanlar olmamıştır elbette; ancak sonuçta bir sınıftan olanın diğer sınıftan olana karşı tavrıdır açlık grevi eylemleri.

Açlık grevi eylemin odağında kişinin kendi bedeni vardır. Açlık grevi iki iradenin savaşıdır aynı zamanda. Yani açlık grevi yapan karşısındakini siyasal hedef olarak belirlerken, onunla mücadelesini kendi bedeni aracılığıyla yürütür. Karşı tarafa fiziksel, maddi bir zarar vermek değildir amaç. Amaç, haksızlık yapanı teşhir etmek ve onunla girdiği irade savaşında da bedenini ortaya koyarak hakkını almaktaki kararlılığını, haklılığını göstermektir.

Açlık grevi eylemi belirli bir konuda yapılan hak alma eylemi olduğu gibi, bir konudaki protesto eylemi, dayanışma eylemi de olabilir. Açlık grevi kesin olarak bedel ödemeyi göze alan bir eylem biçimi değildir.

Ölüm Orucu eylemi, açlık grevinin daha bir üst boyutudur. Ölüm orucu eylemi ise kesinlikle bir protesto biçimi değildir. Daha baştan bedenini ölüme yatırarak, irade savaşında gösterilebilecek en üst seviyede kararlılık göstermektir. Ya talepler karşılanacak, ya da ölünecektir! **ÖLÜM**

ORUCU DİRENİŞİ BİR TAARRUZ

EYLEMİDİR. Siyasal talepleri olan, siyasal bir hedefi olan, bedel ödemeyi sonuna kadar göze alan siyasal bir eylemdir! Bu nedenle düşmanın stratejisini bozma, politikalarını boşa çıkarma gücüne sahiptir.

Yeni sömürge Ülkelerde Hapishaneler, Emperyalizm Ve İşbirlikçi İktidarlara Devrimciler Arasında İrade Savaşının En Çetin Geçtiği Savaş Cephesidir

Bu irade savaşında emperyalistler ve işbirlikçilerinin fiziksel ve psikolojik saldırılarının her türlüşü vardır. Zamana ve koşullara bağlı olarak saldırının biçimi değişse de özü değişmez, hepsinin özü aynıdır: Kendi iradelerini devrimcilere kabul ettirmek.

Bilirler ki irade savaşı, taraflardan biri düşmanın iradesini kabul ettiğinde biter. Karşı tarafın iradesini kabul eden savaşı kaybeder. Bunun için, kendi iradesini kabul ettirmek için, hak gaspları, işkence, katliam... Her türlü araç ve yöntemle saldırır, teslimiyeti dayatır.

Elbette hapishanelerde sadece bunlar yoktur; direniş de vardır. Devrimciler de bu irade savaşında birçok araç ve yöntemi kullanarak kendilerine dayatılan teslimiyete, onursuzluğa, baskı ve zulme karşı direnme haklarını kullanır. En büyük silah olan yaşamlarını ortaya koyar, bedenlerini silaha çevirirler. Artık irade savaşı can bedeli sürecek demektir.

Hapishanelerde İrade Savaşının En Çetin Geçtiği Ülke Türkiye'dir Türkiye Devrim Tarihinde Açlık Grevleri:

Hapishaneler cephesinde yaşanan irade savaşının en üst boyutu açlık grevleri ve ölüm oruçlarıdır. Bu direnişlerden ilki '84 Ölüm Orucu Direnişiydi. İkincisi düşmanla kıyasıya bir irade savaşının yaşandığı, her anı eylem olan 69 günlük 96 Ölüm Orucu Destanı'dır. Her biri bir destan olan direnişler büyüyerek devam etmiştir. 7 yıl süren, 122 şehit verilen, dünyanın en uzun direnişi Büyük Ölüm Orucu direnişidir. 2020 Halkın Avukatlarının

ve Grup Yorum üyelerinin adalet direnişleri...
**Ve bu gün de hala devam eden kuyu tipi
 hapishanelere karşı sürdürülen ölüm
 oruçları...**

Bir protesto ve direniş biçimi olarak açlık grevleri, ülkemizde, ister hapishanelerde olsun ister dışarıda, haksızlığa ve zulme uğradığını düşünen birçok insanın başvurduğu bir yöntem, bir gelenek haline geldi. Elbette bu gelenek köklerini çok daha eskilerden, **ülkemizde açlık grevini bir eylem, bir direniş biçimi; kendi bedenini zulmün karşısında barikat olarak ilk kez kullanan Nazım Hikmetler 'den almıştır.**

Ülkemizde ilk açlık grevi eylemini Nazım Hikmet'in yaptığı kabul edilir. Nazım Hikmet 1938 Harbiye Donanma davasından 28 yıl 4 ay ağır hapis cezası almış ve bunun 12 yılını hapishanede geçirmiştir. 1950 yılında ülke içinde ve yurt dışında tahliyesi için kampanyalar başlatılmış, Nazım Hikmet de bu kampanyalara destek vermek için açlık grevi eylemi yapmıştır.

Bugün, bu geleneğin bu kadar yaygınlaşmasını, direnişin halklaşmasını ve sınırları aşarak dünya çapında bir etkiye sahip olmasını yaratan da Cephenin direniş çizgisidir. Cephe düşmanın fiziksel olarak yok etmek, ideolojik olarak teslim almak için gerçekleştirdiği en stratejik sadırına, açlık grevleri ve ölüm oruçlarıyla cevap verdi. Düşmanın politikalarını bedeller ödediği direnişlerle boşa çıkardı. Türkiye'de açlık grevi ve ölüm oruçlarının tarihi deyince ilk olarak akla gelmesi gelen gereken işte bu tarihtir.

Nazım Hikmet'ten 20 yıl kadar sonra Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmelerinden hemen önce, başlattıkları açlık grevi de bu geleneğin önemli bir parçasıdır. Ancak Avukatları Halit Çelenk'in direnişçileri iknası sonucu açlık grevi bitirilmiştir.

1972'de ve 1980 cuntası koşullarında da açlık grevleri yapılmıştır. Diyarbakır Hapishanesi'nde kötü koşullara ve yoğun işkenceye tepki olarak 1982 yılında

gerçekleştirilen direnişte Kemal Pir, Hayri Durmuş, Akif Yılmaz ve Ali Çiçek şehit düşmüştür.

Bu direnişler, Kürt milliyetçi hareketin merkezi kararıyla değil, tutsakların baskı koşullarına karşı kendi inisiyatifleriyle gerçekleşmiştir. PKK tarafından ölüm orucu direnişleri mahkûm edilmiştir. PKK tutsakları ülkemiz hapishaneler tarihinde hiç bir dönem direniş çizgisinde olmamıştır. He dönem geri, uzlaşmacı tavırlar sergilemişlerdir. Birçok sefer, **"Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu"** diyerek başlattıkları direnişleri, hiç kazanım olmadan, merkezi kararlar **"kamuoyu oluştu"** denilerek bırakmışlardır.

Açlık grevlerinin bir direniş, siyasal bir mücadele biçimi olarak gündeme gelmesi ise esas olarak Amerikancı faşist cuntaya karşı 1984 yılında gerçekleşmiştir. Metris Hapishanesi'nde, Devrimci Sol ve TİKB dava tutsakları tek tip elbise dayatmasının ve işkencelerin sona ermesi, koşulların iyileştirilmesi ve siyasi tutsaklık hakkının tanınması talepleriyle ölüm orucuna başlamıştır. Bu direnişte Devrimci Sol tutsakları Abdullah Meral, Haydar Baş bağ, Hasan Telci ve TİKB tutsağı M.Fatih Öktülmüş şehit düşmüştür. Devrimci Sol'un, kadrolarıyla tartışarak merkezi olarak aldığı direniş kararında, Devrimci Sol Önderi Dursun Karataş da direnişçi olarak yerini almıştır. Bu yanı sıra '84 Ölüm Orucu bir ilk'tir

20 Mayıs 1996'ya gelindiğinde ise daha önce birçok kez denenmiş olan tecrit hapishane uygulamasının tekrar açılmak istendi. **"Eskişehir Tabutluğu"** olarak adlandırılan hücre tipi hapishaneye karşı DHKP-C, MLKP, TKP(ML), TKEP-L, TKP/ML, TDP, Direniş Hareketi üyesi tutsaklar açlık grevine başladıklarını ilan ettiler. Direnişin 45. Gününde ölüm orucuna çevirdiklerini açıkladılar. 69 gün süren direniş boyunca 12 devrimci şehit düştü.

Ülkemizde hatta dünyada açlık grevi ya da ölüm orucu deyince hemen ilk akla

gelen örnek ise 2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direnişi'dir.

Emperyalizmin ve işbirlikçisi oligarşinin uzun süredir hayata geçirmeye çalıştığı, devrimci tutsakların direnişleriyle püskürtülen tecrit saldırısı 2000'lerin başında F tipi hapishanelerin yapılmasıyla yeniden gündeme geldi.

Yalnızca devrimci tutsakları değil asıl olarak bütün halkı teslim almayı hedefleyen bu saldırıya karşı DHKP-C dava tutsakları öncülüğünde açlık grevi ve ölüm orucu kararı alındı. 20 Ekim 2000'de başlayan, yüzlerce tutsağın katıldığı süresiz açlık grevi, 20 Kasım 2000'de ölüm orucuna çevrildi.

Faşizmin direnişi bitirmek, devrimci tutsakları ve asıl olarak da Cephe tutsaklarını teslim almak için uzun süredir hazırlıklarını yaptığı 19-22 Aralık hapishaneler katliamıyla direniş yeni bir noktaya evirildi. **Katliam saldırısında 6 kadın diri diri yakıldı. Dört gün süren katliamda toplam 28 devrimci tutsak katledildi, yüzlerce tutsak yaralandı...** Faşizm direnişi bitirme amacına ulaşamadı. Emperyalizmin ve oligarşinin tecrit politikasında büyük bir gedik açan, asıl olarak da siyasi zaferimizin ilanı anlamına gelen sohbet hakkı genelgesinin yayınlanmasıyla zaferle sonuçlandı.

Büyük Direniş'ten sonra da birçok kez açlık grevi ve ölüm orucu silahını kuşandı devrimciler. Kimi hapishanelerde, kimi meydanlarda yüzlerce gün süren direnişlerle, emperyalizmin ve faşizmin politikalarını boşa çıkarmaya devam ettiler.

2011'de Dersim'de kardeşi Ali Yıldız'ın cenazesini bulmak için, mezar hakkı için 63 gün ölüm orucu yaparak direnen Hüsnü Yıldız bunlardan biridir.

Nuriye-Semih'in İş, Ekmek, Özgürlük, Adalet için Açlık Grevi ve 1398 Gün Süren YÜKSEL DİRENİŞİ: 15 Temmuz 2016'da gerçekleşen darbe girişimini bahane ederek bütün halka

savaş açan AKP faşizminin politikalarını boşa çıkaran, AKP faşizminin bile "dünyayı ayağa kaldırdılar" dediği Nuriye ve Semih direnişi bunlardan biridir.

Bir gecede ilan edilen KHK'ler ile hayatları karartılan kamu emekçilerinin sayısı artarken, TMMOB, DİSK, TTB, "OHAL'de direniş mi olur, tek kişilik direniş mi olur, Kitle korkar" diyerek havanın kendilerinden yana dönmesini bekliyorlardı. Korkularını gizlemek, direnmemenin teorisin yapmak için direnişi küçümsüyorlardı akıllarınca. **Ama Nuriye'nin 324 gün süren açlık grevi dünya çapında ses getiren, destek gören bir direniş oldu.**

Aynı süreçte, Dersim'de bir sığınakta bombalanarak katledilen **Cephe gerillası oğlunun kemiklerini almak için 90 gün boyunca açlık grevi yaparak direnen Kemal Gün'ün direnişi de buna örnektir.**

Halkın Avukatlarının adalet için, adil yargılanma hakkı için başlattıkları süresiz açlık grevi de, daha sonra halkın avukatları **Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın Ölüm Orucuna dönüştürdüğü ve çok güçlü şekilde enternasyonalist dayanışmamın örgütlendiği direniş de bu geleneğe eklenen son halkadır.**

İki devrimci tutsağın, ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü **Didem Akman'ın ve tek bir iftiracı ifadesi 8 yıl hapse mahkûm edilen Özgür Karakaya, ağırlaştırılmış müebbet infaz rejiminin iptal talebi ve halkın avukatlarının adalet talebini desteklemek için yaptıkları ölüm orucuyla direniş bayrağını dalgalandırarak büyüttüler.**

Konser yasaklarının kaldırılması için, şarkılarını özgürce söyleyebilmek için **yüzlerce gün açlığın koynunda direnerek şehit düşen halkın sanatçıları Helin Bölek ve İbrahim Gökçek bu halkanın dünya çapındaki örneklerinden biridir.**

"Sadece adil yargılanmak istiyorum" diyerek **296 gün direnerek ölümsüzleşen Mustafa Koçak, direnişleriyle, şehitlikleriyle bu geleneği büyüten oldular.**

2022’de Kamu emekçisi, öğretmen **SİBEL BALAÇ’ın**, **Özgür tutsak GÖKHAN YILDIRIM** ve **İLERİ KIZILALTUN’un** sahte delil, gizli tanık, itirafçı ve dijital delil saldırısına, hapishanelerdeki hak gasplarına karşı Ölüm Orucuna başladılar.

ZULMÜN KARANLIĞI PARÇALAYAN DİRENİŞ:1984 ÖLÜM ORUCU VE 4 KIZIL KARANFİL

Ülkemizde Ölüm Orucu Dendiğinde İlk Akla Gelen;
Metris Hapishanesinde Tek Tip Elbiseye Karşı
Yapılan 1984 Ölüm Orucu Direnişidir
İlk Akla Gelen Direnişin Kahraman Şehitleri
Apo, Fatih, Hasan, Haydar’dır
1984 ölüm orucu direnişi; ülkemiz hapishanelerinde
özgür tutsaklık geleneğinin tohumlarını atmış,
cuntanın yaratmaya çalıştığı korku ve yılgınlığı
dağıtmış, devrimci iradenin teslim
alınamayacağını ilan etmiştir!

1980 faşist cunta hapishaneleri rehabilitasyon
merkezleri olarak görmüş ve buna uygun
politikalarla siyasi tutsakları kimliksizleştirme ve
teslim alma politikalarını uygulamıştır. Metris,
Mamak ve Diyarbakır hapishanelerini de bu temel
politikalarını yürüttüğü yerler olarak seçmiştir.
Bu politikalar DY’nin (Devrimci Yol) ağırlıklı olduğu
Mamak Hapishanesi ve PKK (Kürdistan İşçi Partisi)
tutsaklarının yoğun olduğu Diyarbakır
hapishanelerinde tutarlı bir direniş çizgisi
yaratılamaması sonucu, istediği sonucu almakta
başarılı olurken, Metris Hapishanesinde cuntanın
yaratmayı istediği sonuç yaratılamamıştır. **Bunun
nedeni yaratılan direniş çizgisidir. Cuntanın
saldırıları esas olarak siyasi kimliğin teslim
alınmasına yönelik olduğundan, direnişlerde
siyasi kimliğin korunmasına odaklanmıştır.**

**84’ Ölüm Orucu Direnişi, Direnenlerin
Yenilmeyeceği,**

**Tek Yıkılmaz Kalenin Direniş Olduğu Gerçeğini
Ülkemiz Tarihine Adeta Kazımıştır.**

Çünkü Metris hapishanesi Devrimci Sol tutsakları
tarafından direniş kalesine çevrilmiştir.
Metris hapishanesi, asıl olarak halkın mücadelesine
öncülük edenlerin teslim alınarak halkta yılgınlık,
korku aşılacak üzere açılmıştı. Tekelci sermayedar

Vehbi Koç’un finansmanı ile tamamlanan Metris’te, en
seçme subaylar, kontrgerillacılar göreve getirildi ve
burası yıllarca, işkencenin bin bir türünün
denendiği bir laboratuvar işlevi gördü. Metris
Hapishanesi işkencenin sıradanlaştığı ve hiçbir
sınırının olmadığı hapishanelerin başında geliyordu.

İşkence ve baskı karşısında iki temel politika vardı:
Birincisi işkenceye ve baskılara karşı sistemli bir
direniş hattı çizmek,
İkincisi ise teslimiyet!

Devrimci Sol tutsakları teslimiyeti kabullenmeyerek
direniş çizgisini seçtiler.

Kapı dövme, Slogan atma, Havalandırmaya
çıkma, Aile ve Avukat görüşüne çıkma,
Mahkemeye gitme, Mahkeme ve bakanlığa
dilekçe ve faks eylemi, Çıplak aramaya karşı
çıkma, ‘Arama’ adı altında koğuşların
dağıtılmasına karşı çıkma, Saç kesimine karşı
çıkma, Tek Tip Elbise giymeme, mahkemelere
don atlet çıkma gibi birçok eylem biçimi
geliştirilmiş ve tüm bunlarla sonuç
alınmadığında açlık grevi eylemlerine
başvurulmuştur.

**Devrimci Sol Tutsaklar İçin Metris Hapishanesi,
12 Eylül’de Kesintiye Uğratılmaya Çalışılan
Devrimci Mücadelenin Yeni Bir Mücadele
Mevziisinden Başka Bir Şey Değildi**

Metris halkımızın bilincinde teslim alma
politikalarının boşa çıkarıldığı bir direniş odağı olarak
yer aldı. İşkencenin her türüne rağmen istediği sonucu
alamayan oligarşi bir süre sonra Metris’i kapattı.
Metris Askeri Ceza ve Tutukevi’nde; 1981- Ekim 1987
tarihleri arasındaki uzun süreli açlık grevlerinden
başka, kısa süreli yüzlerce protesto, destek açlık
grevleri yapıldı. Ve her bir devrimci tutsak
abartmaksızın yaklaşık altı-yedi ayını, açlık grevleri
içinde geçirmiştir.

O günlerde direnmeyenler de vardı elbette. Tarihin
her dönemecinde, saldırılar karşısında direnen ve
mücadele edenler olduğu gibi, direnmeyenler ve
çeşitli teorilere sarılanlar da oluyordu.

Direnmeyenlerin gerekçeleri ise “İstiklal marşı
söylemekle düşüncelerimiz değişmez”, “Tek Tip Elbise
giymekle devrim inancımız gerilemez”, “Askere
‘komutanım’ demekten ne çıkar”, “Saçları sıfıra

vurdurmakla ne kaybederiz” biçimindeydi. Bu düşünce biçimi direnmemeyi, direnmemek ise teslimiyeti yarattı.

Emperyalizm Her Yerde Aynı Politikayı Uyguluyor Ancak Aynı Sonuçları Alamıyordu

Oligarşi 12 Eylül faşist cuntası ile birlikte devrimci tutsakları teslim alabilmek ve siyasi kimliklerinden arındırmak için her türlü yöntemi denedi. Devrimci tutsakların teslim alınması ülkemiz devrim mücadelesinin teslim alınmasında temel önemdeydi. Emperyalistler, birçok Latin Amerika ülkesinde, hapishanelerde halkın öncüsü olan devrimcilere uyguladıkları baskı, işkence ve tecrit silahlı devrim mücadelesinin tasfiyesiyle sonuçlanmıştır.

Bu tarihten ders çıkaran emperyalizm ve oligarşi, ülkemizdeki devrim mücadelesini yok etmek için devrimci tutsakların teslim alınmasının zorunluluğunun farkındaydılar. Ancak şu da bir gerçektir ki;

Emperyalizm Latin Amerika hapishanelerinde işkence ve baskıyla siyasi tutsaklığı ve devrimciliği yok etme politikalarında sonuç alırken, ülkemizde istedikleri sonucu alamadı.

Bunun nedeni Özgür tutsakların yarattığı ve gelenek hale getirdiği direniş çizgisidir. Mamak ve Diyarbakır’da teslimiyeti kabul ettirirken, Metris’te direnişini bir türlü bitiremiyor, Devrimci Sol tutsaklarını teslim almayı başaramıyordu. Oligarşi baskılarını arttırmaya başladı. Tek Tip Elbise (TTE) dayatması bu saldırıların en üst biçimi olarak gündeme getirildi. Tek Tip Elbise tutuklu ve hükümlüler arasındaki adli, siyasi ayrımını ortadan kaldırıyor, tek ve bütün bir “Suçlu” portresi çizmeyi amaçlıyordu.

Tek Tip Elbise uygulaması, devrimcileri siyasi kimliğinden koparmanın ‘bireysel çıkar ve kaygıları için suç işleyen’ adli tutuklular görünümüne sokmanın ve dolayısıyla teslim alma sürecinin bir parçasıydı. Oligarşi; “kader”ine boyun eğmiş, boynu bükük, pişman olmuş, suçluluk psikolojisi içinde ezik, her türlü yaptırıma uyan, cezasını çekmekten başka bir düşüncesi olmayan, ülkenin ve dünyanın siyasal olaylarından ve gündeminden kopmuş kişilikler yaratmak istiyordu. Böylece halka, devrimcilerin

pek de güvenilir olmadıklarını göstermeyi hedefliyordu.

12 Eylül’de solun asıl “ağır kaybı” cuntaya karşı direnmemesinden, teslim olmasındandır. Sol ideolojik olarak yenildiği için örgütsel olarak tasfiye olmuştur.

Faşizmin Tek Tip Elbise saldırısı karşısında iki ana tavır ortaya çıktı.

Birincisi: Devrimci Sol tutsaklarının önderliğinde Tek Tip Elbiseyi asla giymeme kararlılığı,

İkincisi: ise uzlaşmacı “Tek Tip Elbise giymekle düşüncelerimiz değişmez” tavrıydı.

Esasında ise TTE’nin giyilmesi düşünce değişikliğinin somut göstergesiydi. TTE’nin giyilmesini savunanlar devrim ve sosyalizm ruhunu yitirmiş, halka inançlarını yitirmiş olan kesimlerdi ve bunların umutsuzlukları ve uzlaşmacılıkları kendisini daha sonraki yıllarda hapishane dışında da düzenicilik, reformistlik, sivil toplumculuk olarak göstermiştir.

Faşizm Tek Tip Elbiseyi Giydirmek İçin Metris’i Tam Bir İşkence haneye çevirdi.

Devrimci Sol Tutsaklarından Aldığı Cevap; ‘TEK TİP
ELBİSE GİYMEDİK, GİYMEYECEĞİZ!’

Tutsakların kararlılıkları sonrasında düşmanın da saldırıları arttı. Metris hapishanesinde neredeyse siyasi şubeyi aşan işkenceler uygulanmaya başlandı. Bunun bir nedeni de siyasi tutsaklar arasında direniş konusunda tam bir birliğin sağlanamamasıydı. Direnişte tereddütlü olanlar işkence yoluyla tam teslimiyete zorlanıyordu. Koşullara yapılan baskınlarla eşofmanlar dahi bütün elbiseler toplandı. Faşizm tek tip elbiseyi giymeyen tutsakları elbisesiz bırakarak cezalandırıyordu. Devrimci tutsaklar Mahkemelere don atlet çıktılar. Hapishanede çarşafa, battaniyeye sarındılar ama tek tip elbiseyi giymediler.

Devrimci Sol ve TİKB Tutsakları Yoğunlaşan Saldırıları Karşı Başlattıkları Süresiz Açlık Grevini Ölüm Orucuna Çevirdiler

Oligarşinin saldırıları hızla artmış ve artık açlık grevi eyleminin koşulları da olgunlaşmıştı.

Devrimci Sol ve TİKB davası tutsakları 11 Nisan 1984'ten itibaren süresiz açlık grevi direnişine başladılar. Bu direniş daha sonra Ölüm Orucu direnişine çevrildi.

Direniş 75 gün sürdü, 4 şehit verildi; Devrimci Sol davasından Hasan Telci, Haydar Başbağ ve Abdullah Meral ile TİKB davasından M. Fatih Öktülmüş direnişin şehitleri olarak tarihe geçtiler. (Sonraki yıllarda TİKB de direnişi mahkûm edecek ve bir daha direniş hattında olmayacaktı)

1984 Ölüm Orucu Direnişi ile emperyalizmin ve oligarşinin ülkemizde devrimciliği teslim alarak bitirme politikası geri püskürtülmüş, hapishanelerde siyasi kimlik korunmuş, Özgür Tutsaklık geleneğinin yaratılmasında önemli bir adım atılmıştır.

Sol büyük oranda hapishanelerin mücadele alanı olmadığını, devrim mücadelesinin "dışarı"nın işi olduğunu, tutsakların görevinin öncelikli olarak, emperyalizmin ve oligarşinin politikalarına karşı direnmek değil, bir an önce dışarı çıkmak olduğunu savunuyordu.

Devrimci Sol ise, THKP-C'den bu yana Cephe geleneği olarak hapishaneleri de mücadele alanı olarak görüyor ve tutsakların da devrim mücadelesinde yer almaları gerektiğini savunuyordu.

1984 Ölüm Orucu direnişi, ülkemiz tarihinde devrimci tutsaklık, Özgür Tutsaklık geleneğinin yaratılmasında önemli dönemeçlerden birisi olmuştur.

1984 Ölüm Orucu direnişi, Özgür Tutsakların ideolojik güç kaynaklarından birisi olmuş ve günümüze kadar devam etmiştir.

Teslim alınamayan, boyun eğdirilemeyen, hapishanelerin hücrelerine gömülemeyen devrimci düşünce, 1990'lı yılların başında silahlı atılım gerçekleştirdi.

Devrimci Sol cuntadan sonra hızla toparlanıp '90 Atılımı'nı yapmışsa bu '84 ölüm orucu eylemi ve ölümüne direnişin sonucudur.

Cephe'nin silahlı mücadelesi, her alandaki direnişi, ideolojik sağlamlığı 90'lar boyunca oportünizmin tümünden teslimiyetinin, tasfiyesinin de önünde engel olmuştur.

Binlerce yıllık sınıflar mücadelesinin gösterdiği gerçek şudur; bu mücadelede her direniş öncekilerden güç alır, onlardan beslenir, onlarla büyür. Aynı zamanda kendisinden sonrakine de güç olur, onları besler, büyütür. Büyük Direniş de kendisinden önceki direnişlerden güç alarak, onlardan beslenerek büyüdü. Kendinden sonrakilere de güç oldu, onları besledi, büyüttü. **Cepheliler, İçerde Ve Dışarda, Emperyalizm Ve Oligarşinin Her Yeni Saldırısına Yeni Direnişlerle Cevap Verdiler**

HER ANI EYLEM OLAN '96 ÖLÜM ORUCU DESTANI

Emperyalizmin Ve Oligarşinin Devrim Korkusu Hiç Bitmedi Ve Hiç Bitmeyecek.

Bu Korkuyu Bastırma Yöntemi; Daha Fazla Terör, Baskı, Sindirme Ve Yozlaştırmadır

1984 Ölüm Orucu direnişi ülkemiz hapishaneler mücadelesinin bir dönüm noktası olmuştur. Hapishanelerde 12 Eylül Faşist Cuntası sonrası da emperyalizmin ve devletin baskı ve katliamları, devrimci kimliğe saldırıları devam etmiş ve bu saldırılara yine pek çok biçimde direnişler, yine açlık grevleri ve Ölüm Orucu ile cevap verilmiştir.

1996'nın Mart ayında, uzunca bir dönem yaşanan "hükümet krizi" sonuçlandırıldı ve ANAP-DYP koalisyonu olan ANAYOL hükümeti kuruldu. ANAYOL hükümeti; devrimci hareketi bitirme, halka karşı topyekûn savaşı örgütleme göreviyle iş başına geldi. Kontrgerilla şefi Mehmet Ağar Adalet Bakanlığı'na getirildi. Bu halka yönelik saldırıların hapishaneler de şiddetli bir biçimde yaşanacağını işaretiydi.

1996 Yılında İki Önemli Olay Yaşandı.

Birincisi 12 Mart Gazi Ayaklanmasının Yıldönümü, İkincisi İse 1 Mayıs

Oligarşi saldırı planını 1 Mayıs'ta devreye sokarken, ummadığı bir cevapla karşılaştı. 1 Mayıs'ı provoke

etme planı alanda bozuldu. Alanda verilen üç şehide rağmen 1 Mayıs coşku ve kitleselliğinden bir şey kaybetmeden kutlandı. Özellikle Cephe kortejinin kitleselliği, oligarşiyi korkutan etkenlerin başında geliyordu. Bu kitlesellik mutlaka sindirilmeli, geriletilmeliydi. Emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin istikrarı için bu zorunluydu.

6 Mayıs Genelgesi ve Oligarşinin İlk Hedefi Devrimci Tutsaklar

Bu aşamada oligarşi, taktiğini 6 Mayıs Genelgesi ile açıkladı. 6 Mayıs Genelgesiyle daha önce direnişlerle kapatılmış olan ve "tabutluk" olarak tanımlanan Eskişehir Hücre Tipi Hapishanesi yeniden açılıyor, bununla birlikte sürgün ve itirafçılaştırma politikası devreye sokularak saldırı başlatılıyordu.

Faşizmin saldırısının bir yanı; yıllardır teslim alamadığı, devrimin okulları haline gelmiş hapishanelerdeki örgütlülüğü parçalayarak, tutsakları birbirinden tecrit ederek, itirafçılığı dayatarak ve hapishaneleri kendi düzeni açısından bir 'tehlike' olmaktan çıkarmaktı.

Ancak bu saldırının önemli bir diğer yanı ise; Tutsakların Siyasi Kimliklerine, Onurlarına Yönelik Saldırıya Direnişle Karşılık Verecekleri Gerçeği Üzerine Kurulmuş Olmasıydı.

Yani işbirlikçi oligarşi taktiğini; hapishanelerde direnen tutsaklara, dışarıda onları sahiplenene halka üst boyutta sistemli bir saldırı dalgasıyla cevap vererek devrimci hareketi ciddi bir yenilgiye uğratma ve halka gözdağı vererek sindirme üzerine kurdu. Böylesine kapsamlı bir saldırıya karşı alınacak tavır da elbette ki ülkemiz devrim tarihi açısından son derece önemli ve belirleyici olacaktı. Bu boyutta bir saldırının şehitler vermeden geri püskürtülmesi mümkün değildi.

Bedel Ödemeden Hiçbir Hak Alnamaz, Bedel Ödemeden Hiçbir Saldırı Püskürtülemez! Düşmanın politikası ilk olarak hapishanelere saldırmaktı. Bu nedenle hapishaneler cephesinden alınacak tavır belirleyici önem kazanıyordu.

Oligarşinin saldırısı bütün olarak halkı teslim almayı amaçlayan bir saldırıydı ve bu nedenle de kolay kolay vazgeçeceği bir saldırı değildi. Cephe tutsaklar

saldırının da, ödenmesi gereken bedellerin de bilincindeydiler. Süreç bedelleri isteyen bir süreçti ve Özgür Tutsaklar da programlarını esas olarak bedeller ödenecek bir biçimde ÖLÜM ORUCU direnişine göre belirlemişlerdi.

Parti-Cephe tutsakları
süresiz açlık grevi direnişi kararı aldı.

Süresiz açlık grevi uzun sürece yayıldı ve bu süreç boyunca adım adım faşizmin saldırılarını teşhir ederken bu saldırılara karşı halkın tepkisini de açığa çıkaran bir direniş tarzıydı.

Parti-Cephe Tutsaklarının Diğer Solun Tutsaklarıyla
Yürüttükleri Tartışmalar

20 Mayıs 1996'da Sonuçlandı Ve Dokuz Siyasi
Hareket Süresiz Açlık Grevine Başladı

Tutsak aileleri ısrarlı ve kararlı bir biçimde direnişin hapishaneler dışındaki sesi soluğu oluyor, sokakları ve Galatasaray Lisesi önünü bir mevzi savaşına dönüştürüyor, evlatlarının uzlaşmaz tavrını onlar da militanca sürdürüyorlardı. Bu sahiplenme belli bir düzeyde demokrat çevreleri de harekete geçirmişti. Tutsaklar Ölüm Orucu 'nu tartışırken, oligarşi krizini yeni bir hükümetle gidermeye çalıştı. ANAYOL hükümeti yıkıldı ve yerini REFAHYOL hükümeti aldı. Refah Partisi ile Doğru Yol Partisi'nin koalisyon hükümeti de aynı saldırı politikasını devam ettiriyordu.

Oligarşinin saldırılarının artması üzerine, süresiz açlık grevi direnişi 45. gününde, Tarih 3 Temmuz gününü gösterirken, 161 ölüm orucu direnişçisiyle ölüm orucu direnişine çevrildi. Diğer siyasetlerle birlikte toplam 161 savaşçı Birinci Ölüm Orucu Ekibi'nde görev aldı 55. gün 2. ekibin, 65. gün 3. ekibin bir ölüm orucuna başlaması kararı alındı. Eylemin temel sloganı "Zaferi Şehitlerimizle Kazanacağız" idi.

Bu slogan ölüm orucu eyleminin politik özünü ve niteliğini yansıtıyordu. Bu devrim cephesinden gösterilen kararlılıktı. Şehitler verilmeden bu saldırının geri püskürtülemeyeceği biliniyordu, bununla birlikte kazanma kararlılığı da ifade ediliyordu. Bu eylem düşmanla en üst boyutta sürdürülen bir irade savaşı olacaktı. Cephe

tutsaklarının öncülüğünde 9 siyasi hareketin tutsakları ölüm orucu direnişini sürdürürken ve 2. ölüm orucu ekipleri açıklanırken; reformizm, direnen tutsaklara “Ara Verin” çağrısı yapıyordu.

Aralarında HADEP, İP, PETROL-İŞ, TMMOB, Ziraatçılar Derneği, Hacı Bektaş Derneği’nin de bulunduğu bazı kurumlar eylemi bitirme çağrısı yapıyorlardı. Reformistler inançsızlıklarıyla, burjuvaziyle aynı kulvarda koşuyor, eyleme destek değil engel olmaya çalışıyorlardı.

Direnış, Önüne Çıkan Her Türlü Engeli Aşarak Yoluna Devam Etti Ve Kazandı!

Aynı süreçte aileler de dışarıda evlatlarının açlığını paylaşılarak ölüm orucu direnişine başladılar. Direniş ailelerin katılımıyla daha da güçlendi. En anlamlı desteği evlatlarıyla birlikte 45. gün ölüm orucuna başlayan 3 tutsak ailesi veriyordu. Nadire Ana’nın yaşı 55’ti. Güzel Ana 60, Ali Rıza Eroğlu ise 62 yaşındaydı. Tutsak ailelerinin ardından TÖDEF/İYÖ-DER’li ve DLMK’lı öğrenciler, Kurtuluş gazetesi çalışanları yurtiçi ve yurtdışındaki 27 bürosunda süresiz açlık grevine başladılar. İşçiler, memurlar açlık grevi direnişleri ve yürüyüşler, basın açıklamaları yaptılar. Direniş giderek yayıldı.

1996 Ölüm Orucu direniş 69. gününde
12 şehitle zaferle sonuçlandı.

Eskişehir tabutluğu kapatıldı ve tutsakların talepleri kabul edildi.

Elbette ki faşizmin hüküm sürdüğü bir ülkede, hapishaneler cephesinde hiçbir hakkın kalıcılığı yoktur. Öyle de oldu. Oligarşi emperyalizmin uşaklığına devam ettikçe hak gasplarına da devam etti.

**Dünya Hapishaneler Tarihinin En Uzun Direniş
Olarak Tarihe Geçen 2000-2007
Büyük Ölüm Orucu Direniş,
Tarihimizin En Büyük Ve En Uzun Süreli
Antiemperyalist Eylemidir!**

**2000-2007 Büyük Ölüm Orucu Direniş,
Devrim ve Karşı-Devrim Arasındaki Amansız
İrade Savaşıdır.** Direniş, devrim ve karşı-
devrim cephesi açısından taşıdığı işte bu önem
nedeniyle uzun süreli ve büyük bedeller

ödenen bir direniş olarak şekillendi.

Çünkü Bu proje IMF ve emperyalist kurumlar tarafından emrediliyordu. Bu “projeyi” AB emrediyordu. “Avrupa Birliği standartlarındaki oda (hücre) tipini hayata geçirmeliyiz” diyorlardı. “Devrimcileri yok edeceksiniz” diyorlardı. Bu emir Ali Suat Ertosun’un ağzında “Biz bu ülkede bir düşünceye karşı savaşıyoruz. Ne olursa olsun bu düşünceyi yok edeceğiz” şeklinde ifade buluyordu.

Ecevit “Hapishaneler sorununu çözmeden IMF’nin politikalarını hayata geçiremeyiz” diyordu. Ve IMF (Uluslararası Para Fonu) dayatmalarının, ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi’nin hayata geçirilmesi için Anadolu’da Cepheli tutsakların imhası, imha edilemiyorsa ideolojik olarak teslim alarak önlerinde engel olmaktan çıkarılması şarttı.

**Bu nedenle 2000-2007 Büyük Direniş;
yalnızca işbirlikçi oligarşiye değil,
efendisi emperyalizmin yeni
sömürgecilikle amaçladığı “Ya Düşünce
Değişikliği Ya Ölüm!” saldırısına,
dünyada ve ülkemizde uygulamak
istediği sömürü politikalarına karşıdır.**

**Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) ve
ardından Afrika’nın da dâhil edildiği
Genişletilmiş Ortadoğu Projesi’ne karşı da
bir direniştir.**

**Tecrit saldırısı, NATO karargâhlarında
planlanmıştır ve Büyük Direniş aynı zamanda
NATO’ya karşı bir direniştir. Bu nedenle
diyebilir ki; Büyük Direniş, tarihimizin en
büyük ve en uzun süreli antiemperyalist
eylemidir!**

Emperyalizmin ve faşizmin devrimci düşünceyi yok etme, örgütleri teslim alma, silahlı devrim inancını yok etme ve tecrit politikasına verdiği cevap 7 yıl süren büyük ölüm orucu direnişidir.

**Özgür Tutsaklar, Emperyalizmin Tasfiye-
Teslimiyet-Uzlaşma Saldırılarına,
“Ya Düşünce Değişikliği Ya Ölüm”**

Dayatmasına 122 Kez Ölerek Cevap Verdi

Her direniş kendi özgünlüğünde destanlar yaratır. 2000-2007 Ölüm Orucu hem ideolojik, hem siyasal yanıyla kendi içinden onlarca destan yaratabilecek politik bir güce sahiptir.

Büyük Ölüm Orucu Direnişi, emperyalizmin ve faşizmin ülkemizde devrimci düşüncüyü teslim almak, silahlı devrim inancını tamamen yok etmek için başvurduğu tecrit saldırısına karşı 20 Ekim 2000'de başladı ve 22 Ocak 2007'de zaferle sona erdi.

Direniş; 6 yıl 3 ay 2 gün, 75 ay, 326 hafta 3 gün, 2286 gün, 25 mevsim sürdü.

Direniş boyunca, değişik sayıda direnişçinin yer aldığı 13 Ölüm Orucu Ekibi çıkarıldı.

Kesintisiz bir biçimde, her ekip, bir sonrakine devretti direniş bayrağını.

Emperyalizmin tasfiye-teslimiyet-uzlaşma, "Ya düşünce değişikliği ya ölüm" dayatmasına karşı Direnişte içeride ve dışarıda 122 kez ölerek cevap verdik.

400'ü aşkın tutsak bu direnişte, zorla müdahale işkencesiyle sakat kaldı. 122 şehidin 34'ü, dışarıda şehit düştü.

İçeriyle dışarının bu kadar bütünleştiği bir başka hapishaneler direnişini tarih yazmadı.

Türkiye'nin onlarca şehrinde, kasabasında ve köyünde 122 mezar açıldı...

2 çocuğu olan TAYAD'lı Şenay Hanoğlu ve Gülsüman Dönmez, iki kız kardeş Canan ve Zehra Kulaksız ve Büyük Direniş şehitleri; "ölüm pahasına devrimci düşünceleri teslim etmemenin onurunu" miras bıraktılar. Dünya halklarının geleceği için, emperyalizme karşı direniş destanı yazdılar.

ABD emperyalizminin "7 yıl direniş mi olur?" dediği Büyük Direniş, 22 Ocak 2007'de emperyalizmin ve oligarşinin tecrit politikasında büyük bir gedik açan, asıl olarak da siyasi zaferimizin ilanı anla mına gelen sohbet hakkı genelgesinin yayınlanmasıyla zaferle sonuçlandı.

Büyük Direniş ile halkımız kahramanlaştı. Bunu yapan Cephe'nin ideolojisidir.

Oligarşi 19-22 Aralık'ta Doğrudan Direnme Hakkına Saldırdı.

20 Hapishanede Aynı Anda Yapılan Katliamlarda 28 Tutsak Katledildi

19 Aralık 2000 Yılında, Emperyalizmin Desteğini Alan Oligarşi, Hapishaneler Tarihini En Büyük Katliamını Yapararak F Tipi Hapishanelerini Açtı.

Dönemin Başbakanı Bülent Ecevit 19 Aralık Katliamının Ve F Tiplerinin Açılmasının IMF Politikalarının Uygulanabilmesi İçin Yapıldığını İtiraf Etti

Büyük Ölüm Orucu sürerken, 19 Aralık 2000 tarihinde, 20 hapishaneye, aynı saatlerde Türkiye tarihinin en büyük askeri operasyonlarından birisi yapıldı. Bu katliam operasyonunda altı kadın devrimci diri diri yakılarak, 28 tutsak katledilerek F Tipi hapishaneler açıldı.

Emperyalizmin sömürü politikaları önündeki engelleri ortadan kaldırmak için, halkı sindirmek, susturmak için önce hapishanelerdeki devrimci tutsakları teslim almaları gerekiyordu. 10 bini aşkın asker, kar maskeli, ağır silahlarla donatılmış yüzlerce polis ve özel timle 20 hapishanede birden operasyon başlattılar.

Burjuva gazeteler bile, ertesi gün bunun Kıbrıs İşgal Harekâtı'ndan sonraki en büyük askeri harekât olduğunu yazdılar.

Sandıklar dolusu kurşun ve sandıklar dolusu bomba getirmişlerdi yanlarında. Yalnızca Çanakkale Hapishanesi'nde 5 bin 48 adet gaz bombası kullanıldı.

Katliamcılar tutsakları kuşattıklarında, kurşunlar ve bombalar eşliğinde tek bir ses duyuldu: **"Teslim olun!"**

Yaktılar; kahkahalarla, diri diri yaktılar ama kömürleşmiş devrimci tutsakların yanık bedenlerinde bile zafer işaretleriyle kalmıştı

parmakları...

Türkiye ve dünya halkları için duydukları sorumluluk bilinci ve inancıyla direndiler. Çünkü Cephenin **özgür tutsakları için direnmekten başka alternatif yoktu.**

Bizzat dönemin Başbakanı Bülent Ecevit IMF politikalarını hayata geçirmek için 19 Aralık katliamını yapmak ve F tiplerini açmak zorunda olduklarını itiraf etmiştir.

IMF politikaları o süreçte sorunsuzca hayata geçirilmiştir. Taşeronlaştırma yasaları, o dönemde çıkartılmıştır. AKP'nin Maliye Bakanı **"babalar gibi satıyoruz, sat sat bitmiyor"** dediği özelleştirmeler o dönemde gerçekleştirilmiştir.

19-22 Aralık'ta tarihin en vahşi hapishane katliamlarından biri gerçekleştirilirken aynı zamanda tarihin en büyük hapishane direnişlerinden biri yaratılıyordu. Direnme hakkı içeride ve dışarıda ölümler pahasına savunuldu. Katliamlar, yalanlar, zorla müdahaleler, tahliye rüşveti, sansür ve akla gelebilecek tüm saldırı yöntemleri karşısında, direnme hakkı korundu.

Neden Özgür Tutsaklar Hedef Alındı?

Çünkü 1970'lerden günümüze ve esas olarak da 1980 cunta ile birlikte hapishanelerde direnen ve faşizmin politikalarını boşa çıkaran hep Cephelilerdi. Ezen ile ezilen arasında ara yol aramak yerine; çelişkileri keskinleştiren, halka siyasi gerçekleri, sömürüyü ve bunun sorumlularını gösteren, adaletsizliklerin hesabını soran yalnızca DHKP-C idi. Bu nedenle oligarşi Cepheli tutsakları hedef aldı. 19 Aralık Katliam operasyonunu yönetenlerden birisi olan Binbaşı Zeki Bingöl yıllar sonra 19 Aralık Hapishaneler Katliamının **"DHKP- C'yi bitirmek için yapıldığını"** itiraf etmiştir.

Amerikan emperyalizmi ise **"7 yıl direniş mi olur, bunlar direndiler... Bir daha M-L bir silahlı örgütün gelişmesine izin vermeyeceğiz..."** diyerek amaçlarının DHKP-C'yi bitirmek olduğunu açıklıyorlardı.

F Tipi Hapishaneler ve tecrit politikası tek başına hapishanelere, tutsaklara yönelik bir politika değil, bir bütün olarak ülkemizde **DEVİRİNCİLİĞİ BİTİRME, BEYİNLERİ TESLİM ALMA, SİLAHLI MÜCADELEYİ TASFİYE EDEREK DEVRİMLERİ UMUT OLMAKTAN ÇIKARMA** politikasıydı. Emperyalizmin bu politikasını yenecek olan; **YENİLMEYEN TEK KOMUTAN DİRENİŞTİR.**

122 Şehidin Nedeni Emperyalizmin NATO

Karargâhlarında Aldığı

"Ya Teslimiyet Ya Ölüm" Kararının Ülkemizde Uygulanmaya Konmasıydı

Emperyalizm ve oligarşi bu kararı uygulamak için ülkemizde F tipi hapishaneler ve tecrit politikasına başvurdu. Hücre tipi hapishaneler ülkemizde daha önce de **"Eskişehir Tabutluğu"** olarak anılan, Eskişehir E Tipi Hapishanesi ile gündeme gelmiş ve direnişlerle kapatılmıştı.

Ancak oligarşinin hücre tipi hapishaneler politikası hiç gündeminden çıkmadı.

Çünkü oligarşi, hücre tipi hapishaneler ile devrimciliği ülkemizde bitirebileceğini düşünüyordu. Bunun nedeni ise dünyanın değişik ülkelerinde emperyalistlerin uyguladıkları hücre politikaları ve bunların sonuçlarıydı.

Faşizme ve burjuvazinin ideolojik etkisi altındaki uzlaşmacı ve tasfiyeci sola göre, 122 şehidin nedeni **'örgüt baskısıydı. Faşizm örgüt baskısı propagandasıyla 19 Aralık'ta yapacağı katliama zemin hazırlamaya çalışırken, tasfiyeci-uzlaşmacı sol da faşizmin bu politikasına alet oldular**

Emperyalistler İstedikleri Sonucu F Tipleri İle Alamadılar.

Çünkü Özgür Tutsaklar Her Türü Bedeli Göze Alarak 122 Şehit İle Direndiler.

Reformist sol direnişe uzak durdu, oportünizm direnmedi, Kürt milliyetçileri direnenlerden fersah fersah uzaklaşmaya çalıştı. Çünkü bu kesimler emperyalizmin politikalarını görmek istemediler; hatta emperyalizmin değiştiğini, demokratlaştığını dahi söyleyecek kadar ileri gitmişlerdi.

Solun, direnişten ve devrimcilikten uzaklaşmasının temel nedenlerinden;
Birincisi; Baş çelişkinin emperyalizm ile dünya halkları arasında olduğunu ve sınıflar savaşı gerçeğini inkâr noktasına gelmeleridir.

İkincisi; iktidar iddiaları kalmadığı, sınıf kinlerini yitirdikleri için; devrim ve halk nezdinde devrimcilik misyonlarını da yitirmiş olmaları.

Üçüncüsü; düşmanla gerçek bir savaşı göze alacak ideolojik güce sahip olmamalarıdır.

Bu nedenlerden kaynaklı ülkemiz solu böylesine büyük ve dünya ölçeğinde, uzun yıllar ideolojik etki yaratacak bir direniş gerçekleştirememiştir. Bu nedenle direnişe ve direnenlere düşmanla birlikte aynı cepheden saldırmayı tercih etmiştir.

Çünkü ideolojik olarak beslendikleri kaynak burjuvazidir. Oportünizm ve Kürt milliyetçi hareket, hapishanelerde hep statükolardan yana olmuşlar, var olan kurulu düzenlerinin bozulmasına neden olacak her türlü direnişten uzak durmuşlardır.

Ölüm Orucu Direnişini Anlamak İçin Öncelikle Tecriti Anlamak Gerekir.

Tecrit Anlaşılmadan Direnişin Ve Büyük Bir Bedeli Ödemenin Nedenleri De Anlaşılamaz

Tecridin kelime anlamı sözlüklerde; ayrı bir yerde tutma, ayırma, felsefede ise soyutlama olarak geçmektedir. Yani kişinin yaşadığı dünyadan soyutlanması. Emperyalizmin ve faşizmin politikasının özü budur. Devrimcilerin yaşadıkları dünyadan, bir birlerinden, ailelerinden, politikadan, yaşamın güncel sorunlarından soyutlanması... Böylece yalnızlık ve hiçlik duygusu yaratılmaya ve fiziki, psikolojik saldırılarla devrimciler teslimiyete zorlanır. Bu politika dünyanın çeşitli ülkelerinde birçok örgütün silahlı mücadeleyi tasfiye etmesine kadar gitmiştir.

Özgür Tutsakların Onlarca Eylem Biçimiyle 6 Yıl Süren

“Sürekli Faşizme Karşı Sürekli Direnişi”

Faşizm diyor ki; “Sakın bana ve emperyalist efendilerimin sömürü düzenine karşı çıkmayın! Adaletsizliğe karşı direnmeyin! Yoksa size sürekli gözaltına alır, işkence yapar, tutuklar, hücrelere atar, bir daha gün yüzü göstermem. Sahte deliller üretir, yalancı

tanıklar yaratır, alenen yalan ve iftira olduğuna bakmadan müebbet hapis cezaları veririm, kitap-dergi okutmam, haber izletmem, yıllarca aile-arkadaş görüşçün olmaz, mektupla bile sesini dışarı taşımana izin vermem. Tek bir yoldaşının yüzünü göstermem, sesini duyurmam. Seni hücrelerde çürütür hasta ederim, tedavi hakkını da engeller katlederim.”

2007 yılından itibaren, Özgür Tutsakların direnişle kazandığı haklar adım adım gasp edilmeye başlandı. Küçük çaplı direnişlerle adeta mevzi savaşı verilerek 2016 yılına kadar gelindi. Fakat artık hak gaspları o kadar artmıştı ki Özgür Tutsaklar, tüm bu saldırılara karşı taarruza geçme kararı aldılar.

10 Temmuz 2016’da özgür tutsakların bulunduğu tüm hapishanelerde “Sürekli Faşizme Karşı Sürekli Direnişe başladılar. 6 yıl süren bu direnişin nedeni, ideolojik teslimiyeti dayatan hak gaspları saldırısıydı.

- * Haftada 10 saat, 10 tutsağın bir araya gelmesi, ‘sohbet hakkı’ uygulanmadı.
- * Kitap ve yayınlar verilmedi.
- * Televizyonda haber kanalları kısıtlandı.
- * Mektuplar engellendi.
- * Sağlık hakkı engellendi. Tedavi hakkı engellendi. Tekli-kameralı ring, çift kelepçe takılması gibi keyfi uygulamalar dayatıldığı için tutsaklar hastaneye gidemedi.
- * Savunma hakkı, benzer keyfiliklerle gasp edildi,
- * SEGBİS(Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi) ile yüz yüzelik ilkesi ve adil yargılanma hakkı ihlal edildi. Haklarında haksız yere verilen kararlar, yüzlerine dahi okunmadı.
- * Tutsaklar duruşmalara katılamadı savunma yapamadı.
- * Keyfi gerekçelerle onlarca disiplin cezasıyla ziyaret, görüş, telefon hakkı gasp edildi
- * Temel ihtiyaçları karşılanmadan, aylarca tek kişilik hücrelerde tutularak hayatlarına kast edildi.
- * Hapishanelerde MİT, savcı ve polis, yasa dışı görüşmeler yaparak, çeşitli vaatlerle

işbirlikçileştirme politikası uygulanmaya başlandı.

- * Hapishanelerde devlet eliyle devşirdikleri kişilere imzalattıkları yalan ifadelerle, devrimcilere yeni operasyonlar yapıldı, komplo dosyalarla müebbet hapis cezaları verildi.

Sadece bir kısmını özetlediğimiz bu baskı yöntemleri her gün bir yenisi eklenerek devam etti. , Tek başına bir tutsağın haber izleyemediğini, gazeteye ulaşamadığını, kitap-dergi okuyamadığını ve yan hücredeki arkadaşıyla yüz yüze sohbet hakkının gasp edildiğini düşünün. Hem de bu uygulamanın bir gün, bir ay, bir yıl değil; yıllarca sürdüğünü düşünün.

2000 Büyük Direnişten sonra Özgür Tutsakların "Sürekli Faşizme Karşı Sürekli Direniş"i, 2019-2020 "Adalet İçin Ölüm Orucu Direniş"i yaşandı. 19 Aralık 2021'de Sibel Balacı, 25 Aralık 2021'de Gökhan Yıldırım, 15 Ağustos 2022'de İleri Kızılaltun; başta Adil Yargılanma Hakkı olmak üzere hasta tutsakların serbest bırakılması, hapishanelerdeki hak gasplarının son bulması için ölüm oruç direniş silaını kuşandılar.

Ölüm Orucu Direniş ile faşizmin mahkemelerinin verdiği cezaları, hasta tutsakların karşısına çıkarttıkları ATK barikatını, tecrit ve sansür politikalarını yerle bir ederek, faşizmin yargısının adaletsizliğini eriyen bedenleriyle teşhir ederek Sibel Balacı, Gökhan Yıldırım ve İleri Kızılaltun özgürlüklerine kavuştu. Bu siyasi ve somut kazanımlarıyla büyük bir zaferdi.

Taarruza Geçme Kararı Alan Özgür Tutsaklar, Her Hapishanede Özgün Koşullara Göre Direnme Biçimleri Hayata Geçirdiler.

Direnmenin tek bir biçimi, tek bir şablonu olmaz. Direnme kararlılığında olan bir devrimcinin yaratıcılığı sınır tanımaz. Cepheli tutsakların olduğu hapishanelerde hak gasplarına karşı onlarca biçimde direniş örgütlendi.

Havalandırmada, koridorlarda, mahkeme-hastane gidişlerinde, slogan atma, Kapı dövme eylemleri yapma, Açlık grevleri yapma, Sayımlarda havalandırmada oturma eylemi yaparak hücreye girmeme, Hücre kapısı açılınca koridora fırlayıp hücreye girmeme, Kapı patlatma, kamera kırma, Havalandırmadan hücreye girmeme, Mahkeme, hastane vb. dönüşlerde koridorun başında oturma eylemi yapma, Duvarlara yazılama yapma, Hücre yakma ve daha pek çok eylem biçimiyle direndiler.

Bu eylemlerde onlarca Özgür Tutsak yerlerde sürüklenerek hücrelerine götürüldü. İşkence yapıldı, kolları kırıldı, üzerlerindeki kıyafetler paramparça edildi. Tutsaklar yerlere oturamasın diye çamaşır suyu döktüler; tutsakları yerlere yağ döküp düşürdüler. Tuzu-biberi bile silah yaptılar kimi zaman. Yaşanan iki sınıfın irade savaşıdır, iki sınıfın ideoloji savaşıdır. Ve bu savaşın silahları çok çeşitlidir.

Bu Saldırılara

Ya Teslim Olunacak Ya Da Direnilecektir.

Üçüncü Bir Yol Yoktur!

Özgür Tutsaklar Teslimiyeti Reddetti Ve Ölüm Orucu Kararı Aldı

Grup Yorum, Halkın Hukuk Bürosu ve Özgür Tutsaklarla süren 2019-2020 Adalet direnişinde, yalnız Anadolu halkları değil, dünya halkları da süren bu iki ideoloji savaşı etrafında birleşti. Mustafa, Helin, İbrahim ve Ebru; emperyalizmin tecrit edip yalnızlaştırma, terörize ederek imha etme politikasına, adaletsizliğine karşı mücadelede ölümsüzleşirken, köklü bir geleneğin sürdürücüsü ve yeni direnişlerin nüvesi oldular.2021 yılında başlayan ölüm orucu direniş ile Özgür Tutsaklar direnişlerini daha ileri bir aşamaya taşıdılar.

"Ölürüz Ama Asla Düşüncelerimizde Vazgeçmeyiz!"

Direnış Ve Zafer Kızıldere'den Bu Yana Süren Cephe Geleneğidir

Ölüm orucu direnişi ve zafere kadar direnme kararlılığı denilince, akla Cepheli devrimciler gelir. Reformizm, oportünizm, küçük burjuvazi; kimi zaman direnişlerin içinde yer alabilir, nadiren de olsa direnişin başlatıcısı da olabilir. Ancak asla, sonuna kadar götürme ve kazanma kararlılığına, inancına ve gücüne sahip değildirler.

Bu güce sahip olan yalnızca devrimcilerdir. Bu güç ideolojik bir güçtür.

Ancak tarihsel ve siyasal haklılığına inananlar, böyle bir eyleme cüret edebilirler.

Ancak halkımıza inananlar, böyle bir eylemi sonuna kadar götürebilirler.

Ancak düşmanı ve kendini tanıyanlar, savaşıma ve kazanma iradesine sahiptirler.

İki düşman güç bir savaşta karşı karşıya geldiğinde bir birlerini teslim olmaya zorlarlar, tersi durumda bir birlerini vururlar. Bedenine açlığa yatıran direnişçi, açlık grevini sürdürdüğü sürece onun iradesi savaşıma devam ediyordur ve o yaşamını yitirse dahi girdiği savaşta iradesini düşmanına teslim etmediği için zaferi kazanan taraftır. Zaferin bu anlamını yalnızca her şeye “yaşam kutsaldır”, “hiçbir şey için ölmeye değmez” penceresinden bakanlar anlayamazlar.

Açlık Grevleri Ve Ölüm Oruçları değişik dönemlerde, değişik taleplerle yapılsa da, hepsinin temelinde emperyalizmin ve faşizmin saldırıları ve adaletsizlikleri vardır. Adaletsizliğin kaynağı ise sömürü düzenidir. Ülkemizde emperyalist sömürü ve talan devam ettikçe, ülkemiz faşizm ile yönetilmeye devam ettikçe sömürü, halka ve devrimcilere saldırılar sürecektir. Bu demektir ki, onlarca biçimde direnme savaşı da sürecektir. Anadolu topraklarındaki yeni onlarca ve yüzlerce direnişin yaratıcısı olacaktır.

**İş, Ekmek, Özgürlük, Adalet için Direniş:
Nuriye-Semih'in Açlık Grevi ve 1398 Gün
Süren YÜKSEL DİRENİŞİ**

Faşizmle Halk Arasında Bir Barikat Olmuştur

Türkiye oligarşisinin derinleşen siyasi krizinin dışa vurduğu 15 Temmuz 2016'da gerçekleşen darbe girişiminin ardından AKP faşizmi durumu fırsata çevirip OHAL (Olağanüstü Hal) ilan ederek halkın tüm kesimlerine

yönelik **kapsamlı bir devlet terörü** başlamış halka karşı açtıkları savaşta; binlerce kişi gözaltına alınmış, işkencelerden geçirilmiş, tutuklanmıştır.

Hapishane ve karakollar işkence haneye çevrilmiştir. Yüzlerce dernek, vakıf, kültür merkezi ve diğer demokratik kurumlar kapatılmış, kapıları mühürlenmiştir. Yüzlerce gazete, dergi, yayınevi, televizyon, radyo ve ajansın yayınına son verilmiştir.

Yüz elli bine yakın kamu emekçisi ihraç edilmiş, binlercesi açığa alınmış, açlıkla terbiye edilmeye çalışılmıştır.

Sokak eylemleri yasaklanmış, toplantı ve gösteri yürüyüşü hakkı gasp edilmiştir. Gazeteciler, avukatlar, siyasetçiler, sendikacılar, aydın ve sanatçılar dâhil halkın her kesimi saldırılardan payına düşeni almış, ister devrimci olsun ister reformist, bütün muhalefet susturulmaya çalışılmıştır.

Kürdistan'da ilan edilen sokağa çıkma yasakları eşliğinde katliamlar devam etmiştir. Türkiye'nin dört bir yanında, onlarca kişi evlerde ya da sokak ortasında, “**dur ihtarına uymadığı**” gerekçesiyle ya da “**çatışma**” süsü verilerek katledilmiştir.

Bütün bu terörün bir tek amacı vardı elbette: Halkı korkuyla sindirmek, boyun eğdirmek, hak arayamaz hale getirmek... Böylece yıllardır sürdürdükleri soygun, talan düzenini hiçbir halk muhalefeti olmadan devam ettirmek istiyordu AKP faşizmi.

Ancak direniş bir kez daha bu planı bozdu. AKP faşizminin OHAL sürecinde sorgusuz sualsiz işten attığı binlerce kamu emekçisinden biri olan Nuriye Gülmen, 9 Kasım 2016'da Ankara'nın göbeğinde, Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde “İşimi Geri İstiyorum” diyerek tek başına oturma eylemine başladı. Her gün tek başına alana çıktı. Onlarca kez gözaltına alındı; ama yılmadı, vazgeçmedi. Her

seferinde, gözaltından çıkıp tekrar alana koştu. Yüksel Caddesi'ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde artık bir de direniş anıtı vardı. OHAL karanlığına tek başına direnen Nuriye Gülmen'di bu.

Bütün örgütlerin, bütün sendikaların, siyasi partilerin "OHAL'de direniş mi olur, tek başına bir şey yapılamaz ki," dediği bir dönemde Nuriye Gülmen, onlarca kez gözaltı ve işkenceye, tutuklama tehdidine aldırılmadan tek başına direnilebileceğini gösterdi.

Direniş zamanla büyüdü, dünyayı ayağa kaldıran bir direnişe dönüştü. Sokağa çıkmanın 'suç' sayıldığı günlerde, kendisi gibi işinden ekmeğinden edilen kamu emekçilerini birleştirdi.

Gerçekte Nuriye Gülmen, bir gecede işi, ekmeği elinden alınarak açlıkla terbiye edilmek istenen binlerce kamu emekçisini, milyonlarca yoksul insanı temsil ediyordu. Nuriye'nin tek başına başladığı direniş, zamanla büyüdü. Yeni direnişçiler eklendi yanına. Nuriye sadece kıvılcımı çakan oldu. Hatta direniş sınırları aşarak dünyayı ayağa kaldırdı. "Direnişin dünyayı ayağa kaldırdığı" tespiti de bize değil faşizmin temsilcisi, AKP faşizminin Cumhurbaşkanı Erdoğan'a aitti.

**Direniş Yeni Bir Silahı Kuşandı; Nuriye GÜLMEN Ve Semih ÖZAKÇA
9 Mart 2017'de Açlık Grevine Başladılar**

Nuriye'nin tek başına başladığı direniş öğretmen Semih ÖZAKÇA ve Acun KARADAĞ'ın, ardından diğer direnişçilerin de katılmasıyla birlikte büyüdü, gelişti.

AKP faşizmi direnişe daha çok saldırmaya başladı. Saldırı, gözaltı ve tutuklamalarla direnişi bitirmek istedi. **Açlık grevindeki iki direnişçinin 25 Mayıs 2017'de tutuklanmasıyla direniş bitmek bir yana daha da büyüdü.** Açlık grevinde günlerin ilerlemesi ve AKP'nin saldırılarının artmasıyla direnişin sesi bütün ülkede hatta dünyada yankılanmaya başladı. Direnişin gücü karşısında acizleşen AKP

faşizmi, Nuriye ve Semih'in isimlerini bile yasakladı.

**Yüksel Direnişçilerini,
Nuriye Ve Semih'i Özgürlüğü İçin
Duruşmaya 10 Bin Avukat Katma Hedefini
Açıklayan Halkın Avukatları Büroları
Basılarak Gözaltına Alıp Tutuklandı**

Halkın Hukuk Bürosu yaklaşık 30 yıldır, halkın avukatlığını yapan bir kurum. HHB, polis tarafından katledilen halk çocuklarının (Dilek Doğan, Berkin Elvan, Günay Özarslan) gibi davalardan, çeteler tarafından katledilen Hasan Ferit Gedik ve Soma davalarına kadar kamuoyu tarafından takip edilen birçok davada yerini aldı.

Avukatlarımız direnişlerini asla mahkeme salonları ve adliyeler ile sınırlı olmadı. Kazova-Roseteks işçilerinin yanında, DİSK önündeki direnişlerde de yine HHB avukatları vardı. Kolları kırıldı, gözaltına alındılar-saldırıya uğradılar ama her zaman adalet taleplerini adliyeer de meydanarda haykırdılar. Tutuklanmadan kısa bir süre önce mahkeme hazırlığı içindeydiler. **Tutuklanan iki kamu emekçisinin Nuriye ve Semih'in davası için gece-gündüz çalışıyorlardı. Zebanier 12 Eylül cuntasının yıl dönümünde bürolarında, sokakta-evde gözaltına aldılar avukatlarımızı, 10 gün sonra ise tutukladılar. Suçları malum halkın avukatlığını yapmak.**

Avukatları düzmece iddialarla tutuklansa da direnişe halkın sahiplenmesi büyüdü. Faşizm, 'Nuriye-Semih' isimlerinin geçtiği her eyleme saldırmaya, herkesi gözaltına almaya başladı. Ama ne direnişi sahiplenmeyi engelleyemediler. Halkımız alanlarda adlarını haykıramadığı yerde, isimlerini kısaltarak dağa-taşa-okula-avucuna her yere yazdı. Onlar artık "NU-SE" idi. Bu isim bütün dünyaya yayıldı.

Nuriye ve Semih irade savaşını sonuna kadar sürdürdüler. Direnme hakkını sonuna kadar kullanmaktan vazgeçmediler. Ve açlık grevi direnişinin 324. gününde direnişi siyasi

zaferle sonlandırdılar. Elbette direniş bitmedi. Bütün saldırılara, göz altılara, işkence ve tutuklamalara rağmen Yüksel Caddesindeki direniş, 4 yılı aşkın aynı kararlılıkla, aynı inançla sürdü. Yüksel, artık sadece Ankara’da bir sokak ismi değil bir direniş mevziisinin, hatta 4 yıldır bitirilemeyen bir direnişin adı olarak tarihe kaldı.

Yüksel Direnişi, yeni işçi ve kamu emekçilerinin Anadolu’nun farklı yerlerinde direnişler başlatmasını sağladı. Halka örnek ve moral oldu. Nuriye ve Semih’in açlık grevini sürdürdüğü 324 gün boyunca AKP faşizmi, ihraçları içeren TEK BİR KHK çıkaramadı. Böylece AKP’nin OHAL’i ile Anadolu halkları arasındaki en güçlü barikat oldu.

2020 Ölüm Orucu Direnişimizle, Helin’in, İbrahim’in, Mustafa’nın Şehitliğiyle, Ebru’nun, Aytaç’ın, Didem ve Özgür’ün Ölüm Orucu Direnişleriyle;

Dünya’da ve ülkemizde Devrimci Sanatçılığın, Halkın Avukatlığının, Adalet savaşıyla, Özgür Tutsaklığın, tanımı yeniden yapıldı.

3 Duruşma, 70 Klasör Dosyaya, 4 Sayfa Mütalaa, 159 Yıl Ceza...

- * Asılları Ve Kopyaları Avukatlara Verilmeyen Dijital Deliller,
- * 3 Gizli, 3 Açık Tanık (Bütün Tanıklar Polis İtirafçısı)
- * İftiracılardan Biri, 147 Ayrı Dosyada “Tanık” Duruşmada Hâkime “Hatırlamıyorum Bu Hangi Dosya?” Diye Sordu!
- * Gizli Tanıklar, Segbis’le Ve Yüzleri Kapalı İfade Verdi.
- * Gizli Tanıklardan Biri, Gerçekte Yok! Hayali.
- * Yaratılan Tanıktan Alınan İfadede Savcı İmzası Var!
- * Cumhuriyet Savcısı, Sahte Belgeye İmza Attı!

İşte Bu Adaletsizlik Nedeniyle Halkın Avukatları Barkın Timtik, Aytaç Ünsal, Oya Aslan, Ebru Timtik Adalet İçin Süresiz Açlık

Grevine Başladılar.

ADALET İÇİN AÇLIK GREVİNDE OLAN AVUKATLARDAN AYTAÇ ÜNSAL 63. EBRU TİMTİK 94. GÜNÜNDE ÖLÜM ORUCUNA ÇEVİRDİ.

Halkın Avukatları “Canımızı Cübbe Yaptık Ve Halkımızın Avukatlığını Yapmaya Devam Ediyoruz!” Dediler.

Dünya genelinde 110 Ülkeden 2 Milyon Avukatı Temsil Eden Uluslararası Avukatlar Birliği (UIA)

24 Ülkenin Avukatları Adına ELDH,

10 Ülkenin Avukatları Adına ALD,

26 Ülkenin Avukatları Adına IADL,

Belçika ve Almanya’da 22 Baro Adına OBFG,

Avrupa’dan Milyonlarca Avukatı Temsil Eden Hukuk Örgütü Avrupa Barolar Konseyi (CCBE)

Türkiye’deki 79 Barodan 39’u Adil Yargılanmak Talebiyle Ölüm Orucu Yapan Halkın Avukatları Ebru Timtik Ve Aytaç Ünsal’ın Haklı Mücadelesine Destek Verdi, Adalet İstedi!

Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) ve Halkın Hukuk Bürosundan (HBB) avukatlar için 20 ÜLKEDEN 356 AVUKAT, TÜRKİYE’DEN 400 AVUKAT olmak üzere TOPLAM 756 AVUKAT DİLEKÇEYİLE Yargıtay’a başvurarak kararın bozulmasını ve tutuklu avukatların tahliyesini istedi.

Savunmaya Özgürlük Koordinasyonunun yaptığı 10 günlük imza kampanyasında Haiti’den Suudi Arabistan’a, İtalya’dan Pakistan’a, ABD’den Japonya’ya 46 ülkeden 11 bin 633 kişi ve kurum temsilcisi Ölüm Orucundaki tutuklu avukatlar Timtik ve Aytaç Ünsal’ın taleplerinin kabul edilmesi için imza verdi. Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal’ın

tahliyesini ve adil yargılama koşulları sağlanmasını istediler.

Avrupa Barolar Birliği (CCBE); Uluslararası Avukatlar Birliği (UIA); İtalya Barolar Birliği; yerel baro ve demokratik kurumlardan oluşan 22 hukuk örgütü hazırladıkları 135 sayfalık raporda "Ulusal ve uluslararası kamuoyunda meşruiyeti olmayan, hukuksuzluklarla dolu dosyada adil yargılanma koşulları sağlansın!" dedi.

Halkın Avukatları Ebru Timtik Şehitliğiyle,
Aytaç Ünsal Direnişiyle Adalet Mücadelesinin
Tarihini Yazdılar

Ebru Timtik direnişin 238. gününde, 27 Ağustos 2020 günü kaçırıldığı hastanede şehit düştü. Dünyada, Roma'da şehit düşen Avukat Nerva'dan sonra, ölüm orucunda şehit düşen ilk avukat oldu Ebru.

Ebru Timtik'in Şehitliğinden Sonra, 1 Eylül'de, Aytaç Ünsal, Dosyası Onaylanmasına Rağmen Sağlık Durumu Nedeniyle Tahliye Edildi. Aytaç Ünsal'ın Edirne İline Gitmesi Kaçma Şüphesi Nedeni Kabul Edilerek Aytaç, Tekrar Tutuklandı. 5 Ay Boyunca Edirne F Tipi Hapishanesi Tarafından Tedavisi İçin Gerekli Saf B1 Vitamini Kendisine Verilmedi.

Grup Yorum 323 Gün Açlığıyla Direnerek
Tüm Dünyaya Şarkılar İçin
Ölünebileceğini Gösterdi
Saldırıları Karşısında Savunmada Kalmadı
Ölüm Orucu Direnişiyle Taarruza geçti

Konserleri yasaklanan, üyeleri sürekli tutuklanan, başlarına ödül konulup terör listelerine alınan, kültür merkezleri 2 yıl içinde 11 kez basılan Grup Yorum Emekçileri önce, "Listelerinize Bestelerimizle Cevap Veriyoruz" Dediler,
Sonra "Bedenlerimizi Enstrüman Yaptık" diyerek Ölüm Orucuna Başladılar.

Faşizm, Grup Yorum'u tecrit edip yalnızlaştırmak, terörize edip imha etmek isterken tam tersi oldu. İşkenceleriyle, Göz

altılarıyla, Terör Listeleriyle, Tutuklamalarıyla Grup Yorum terörize ederek, yalnızlaştırarak yok etmeye çalıştı. AMA BAŞARAMADI. Grup Yorum'u halktan koparmaya çalışan faşizm bütün dünya halklarının sahiplenmesiyle ve öfkesiyle karşılaştı. Bunun üzerine faşizmin politikaları ağır bir darbe alıp çürümüş oldu ve direniş zafere ulaştı.

Dünyayı Ayağa Kaldıran Grup Yorum
Sanatçısı Helin Bölek,
Dünyayı Birleştiren Grup Yorum Sanatçısı
İbrahim Gökçek,
Tüm Dünyaya Şarkılar İçin
Ölünebileceğini Göstererek
Halkımıza Bir Zafer Armağan Etiler

Bu zafer 288 gün direnen ve şehit düşen Helin Bölek'in, bu zafer 323 gündür direnen İbrahim Gökçek'in zaferidir. İbrahim'in 323. gününde siyasi zaferi açıklandı, 2 gün sonra 7 Mayıs 2020 günü tedavi için kaldırıldığı hastanede şehit düştü.

7 notanın komutanları tarih yazdılar. Bir kez daha direnmenin ve direnişin gücünü gösterdiler. Ölümsüz Şarkı Helin Bölek Oldular. Yıldızlı Yürek İbrahim Gökçek Oldular.

Grup Yorum emekçisi Helin ve İbo'nun direnişi dünyayı ayağa kaldırdı, ölüyü diriltti. Anadolu topraklarında ayağa kalkmayan açıklama çağrı yapmayan bilenen bir demokrat solcu örgütlü kimse kalmadı diyebiliriz.

Dünyanın 51 Ülkesinden 2951 Devrimci, Parti Ve Örgüt Temsilcisi, Sanatçı Ve Şair Enternasyonalist Dayanışma Gösterdi. Teslim Olmayan Şarkılarımızın Sanatçısı Grup Yorum Zaferi Kazandı

Grup Yorum, Pir Sultan gibi baş eğmedi zalimin zulmüne.

Grup Yorum Victor Jara gibi teslim olmadı faşizmin dayatmalarına.

Herkes duydu Helin ve İbo'nun çağrısını; Antarktika'dan Güney Amerika'ya herkes Grup Yorum türkülerini söyledi.

Başlarına Ödül Konulan, Konserleri Yasaklanan, Terör Listelerine Alınan Grup Yorum, Faşizmin Listelerine Yeni Bestelerle Cevap Verdi.

- 3 Kıtada 50 Konser Verdi.
- 47 Beste Yeni Beste Yaptı.
- 4 Kez İnternet Konseri Verdi.
- 3 Kez İnternet Üzerinden, dünyanın pek çok ülkesinden sanatçıların katıldığı "Enternasyonal Konferans Ve Konser" düzenledi.

Mustafa Koçak "Ya Adalet Ya Ölüm" Diyerek Başlattığı Ölüm Orucu Direnişinin 297 Gününde Hücre Hücre Eriyerek Şehit Düştü

Mustafa Koçak hakkında sadece iftiracı tanık beyanlarından oluşturulan bir soruşturma kapsamında yol ortasından gözaltına alınmış ve 12 gün boyunca siyasi şube polisleri tarafından işkence görmüştür. Bu işkence süreci boyunca sürekli olarak itirafçı tanıklığa zorlanmış hatta abla ve kız kardeşine tecavüz etmekle tehdit edilmiştir.

Mustafa 4 Ekim 2017 tarihinde tutuklanmış ve İstanbul 27. Ağır Ceza Mahkemesi 11 Temmuz 2019 tarihinde esas hakkındaki mütalaaya karşı savunması alınmadan, avukatlarının savunma için istediği süre talebi reddedilerek, lehine olan deliller toplanmadan, sadece iki itirafçı tanık beyanıyla kısa sürede hakkında iki kez ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası kararı verilmiştir.

Beyanlarıyla mahkûmiyet hükmü verilen tanık Berk Ercan, toplamda 344 kişi hakkında ifade vermiş, bu ifadeleri ile 200'e yakın kişi hakkında adli işlem yapılmıştır.

Mustafa Koçak'ın adaletsizliğe mahkûm eden 27. ACM (Ağır Ceza Mahkemesi) devrimcilerin cellatlığına soyunmuş, AKP faşizminin noterliğini yapan bir mahkemedir. Mustafa Koçak bu adaletsizliği kabul etmemiştir.

Adil yargılanmak talebiyle 3 Temmuz 2019'da açlık grevine başlamış, 1 Ekim 2019'da açlık grevini Ölüm Orucuna dönüştürmüş ve

direnişinin 297 gününde, 28 yaşında, 29 kiloya düşerek ADELET diye diye şehit düştü. Mustafa işbirlikçilik yapmadığı anda kahramanlaştı, rüşvetleri kabul etmeyerek kahramanlaştı, serumları söküp atarak kahramanlaştı, ölüme karşı direnirken kahramanlaştı... Halkın Direnişçi Koçak Mustafa'sı oldu.

2019-2020 Ölüm Orucu Direnişleri AKP Faşizmine Ve Emperyalizme Cephelileri Ne Hapishanede Ne Dışarda Teslim Alamayacağını, İdeolojimizi Tasfiye Edemeyeceğini Gösterdi

Grup Yorum emekçisi iki sanatçısı, Helin ve İbrahim'in, İki halkın avukatı Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın, Mustafa Koçak'ın ve iki özgür tutsağın ölüm orucu direnişinin tarihteki birçok açlık grevi-ölüm orucu direnişiyle pek çok benzer noktası vardır. Ama bir o kadar da farklı, kendine özgü yanları vardır bu direnişlerin.

Bu kendine özgü, farklı yanların başında; direnişin sadece belli somut kazanımların elde edilmesi için değil düşmanın fiziksel ve ideolojik olarak topyekûn bir imha saldırısına karşı koymak, saldırıyı püskürtmek için yapılması ama aynı zamanda bir savunma eylemi değil bir taarruz eylemi olması gelir.

Taarruz, saldırı demektir. Savaşlarda kesin sonuç almak için yapılan saldırıyı ifade eder. AKP faşizminin bizi içine hapsetmek ve yok etmek istediği kuşatmayı yarmak için başlatılan bir taarruzdur bu. AKP faşizmine devrimcileri teslim alamayacağını, yok edemeyeceğini, ideolojimizi tasfiye edemeyeceğini göstermektedir.

Direnışin Haklılığı Ve Gücü Dünya Genelinde Büyük Bir Enternasyonalist Potansiyeli Ortaya Çıkardı!

AKP faşizmi halkın avukatlığını, halkın sanatçılığını, kısacası mesleğini halk için yapmayı yok etmek için tüm gücüyle saldırdı. Emperyalizmin tüm dünya halklarına, emperyalist yağma ve sömürü düzenine

direnen tüm güçlere karşı uyguladığı "Tecrit edip yalnızlaştır, terörize edip imha et" politikasını AKP faşizmi en başta bize karşı kullandı. Ölüm orucu direnişi, işte bu politikaya karşı en güçlü cevap oldu.

Emperyalizme direnen, adaletsizliğe, baskıya, sömürüye, ırkçılığa karşı olan ülkelerin, örgütlerin, önderlerin ve hatta tek tek kişilerin "terörist" ilan edildiği ve aynı zamanda devrim dalgasının gerilediği bir dönemde ANADOLU TOPRAKLARINDA BOY VEREN DİRENİŞİMİZ;

- Ülkemiz ve dünya soluna emperyalizmin ve faşizmin saldırıları karşısında çaresiz olmadığımızı, direnmenin bir hak ve görev olduğunu, faşist kuşatmayı yarmanın mutlaka bir yolu olduğunu, gösterdi.
- Suskunluğun, umutsuzluğun ortasında, direnmenin, devrimciliğin meşruluğunu ve solun değerlerini yeniden hatırlatan, moral veren bir dinamizm oldu.
- **Direnışin haklılığı ve kararlılığı, ideolojik olarak düzene savrulan, inançsızlaşan pek çok örgütte yeniden direnme ve kazanma umudu yarattı.**
- Direnişin ve direnişçilerin sesi her türlü saldırıya, yasağa, sansür ve engellemelere rağmen Yunanistan'dan Avrupa'ya, Avrupa'dan Latin Amerika'ya ulaştı.
- Anadolu ve dünya halklarının bilincinde, yüreğinde yerini aldı, enternasyonalizmi büyüttü. Tüm dünyada Helin ve İbrahim, Mustafa'nın, Halkın Avukatları Ebru ve Aytaç'ın taleplerinin kabul edilmesi ve adil yargılanmaları için protesto eylemleri düzenlendi, besteler yapıldı, şiirler yazıldı, video çekimleriyle destek ve dayanışma mesajları gönderildi, açıklamalar yapıldı. Devlet yetkililerine mektuplar yazıldı, mailler gönderildi.
- Unutulan, unutturulmaya çalışılan birlik, dayanışma duygularını canlandırdı. Antarktika'dan Latin Amerika'ya, Latin Amerika'dan Antarktika'ya dünya halklarının kan kardeşliğini tazeledi.
- **Direnışin haklılığı ve gücü dünya genelinde büyük bir enternasyonalist potansiyel olduğunu ortaya çıkardı! Aynı zamanda dünya devrimci hareketinin ve**

ezilen halkların bir enternasyonale ihtiyaçları olduğunu da gösterdi.

Direnış Umuttur!

Direnış ve Zafer Anadolu'da kök salmış, kendi kültürünü yaratmıştır

Anadolu tarihi zalimin zorbalığını ve ona karşı hep direnen, savaşanların olduğunu öğretmiştir bize. Zalime boyun eğmemek, direnmek bir gelenek haline gelmiştir. Bizden çalınan hakkımızı, hayatımızı, onurumuzu, geri almak için direniriz.

Bugün bu geleneğin devamcısı, zalime boyun eğmeyenler, "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm!" dayatmasına Mahirlerden aldığı onurlu mirasla "Ölürüz ama düşüncelerimizden vazgeçmeyiz!", "Ya Zafer Ya Ölüm" diyen Cephelilerdir.

Cepheli Özgür Tutsaklar Anadolu halklarının geleneğine sahip çıkarak içerde ve dışarda adaletsizliğe ve sömürüye karşı savaşıyor. Bugün de "Kuyu Tipi Hapishaneler Kapatılsın!" diyerek açlık grevleriyle, ölüm oruçlarıyla direniyorlar.

Direnış Umuttur!

Direnmekten Ve Halkımızın Kurtuluş Umudu Olmaktan Asla Vazgeçmeyeceğiz!

Halkın Adalet Ve İktidar Mücadelesini Biz Kazanacağız

Tarihimizden Öğrendik; Ancak Direnişle Zafer Kazanılabilir!

Sadece Ölümü Göze Alanlar Direnişten Zafere Yürüyebilir!

YOL AÇAN, YOL YAPAN DEVRİMCİLER OLACAĞIZ!

“Bütün hücrelerimizle devrimci olmalıyız; hayallerimiz, rüyalarımız, düşüncelerimiz, duygularımız, pratiğimiz ve yaşamımızla... Böyle bir devrimcilik yenilmez.”

Devrimcilik Nedir, Devrimciliğimizi Nasıl Büyüteceğiz?

Devrimcilik, insanlık tarihinin en köklü dönüşüm süreçlerinden beslenen, yalnızca bir politik kimlik değil, aynı zamanda bütünlüklü bir yaşam felsefesidir. Marksist-Leninist teoride devrimcilik, sınıf mücadelesinin en ileri biçimi olarak tanımlanır: Egemen sınıfların iktidarının yıkılması, yerine proletaryanın öncülüğünde halkın iktidarının kurulması için verilen bilinçli, örgütlü ve sistematik mücadeledir. Dolayısıyla devrimcilik, salt bireysel bir tercihten öte, toplumsal bir zorunluluğun ifadesidir.

1- DEVRİMCİLİĞİN TANIMI VE TARİHSEL BAĞLAMI

Devrimciliği tanımlarken öncelikle onun **tarihsel materyalist** temelini kavramak gerekir. Marx ve Engels'in ortaya koyduğu gibi, tarih sınıf mücadeleleri tarihidir. Egemen sınıflar kendi iktidarlarını ideolojik, ekonomik ve politik mekanizmalarla sürdürürken, ezilen sınıflar bu iktidara karşı direnmiş, kendi kurtuluş mücadelelerini örgütlemişlerdir. **Devrimcilik, işte bu tarihsel karşıtlık içinde, ezilenlerin kurtuluş yolunu bilinçli ve örgütlü bir düzlemde sahiplenmek anlamına gelir.**

Devrimcilik, yalnızca bir düşünce, bir tutum veya bir kimlik değildir. Devrimcilik, sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkinin bilincine varmak ve bu bilinci hayatın her alanında pratiğe dönüştürmektir. Mahir'in ifadesiyle söylersek;

Devrimcilik bir ruh halidir ama aynı zamanda bir bilinç biçimidir; halkın kurtuluşu uğruna her şeyini feda etmeye hazır olmanın adıdır.

Lenin, devrimciliği **“teori ile pratiğin diyalektik birliği”** olarak tanımlar. Ona göre devrimci, mevcut düzenin tüm gözeneklerinde kök salmış sömürü ilişkilerini yalnız teşhir eden değil, onları yıkmak için örgütlü bir savaşım yürüten kişidir.

Kapitalist toplumda bu görev, proletaryanın omuzlarındadır. Lenin'in belirttiği gibi, devrimci teori olmadan devrimci pratik de olmaz. Bu nedenle devrimcilik, salt **“öfkeli başkaldırı”** değil, **bilimsel bir dünya görüşüyle donanmış, programatik bir hareketin içinde anlam kazanır.**

DEVRİMCİLİĞİN İDEOLOJİK VE AHLAKİ BOYUTU

Devrimcilik yalnızca politik bir faaliyet değil; aynı zamanda ideolojik bir konumlanış ve ahlaki bir tutumdur. Burjuva toplumunun bireyciliği, rekabeti ve çıkarıcılığı karşısında devrimci ahlak; dayanışmayı, fedakârlığı ve kolektivistliği esas alır. Devrimci, kendisini halkın bir parçası olarak görür; bireysel rahatını değil, toplumsal kurtuluşu temel alan bir yaşamın ve ahlakın üzerinde yükselir.

Bu ahlak, soyut bir ideal değil, hayatın içinde, somut mücadele koşullarında şekillenir. Hapishanelerde, işkence tezgâhlarında, grev çadırlarında, gecekondu barikatlarında sınıanan bu ahlak, devrimciliğin sürekliliğini sağlar.

DEVRİMCİLİĞİN İKİ TEMEL KAYNAĞI

Devrimcilik, tarihsel ve toplumsal olarak iki ana kaynağa yaslanır: **Halk ve vatan sevgisi** ile **sınıf kını ve tarih bilinci**. Bunlar birbirini besleyen, birbirini tamamlayan iki damardır.

Halk ve vatan sevgisi, emperyalizmin işgaline, sömürüsüne ve işbirlikçi oligarşinin zulmüne karşı duyulan köklü bir öfke ve bağlılıktır. Halkın acılarını kendi acısı bilmek, vatanı emperyalizme peşkeş çekenlere karşı halkın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde yer almaktır.

Halkı sevmek, onu idealize etmek değil, onun gerçekliğini bilmek ve onun uğruna savaşmaktır.

Halk ve vatan sevgisi, soyut bir milliyetçilik değil; emperyalizme ve oligarşiye karşı halkın yaşamsal çıkarlarının savunulmasıdır. Halkın yoksulluğunu, sömürüsünü ve baskısını kendi kaderi saymak; bu acıları kolektif bir kurtuluş mücadelesine dönüştürmektir. Mao'nun dediği gibi: **"Halktan kopan devrimci, köksüz bir ağaçtır."**

Sınıf Kini-Bilinci ve Tarih Bilinci, halk ve vatan sevgisine bilimsel bir yön ve keskinlik kazandırır. Marx'ın dediği gibi: **"Bugüne kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf mücadeleleri tarihidir."** (*Komünist Manifesto*)

Sınıf bilinci, işçi sınıfının-yoksul halkların kendi tarihsel misyonunu kavramasıdır: Kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi kurmak. Bu bilinç, kendiliğinden gelişmez; parti-örgüt aracılığıyla halka dışarıdan taşınır.

Sınıf kini ise bu bilinci duygusal ve pratik bir kararlılıkla bütünleştirir. İşçi sınıfı ve ezilen halklar, sömürücü sınıflara duyduğu öfkeyi bilinçle birleştirdiğinde devrimci bir güce dönüşür. Engels'in ifadesiyle **"Sınıf savaşı, nefretin en uygun biçimidir."**

Tarih bilinci ise vatan sevgisidir. Sınıfını ve safını, nereden gelip, nereye gittiğini bilmektir.

Dolayısıyla devrimcilik, halk ve vatan sevgisini romantik bir duygu olmaktan çıkarıp, sınıf kiniyle birleştirerek devrimci bir bilince dönüştürmektir.

Proletaryanın tarihsel rolünü kavramak, sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkileri görmek, emperyalizmin çağımızdaki rolünü

ve karakterini anlamak devrimciliğin teorik kaynağıdır.

Bu iki kaynağın birleşimi devrimciliğimizi hem duygusal bir bağlılıktan, hem de salt soyut bir teoriden korur; onu canlı, halktan öğrenen ve halkı örgütleyen bir irade haline getirir.

Halk ve vatan sevgisiyle sınıf kini, birbirinin zıddı değil tamamlayıcısıdır. Halk sevgisi, devrimciyi halk için mücadeleye bağlar; sınıf kini ise onu kararlı, tavizsiz ve uzlaşmaz kılar.

Yalnızca sevgiyle hareket eden devrimcilik, reformculuğa, uzlaşmaya sapabilir.

Yalnızca kinle hareket eden devrimcilik ise halktan kopuk, sekter bir çizgiye düşebilir. Gerçek devrimcilik, bu ikisini diyalektik bir bütünlük içinde birleştirmektir. Che'nin ifadesiyle söylersek:

"Devrimciyi harekete geçiren şey büyük bir sevgidir." Ama aynı Che, düşman karşısında kararlılığı şöyle açıklar: **"Düşmana karşı duyulan nefret, insanı amansız bir savaş makinesine dönüştürür."**

İşte bu sevgi ve kin, devrimciliğimizin hem kalbi hem kılıcıdır.

2- DEVRİME, DEVRİMCİLİĞE VE DEVRİMCİ DEĞERLERE SALDIRILAR SÜRÜYOR

Emperyalizm, yalnızca ekonomik bir sömürü sistemi değil, aynı zamanda **insanın bilincine, kültürüne ve iradesine yönelik kapsamlı bir saldırı düzenidir.**

Bu düzenin temel amacı, halkların devrimci potansiyelini köreltmek, devrimci örgütlenmeyi çözmek ve direniş kültürünü yozlaştırmaktır.

Kapitalizmin tekelci aşamasında dünya, birkaç büyük emperyalist merkez tarafından ekonomik, siyasal ve kültürel olarak kuşatılmıştır. Bu kuşatma, silahlı işgallerden çok daha etkili olan **ideolojik işgal biçimleriyle** sürdürülür.

Bu bağlamda, emperyalizmin devrime ve devrimciliğe saldırısı, sadece politik bir baskı değil, **tarihsel bir egemenlik stratejisidir.**

Çünkü emperyalizmin özünde yatan, beyinlerin yani düşüncelerin fethi vardır. Artık toplar ve tüfekler kadar etkili bir silah vardır emperyalizmin elinde: **medya, eğitim ve kültür endüstrisi**. Bunlar, kitleleri sistemin değerlerine bağlamak için kullanılır. Sömürünün üzeri “özgürlük”, “modernlik”, “ilerleme” kavramlarıyla örtülür; emperyalist tahakküm, “küreselleşme” adıyla meşrulaştırılır.

Bu süreçte devrimcilik, halkın gözünde **marjinal, gerici** ya da **şiddet yanlısı** olarak damgalanır. Böylece, emperyalizmin en tehlikeli saldırısı – bilincin teslim alınması – gerçekleşir.

Emperyalizmin devrime, devrimciliğe ve devrimci değerlere yönelik saldırısı, birbirini tamamlayan dört temel cephede yürütülür: **ekonomik, siyasal, ideolojik ve kültürel**.

a) Ekonomik Kuşatma: Halkı Yoksullaştır, Devrimciyi Bağımlı Kıl

Emperyalist tekeller, bağımlı ülkelerin ekonomilerini dış borç, özelleştirme ve finansal denetim araçlarıyla kuşatır. Bu kuşatma, halkı sürekli yoksulluk içinde tutarken, işbirlikçi burjuvaziye büyük rant olanakları sunar.

Yoksulluğun derinleştirilmesi, sadece bir “iktisadi” sonuç değildir; aynı zamanda **devrimci direnci kırma stratejisidir**.

Geçim derdiyle boğulan, örgütsüz bırakılan kitlelerin enerjisi, düzenin sınırları içinde eritmeye çalışılır.

Emperyalizmin içerdeki temsilcisi olan işbirlikçi burjuvazi, bu sömürünün yerel yöneticisidir.

b) Siyasal Saldırı: Devrimci Harekete Karşı İmha Politikası

Emperyalizm, devrimci hareketleri bastırmak için işbirlikçi devlet aygıtlarını seferber eder. Polis şiddeti, yargı terörü, hapishaneler, infazlar ve yasaklar — hepsi bu stratejinin araçlarıdır.

Devrimci örgütler “terörist”, önderleri

“suçlu”, eylemleri “tehdit” olarak gösterilir. Amaç yalnızca devrimcileri susturmak değil, **halkın gözünde devrimci meşruiyeti yıkmaktır**.

Bu süreç, aynı zamanda **hukukun siyasallaşması**, yani devletin açıkça sınıf karakterini göstermesidir. Yasalar, düzeni değil, düzenin sahiplerini korur. Böylece siyasal baskı, ekonomik sömürünün bekçisi haline gelir.

c) İdeolojik Saldırı: Gerçeğin Tersyüz Edilişi

Emperyalizmin en etkili cephesi ideolojik cephedir. Çünkü burada savaş, **gerçek ile yalan** arasındadır.

Sistem, düşünceyi yönlendirmek için “özgür medya”, “tarafsız bilim”, “demokratik toplum” gibi kavramları kullanır.

Oysa bu kavramların hepsi, sınıfsal içerikten arındırılmış biçimde sunulur.

Gerçekte “tarafsızlık” emperyalizmin tarafını gizlemenin aracıdır. “Demokrasi” sermayenin tahakkümünü perdelemek için kullanılır. Devrimciliğin karşısına çıkarılan “barış, demokrasi, değişim” söylemleri, halkı silahsızlandırma projesidir.

d) Kültürel Saldırı: Değerlerin Çürümesi ve Yabancılaşma

Kültür, emperyalizmin en sinsi işgal alanıdır. Televizyon dizilerinden reklamlara, müzikten spora kadar her şey, **bireyciliği, rekabeti, konforu** kutsar.

Devrimci değerlerin – yoldaşlık, paylaşım, fedakârlık, dayanışma – karşısına çıkar kültürü dikilir: Tüketim, gösteriş, hırs, başarı saplantısı.

Bu kültür, halkı kendi öz tarihinden, geleneklerinden, direniş mirasından koparır. “Modernleşme” adı altında bir tür **kültürel teslimiyet** dayatılır.

Sonuçta, halkın beyni emperyalizme açık bir pazar haline gelir.

DEVRİMCİ DEĞERLERE YÖNELİK YOZLAŞTIRMA SALDIRILARI

Devrimci hareketler, yalnızca silahla değil, **değer ve gelenekleriyle** yaşar. Bu nedenle emperyalizm, devrimci değerlere saldırarak direnişi ve devrimciliği temelden sarsmak ister. Bunu;

a) Kolektivizm Yerine Bireycilik

Devrimci ahlakın en temel ilkesi “biz” bilincidir. Emperyalist ideoloji ise “ben’i” yüceltir. Kolektif mücadeleye katılan, devrimcilik tercihi yapanlar ise “fanatik”, “örgüt robotu” olarak gösterir; bireyselliği “özgürlük” diye pazarlar.

b) Mücadele Ruhu Yerine Kariyerizm

Devrimci özveri, yerini “kişisel başarı” ya bırakır. Sistem, devrimci potansiyeli olan gençliği burslarla, kariyer programlarıyla, rekabet kültürüyle **emekçi halktan koparır**.

c) Direniş Yerine Uzlaşma

Sistem, devrimcileri “ılımlaştırma” taktiğiyle etkisizleştirmeye çalışır. “Barışçıl çözüm”, “diyalog”, “reform” söylemleriyle, devrimin gerekliliği unutturulur. Oysa egemen sınıf devrilmeden özgürlük gelmez.

Bu saldırının amacı, devrimciliği içten çürütmektir. Çünkü devrimcilik, soyut bir teori, hedefsiz bir mücadele değil, **ahlaki bir duruştur aynı zamanda**. Bu özü yozlaştırmak, devrimi yenilgiye uğratmanın en kalıcı biçimidir.

Devrimci Değerler, Halkın Kurtuluşunun Teminatıdır

Emperyalizmin bütün saldırıları, çıkarlarının önünde barikat olarak gördüğü devrimi ve devrimcileri teslim almak içindir. Ama tarih göstermiştir ki, **insanlığın en onurlu direnişleri**, en ağır koşullarda yeşerir. Bugün emperyalizmin ve işbirlikçilerinin devrimcilere yönelttiği her saldırı, devrimin tarihsel gerekliliğini bir kez daha kanıtlamaktadır.

Çünkü devrimci değerler, yalnızca geçmişin mirası değil, **geleceğin teminatıdır**. Yoldaşlık,

fedakârlık, halk sevgisi, örgütlülük — bunlar yıkılmaz kalelerdir.

Emperyalizm, beyinleri esir almak ister; devrimcilik, bilinci özgürleştirir.

İşte bu nedenle devrimcilik, yalnızca bir politik tercih değil, **insanlığın kurtuluş yoludur**.

3- DEVRİMCİLİĞİMİZİ NASIL BÜYÜTECEĞİZ?

Bugün devrimciliği büyütmek, üç temel ekseninde mümkündür:

Düşüncede Büyütmek:

Bilgiyle, tarihsel bilinçle ve ideolojik eğitimle. Devrimciliğimizi büyütmek için sürekli öğrenmeli, Marksizm’in-Leninizmin temel değerlerine sıkı sıkıya sarılmalı ve köşeler oluşturmalıyız.

Bir başka ifadeyle teorik derinliğimizi artırmalıyız. Marksizm-Leninizmin bilimsel yöntemini yaratıcı biçimde uygulamak, dogmatizme düşmeden güncel koşullara uyarlamak. Lenin’in vurguladığı gibi, *“Devrimci teori, devrimci hareketin kılavuzudur.”*

Yaşamda Büyütmek:

Halkın içinde olmak, halkın sorunlarını kendi sorunu bilmek, gündelik yaşamın her anını örgütlü bir bilince dönüştürmek gerekir. Çünkü devrimcilik soyut bir kimlik değil, somut bir yaşam biçimidir.

Yani örgütlülüğü güçlendirmeliyiz. Lenin’in öncü parti anlayışı, devrimciliğin sürekliliğini güvence altına alır. Örgüt, devrimci iradenin kolektifleşmiş biçimidir.

Mücadelede Büyütmek:

Halkın ve hayatın ihtiyaçlarına cevap veren yeni örgütlenmeler yaratmak. Kolektivizmi, dayanışmayı, öfkeyi sınıf kınıyla birleştirerek örgütlü gücün yenilmezliğini somut hale getirmek. Yani devrimcilik, bireysel kahramanlığa değil; örgütlü halkın yaratıcı, kolektif gücüne yaslandığında büyür.

Bunun için devrimci pratiğimizi halkla birleştirmeliyiz

Bu, Lenin'in "Devrim, kitlelerin tarih sahnesine çıkmasıdır" sözünün karşılığını bulmasıdır. Çünkü devrim, halkın sömürülen, yönetilen olmaktan çıkıp, toplumsal değişimin asıl itici gücü haline gelmesidir. Ne diyor Lenin bize? Devrim, bir avuç bireyin, kahramanın ya da "üstün liderlerin" değil; örgütlü halk kitlelerinin bilinçli eyleminin ürünüdür!

İşte tam da bu nedenle devrimciliğimiz, teorik ve pratik faaliyetlerimiz halkın somut sorunlarıyla buluşmadıkça soyut kalır. İşçi grevlerinde, gençlik hareketlerinde, gecekondu direnişlerinde, sokak eylemlerinde ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadelede önder, örnek ve öncü olduğumuz sürece büyütebiliriz devrimciliğimizi.

SONUÇ:

YOL AÇAN, YOL YAPAN DEVRİMCİLER OLACAĞIZ!

Yalnızca var olan koşullara tepki gösteren değil, geleceği bu günden kuran bir iddia ve iradeye sahip olmalıyız.

Tarihin akışını dışarıdan izleyen değil, onu elleriyle yeniden şekillendiren olacağız.

Yol açmak, yeni bir hayata öncülük yapmaktır. Yol açan bir devrimcilik, mevcut düzenin sınırlarını kabul etmez; tıkanmış, yozlaşmış ya da teslimiyetçi, statükocu çizginin ötesine geçer.

Yol açan devrimci, halkın bilincinde bir sıçrama yaratır; hem ideolojik hem de pratik düzeyde bir "kopuş" gerçekleştirir.

1960'ların sonunda gençliğin, düzen partilerine ve parlamentarizme sırt çevirerek, küçük burjuva devrimcileriyle proleter devrimciler arasındaki kopuşu sağlayan, ideolojik mücadelenin zaferiyle Dev-Genç'i, gençliğin tek örgütlü ve kitlesel gücü haline getiren Mahirler gibi.

Ve Maltepe'deki 51 saatlik çatışmayla

Türkiye'deki 50 yıllık revizyonizmin yıkılması gibi...

Yol yapan devrimcilik ise teori ile pratiği birleştirmektir.

Yol yapmak; açılan stratejik hat üzerinde örgütler yaratmak, bu örgütleri kalıcı hale getirmektir. Yani yaratılan devrimci gelenekleri halk içinde kurumsallaştıran bir çizgidir. Bu, uzun soluklu bir pratik, fedakârlık ve süreklilik gerektirir.

Yol yapan devrimcilik; halkla bağ kurar, kitlelerin bilincini dönüştürür. Direnişi süreklileştirir, her kuşakta yeniden üretir. Yenilgi veya geri çekilme koşullarında bile devrimci iddia ve ideallerini korur, yeni biçimlerle sürdürür. Bu yönüyle, yol yapan devrimcilik bir "kadro" devrimciliğidir. İnançla, disiplinle ve süreklilikle yürür.

Yol Açmak ve Yol Yapmak Arasındaki Diyalektik Bağ

Birincisi teorik kopuşu, ikincisi pratik inşayı temsil eder. Yalnızca "yol açan" ama bunu örgütlülüğe dönüştüremeyen bir devrimcilik, parıltılı bir ışık gibidir, çabuk söner.

Yalnızca "yol yapan" ama yeni bin yön aramayan bir devrimcilik ise giderek rutinleşir, bürokratikleşir.

Gerçek ve ihtiyacımız olan devrimcilik ise bu ikisini diyalektik bir bütünlük içinde birleştirir: **Yol açar, yolu yürür, yürüdükçe yeni yollar yapar.**

Yol açan ve yol yapan devrimcilik; halkın gerçek kurtuluşuna giden yolu teorik olarak aydınlatan ve pratikte yürüyen devrimciliktir. Bu anlayışla hareket eden devrimci; halktan kopuk "öncü" bir devrimci değil, halkın bağrından çıkan bir yol göstericidir. Korku dağlarını yıkar, teslimiyete karşı cüreti örgütler. **Her yenilgiyi bir ders, her direnişi bir okul haline getirir.**

Yol açan, yol yapan devrimcilik; sadece düzene karşı başkaldırmak değil, halkın

kurtuluşunun yolunu açmak, o yolu yürüyerek, bedel ödeyerek, taş üstüne taş koyarak kalıcılaştırmaktır.

Bu, eksik ve yetersizliklerle hesaplaşmayı, eleştiri ve özeleştiriye, bu günü örgütlemeyi ve geleceği kurmayı aynı anda üstlenen ve üreten devrimciliktir.

İşte, tam da bu nedenledir ki, **Mahir'in devrimciliği "yol açan, yol yapan" devrimciliğin tarihsel ifadesidir.** O, Türkiye devrimci hareketinde yalnızca düzene karşı çıkan bir başkaldırı değil, yeni bir devrimci hattın ve geleneğin yaratıcısıdır.

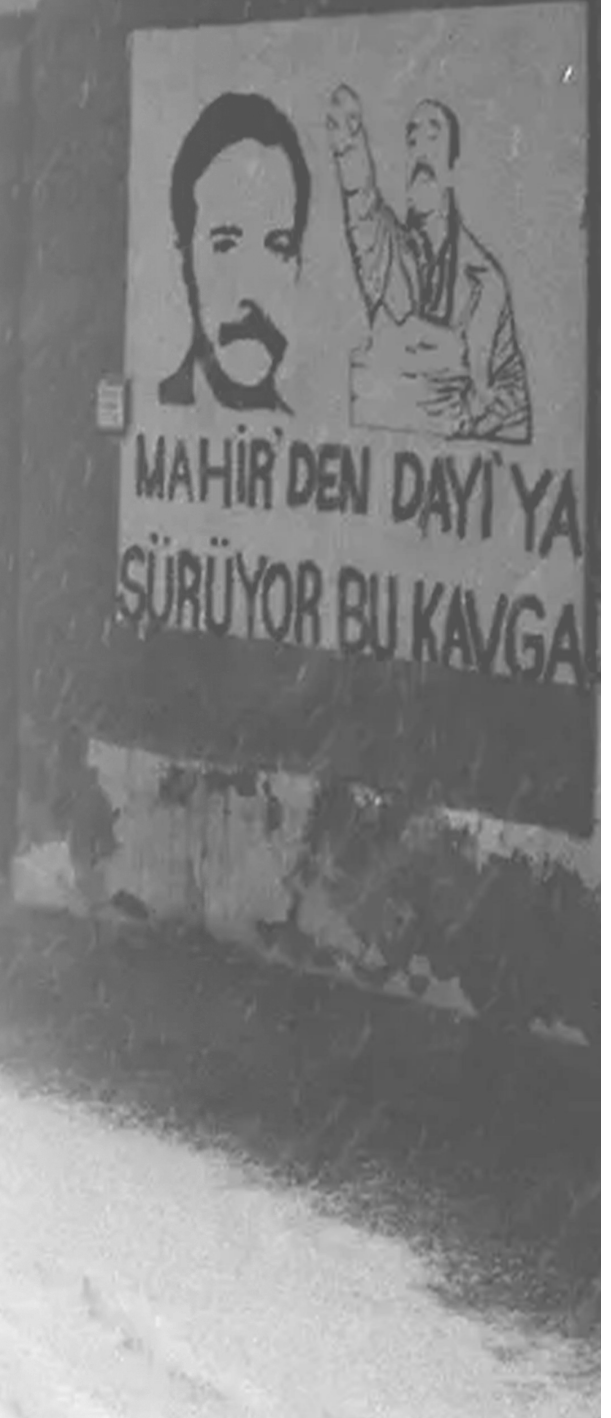
Mahir, devrimci mücadelenin teorisini pratiğe, idealini örgütlü eyleme dönüştürmüştür. **"Kesintisiz devrim" anlayışıyla halkın kurtuluş yolunu teorik olarak açmış, Kızıldere'de bu yolu kendi kanıyla mühürlemiştir.**

Onun devrimciliği her dönemin devrimcilerine yol göstermeye devam eder: Yol açmak, sadece sözüyle değil, eylemiyle yeni bir tarih başlatmıştır.

Yol yapmak ie, o tarihi halkın ellerinde büyütmektir.

Mahir'in mirası, bu nedenle yalnızca geçmişin bir hatırası değil, geleceğe ışık tutan bir yol haritasıdır.

Yol açan, yol yapan devrimcilik Mahir'in açtığı yoldan yürüyenlerin devrimciliğidir.

MİLYONLAR BİR İLE BAŞLAR...

BİR TEK FİDANLA KURULMAYA BAŞLAR ORMANLAR
BİR TEK TUĞLA İLE BAŞLANIR DUVARLAR ÖRÜLMEMEYE

BİR TEK DAMLADIR DENİZİN ÖZÜ
BİR TEK İNSANLA ÖRGÜTLENMEYE BAŞLAR DEVRİMLER

UMUT BİZDE, UMUDU TEK TEK,
KİŞİ KİŞİ, EV EV YAYACAĞIZ!

BİR KİŞİYLE BAŞLAYIP, TEK TEK ÖRGÜTLENECEĞİZ.
CEPHELİLERİN GÖREVİ NEDİR?

POLİTİKALARIMIZI, DİRENİŞLERİMİZİ,
ZAFERLERİMİZİ HALKA ANLATARAK,
BUNU BİR ÖRGÜTLENMEYE DÖNÜŞTÜRMELİYİZ!

ÖRGÜTLENMEK EN ÖNEMLİ GÖREVİMİZDİR!

*"956'nın Kasımında Fidel de içlerinde 82 kişi Granma gemisinden denize indi
956'nın Kasımında Küba kıyılarına sokulan Granma gemisinden denize
inip yarı bellerine kadar suya gömülü ve silâhlarını başlarının
üstüne tutarak ve ansızın ve bir anda açılan top ve mitralyöz ateşi
altında karaya çıkıp ve karanlıkları polis köpekleri gibi koklayan
araştıran ısıldaklardan sakınarak ve sarıldınız teslim olun seslerini
ve iri kurbağaları çiğneyip bataklıklara ve şekerkamışı tarlalarına
dalarak ve palmyelerle hindistancevizi ağaçlarının ardı sıra tepeleri
tırmananlar Sierra dağında buluştu
Fidel de içlerinde 82'nin 12'si sağ kalmıştı
Fidel de içlerinde 12 kişiydiler 56'nın Kasımında
Fidel de içlerinde 150 kişiydiler Aralıkta 56'nın
Fidel de içlerinde 500 kişiydiler Şubatında 57'nin
Fidel de içlerinde 1000 oldular 5000 oldular Fidel de içlerinde
Fidel de içlerinde bir milyon yüz milyon bütün insanlık oldular yıktılar
Batista'yı 959'un Ocağında ve 50 binlik orduyu ve şekerkamışı
milyonerlerini yerlisini de Yankisini de ve tütün ve kahve
milyonerlerinin yerlisini de Yankisini de ve kışlaları ve önlerinde
cesetler çürüten karakolları ve eroin toptancılarını ve kumarhaneleri
ve Birleşik Amerika Devletleri hava deniz ve kara kuvvetlerini
ve Birleşik Amerika Devletleri dolarını
ve Küba'nın havasında ağır çiçek kokularına karışık leş kokusu dağıldı
yani Birleşik Amerika Devletleri korkusu"*

- Nazım Hikmet

Örgütlenmeliyiz!

En temel görev ve sorumluluğumuz örgütlenmektir!

1917 Ekim devriminden bu yana örgütlenme araç ve yöntemleri değişmemiştir. Eklenen yeni yöntemler olmakla birlikte temeli değişmemiştir.

Örgütlenme araçları şunlardır: afiş, bildiri, kuş, pankart, yazılama, dergi, kitap...

Bu araçların özü **HALKA SİYASİ GERÇEKLERİ AÇIKLAMAKTIR!**

Yani özünde aslında en temel örgütlenme **aracı DEVRİMCİNİN KENDİSİDİR**. Çünkü yukarıda listelediğimiz ajitasyon propaganda araçlarını devrimci halka taşıyacaktır.

Silahlı Propagandanın Hedeflerinden Biri **Siyasi Gerçekleri Açıklamaktır**.

Siyasi gerçekleri halka anlatmayalım diye, dergi bastıracağımız matbaaları tehdit ediyorlar. Bildiri dağıtanı tutukluyorlar. Kitapları toplatıyorlar. "Öldüler ama Yenilmediler" yazan mezar taşlarımızı bile parçalıyorlar.

Siyasi gerçeklerin gücünü düşman da biliyor. Engellemek için her türlü saldırı yöntemini kullanıyor. Baskı, tehdit, gözaltı, işkence, tutuklama ve nihai olarak da **KUYU TİPİ İMHA MERKEZLERİ** kuruyor. Öyle ki tutsakların en temel siyasi gerçekleri halka ulaştırma araçları olan mektup, üretimler ve telefon görüşmelerini de yasaklıyorlar.

Adalet Bakanlığı'nın önüne tabut bırakan TAYAD'lı Aileleri tutukluyorlar. Bir tabut bile faşizmi teşhir edebiliyor. Bu ayrıca bize gösteriyor ki, siyasi gerçekleri halka açıklama araçlarını mücadelenin gelişimi, ihtiyaçları, somut duruma göre değişiklikler de gösterebilir. Yeni yöntemler de geliştirebiliriz. Araçların biçiminin devrimciliğini belirleyen, içeriğin siyasi ve ideolojik olarak devrimci olmasıdır.

Siyasi gerçeklerin nasıl bir görevi vardır?

Siyasi gerçeklerin görevi, halkı örgütlemektir.

Türkiye'de Devrimin Yolu ile siyasi gerçeklerin bağı nedir?

Tüm yeni sömürge ülkelerde devrim mücadelesinin temel savaş stratejisi Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi (PASS)'dir.

PASS, silahlı propagandayı temel, öteki politik, ekonomik, demokratik mücadele biçimlerini bu mücadele biçimine tabi olarak ele alan devrim stratejisidir.

Silahlı Propaganda Nedir?

Halka siyasi gerçekleri açıklayarak, devrim saflarına çeken, örgütleyen bir mücadele aracıdır.

Neden Silahlı Propaganda Temeldir?

Emperyalizme göbekten bağlı, faşizmle yönetilen yeni sömürge bir ülkede halka gerçekleri anlatmanın, yaşadıklarımızın sorumlusunun bu düzen olduğunu gösterip savaşa katmanın bir tek yolu vardır. O da silahlı propaganda. Ülkemizde silahlı propaganda politik mücadelenin en yüksek biçimi, siyasi mücadele aracıdır.

Emperyalizmin ve faşizmin yalanlarına karşı biz siyasi gerçekleri halka nasıl anlatacağız?

Emperyalizm sömürü, işgal, katliam, talan ve yalan demektir. Faşizm yalan, demagoji ve terör demektir. Sömürülerini sürdürebilmek için yeni-sömürge ülke halklarının beyinlerine ideolojik bir bombardıman uygular.

Yeni sömürgecilik asıl olarak beyinlerin işgalidir. En sinsi, en tehlikeli sömürgecilik biçimidir.

Emperyalistlerin ideolojik silahları halkı kuşatır. Diziler, filmler, kitaplar, televizyon ve radyolar, reklamlar, okullar, din, uyuşturucu-kumar-fuhuş ile yürütülen yozlaştırma saldırısı... Ve daha onlarca yöntemi uygular.

7/24 beyinlerimize saldırarak sınıf ve tarih bilincini yok etmek için çalışır. Emegimizi çalarken, aklımızı da çalmak ister ki sömürüsü hiçbir engel olmadan devam etsin.

Devrimcileri tutuklar, burjuva ideologlarını meydana salar... Yalanlarla, burjuva ideolojisiyle kuşatmasını sürdürür.

İşte siyasi gerçeklerin amacı bu ideolojik ve siyasi kuşatmayı yarmaktır. Halka gidip, yalanların yerine gerçekleri anlatmalıyız.

Gerçekler bilinç ve inanç yaratır, örgütler, savaştırır...

Siyasi gerçeklerden kopanlar, emperyalizmle uzlaşır. Biz uzlaşmayacağız, teslim olmayacağız, halkı savaştırıp, halk savaşını örgütleyeceğiz.

Bu nedenle görev çok açıktır:

ÖRGÜTLENMEK! SİYASİ GERÇEKLERİ HALKA ANLATMAK!

Şeyh Bedreddin Ayaklanmasında da ilk adım halkı propaganda ile bilinçlendirmek olmuştur. Adım adım, bilinçli bir şekilde örgütlenerek gelişmiştir.

Osmanlı tarafından sürgüne gönderilen Bedreddin, Anadolu'nun birçok yöresine müritlerini gönderir.

Börklüce Mustafa Ege kıyılarını; İzmir, Urla, Karaburun ve Aydın yöresinde; Torlak Kemal ise, Manisa'da 2 yıl boyunca halkı örgütlemek için çalışma yapar. Diğer bir müridi Batuğ ise Rumeli'de örgütlenme çalışması yapar. Bedreddin böylelikle sürgün yerini, halkı örgütlemek için bir karargâha çevirir...

2 yıl boyunca halka eşitlikçi, hakça bir düzen

propagandası yapılır. Çünkü halk yoksulluk, açlık, Osmanlı zulmü altında kıvrانmaktadır. Bu nedenle halk, Bedreddin'in yoldaşlarının gösterdiği hakça düzeni kabul etmekte bir an bile tereddüt etmez...

Neden Silahlı Propaganda Temeldir?

Emperyalizme göbekten bağlı, faşizmle yönetilen yeni sömürge bir ülkede halka gerçekleri anlatmanın, yaşadıklarımızın sorumlusunun bu düzen olduğunu gösterip savaşa katmanın bir tek yolu vardır. O da silahlı propaganda.

Ülkemizde silahlı propaganda politik mücadelenin en yüksek biçimi, siyasi mücadele aracıdır.

Sadece propaganda değil, Börklüce Mustafa, diğer adıyla "Dede Sultan" Faaliyetlerini propaganda ile sınırlamaz. Aynı zamanda beylerin, paşaların konaklarını yakıp, topraklarını ele geçirip, halka dağıtırlar...

Bu dönemde bir nevi gerilla mücadelesi verilir... Sonunda Osmanlı ve yerel yöneticiler atılır buralardan. Torlak Kemal de Manisa'da

egemenlere büyük darbeler vurup, buralardan onları kovar. Ve Anadolu'nun bir bölgesinde hakça bir düzen kurulur.

Osmanlı zulmü altında böyle örgütlenir Şeyh Bedreddin. Halk bilinçlenerek örgütlenir. Bunu yapan ise Şeyh Bedreddin ve yoldaşlarıdır.

**BİZ HİÇ POLİTİKASIZ KALMADIK.
EMPERYALİZMİN VE FAŞİZMİN TÜM
SALDIRILARINA KARŞI,
POLİTİKALARIMIZLA CEVAP VERDİK.
İKTİDAR İDDİAMIZLA DİRENDİK,
DİRENİYORUZ. "TEK YOL DEVRİM, TEK
KURTULUŞ SOSYALİZM" TEK
ŞİARIMIZDIR!
HALK SAVAŞI VERİYORUZ, İKTİDARI
İSTİYORUZ!**

Bu bilincimizle görevimiz:
Politikalarımızı ve siyasi gerçekleri halka anlatmaktır.

**HALKA SİYASİ GERÇEKLERİ NASIL
ANLATACAĞIZ?
NASIL ÖRGÜTLENECEĞİZ?**

Örgütlemek, İradi Emek, Yoğun Bir Faaliyettir. Çalışmalarımızın, günlük

pratiğimizin en temelinde örgütlenmek olmalıdır.

Sabahtan akşama bir günü programlarken, önce örgütlenmeyi odağa koyalım.

Bir Kıssadan Hisse:

"Zamanın iyi ve üretken olarak kullanımı konusunda zaman zaman kurslar düzenleniyor.

İşte bu kurslardan birinde zamanı kullanma uzmanı öğretmen, çoğu hızlı mesleklerde çalışan öğrencilerine:

- "Hadi, küçük bir sınav yapalım" demiş.

Masanın üzerine kocaman bir kavanoz koymuş.

Sonra bir torbadan irice kaya parçaları çıkarmış, dikkatle üst üste koyarak kavanozun içine yerleştirmiş. Kavanozda taş parçaları için yer kalmayınca sormuş;

- "Kavanoz doldu mu?"

Sınıftaki herkes,

- "Evet, doldu" yanıtını vermiş.

- "Demek doldu ha" demiş öğretmen.

Hemen eğilip bir kova küçük çakıl taşı çıkartmış, kavanozun tepesine dökmüş, kavanozu eline alıp sallamış, küçük parçalar büyük taşların sağına soluna yerleşmişler...

Yeniden sormuş öğrencilerine:

"Kavanoz doldu mu?"

İşin sanıldığı kadar basit olmadığını sezmiş olan öğrenciler,

"Hayır, tam da dolmuş sayılmaz" demişler.

"Aferin" demiş zamanı kullanım hocası.

Masanın altından bu kez de bir kova dolusu kum çıkartmış. Kumı kaya parçaları ve küçük taşların arasındaki bölgeler tümüyle doluncaya kadar dökmüş. Ve sormuş yeniden:

"Kavanoz doldu mu?"

"Hayır, dolmadı!" diye bağırarak öğrenciler.

Yine

"Aferin" demiş hoca.

Bir sürahi su çıkarıp kavanozun içine dökmeye başlamış.

Sormuş:

"Bu gördüklerinizden nasıl bir ders çıkarttınız?"

Atılacak bir öğrenci hemen fırlamış:

"Şu dersi çıkarttık. Günlük iş programınız ne

kadar dolu olursa olsun, her zaman yeni işler için zaman bulabilirsiniz."

"Hayır" demiş öğretmen. **"Çıkartılması gereken asıl ders şu; Eğer büyük taş parçalarını baştan kavanoza koymazsanız daha sonra asla koyamazsınız."**

Ve tabii, herkesin kendi kendisine sorması gereken soruyu sormuş:

"Yaşamınızdaki büyük taş parçaları hangileri? Onları ilk iş olarak kavanoza koyuyor musunuz? Yoksa kavanozu kumlarla ve suyla doldurup büyük parçaları dışarıda mı bırakıyorsunuz?" ... "

BİZ DE KAVANOZA İLK OLARAK ÖRGÜTLENME FAALİYETİNİ KOYMALIYIZ!

Tek tek, kişi kişi, ev ev örgütleneceğiz. Birebir ilgileneceğiz.

Önce bir liste hazırlayalım, örgütlenme hedefiyle ilgilenebileceğimiz kişilerin listesini çıkartalım ve onlara göre kişiye özel programlar çıkartalım.

GÜNLÜK SORUNLARINI ÖĞRENİP DEVİRİMİN SORUNLARIYLA BAĞINI KURALIM!

Öncelikle en yakınımızdakinden başlayacağız. Evlere girmeliyiz.

Ev ev gideceğiz.

Bir tek kişiyle başlayacağız.

Gerisi idealizmdir. Kitlelerin kendiliğinden akın akın gelmesini beklemek ölümdür!

Hiçbir devrim böyle örgütlenmemiştir.

Devrimin kadroları çok yoğun emeklerle örgütlenmiştir. Bir tohumu, bir çekirdeği filizlendirir gibi emek verelim.

İlgi emektir.

Örgütlemenin yolu siyasi gerçekleri anlatmaksa o zaman ne yapacağız?

Birlikte film izleyebiliriz. Kitap okutabiliriz.

Bir yazıyı birlikte okuyup üzerine konuşabiliriz. Dergimizi düzenli okumasını sağlayıp, internet sayfalarımızı takip etmesini örgütleyebiliriz. Sorunu ne ise onu öğrenip o

sorunu çözüm yolunu birlikte bulabiliriz. Her anı, her konuşmayı, her şeyi bir propaganda aracına dönüştürebiliriz. Gelişigüzel sohbetler değil, iradi bilinçli siyasi sohbetlerle yaşamına girerek, bakış açısını değiştirebiliriz.

Ve asıl olarak da ÖRGÜTLEMEK GÖREV VERMEKTİR! GÖREV VERMELİYİZ!

Hangi görevleri verebiliriz?

- Kuşlama yapmak.
- Bildiri dağıtmak.
- Yazılama yapmak.
- Bir şehit ailesini ziyaret etmek.
- En yakın arkadaşını örgütlemek.
- Bir filmi kendisi dışında bir başkasına izletmek.
- Tutsaklara mektup yazmak.
- Fotokopi çekebilecek bir ilişki bulmak...

Yani her ayrıntı bir görev olabilir. Küçük gibi görünen ama faaliyetlerimiz için ihtiyaç olan her şey bir örgütlenme aracı olabilir.

Önce örgütleyeyim sonra görev veririm bakış açısı yanlıştır. Bir görev listesi hazırlayalım. Verilecek görevler devrimin ihtiyaçlarıdır aynı zamanda. Görev listesi, aslında halka görev vermenin de ne kadar ihtiyaç olduğunu gösterecek bize.

Devrim mücadelesine, kendi mücadelesine ortak etmeliyiz. Ancak o zaman sahiplenir ve gelişir.

DİRENİŞLERİMİZİ, POLİTİKALARIMIZI ÖRGÜTLENMEYE DÖNÜŞTÜRMELİYİZ. GELECEĞİ KURMAK İÇİN YOLA BİR TEK KİŞİYİ ÖRGÜTLEYEREK ÇIKACAĞIZ! ŞİMDİ GÖREVİMİZ:

1- KİMİ ÖRGÜTLEYECEĞİZ BELİRLEYELİM. TANIDIĞIMIZ TÜM İLİŞKİLERİN BİR LİSTESİNİ ÇIKARTALIM.

2- SİYASİ GERÇEKLERİ ONA ANLATMAK İÇİN BİR PROGRAM ÇIKARTALIM. ÖRGÜTLENME ARAÇLARIMIZI BELİRLEYELİM.

3- DÜZENLİ SİSTEMATİK BİR İLGİ VE EMEKLE YOĞUNLAŞALIM. TEK TEK İLGİLENEREK ÖRGÜTLEYECEĞİZ. BİR TEK KİŞİYLE NASISL İLGİLENİR BUNUN PROGRAMINI ÇIKARTMALIYIZ.

4- BİR GÖREV VEREREK AİDİYET DUYGUSU YARATALIM. VERİLECEK GÖREVLER LİSTESİ OLUŞTURALIM. VE BURADAN EN UYGUN OLANINI İLGİLENDİĞİMİZ İLİŞKİLERİMİZE GÖREV OLARAK VERELİM.

Öncelikle en yakınımızdakinden başlayacağız.

Evlere girmeliyiz. Ev ev gideceğiz. Bir tek kişiyle başlayacağız. Gerisi idealizmdir. Kitlelerin kendiliğinden akın akın gelmesini beklemek ölümdür!

Hiçbir devrim böyle örgütlenmemiştir. Devrimin kadroları çok yoğun emeklerle örgütlenmiştir. Bir tohumu, bir çekirdeği filizlendirir gibi emek verelim.

İlgi emektir.

ZAFERİ KAZANMAK ÖRGÜTLENMEKTİR!

HALKI HER ALANDA ÖRGÜTLEMELİK, SAVAŞTIRABİLMEKTİR

GÖREV: “ÖRGÜTLENMEK, ÖRGÜTLENMEK, ÖRGÜTLENMEK” (LENİN)

Örgütlenme bütün devrimlerin temel görevi ve temel sorunu olmuştur. Zaferi mümkün kılan, halkın örgütlenmesi ve savaşa seferber edilebilmesidir. En zor koşullarda bile halka ve zafere inanmak, kazanmanın ön koşudur.

Letonya, Estonya ve Ukrayna Almanya'nın himayesine girmişti. Sovyet hükümeti yüklü bir savaş tazminatı ödeyecekti. 6 Mart 1918'de toplanan Bolşevik Parti 7. Kongresi barış kararını benimsedi. Brest-Litovsk Barışı konusunda Lenin tarafından önerilen karar tasarısı, 12'ye karşı 30 oyla kabul edildi. Dört kişi çekimser kaldı. Lenin, bu kararın kabulünün ertesi gününde “Uğursuz Bir Barış” makalesinde şunları yazar:

“Barış şartları dayanılmayacak kadar ağır. Buna rağmen tarih haklı çıkaracaktır...”

“Örgütlenmek, örgütlenmek ve yine örgütlenmek için çalışmaya başlayalım.”

“Bütün güçlülere rağmen gelecek bizimdir.” (Lenin, Tüm Eserler cilt XXII, s. 288, Rusça. / Aktaran Stalin Eserler 15. Cilt)

Emperyalizmin ve faşizmin saldırılarının arttığı, hatta dayanılmaz hale geldiği koşullarda bile tek çıkış yolu; örgütlenmek, örgütlenebilmek için doğru yöntem ve araçları kullanmaktır.

ML bir örgütün yenilmezliğinin sırrı da burada yatmaktadır. Zafere ve kazanacağına olan inanç bütün kapıları açar. İnancın

somutlanmış hali ise kazanmak için **ÖRGÜTLENMEK** ve düşmanı yenmek için **DİRENMEKTİR**. Direnmeyenin hiçbir kazanma şansı yoktur.

HER CEPHELİ KADRONUN GÖREVİ
NEDEN HALKI ÖRGÜTLEMELİK?

DEVİRİMİN EVSAHİBİ HALKTIR!

Halkı Örgütlemeliyiz.

DEVİRİMİN EBESİ DEVRİMCİ ŞİDDETTİR.

Silahlı Savaş Büyütmeliyiz.

İKTİDARIN YOLUNU AÇAN HALK
SAVAŞIDIR.

Halkın savaşını örgütlemeliyiz.

Halkın örgütlenmesi de silahlı savaşın zafer kazanması da doğru bir strateji etrafında örgütlenmekle olabilir. Halkı örgütlemek bir programa sahip olmakla mümkündür.

HALK SAVAŞI NEDİR?

HALK SAVAŞI, HALKIN ÇEŞİTLİ ARAÇ VE
YÖNTEMLERLE SİLAHLI SAVAŞA
KATILMASIDIR.

Halkın, devrimin doğrudan katılımcısı olabilmesi için sınıf bilinci kazanması şarttır. Bu bilinci halka taşıyacak olan ise ML partidir. Düşmanın, devrimi yapacak tek örgüt olan proletaryanın, halkın partisine saldırmasının nedeni de budur.

ÖRGÜTLENMENİN İKİ TEMEL AYAĞI NEDİR?

ADALETSİZLİK VE YOKSULLUK, DEVRİMİN ZORUNLULUĞUNUN EN TEMEL İKİ AYAĞIDIR.

Biz, halkı yaşadığı adaletsiz ve yoksulluk üzerinden örgütleyebiliriz.

ÖRGÜTLENMEK NEDEN İRADİ BİR FAALİYETTİR?

Örgütlenmek için bir plan, program, hedef, yöntem ve araçlara sahip olmalıyız. Her şeyden önemlisi bu plan ve programı hayata geçirecek bir iradeye ve iddiaya sahip olmalıyız.

HALKI NASIL ÖRGÜTLEYECEĞİZ?

KİTLE ÇALIŞMASININ ÖZÜ “EVDEN EVE, KİŞİDEN KİŞİYE ÖRGÜTLENMEKTİR”. Örgütlenmeye halkın evine girmeyi başararak başlayabiliriz.

Nasıl?

Birinci aşama - MEŞRULUK: Halkın kapısını çalabilmek için her şeyden önce kendi **meşruluğumuza** inanacağız. Çaldığımız her kapıda meşruluğumuzu anlatacağız. Emperyalizmin terör demagojilerini boşa çıkartmanın, halkların zihinlerinde ördüğü barikatı kırmanın tek yolu halkı **devrimcilerin ve halkın savaşının meşruluğuna** ikna etmektir.

İkinci aşama - DUYGUSAL BAG: Girdiğimiz her evle, her ilişki ile duygusal bir bağ kurarak, bu bağ politikleştirerek ilerleyebiliriz. Unutmayalım ki beyinlerinde olduğu kadar insanların ruhunda da iz bırakmak gerekir.

Üçüncü aşama - İSTİKRAR.

Halkın Evine Nasıl Girebiliriz?

En temel aracımız dergiyle, bildiriyle...

Kapıları çalarak, devrimci olduğumuzu anlatarak; nasılsınız, derdinizi dinlemeye geldik diyerek başlayabiliriz.

Evlere Girmek Örgütlenmek İçin Yeterli Midir?

Yeterli değildir...

Bir aileyi-evi örgütleyebilmek için her şeyden önce **istikrarlı bir ilişki sürdürmeliyiz.**

HALKI ÖRGÜTLEME ARAÇLARIMIZ NELER OLABİLİR?

ARAÇ'ın Kelime Anlamı Nedir?

1. Bir iş yapmakta veya sonuçlandırmakta, gücünden yararlanılan nesne.
2. Kişiler veya nesneler arasında bağlantı sağlayan şey, vasıta.
3. Bir şeye ulaşmak, bir şeyi elde etmek için yararlanılan kimse veya şey.

ARAÇ; toplumsal gerçekliği değiştirme eyleminde gerekli olan nesneler ve olanaklardır.

Halkın Örgütlerken Genel Araçlarımız Neler?

Duvar yazısı, bildiri, pullama, kuşlama, afiş, dergi, yerel yayınlar, halk toplantıları, konser, 1 Mayıs, seminer, eylem, açlık grevi-ölüm orucu, grev, boykot, dernek, meclis, komite, eğitim çalışması, kahvaltı, piknik, gezi, kamp, film izleme, futbol, voleybol, yüzme, aile ziyaretleri, tutsak ve şehit ailelerinin ziyareti, kurumlarımızın ziyaret, tahliye yemeği, festival, sergi...

Halkı Örgütlerken Kişiyi Özel Araçlarımız Neler?

Kişisel, duygusal ve ruhsal bir bağ kurmak, birlikte dergi okumak, film izlemek, şiir okumak, kıssadan hisse anlatmak, fıkra anlatmak, birlikte haberleri izlemek üzerine konuşmak, birlikte yemek yapmak, doğumda-hastalığında-cenazesinde yanında olmak, çocuğu hastaysa-engelliyse bakımına yardımcı olmak, yaşlılara-engelere değer vermek-günlük işlerinde yardım etmek, sağlık-ilaç-doktor sorunlarını çözmekte yardımcı olmak, eşiyile-çocuğuyla yaşadığı aile için sorunlarda birlikte çözüm yolları aramak, iyi gününde kötü gününde yanında olmak.

Gerek genel örgütlenme araçlarımız, gerekse de kişiye özel örgütlenme araçlarımız iç içe geçebilir. Bazen bunlardan biri, bazen diğeri öne çıkar. Bu araçlardan hangilerini kullanacağımız kişiden kişiye ve örgütleyeceğimiz kişiyle kuracağımız ilişki biçimine, o kişinin yaşına, mesleğine, sorunlarına göre değişebilir. **Kimin için hangi aracın daha etkili olacağının bir formülü yoktur.** Bu araçlardan hangilerinin daha etkili olabileceğine örgütleyeceğimiz kişiyi tanıyarak, bu araçlardan alacağımız sonuçları değerlendirerek karar verebiliriz.

HALKI ÖRGÜTLERKEN YÖNTEMİMİZ NE OLMALI?

YÖNTEM'in Kelime Anlamı Nedir?

1. Bir amaca erişmek için izlenen, tutulan yol, usul, sistem.
2. Bilimde belli bir sonuca erişmek için, bir plana göre izlenen yol, metot.

Bizim yöntemimiz Diyalektik ve Tarihsel Materyalizmdir.

**Her şeyden önce halkı dinlemek,
Gerektiğinde soru sormak,
Çelişkiyi bulmak ve çelişkinin çözümünde yol göstermektir.**

AMACA-HEDEFE ULAŞMAK İÇİN PLAN-PROGRAM YAPMAKTIR.

Neyi, nasıl, nerede, ne zaman, kimlerle yapacağımızı belirlemektir.

YÖNTEM, DOĞRU ARAÇLARLA SONUÇ ALMAKTIR.

Eğer bir kişiyi örgütlemekte sonuç alamıyorsak o zaman yöntemimizi ve araçlarımızı değiştirmeliyiz.

Her kişinin örgütlenmesinde kapı aralayacak bir araç ve yöntem mutlaka vardır. Önemli olan örgütlenmenin kapısını açacak doğru anahtarı bulabilmektir.

BİR KİŞİYİ ÖRGÜTLEMeye NEREDEN BAŞLAYACAĞIZ?

1. Evinin kapısından içeri girerek.
2. İç dünyasına girerek, tanıyarak, yaşamını-sorunlarını öğrenerek.
3. Bir güven ilişki, duygu bağı kurarak.
4. Küçük, küçük görevler vererek.

HALKI ÖRGÜTLEMeye İÇİN NEDEN DUYGUSAL BİR BAĞ KURMALIYIZ?

DUYGUSAL BAĞ KURABİLMEK ÖRGÜTLENMENİN İLK AYAĞIDIR. BU BAĞ KURULAMAZSA ÖRGÜTLENME TOPAL OLUR.

Tek başına teorik doğrularla kimseyi örgütleyemeyiz.

Halkı ikna edebilmek için duygusal bir bağ kurabilmeliyiz. Duygusal bağı da ancak hayatın içinde kurulabiliriz. **Bu bağı en etkili şekilde halkın gelenekleriyle kurabiliriz.** Bayramlar, cenazeler, düğünler, hastalıklar... En zor anlarında yanlarında olmamız duygusal bağ kurmamızın yolunu açar. Halkımız ne der: **DOST KÖTÜ GÜNDE BELLİ OLUR.**

Duygusal bağ kurmak, halkı tanımak, sorunlarını öğrenmek, iç dünyasına girmek, yaralarını, çelişkilerini öğrenmekle mümkün olabilir.

Örgütlenmenin yolu halkın yaşadığı sorunları -çelişkileri çözme çabasıyla açılır.

Bunun içinde her şeyden önce halkımızı **DİNLEMELİ**, dinlemeyi öğrenmeliyiz.

Che ne diyor:

«Halka şunu demek için yaklaşmamalıyız: "İşte geldik, sana yardımcı olacağız, bilimimiz sayesinde seni eğiteceğiz, sana yanlışlarını, kültürsüzlüğünü, bilgisizliğini göstereceğiz.»

«Biz halka bir araştırmacı ruhuyla, alçak gönüllülükle gitmeli halkın büyük bilgeliği kaynağından feyz almalıyız.»

HALKI ÖRGÜTLENMEKTE DUYGUSAL VE İDEOLOJİK İKNA NEDEN ÖNEMLİDİR?

Örgütlenmenin adımları bir bebeğin yürümesi gibidir. Bir bebeğin büyümesi nasıl emek vermeden olmazsa; bir kişide aşama, aşama istikrarlı bir emek vermeden örgütlenemez.

İlk adım:

Bir insanı düzenden koparmak için bir BAG KURMAK, KONUŞMAK ilk adımdır.

İkinci adım:

DUYGUSAL-İDEOLOJİK İKNA'dır

Üçüncü adım:

EĞİTİM'dir.

POLİTİKLEŞTİRMEK VE BİR BİLİNÇ KAZANDIRMAKTIR.

Dördüncü adım:

KOŞULLARI DEVRİMCİLEŞTİRMEKTİR.

Beşinci adım:

KARAR ALDIRMAK, İDEOLOJİK TERCİHLERİNİ DEĞİŞTİRMEKTİR.

DUYGUSUL İKNA önemlidir. Bir insana bir şeyi anlattığımızda, aslında ikna olup olmadığını görürüz. Ya kendisi söyler ya gözleri, sözleri, bakışı, duruşuyla anlatır.

Sadece doğruları anlatmak yetmez. Doğrunun hayata geçirilmesini teknik bir iş olarak ele almamalıyız. **Bir işi daha güzel, daha iyi, daha coşkulu yapılabilir hale getirmek gerekir.**

Yapılacak işin ahlaki boyutunu anlatmak gerekir. Yapılacak işin duygu boyutunu anlatmak gerekir bu estetize eder. Yapılacak işin adalet boyutunu anlatmak gerekir.

Halkımızın duygularını harekete geçirmeliyiz.

Her şeyden önce ilişki kurduğumuz bir kişinin sadece inanması yetmez ve esas olarak **harekete geçirmeliyiz.**

Duygu hareket etmenin veya karar vermenin temeli değildir, bu temel **AKILDIR**. Duygu vazgeçmemenin, ısrarın, isteğin, coşkunun **temelidir**. Bu nedenle duygusal ikna önemlidir.

En genel anlamıyla ikna etmek: **AJİTASYON VE PROPOGANDADIR...** Ajitasyon duyguları eğitip eyleme sevk etmektir. Propaganda ise

düşünceleri eğitip eyleme sevk etmektir.

HALKI POLİTİKLEŞTİRMEK, SİYASİ GERÇEKLERİ HALKIN ANLAYACAĞI DİLDE ANLATMAKTIR

Örgütlenme çalışmamızın özü **siyasi gerçekleri halk diliyle, en sade ve özlü bir şekilde anlatabilmektir**. Soyut-teorik anlatımlardan uzaklaşmalı; sınıfsal kavramları halkın diliyle, günlük yaşamdan örneklerle anlatmayı öğrenmeli; dilimizi ve üslubumuzu halkçılaştırmalı, anlatım dilimizi fıkralar-kissadan hisseler-hikâyelerle zenginleştirmeli; bir konuyu öyküleştirerek anlatmayı temel almalıyız.

Örneğin halka suni dengeyi anlatmak zordur. Ama **"bıçak kemikte"** dediğimizde halk bunu anlayacaktır. Çünkü o bıçak 24 saat halkın boğazına dayalıdır. Halkımız markette, pazarda alışveriş yaparken, çocuğuna beslenme çantası hazırlarken, kirayı-elektrik-su faturasını öderken o bıçağı hep boynunda hisseder.

Halkımız "sınıf" kavramını bilmez; zenginler-fakirler dersek, patron-işçi dersek, ağa-köylü derse, sömürgeci dersek daha kolay anlar.

Sınıf kinini halkın günlük yaşadığı sorunlardan yola çıkarak anlatabiliriz. Çünkü halkımız bu düzene karşı söverek, küfredek, lanet okuyarak her gün kinle dolar. Zengine, patrona malı haram olsun der... Bu kini bilinçli bir öfkeyi, örgütlenmeye çevirebilirsek hesap sormaya dönüşür.

Bizim misyonumuz bu öfkenin düzen içinde eriyip gitmesine izin vermemek, bu öfkenin örgütlenmeye dönüşmesini sağlamaktır.

HALKI ÖRGÜTLEMELİK HALKI POLİTİKLEŞTİRMEKTEN, BİLİNÇLENDİRMEK GEÇER

Bir kişi örgütlemek istiyorsa:

1. Kişiyi tanımalıyız. Nasıl yaşar, nasıl düşünür, nasıl çalışır gözlemlemeliyiz.

2. Ne yaparsak örgütlemek istediğimiz kişiyle yapacağız. Kitap, dergi okuyarsak onunla okuyacağız, film izleyeceksek onunla izleyeceğiz; pankart asarsak, bildiri-dergi dağıtarsak onunla yapacağız...

3. Küçük küçük basit görev vermeliyiz. Örneğin, dergi okuyan birinden en yakın çevresine dergi dağıtmasını isteyebiliriz.

Adım adım örgütlü yaşamın içine katmalıyız.

Halkı Nasıl politikleştiririz?

Örgütlemek:

1. Kişisel sorunların-çelişkilerin çözümünüyle **başlar**.

2. Mesleki ve yaşadığı alana ilişkin sorunların/çelişkilerin çözümünüyle **derinleşir**.

3. Ülkenin ve dünyanın sorunlarının / çelişkilerinin çözüm mücadelesine katılmakla **süreklileşir**.

Bilinç Kazandırmak Nedir?

1. **Sınıf Bilinci** - Halk Sevgisi kazandırmak.

2. **Tarih Bilinci** - Vatan Sevgisi kazandırmak.

3. **Örgüt Bilinci** - İktidar Hedefli mücadeleye katmaktır.

Eğitimin, bilgi ve ideolojinin gücüyle bilinç yaratabiliriz.

Bunun için sistematik bir eğitim yapmalıyız.

HALKI NEDEN İKNA EDEMİYORUZ, NEDEN ÖRGÜTLEYEMİYORUZ?

Örgütlenme yaparken en temel eksiğimiz:

1. Duygu dünyalarına giremiyoruz.
2. Düzenli, sistematik çalışma yapmıyoruz.

ÇÖZÜM: Evden eve sürekli bir çalışma yapmalıyız. Aynı evlere, aynı kişilere düzenli olarak gitmeliyiz. Mutlaka bir bağ kurmanın

yolunu bulmalıyız. Duygu dünyasına girmeliyiz.

BUNU YAPABİLMEK İÇİN;

1. İKTİDAR İDDAMIZI GÜÇLENDİRECEĞİZ.

2. ÖRGÜTLENME SORUNLARINA KAFA YORACAĞIZ.. HALKI ÖRGÜTLEMELİK İÇİN YANIP TUTUŞACAĞIZ.

3. ÖRGÜTLENME ARAÇ VE YÖNTEMLERİMİZİ YENİLEMELİ VE ZENGİNLEŞTİRECEĞİZ.

4. DÜNYA DEVRİM DENEYİMLERİNİ, HALK ÖRGÜTLENMELERİ MODELLERİNİ ÖĞRENECEĞİZ.

5. HALK SAVAŞINI ÖĞRENEMELİ, PASS (POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ) ÖĞRENECEĞİZ.

Faşizmin olduğu yeni sömürge bir ülkede halka örgütlemenin yollarını bulacağız. Bunu yapabilmemiz içinde her gün kendimizi eğitecek, geliştirecek ve devrimciliğimizi büyüteceğiz.

EMPERYALİZM NEDEN İNSANI SOSYAL VARLIK OLMAKTAN ÇIKARTARAK, SADECE KENDİ HAZZIN PEŞİNDEN KOŞAN BİR HAYVANA DÖNÜŞTÜRÜYOR, DUYGULAR ÜZERİNDEN YÖNETİYOR?

Emperyalizm beyinlerin ideolojik işgalini esas olarak duygu dünyası üzerinden yapıyor. Düzen insanı duygu dünyasını tarumar ediyor. İnsanı sosyal varlık olmaktan çıkartarak içgüdüleriyle yaşanan bir "havyana" dönüştürüyor.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin milyarlarca halkı yönetebilmesi için politikleştirilmesi, yozlaştırması gerekiyor. Sömürüye, işgale, açlığa, yoksulluğa, işsizliğe karşı halkların ayaklanmasının önünü geçmek için halkların örgütsüzleştirilmesi, terör demagogisi ile

zapturap altına alınması gerekiyor. Bu nedenle de en çok örgüte, örgütlü olan ne varsa saldırıyor, tasfiye edip, imha ediyor.

İçgüdüler nedir: İnsanın düşünmeden otomatik olarak yaptığı davranışlardır. Yemek yemek, uyumak, cinsellik, doğurmak gibi...

Kapitalizm insanı yozlaştırarak, sadece haz dünyasının peşinde koşmasını istiyor. Böylece akıl devreden çıkıyor. İnsanın duygularıyla oynuyor. Duyguları üzerinden yönetiyor.

Halkların kendilerine olan güveni yok ediyor. İradesi yok ediyor.

İnsanı düşünen, yaratan, sorgulayan ve sorunlar karşısında çözüm üretebilen ve kendi tarihini yapan bir sosyal-siyasal varlık olmaktan çıkartıyor.

HALKI ÖRGÜTLEMEK İÇİN NE YAPACAĞIZ?

Emperyalizmin ideolojik, kültürel bombardımanın öne geçebilmek için halk ilişkilerimize düzenli, sistematik olarak gideceğiz. Evinden içeri gireceğiz, duygu dünyasına gireceğiz. Giremediğimiz her evin düzenin devamı sağlayan bir yapı taşı olarak çalıştığını unutmayacağız.

AMA BİZ HER EVİ DEVRİMİN KALESİ YAPMAK İDDİASINDAYIZ!

O zaman düzenli ve sistematik olarak evden eve halka gideceğiz.

Her hafta dergimizi dağıtacağız. Bildirilerimizi götüreceğiz. Evlerde seminer yapacağız. Ne yapıp edip, evi ailecek örgütlenmenin bir yolunu bulacağız. Yeri gelir fıkra anlatırız, kıssadan hisse anlatırız; yeri gelir siyasi bir gündem üzerine konuşarak, yeri gelir birlikte bir bardak çay içeriz, yeri gelir dertlerini dinleriz.

Ne yapacağız: GİRDİĞİMİZ HER EVİN SORUNLARIYLA, DEVRİMİN İHTİYAÇLARINI BİRLEŞTİRECEĞİZ.

Örgütlenmek, sorunun ve çözümün tanımında ortaklaşmaktır.

HALKI ÖRGÜTLEMEK İÇİN GÖREV VERMEK NE DEMEKTİR? NE TÜR GÖREVLER VEREBİLİRİZ?

Halka görev vermek küçük küçük işleri birlikte yapmaktır.

Birlikte bir tane bile olsa dergi dağıtabiliriz, komşusuna-akrabasına-iş arkadaşına bir tane dergi vermesini isteyebiliriz.

- Aidat vermesini, komşusundan, akrabasından aidat toplamasını isteyebiliriz.
- Halk ilişkilerini bizimle birlikte gezmesini isteyebiliriz.
- Bildirimizi komşusuna, akrabasına vermesini isteyebiliriz.
- İhtiyacı olanlar için çevresinden ilaç toplamasını isteyebiliriz.
- En yakın arkadaşının, komşusunun evini bir toplantımız için, bir arkadaşımızı kalması ayarlamasını isteyebiliriz.
- Bizim için bir araba bulmasını isteyebiliriz.
- Kuracağımız bir dernek için üye olmasını, yönetiminde olması isteyebiliriz.
- Mahallede, iş yerinde, okulda halk düşmanlarının istihbaratını çıkartmasını isteyebiliriz.
- Pankart asıp, yazılama yaparken gözcülük yapmasını isteyebiliriz. Bizimle birlikte yapmasını isteyebiliriz.
- Çetelere karşı mahallede birlikte devriyeye çıkmasını isteyebiliriz.
- Mahallede örgütleyeceğimiz halk toplantılarında aileleri bizimle birlikte gezmesini isteyebiliriz.
- Tutsaklarımıza mektup yazmasını, tutsaklarımızı ziyaret etmesini isteyebiliriz.
- Operasyonlardan sonra gözaltına alınanları sahiplenmesini isteyebiliriz.
- Baskınlardan sonra kurumlarımızı sahiplenmesini isteyebiliriz.
- Milis olmasını isteyebiliriz.

- Haftada bir gün bizimle birlikte film izlemesi, kitap okumasını isteyebiliriz.
- Kitaplarımızı dizgi yapmasını,
- Twitter'larımızı güncellemesini isteyebiliriz.
- Whaatsapp grupları kurmasını isteyebiliriz.
- Piknik komitesi, kamp komitesi, konser komitesi, halk toplantısı komitesinde yer almasını isteyebiliriz.
- Sorun çözüm komitesinde yer almasını isteyebiliriz.

Halkın sorunlarına ve bizim ihtiyaçlarımıza göre bu görevleri daha da zenginleştirebiliriz.

HALKA NEDEN ALTERNATİFLER SUNMALIYIZ?

Emperyalizmin beyinleri işgal yöntemlerine karşı bizim de **alternatiflerimiz** olmalıdır. Kapitalizm halkın beynine hangi yöntem ve araçlarla giriyorsa, biz de bu araçları tersine çevirmenin, bu araçlara karşı alternatifler yaratmanın yollarını bulacağız.

Kapitalizm halkı bu düzene karşı örgütlenmesini engellemek için ideolojik, kültürel, siyasi, ekonomik birçok aracı devreye sokuyor. Yeni geliyor zor kullanarak, korku yayarak; yeri geliyor beyinleri işgal ederek ya da "gönüllü" olarak halkı bu düzene mahkûm ediyor. Biz de halka bu düzene mahkûm olmasına gerek olmadığını anlatacağız.

Kapitalizm televizyondan sosyal medyaya, eğitimden dine varana kadar pek çok yöntem ve araçla halkların beyinleri işgal ediyor. Bu düzene bağımlı hale getiriyor. Bundan da en büyük rolü emperyalizm tarafından fonlanan **sivil toplum örgütleri (STK)** oynuyor. STK'lar ya da CHP gibi faşist partiler aracılığıyla halkın düzene olan tepkisi, kini nötralize ediyor. Sosyal yardımlarla halkın yoksulluğunu kullanılarak, sömürünün/ fakirliğin **normalleşmesi** sağlanıyor.

Düzenin ideolojik propagandası zihinleri teslim alıyor. Halkın duygularını, algısını, davranışlarını ve düşüncelerini değiştiriyor. Sömürü, zulüm, yozlaşma, ahlaksız, sapkınlık

normalleşmeye başlıyor.

Bizim yapacağımız tüm çalışmalar düzenin yarattığı sonuçların normalleşmesini- kabullenilmesini, boyun eğilmesini; korkuyu ortadan kaldırarak halka bir **sınıf bilinci kazandıracaktır.**

Bizim bulacağımız yöntem ve araçlar halkın bu düzene olan mahkûmiyetinde gedikler açmak, soru işaretleri yaratacak ve çelişkileri derinleştirecektir. Bunu sağlayacak olan ise halka alternatifler sunabilmemizdir.

Bu konuda birçok örnek yarattık: Mahallerde kurduğumuz sağlık kabinleri, halk meclisleri, halk komiteleri, rüzgâr tribünü... Hasan Ferit Uyuşturucu ile Mücadele Merkezi, Berkan Abatay Spor Merkezi, Dilek Doğan Çeşmesi, Ferhat Gerçek yürütecisi, Halk Ekmek bayileri... Kültür Merkezleri... Direnişler Meclisi, Temel Haklar Dernekleri, TAYAD, Emekli Meclisi, İşçi Meclisi, Memur Meclisi, Öğrenci Meclisi, DEV-GENÇ gibi örgütlenmelerimiz. Halkın Mimar ve Mühendisleri, Halkın Sağlıkçıları, Halkın Avukatları, Halkın Sanatçıları, Halkın Sineması, Halkın Kütüphanesi gibi örgütlenmeler... Kültür ve sanat alanında sunduğumuz alternatifler: Ulucanlar, F tipi, Mahalle filmleri... Bir milyonluk Bağımsız Türkiye Konserleri... Anti Emperyalist Cephe, Anti Emperyalist Sanat Cephesi gibi enternasyonal çalışmalarımız... Tecrite Karşı Sempozyumlar... Dünya halklarıyla dayanışmamız: Zafere Kadar Heyeti'nin Filistin Yürüyüşü... Suriye halkının avukatı olmamız ve Suriye Halkı adına dava açmamız... Özgür tutsak örgütlenmemiz... Çayan, Armutlu gibi mahallelerde halkla birlikte planlı gecekonduların mahalleleri kurmamız. Kazova gibi bir kooperatif deneyimi örgütlememiz. 27 işçi direnişinde zafer kazanmamız... Uyuşturucuyla yozlaşmaya, çeteleşmeye karşı halkın futbolu... Aile-geçlik-çocuk kampları... Festivaller... Bunların tamamı emperyalizmin ve faşizmin tüm saldırılarına rağmen halka sunabildiğimiz mütevazı alternatiflerdir.

Eğitimden-sağlığa, sanattan-hukuka, Anadolu'dan Avrupa'ya ulusal-sınıfsal mücadeleden enternasyonal mücadeleye kadar halkımıza **kendi gerçekliğimizde ama dünya çapında alternatifler sunduk...** Bu alternatifleri halkımızın ihtiyaçlarına göre ve halkımızın da yaratıcılığıyla zenginleştirerek, geliştirmeye devam edeceğiz.

Bunlar bizim **devrim, iktidar iddiamızdır**. Devrim mücadelesini veren bir örgüt halkın yönetime katılmasını, kendi sorunlarını çözebilmesini öğrenmesini devrimden sonraya erteleyemez. **Demokratik halk iktidarının nüveleri devrim mücadelesiyle birlikte kurulabilir.**

HALKIN ÖRGÜTLENMESİNİN EN TEMEL YOLU NEDİR?

HALK KOMİTELERİ, HALK MECLİSLERİ KURMAKTIR.

HALK KOMİTELERİ İLE SORUNLARI ÇÖZMEYİ, HALK MECLİSLERİ İLE YÖNETMEYİ, HALK MİLİSLERİYLE SAVAŞMAYI ÖĞRENMEK VE ÖRGÜTMEKTİR.

Faşizm halk savaşının meşruluğunu yok etmek istiyor.

Biz ise halk savaşının meşruluğunu halk komiteleri ve halk meclisleriyle sağlayacağız. Halk savaşını meşrulaştıran tek şey halk komiteleri-halk meclisleridir.

Önce komiteler kurmalıyız, komiteleri birleştirip halk meclisleri kurmalıyız.

Halkın ihtiyaçları için halk komitesi kuramıyorsak, mücadelenin ihtiyaçları için halk komiteleri kurabiliriz. Tutsaklarla dayanışma komitesi, dergi komitesi, ölüm orucu direnişini destekleme komitesi, piknik komitesi, aidat komitesi gibi...

-Komite kuramıyorsak, iki kişiyi bir araya getirerek, görev vermekle başlayabiliriz.

HALK KOMİTELERİNİN NASIL BİR İŞLEVİ VARDIR?

1. Halk komiteleri yerel yönetim organlarıdır.
2. Halk komitelerde, meclislerde kendi sorunlarını kendi öz gücüyle çözmeyi öğrenir. Halka kendi hızırlı olmayı öğretir.

3. Halk komiteleri ideolojik eğitim, ideolojik dönüşüm ve halkı harekete geçirmek merkezleridir.

Halk Komitelerinin Temel İşlevleri Nedir?

1. Yerel inisiyatife sahip olmaları, kendi kararlarını alabilmeleridir.
2. Halk komiteleri halk savaşını meşruluk sağlar ve halkı harekete geçirir.

NEDEN ZAFER ÖRGÜTLENMEKTİR NEDEN ZAFER HALKIN ÖRGÜTLENMESİDİR?

Biz dünya halkları önce dünyanın 1/6'sını, sonra da 1/3'nü emperyalist zincirden kopardık.

1. ZAFER, HALKI HALK KOMİTELERİNDE, HALK MECLİSLERİNDE, HALK MİLİSLERİNDE ÖRGÜTLEMELİK, BİRLEŞTİRMEK, SAVAŞTIRMAKTIR.

2. İKİ İDEOLOJİ, PROLETERYA VE BURJUVAZİNİN İDEOLOJİ SAVAŞIYOR.

BİZ BU SAVAŞI, HALKTAN YANA OLARAK, HALKIN İKTİDARI İÇİN SAVAŞARAK, GEREKTİĞİNDE ÖLÜMÜ GÖZEREK İDEOLOJİK OLARAK KAZANDIK.

ÇÜNKÜ DEVRİMLER ÖRGÜTLEDİK, HALK İKTİDARLARI KURDUK.

3. DÜNYA HALKLARI, HALK KOMİTELERİ VE HALK MECLİSLERİ GİBİ İKİ ÖRGÜTLENME MODELİNİ DÜNYANIN HER YERİNDEKİ HALK KURTULUŞ SAVAŞLARINDA ÇOK ZENGİN BİÇİMLERDE ÖRGÜTLEDİLER. DÜNYA HALKLARININ ONLARCA HALK KOMİTESİ, HALK MECLİSİ DENEYİMİ VAR.

4. EMPERYALİZM VE FAŞİZM İSE HALKA DÜŞMANDIR. İDEOLOJİK OLARAK, TARİHSEL OLARAK HALKIN GÜCÜ KARŞISINDA YENİLMİŞTİR.

BU NEDENLE:

1. ZAFER, EMPERYALİZMİN VE FAŞİZMİN
TÜM ZULMÜNE RAGMEN
DEVRİMCİLERİN-SOSYALİSTLERİN HALKI
ÖRGÜTLEYEBİLMESİDİR. ÇÜNKÜ
TARİHSEL VE SİYASAL OLARAK BİZ
HAKLIYIZ.

2. ZAFER, DÜNYANIN FARKLI FARKLI
ÜLKELERİNDE, HALK
ÖRGÜTLÜLÜKLERİYLE, HALKIN SİLAHLI
MÜCADELESİ, HALK SAVAŞI
ARASINDAKİ BAĞI ONLARCA KEZ
KURABİLMİŞ OLMAKTIR.

ZAFER ÖRGÜTLENMEKTİR

BİZ DEVRİMCİLER, SOSYALİSTLER
DÜNYANIN HER YERİNDE HALKLARI
ÖRGÜTLEYEREK; DEVRİMLER YAPARAK,
HALK İKTİDARLARI KURARAK,
SOSYALİZMİ İNŞAA EDEREK ZAFERLER
KAZANDIK.

BİZ SOSYALİSTLER 27 MİLYON ŞEHİT
VEREREK FAŞİZMİ YENME VE
SOSYALİZMİN ANA YURDUNDA
SOSYALİZMİ YENİDEN KURMA
ONURUNA SAHİBİMİZ.

DÜNYA HALKLARININ, DEVRİMCİLERİN,
SOSYALİSTLERİN ÖRGÜTLENME
ZAFERLERİMİZ:

FRANSA: Paris Komünü (1871) Tarihteki, ilk
iktidarı alma deneyimimiz, ilk proletarya-
emekçi devleti.

SSCB: Devrime ve Ülkeye Adını Veren Bir
Örgütlenme: SOVYET

ÇİN: Köylü Birlikleri (bir yıl içinde 2 milyon
köylü bu birliklerde yer aldı.) Çin Sovyetleri,
Komünist Gençlik Birlikleri

VIETNAM: Kızıl İşçi Birliği, Kızıl Köylü
Birliği, Komünist Gençlik Birliği, Kadın
Özgürlüğü Birliği, Kızıl Yardım Topluluğu,
Anti-Emperyalist Birlik. Sendikalar ve Köylü
Birlikleri, Yardım ve Dostluk Dernekleri'ne;
Kızıl Yardım Derneği, Halk Yardım
Derneği'ne dönüştü.

Yerel Yönetim Komitesi (Eğitim, Halk Sağlığı,
Ekonomik İşler, Savunma ve Güvenlik
Komiteleri gibi çeşitli alt komiteler kuruldu)
Cephenin Ulusal Eğitim Komisyonu'nun
önderliğinde "Cehalete Karşı Savaş
Komiteleri", Avcı ve balıkçı mangaları, Orman
Atölyeleri (Halk Atölyeleri), Halk Sağlığı
Komisyonu, Basım Evleri, Topuzlar Ordusu
(Gönüllü kadınlar), Asker Anaları Örgütü.

Güney Vietnam: İşgal altında yeniden
örgütlenme; Cenaze Kaldırma, Domuz Kesme
Dernekleri.

FİLİSTİN: Tüm Halkın Direnişi, Tüm Halkın
Örgütlenmesi: Kadın Komiteleri, Tarım
Komiteleri, Beslenme Komiteleri, İlk Yardım
Komiteleri, Ticaret Komiteleri, Enformasyon
Komiteleri, Destek Komiteleri, Gözlem
Komiteleri, Demirci Komiteleri, Nöbetçi
Komiteleri, Gönüllü İş Komiteleri, Araştırma-
Soruşturma Komiteleri.

İRAN: Komiteler.

BULGARİSTAN: Vatan Cephesi.

BATI SAHRA: Halk Komiteleri.

GİNE BİSSAU: Köy Kurulları, Halk Okulları,
Halk Dükkânları, Komünler, PAİGC:
(Portekiz sömürgeleri Gine Bissau ve Capo
Verde Adaları'nın Bağımsızlığı İçin Afrika
Partisi)

ANGOLA: Kurullar, Poder Popular (Halk
İktidarı Hareketi), Devrimci Öğrenim
Merkezleri (CİF) ve Sağlık Servisi Merkezleri
(SAM), MPLA: Angola'nın Kurtuluşu İçin
Halk Hareketi

MOZAMBİK: FRELİMO (Mozambik Kurtuluş
Cephesi).

CONCP: Portekiz Sömürgeleri Ulusal
Örgütleri Konferansı.

EL SALVADOR: "Poder Popular".

NİKARAGUA: "CDS"lar "Sivil Savunma
Komiteleri" .

BREZİLYA: Topraksız Tarım İşçileri (MST).

PARAGUAY: Ulusal Köylü Federasyonu.

EKVADOR: Köylü, yerli hareketi- CONAIE.

ARJANTİN: İşsiz İşçiler Hareketi (MTD),
şehirlerde "Mahalle konseyleri".

BOLİVYA: Bağımsız Halklar Meclisi,
Cocalerolar, Mahalle Meclisleri ve MAS
(Sosyalizme Doğru Hareket, Mahalle
Meclisleri Federasyonu (FEJUVE) ve El Alto
Bölgesel İşçi Merkezi (COR).

ZAFERLERİMİZİ UNUTMAYACAK,
UNUTTURMAYACAK, YENİ ZAFERLER
KAZANMAYA DEVAM EDECEĞİZ

1. AFRIKA'DAN LATİN AMERİKA'YA,
ASYA'DAN AVRUPA'YA DÜNYA
HALKLARINI ÖRGÜTLEDİK, DEVRİMLER
YAPTIK, İKTİDARLAR ALDIK.

2. EMPERYALİZMİN İŞGALLERİNE,
DARBELERİNE, OPERASYONLARINA,
İŞKENCE VE KATLIAMLARA RAGMEN;
FAŞİZMİN TERÖRÜNE-NAZİLERE-
TOPLAMA KAMPLARINA-MİLYON
MİLYON ÖLÜMLERE VE KAYIPLARIMIZA
RAGMEN BİZ DÜNYANIN EZİLEN,
YOKSUL HAKLARI ÖRGÜTLENDİK. BİZİ
EZEN SÖMÜRGEÇİLERİ,
EMPERYALİSTLERİ, FAŞİSTLERİ,
BURJUVAZİ YENDİK, HEMDE ONLARCA
KEZ YENDİK. ONLARCA KEZ ZAFERLER
KAZANDIK.

3. YİNE YENİDEN YENİ ZAFERLER
KAZANACAĞIZ.

4. İDEOLOJİK ÜSTÜNLÜĞÜMÜZ:
ZAFERLER KAZANMAMIZ;
SÖMÜRGEÇİLİĞİ; EMPERYALİZMİ VE
FAŞİZMİ YENMEMİZDİR.

5. BİZ DÜNYANIN SOSYALİSTLERİ,
DEVRİMCİLERİ BU HALKLARIN
ÇOCUKLARIYIZ. ÜZERİNDE
DOĞDUĞUMUZ, YAŞADIĞIMIZ BU
TOPRAKLAR BİZİM. BU VATAN BİZİM. BU
HALK BİZİM. BU TARİH BİZİM. ÖLE
DÖVÜŞE, VURUŞA ÖLE BU TARİHİ BİZ
YARATTIK.

6. EY SÖMÜRGENLER-İŞGALCİLER-
EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİ-
KATİLLER UNUTMAYIN!
DÜNYA HALKLARI KOCA BİR DEVDİR.
UYUR, UYUR YİNE UYANIR. KÖYLERDEN,
GECEKONDULAR ÇIKAR GELİR
BOĞAZLARINIZI KÖR BİÇAKLARLA
KESERİZ.

7. EY DÜNYA HALKLARI BU ZAFERLER
SİZLERİN! KENDİNİZE GÜVEN, AYAK
KALKIN, KANINIZLA BESLENEN LEŞ
KARGALARINI ELİNİZDE NEYİNİZ
VARSA, TAŞ, SOPA, İP, BENZİN, KIZGIN
YAĞ, SİLAH, MOLOTOF... NE VARSA YOK
EDİN.

BU TOPRAKLAR İÇİN BİZ ÖLDÜK,
BİZ YÖNETECEĞİZ.

SONUÇ:

1. Sistematik olarak evden eve kitle çalışması yapacağız. Evlere girmekte, ısrar edeceğiz.
2. Halkı örgütlemek için her şeyden önce duygusal bir bağ kuracağız ve sistematiği eğitimi yapacağız. İdeolojik ve duygusal olarak ikna edeceğiz. Bir bilinç kazandırıp, politikleştireceğiz, örgütlü hale getireceğiz.
3. Halk Savaşının meşruluğunu halk komiteleri ve halk meclisleri ile sağlayacağız.

ZAFER EMPERYALİZMİN BÜTÜN
İDEOLOJİK, ASKERİ, POLİTİK, KÜLTÜREL
SALDIRILARI KARŞISINDA HALKI
ÖRGÜTLENME, SAVAŞTIRMA, HALK
KOMİTELERİ-HALK MECLİSLERİ VE
HALKIN İKTİDARINI KURMA
İDDİAMIZDAN VAZGEÇMEMEKTİR.

SAVAŞ İDEOLOJİLERİN SAVAŞIDIR.

İDEOLOJİK ZAFER BİZİMDİR.

ÖRGÜTLENMİŞ, SİLAHLANMIŞ HALK
YENİLMEZ!

**HER CEPHELİ KADRONUN GÖREVİ
NEDEN HALKI ÖRGÜTLEMektİR?**

**DEVİRİMİN EV SAHİBİ HALKTIR!
Halkı Örgütlemeliyiz.**

**DEVİRİMİN EBESİ DEVİRİMCİ ŞİDDETTİR.
Silahlı Savaşı Büyütmeliyiz.**

**İKTİDARIN YOLUNU
AÇAN
HALK SAVAŞIDIR.**

**“İDEOLOJİK MÜCADELE
VERİLMEDEN
SİYASİ ZAFER
KAZANILAMAZ”**

Dursun Karataş